

KEYİF KRALI

ANA HUANG

Kimseyi peşine düşecek kadar istememişti... ta ki onunla tanışana kadar.

Dünya hiçbir şeyi umursamayan, aşırı zengin Xavier Castillo'nun parmaklarının ucundaydı.

Babasını kızdığını bilse de ailesinin imparatorluğunu devralmakla ilgilenmiyordu.

Ancak aile işine duyduğu ilgisizlik kadınların onun üzerine atlamasına engel olmuyordu... Tabii bu durum halkla ilişkiler uzmanı Sloane Kensington için geçerli değildi.

Yaşanılan bir trajedi ikisini yakınlaştırdığında, Xavier geleceğinin belirsizliği altında boğulmaya başlamıştı.

Ayrıca onun çekiciliğine karşı bağışıklığı varmış gibi görünen tek kişinin aslında istediği tek kişi olduğunu fark etmişti...

Zeki ve hırslı bir kişiliğe sahip olan Sloane Kensington, zorlu müşterileriyle baş etmeye alışmış güçlü bir halkla ilişkiler uzmanıydı.

Ama hiçbir müşterisi onu aptal gamzeleri ve rahat tavırlarıyla milyarder mirasyedi müşterisi kadar sinirlendirmiyor ya da aklını başından almıyordu.

Fakat kalbi Xavier için ne kadar çarparsa çarpsın, asla onun ağına düşmeyecekti.

Çünkü o müşterisiydi ve hep bu şekilde kalacaktı... Öyle değil mi?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-366-224-0

marti yayınları

9 786253 662240

★★★★★

ANA HUANG KEYİF KRALI

Çeviren: Uğur Mehter

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

Sloane

Geceliği on bin dolar olan bir Yunan villasına gizlice girmek bugün kurduğum planlar arasında yoktu. Fakat bazen planlar değişirdi, insanlar da uyum sağlardı. Özellikle hayatlarını olabildiğince zorlaştırmak konusunda ısrarcı müşterilere sahip kişiler bunu yapmak zorundaydı.

Bedenimi terasın çıkıntısına, oradan da korkulukların üzerine attığım sırada dizlerimin betona sürtündüğünü hissettim. Eğer yepyeni Stella Alonso imzalı elbisemi bu plan yüzünden mahvedersem o müşteriye öldürürdüm, pisliği temizlemesi için yeniden dirilttikten sonra tekrar öldürürdüm.

Ancak müşterimin şanslı gününde olduğu belliydi, terasa herhangi bir sıkıntı yaşamadan inmeyi başarmıştım. Az önce bir kenara fırlattığım topuklu ayakkabılarımı bulup tekrar giydim ve sürgülü cam kapıya ilerledim. Kalp atışlarımın ağır ritmi adımlarıma eşlik ediyordu. Kapıya ulaştığımda evdeki bir çalışandan “ödünç aldığım” anahtar kart okuyucuya doğru kaldırdım.

Ön kapıdan da girebilirdim ama evin o kısmı çok göz önündeydi. Tek seçeneğim arka terastı.

Kart okuyucu vızıldarken korku dolu bir an için kilidin açılmayacağını düşündüm. Okuyucunun üstünde yeşil bir nokta yapıp söndü. Çenemi tekrar kaldırmadan önce rahat bir nefes aldım.

İçeri girmek işin kolay kısmıydı. Günbatımına kadar onu alıp farklı bir ülkeye götürmek ise bambaşka bir olaydı.

Hızlıca mutfığa uğradım, ardından oturma odasından geçerek

ana süite ilerledim. Tezgâhın üstündeki boş bira şişelerini gördüğümde irkilmeme engel olamadım. Çöpleri geridönüşüm kutusuna atmamak, mermeri sterilize etmemek ve oda kokusu sıkılmamak için tüm irademi kullanıyordum.

Odaklanmaya devam et. Şu anda mesleki ve kişisel itibarım risk altındaydı.

Pencerelerden vuran öğle güneşine rağmen villa serin ve sessizdi. Yatak odasındaki atmosfer ise çok daha yoğundu.

Belki de yatağa yaklaşıp elimde tuttuğum büyük kâsedeki buz gibi suyu, uyuyan kişinin üzerine öylece boşalttığımda aldığım hızlı tepki karşısında irkilmememin sebebi buydu. Nadiren yaptığım şekilde hızlı bir soluk almıştım.

Güçlü bir elin uzanarak bileğimi kavradığını hissedebiliyordum. Daha aldığım nefes dudaklarımdan tam olarak çıkmadan vücudumu kendine doğru çekip yatağa sabitlemişti. Boş kâse yere savrulurken oda etrafımda döndü.

Xavier Castillo bana bakıyordu, yakışıklı yüzü çatık kaşlarıyla sertleşmişti.

Kolombiya'nın en zengin adamının tek oğlu -ve en az işbirliği yapan müşterim- genellikle son derece rahat biriydi. Ancak şu anda boğazıma baskı uygulayan kolunda ya da beni altına hapseden seksen kiloluk sert kaslarında hiçbir rahatlık yoktu.

Yüzündeki öfke yerini farkındalığa ve biraz da korkuya bıraktığında kaşları gevşemeye başladı. "Sloane?"

"Evet, adım *bu*." Çenemi kaldırdım ve sırtımdaki nemli yatağın tam aksine, onun ne kadar sıcak olduğuna odaklanmamaya çalıştım. "Beni hemen bırakabilirsen çok memnun olurum. Şu anda yedi yüz dolarlık bir elbiseyi mahvediyorum."

"*Mierda*." Bir küfür savururken ayağa kalkabilmem için boynumdaki elini gevşetti. "Burada *ne* yapıyorsun sen?"

"İşimi." Onu üzerimden iterek ayağa kalktım. Bana mı öyle

* (İsp.) *Slktir*. (ç.n.)

geliyordu, yoksa hava beş dakika öncesine göre çok daha soğuk muydu? “Bugün ayın on ikisi. Nerede olman gerektiğini biliyorsun ve o yer burası değil.” Yüzüne ters ters bakıp karşı çıkması için onu kışkırttım.

“Eve giren davetsiz bir misafir olduğunu zannettim. Sana zarar verebilirdim.” Artık onu soymaya ya da kaçırmaya gelmediğini anladığı için çatık kaşları yerini tanıdık bir sırıtışa bırakmıştı. Yatağa dönerken tam bir kayıtsızlık örneğiydi. “Teknik olarak davetsiz bir misafirsin ama çok güzel olan türden. Yatakta bana katılmak istiyorsan, bunu söylemen yeterli olurdu. Bu kadar zahmete girmene hiç gerek yok.” Yerdeki kâseye bakarak kaşını kaldırdı. “İçeri nasıl girdin?”

“Anahtarı çaldım. Ayrıca sakın dikkatimi dağıtmaya çalışma.” Xavier’le üç yıl çalıştıktan sonra bu numaralara karşı alışkanlık kazanmıştım. “Saat tam olarak öğlen bir. Özel jet havaalanında bizi bekliyor. Önümüzdeki yarım saat içinde yola çıkarsak, gala öncesi hazırlanmak için Londra’ya tam zamanında imiş oluruz.”

“Harika bir plan... Tabii tek bir sorun dışında.” Xavier kollarını başının üzerine uzatıp esnedi. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Kendimi dizginleyemeden tırnaklarımın avuçlarıma gömüldüğünü hissettim. *Nefes al. Şunu unutma: Bir müşteriyi öldürmek profesyonelliğe aykırı olarak görülür.*

“Yataktan kalkacaksın.” Sesim teninde kalan su damlalarını donduracak kadar soğuktu. “O jete binecek, galaya gülümseyerek katılacak ve Castillo ailesinin iyi bir temsilcisi gibi tüm etkinlik boyunca orada kalacaksın. Eğer bunu yapmazsan, bir saniye bile huzur bulmamanı sağlamayı kişisel görevim olarak benimserim. Katıldığın her partinin peşine düşüp yörüngene girecek kadar aptal olan her kadını uyarırım ve en kötü dürtülerin için sana yardım eden arkadaşlarını etkinliklerimde kara listeye alırım. Hayatını cehenneme çevirebilirim, o yüzden sakın beni düşmanın yapma.”

Xavier tekrar esnedi.

Üç yıl önce, o Los Angeles'tan New York'a taşınmak üzereyken babası tarafından işe alındığımdan beri aramızdaki dinamik bu şekildeydi. Fakat artık ona yumuşak davranmayı bırakmıştım.

"Demek yeni halkla ilişkiler sorumlum sensin." Xavier sandalyesini bir tekmeye geriye kaydırarak ayağını çalışma masama yaslamıştı. Bembeyaz dişleri bronz teniyle tezat oluşturuyor, gözlerindeki hınzır kıvılcımlar tüylerimi ürpertiyordu.

En kârlı müşterimle yaptığım toplantının ilk on saniyesi ondan nefret etmeme yetmişti.

"Ayağını masamdan çek ve karşımda düzgün otur." Alberto Castillo'nun, oğluna göz kulak olmam için normal ücretimin üç katını ödemesi umurumda değildi. Kimse kendi ofisimde bana saygısızlık edemezdi. "Yoksa babana gidip daha ilk gününde halkla ilişkiler sorumlunun seni neden kovduğunu açıklamak zorunda kalırsın. Muhtemelen bu durumun, para akışına olumsuz etkileri olacaktır"

"Ah, demek onlardan birisin," dedi boyun eğerek. Ancak babasından bahsettiğim anda gülümsemesi sertleşmişti. "Şu katı kuralcılardan biri. Anlaşıldı. Adını söylemek yerine, kendini böyle tanıtman gerekirdi."

En sevdiğim kalemim parmaklarımın arasında çatırdadı.

Batıl inançlarım yoktu ama ben bile bunun ilişkimiz açısından iyiye işaret olmadığını söyleyebilirdim.

Haklı çıkmıştım.

Castillo ailesi en büyük kazanç kapım olduğu için onun şımarıklıklarına izin vermiştim. Ancak asıl görevim vârislerinin kışını öpmek değil, ailenin itibarını korumaktı.

Xavier yetişkin bir adamdı. Artık buna uygun şekilde davranmasının zamanı gelmişti.

“Büyük bir tehdit,” dedi yavaşça konuşarak. “Tüm *partiler* ve kadınlar, öyle mi? Demek benden gerçekten hoşlanıyorsun.”

Yeni uyanmış bir panterin tembel zarafetiyle yataktan kalktı. Belinin hemen altında biten gri eşofmanı, altın kahverengi tenini ve günlerini partileyip uyuyarak geçiren birinden beklenmeyecek karın kaslarını gözler önüne seriyordu. Koyu renkli dövmeleleri çıplak göğsünden omuzlarına kadar uzanıyor, oradan çok daha karmaşık şekillerle kollarına doğru iniyordu.

Başka biri olsaydı, sergilediği erkeksi güzelliğe hayran olabilirdim ama karşımdaki Xavier Castillo’ydü. Bir gün itaatsizliğe olan bağlılığı dışında bir şeyi kabul ederse, o zaman hayranlıkla gözyaşları dökebilirdim.

“Merak etme, *luna*,” dedi dikkatli bakışlarına küçük bir sırtıyla karşılık vererek. “Müşterilerine favorinin ben olduğumu söylemem.”

Bazen bana gerçek adımla hitap ediyor, bazen sadece *luna* diye sesleniyordu. Bu isim ne lakabım ne de göbek adımdı. Hatta Sloane ismiyle hiçbir şekilde ilgisi yoktu ama neden böyle hitap ettiğini asla açıklamıyordu. Bu yüzden beni bu isimle çağırmasını söylemekten ya da neden böyle hitap ettiğini açıklamasını istemekten uzun zaman önce vazgeçmiştim.

“Bir kereliğine ciddi ol,” dedim sertçe. “Davet *senin* babanın şerefine veriliyor.”

“Gitmemem için en güzel neden bu işte. Bizim ihtiyarın ödülü kabul etmek için orada olmayacağı kesin.” Gülümsemeye devam ederken gözlerinde tehlikeli kıvılcımlar uçuşuyordu. “Ölmek üzere olduğunu unuttun mu?”

Aramızdaki boşlukta çarpışan kelimeler odadaki bütün oksijeni yok etti. Birbirimize bakarken yüzündeki sarsılmaz sakinlik, giderek bozulan sinirlerime karşı bir dağ gibiydi.

Castilloların baba-oğul ilişkisinin ne kadar sorunlu olduğu sürekli konuşuluyordu. Ancak Alberto Castillo beni kişisel sorun-

larını değil, aile itibarını yönetmem için tutmuştu. Ta ki kapalı kapılar ardında yaşananlar, kamuoyunun gözleri önüne serilene kadar...

“Babanın hastalığı teşhis edildikten sonra insanlar senin sorumluluklarından kaçan, işe yaramaz bir güven fonu veledi olduğunu düşünmeye başladı,” derken sözümü sakınmamaya kararlıydım. “Yılın Hayırseveri olarak onun onuruna verilen bir davete gitmezsen, medya seni canlı canlı yer.”

“Medya beni zaten canlı canlı yiyor. Hem ne *onurundan* bahsediyorsun?” Xavier kaşlarını kaldırdı. “Herif her yıl birkaç milyonluk çek yazıyor ve bunun karşılığında sadece vergi indimi almakla kalmıyor, üstüne bir de hayırsever olduğu söylenip göklere çıkarılıyor. O ödülün hiçbir anlamı olmadığını gayet iyi biliyoruz. Cepleri derin olan herkes o ödülü alabilir. Üstelik...” Sırtını duvara yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Mikonnos, boğucu bir galadan çok daha eğlenceli. Bence sen de burada kal. Deniz havası iyi gelir.”

Kahretsin. Bu ses tonuyla konuştuğunda ne söylemek istediğini çok iyi biliyordum: *Kafama silah dayasan bile hiçbir yere gitmiyorum çünkü sınırlarını bozduğunu görebiliyorum.* Bu cümleyi sayısını hatırlayamadığım kadar çok kez duymuştum.

İçimden hızlıca bir hesap yaptım.

Kariyerimde ulaştığım bu noktaya kaybedeceğim savaşlara değil, kazanacağım mücadelelere girerek gelmiştim. Akşama Londra’da olmam *gerekiyordu* ve uçağa yetişmek için zaman giderek daralıyordu. Randevumu kaçırmak bir seçenek değildi ama Xavier kararını değiştirmezse, görevim burada kalıp ona göz kulak olmaktı. Suçluluk duygusuna oynama, tehdit etme ya da ikna etmeye çalışma tarzı stratejileri uygulayacak vaktim olmadığından her zamanki gibi son çareye başvurdum.

Pazarlık yapacaktım.

Onun yaptığı gibi ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Söyle bakalım.”

Kaşları biraz daha kalktı.

“Şartını söyle,” dedim açıkça. “Galaya katılman karşılığında tek bir şey isteyebilirsin. Seks, uyuşturucu ya da yasadışı aktiviteler söz konusu olamaz. Bunlar dışında pazarlık yapmaya açığım.”

Gözlerini kıstı, bu kadar kolay pes etmemi beklemiyordu. Açıkçası akşam sekize kadar Londra’da olmam gerekmeseydi pes etmezdim ama randevumu kaçıramazdım. O yüzden şeytanla anlaşma yapmaya hazırdım.

“Pekâlâ.” Yanaklarında artık imzası haline gelen gamzeleri belirse de yüzünde kuşkunun gölgesi dolaşıyordu. “Böylesine şeffaf olduğun için ben de kartlarımı açık oynayacağım. Tatil istiyorum.”

“Zaten tatildesin.”

“Benim için değil. *Sen* tatil yapacaksın.” Yavaş ama kararlı adımlarla yaklaşıp sadece birkaç santim uzağımda durdu. “Sonrasında benimle tatile geleceğine söz verersen galaya giderim. İspanya’da üç hafta. İş yok, sadece eğlence.”

Bu isteğini, aklımın ucundan bile geçmediği halde bir anlığına düşündüğüm için kendimi kırbaçlamak istedim. “*Üç hafta* boyunca işi bırakmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Sen kafayı yemişsin.”

Altı yıl önce butik halkla ilişkiler şirketim Kensington Hİ’yi kurduğumdan beri toplamda iki gün izin kullanmıştım. İlki büyükanneimin cenazesi içindi. İkincisinde ise zatürreden dolayı hastaneye kaldırılmıştım çünkü kışın soğukunda paparazzilerin peşine düşmüştüm. O zaman bile telefonumdan e-postalarımın cevap vermiştim.

Ben iştim, iş de bendi. Şirketimi bir dakikalığına bile terk etme düşüncesi, mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

Omuz silkip, “Şartım bu,” dedi Xavier. “Kabul edip etmemek sana kalmış.”

“Unut gitsin. Öyle bir şey olmayacak.”

“Tamam o zaman,” diyerek tekrar yatağa yöneldi. “Bu durumda uyumaya devam edeceğim. İstersen kal, istersen evine dön. Benim için fark etmez.”

Dişlerimi sıktım.

Piç herif. Yokluğumda kaos tohumları ekeceğinin farkındayken onu bırakıp eve dönemeyeceğimi elbette *biliyordu*. Peşimi bırakmıyormuş gibi görünen kötü talihim göz önüne alındığında, sırf gitmesi gereken galaya gitmediğinin herkes tarafından konuşulması için bu akşam plajda bir grup seks partisi bile düzenleyebilirdi.

Duvardaki saate göz attım. Galaya zamanında yetişmek istiyorsak, on beş dakika içinde çıkmamız gerekiyordu. Saat sekizdeki randevum için Londra’da olmam gerekmeseydi, Xavier’in blöfünü görebilirdim ama...

Lanet olsun.

En sonunda, “İki gün,” dedim pes ederek. Bir hafta sonu tatiliyle ölmezdim ya?

“İki hafta.”

“Bir hafta.”

“Anlaştık.”

Gamzeleri bir kez daha gözlerimi kamaştırırken beni oyuna getirdiğini fark ettim. İsteddiği noktaya gelebilmem için pazarlığa özellikle yüksek bir teklifle başlamıştı.

Ne yazık ki, pişmanlık duymak için artık çok geçti. Elini uzattığında bir haftayı kabul ettiğimi göstermek adına sıkılmaktan başka seçeneğim yoktu.

Xavier’in en kötü tarafı buydu. Zekiydi ama bunu hep yanlış işler için kullanıyordu.

“Balığını öldürmüşüm gibi bakma,” diye homurdandı. “Seni tatile götürüyorum. Eğlenceli olacak. Güven bana.” Buz gibi bakışlarım karşısında keyifle sırıtıyordu.

Gezegendeki en az sevdiğim kişiyle İspanya’da bir hafta...

O kadar da kötü olamazdı, değil mi?

Xavier

Sloane'u sinirlendirmek kadar keyif aldığım başka bir şey yoktu. Tepkileri öngörülebilir türdendi, öfkesi izlemeye değerdı. Üstelik buzlar kraliçesi maskesinin altındaki gerçek kişiliğini görmek hoşuma gidiyordu. Bu çok sık olmuyordu ama olduğunda Sloane'a dair her şeyi biriktirdiğim zihinsel çekmeceme ekliyordum.

"Ah, demek onlardan birisin." Yeni halkla ilişkiler sorumlunun sımsıkı topuzuyla özel dikim elbisesine şöyle bir göz attım. "Şu katı kuralcılardan biri. Anlaşıldı. Adını söylemek yerine, kendini böyle tanıtman gerekirdi."

Ateş saçan gözleri bütün bir mahalleyi yok edebilirdi.

Objektif olmak gerekirse, Sloane hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Mavi gözler, uzun bacaklar ve simetrik yüz hatları... Michelangelo bile daha güzel bir kadın heykeli yapamazdı.

Tek eksiği espri anlayışının olmamasıydı.

Sert bir tepki verdiyse de artık onu dinlemiyordum.

Beni bu aptal anlaşılmaya zorlayan babamın canı cehennemeydi. Miras olmasa, siktirip gitmesini söylerdim.

Halkla ilişkiler sorumluları, gözde büyütülen bebek bakıcılarından başka bir şey değildi. Benim bir bakıcıya ihtiyacım yoktu. Hem göze ne kadar hoş görünürse görünsün, Sloane'un tam bir oyunbozan olduğu anlaşılabilirdi.

İlk toplantımız böyle geçmişti. Ona duyduğum düşmanlık zamanla solmuş, yerini... Kahretsin, bilmiyordum. Belki merak, ilgi ya da öfke almıştı.

Ne yazık ki, hissettiklerim düşmanlıktan çok daha karmaşıktı.

Hatların tam olarak nerede karıştığından emin değildim ama zamanda geri gidip *karışmaması* için elimden geleni yapmayı çok isterdim. Ondan nefret etmeyi, ilgimi çekmesine tercih ederdim.

“Dik dur,” dedi Sloane. Gözlerini doğruca üzerimize gelen adamdan ayırmamıştı. “Plajda değil, smokinli bir davettesin. Burada olmak istiyormuşsun gibi *davranmaya* çalış.”

“Alkol, yemek ve yanımda harika bir kadın var. Elbette burada olmak istiyorum,” diye mırıldandım. İlk kısmı doğruydu, ikinci kısmı tamamen yalandı.

Bakışımı yakalayamayacağı bir hızla ona göz atmak, beynime kazınması için yeterliydi. Sade siyah elbisesi başkasının üzerinde son derece sıkıcı görünürdü ama Sloane çöp torbası bile giyse, gören herkesin nefesini kesebilirdi. İpek kumaş vücudunu sararak pürüzsüz omuzlarını belirginleştiriyordu. Saçlarını her zamankinden daha zarif toplamıştı. Damla şeklindeki küçük elmas küpeleri dışında başka hiçbir takı takmamış, çok az makyaj yapmıştı. Kalabalıkta göze batmamaya çalıştığı belliydi ama çamura bulansa bile elmas her zaman elm astı.

Dürüst olmak gerekirse, şartımı kabul etmesini hiç beklemiyordum. Elbette bunu istemiştım ama Sloane işiyle evliydi ve gala o kadar da önemli değildi. Sonuçta bir kraliyet düğünü veya Vârisler Balosu değil, para çarkının dönmesi için babamın şerefine verilen bir davetti.

Neden galaya katılmam karşılığında çok değerli bir haftasından feragat etmişti? Biraz şüpheli bir hareketti ama tanrının lütunda kusur arayacak değildim.

KEYİF KRALI

Bir süredir Sloane'u işten uzaklaştırmak için yanıp tutuşuyordum. Kendini her an patlayabileceği kadar işe kaptırmıştı ve bu yaşandığında yakınında olmayı hiç istemezdim. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Tatilde onu hem gerçek hem de mecazi anlamda yoldan çıkarmak, saçlarını salmasını sağlamak ve gevşediğini görmek... eğlenceli olacaktı. Telefonda birilerini ağlattığına şahit olmaktansa, normal bir insan gibi plajda şezlonga uzandığını görmek için *servet* dönebilirdim.

Sloane Kensington tanıdığım herkesten daha çok tatile ihtiyaç duyuyordu ve benim de...

"Xavier!" Babamın en iyi arkadaşı ve Castillo Grup'un geçici CEO'su Eduardo sonunda yanımıza gelmişti. Omzuma bir şaplak indirdiğinde düşüncelerim tehlikeli yollara sapamadan dağıldı. "Seni görmeyi beklemiyordum, *mijo*."

"Ben de beklemiyordum," dedim kuru bir sesle. "Seni görmek güzel, *tío*."

Biyolojik amcam değildi ama bunun önemi yoktu. Babamla çocukluklarından beri arkadaşlardı. Babam hastalanmadan önce en güvendiği danışmanlardan biri olmuştu. Eduardo yönetim kurulu son kararını verene kadar geminin dümenine geçmişti. Herkes babamın iyileşmesini beklemekle yeni bir CEO bulmak arasında kararsız kalmıştı.

Adam, Sloane'a dönüp geleneksel Kolombiya tarzında yanağından öptü. "Sloane, çok güzel görünüyorsun. Muhtemelen bizimkinin gelmesini sağladığın için sana teşekkür borçluyuz. Kendisini ikna etmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorum. Çocukken ona *pequeño toro*" derdik. Küçük bir boğa kadar inatçıdır."

Sloane'un hiddeti profesyonel bir gülümsemeye dönüştü. "Bu benim görevim. İşimi yapabildiğim için mutluyum."

Benim kadar iyi bir yalancıydı.

* (İsp.) *Oğlum*. (ç.n.)

** (İsp.) *Amca*. (ç.n.)

*** (İsp.) *Küçük boğa*. (ç.n.)

Konuklardan biri Eduardo'yu yanımdan uzaklaştıran kadar bir süre sohbet ettik. Yılın Hayırseveri ödülünü babamın adına almaya gelmişti çünkü bunu yapmayı reddetmişim. Ancak herkes hayırseverlik yerine, onunla iş konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Tipik.

Masamıza doğru yürürken Sloane'un saatine göz attığını fark ettim. "Geldiğimizden beri on kere saatine baktın. Gitmek için sabırsızlanıyorsan, sıkıcı töreni es geçip bir barda kafayı bulabiliriz."

"Ben *kafayı bulmam*. Ayrıca çok bilmek istiyorsan, bir saat sonra biriyle buluşacağım. Ben gittikten sonra uslu durabileceğine inanıyorum." Soğukkanlılığına rağmen çenesinde ve omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum.

"Londra'da, üstelik geç saatte biriyle mi buluşacaksın?" diye sordum. Sunucu sahneye çıktığında tüm salon alkışlarla çınladı, biz de sandalyelerimize yerleştik. "Sakin bana ateşli bir randevu olduğunu söyleme."

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Kaligrafiyle yazılmış menüyü incelemeye başladı. Muhtemelen yemeklerde ceviz olup olmadığını kontrol ediyordu. Nedense cevize karşı tuhaf bir düşmanlığı vardı. Üstelik alerjisi de yoktu, kontrol etmişim.

"Romantik randevular için zaman bulmana şaşırdım." Sunucu açılış konuşmasına başlamıştı. Mantığım konuyu kapatmamı söylüyordu ama yapamıyordum. Sloane'la ilgili bir şeyler mantığımın uçarak uzaklaşmasına neden oluyordu. "Şanslı adam kim?"

"Xavier." Menüü bırakıp gözlerime baktı. "Şimdi zamanı değil. Cannes fiyaskosunun tekrarlanmasını istemeyiz."

Gözlerimi devirdim. Büyük bir ödül konuşması sırasında -o da sadece *bir kez*- kafayı çekerken yakalanmış, birden kötü adam oluvermişim. Bu tür davetler aşırı sıkıcı olmasa, belki ayık kalmakta o kadar zorluk çekmezdim. İnsanlar artık eğlenmeyi unutmuştu. Her galada ikram edilen sıkıcı içkileri ve boğucu asansör

KEYİF KRALI

müziğini kim isterdi ki? *Hiç kimse*. Birazcık umurumda olsa, bu davetleri organize edenlere birkaç fikir verebilirdim ama umursamıyordum.

Tören boyunca garsonların getirdiği yemeğe aldırmadan şampanyaya yüklendim. Dahası Sloane'un görüşeceği adamın nasıl biri olabileceği üzerine derin düşüncelere dalmıştım. Birlikte çalıştığımız onca yıldır bir randevudan bahsettiğini hiç duymamıştım ama biriyle birlikte olduğu belliydi.

Huysuzun tekiydi ancak aynı zamanda güzel, akıllı ve başarılıydı. Şimdi bile etraftaki masalardan birçok adamın kaçamak bakışlarla onu süzdüğünü görebiliyordum.

İçkiyi kafama diktim ve kızarıp gözlerini kaçırana kadar o adamlardan birine baktım. Sloane belki sadece kâğıt üstünde bana eşlik ediyordu ama yanımdayken birilerinin ona göz dikmesi kabul edilebilir şey değildi. Artık kimse görgü kurallarına aldırıyor muydu?

Salonda birden alkış patladığında Eduardo ayağa kalktı. Anlaşılan sunucu, Yılın Hayırseveri ödülünün babama layık görüldüğünü açıklamıştı.

Bana bakmadan, "Alkışla," dedi Sloane. Dudaklarına gergin bir gülümseme sabitlenmişti. "Kameralar üzerimizde."

"Ne zaman *değiller* ki?" Sadece Eduardo için gönülsüzce alkışladım.

"Bu akşam Alberto'nun adına bu ödülü kabul etmek benim için büyük şeref," diyordu sahnede. "Bildığınız üzere çok uzun süre arkadaşım ve iş ortağım oldu..."

Eduardo kısa teşekkür konuşmasını bitirirken Sloane saatine göz atarak eşyalarını toplamaya başladı.

Sırtımı dikleştirdim. "Hemen mi gidiyorsun?" Daha geleli bir saat bile olmamıştı, sadece on beş dakikadır buradaydık.

"Trafığın durumu belli olmaz. Yokluğumda uslu davran lütfen." Son kelimelerine uyarıcı bir sert bakış eşlik etmişti.

“Gittiğin anda birinin yüzüne içkimi boca edip müzik sistemi-
ni ele geçireceğim. Kalmak istemediğinden emin misin?”

Komik bulmuşa benzemiyordu. “Yaramazlık yaparsan, anlaş-
mamız bozular,” dedi kuru bir sesle. “Gece ararım,” diye ekledik-
ten sonra göze batmamaya çalışarak sandalyesinden kalkıp çıkışa
yöneldi.

Gözlerimi ondan alamadığım için elini omzumda hissedene
kadar Eduardo’nun geldiğini fark edemedim. “Biraz zamanın var
mı? Konuşmamız gereken şeyler var.”

“Olur.” Sloane gittiğine göre masadaki sıkıcı davetlilerle otur-
maktansa, başka her türlü teklifi kabul edebilirdim.

Peşinden koridora çıktım. Tören sona erdiği için davetliler içip
kaynaşmaya devam ediyor, kimse bizimle fazla ilgilenmiyordu.

“Telefonda söyleyecektim ama yüz yüze konuşmamız daha
iyi,” dedi Eduardo. Meraklı fotoğrafçılardan uzaklaştığımız için
dudaklarına yerleşen kasvetli gülümseme kalp atışlarımın hızlan-
masına neden oldu. “Xavier...”

“Dur tahmin edeyim. Babamla ilgili.”

“Hayır. Evet. Eh...” Ondan hiç beklemediğim bir tereddütle
elini yüzünden geçirdi. “Babanın durumu stabil. Herhangi bir de-
ğişiklik yok.”

Midemdeki düğümlerin çözülme nedeninin rahatlama mı,
yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değildim. Böylesi iyi
bir haber karşısında bu kadar karmaşık duygular hissetmem nor-
mal miydi?

“Yani durumu kötüye gitmiyor ama iyileşmiyor da,” diye de-
vam etti Eduardo. “Aylardır ziyaretine gitmedin. Onu görmelisin.
Belki yardımı dokunur. Doktorlar sevdiklerinin yanında olması-
nın...”

“Anahtar kelime *sevdiklerinin*. Annem gittiğinden beri sanı-
rım onu seven kalmadı.” Babamın hayatta gerçekten önemseddiği
tek kişi annemdi.

KEYİF KRALI

“O senin baban,” derken onursal amcamın dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü.

“Deja de ser tan terco. Haz las paces antes de que sea demasiado tarde.” İnadı bırak. Çok geç olmadan aranızı düzelt.

“Aramızı düzeltmesi gereken ben değilim.” Bir insanın pes etme sınırına ulaşana dek her türlü çabayı göstermiş, kotamı yıllar önce doldurmuştum. “Neyse, seninle konuşmak güzeldi ama gitmem gereken bir yer var.”

“Xavi...”

“İyi yolculuklar,” diyerek sırtımı döndüm. “Herkes benden selam söyle.”

“Bu senin ailenin şirketi,” diye seslendi arkamdan. Ses tonu kulağa teslim olmuş gibi geliyordu. Geçici CEO görevini surf ben reddettiğim için kabul etmişti ve bir gün aile mirasını devam ettirmek üzere mucizevi bir şekilde *aklının başına geleceğini* umduğunu biliyordum. “Sonsuza kadar kaçamazsın.”

Durmadım.

Ödül töreni bittiği için gala sona ermiş sayılırdı. Yani buradan ayrılmak, Sloane’la anlaşmamızı bozmak anlamına gelmeyecekti.

Onu hatırlayıp şu an nerede olabileceğini düşünmek -muhtemelen dallamanın tekiyle randevusu vardı- zaten kasvetli olan ruh halimi iyice kötüleştirdi.

Genellikle olaylara iyi yanından bakmaya çalışırdım ama canı cehenneme... Bazen erkeklerin de acı çekmeye hakkı vardı.

Vestiyerden paltomu aldım ve dışarıda bekleyen siyah taksilerden birine atladım. “*Neon*,” dedim sürücüyeye. Şehrin en popüler yeni gece kulübünden bahsediyordum. “On beş dakikada gidersek, yüz sterlin bahşiş.”

Taksi kaldırımdan uzaklaşırken pencereden Londra’nın kayıp giden ışıklarını seyrettim. İçerek Eduardo’yu, babamı ve zihnimi gereğinden fazla meşgul eden malum halkla ilişkiler sorumlumu unutmak için sabırsızlanıyordum.

3

Sloane

Kırmızı “KARŞIYA GEÇMEYİN” tabelası adeta tepemden bana bakıyordu. Aldırmadan topuklarımı tıkırdatarak caddeyi geçtim. Yaklaşan kamyonun sağır edici kornasını da umursayacak değildim çünkü çoktan geç kalmıştım. Ayakkabılarımdan kısa zamanda kurtulamazsam, ayaklarım beni araba çarpmıştan beter hale getirecekti. On santimlik topuklarıyla *stiletto*’lar harika görünüyordu ama şehirde on blok yürümek için tasarlanmamışlardı.

Ne yazık ki, korkunç Londra trafiği yüzünden yirmi dakika boyunca aynı sokakta sabit kalınca taksiden inmeme gerekmişti.

Otele ulaştığımda elbisem terden bütün vücuduma yapışmıştı. Ayaklarımı hissedemiyordum ama diğer misafirlerin dehşet dolu bakışlarını saymazsak, kazasız belasız teras katma çıkmayı başarmıştım.

Lütfen uyumamış ol.

Kapıyı tıklatırken kalbim hızla çarpıyordu.

Lütfen uyumamış ol. Lütfen...

Kapıyı çok iyi tanıdığım yuvarlak bir yüz açmca puflayarak nefesimi verdim.

“Sonunda geldin,” diye beni karşıladı Rhea. George ve Caroline da her an gelebilirmiş gibi girişe göz attı. Bana her mesaj attığında işi tehlikeye giriyordu ancak ikimiz de aynı nedenle riski göze almıştık. “Yetişemeyeceksin sandım, ödüm koptu.”

“Trafığe takıldım ama bunu hayatta kaçırmazdım.” Ayakkabımı çıkarıp iç çektim. *Sonunda.*

KEYİF KRALI

Ardından Rhea'nın yardımıyla kan oturan ayaklarımı hızla temizledim ve süitin oturma odasına girdim. Penny'nin yere oturmuş balerinlerle ilgili bir çizgi film izlediğini gördüğümde kalbim sıkıştı. Her zaman dans ya da spor programları seyrederdi. Sırtı dönük olsa da altıncı hissi devreye girmiş olmalıydı, içeri girdiğim anda başını kaldırdı. "Sloane!" diyerek yanıma koştu. "Geldin."

"Tabii ki geldim." Ona sarılmak için eğildim. Tanrım, son gördüğümünden beri epey büyümüştü.

Yüzünü karnıma gömdüğünde ağlayabilirdim. Sımsıkı sarılmıştı. Rhea dışında bugün ilk sarıldığı kişi muhtemelen bendim.

Dadısı bizi yalnız bırakmak için odadan çıktığında istemesem de Penny'den ayrıldım çünkü çantamdan hediyesini çıkarmam gerekiyordu. "Yeni yaşın kutlu olsun, Pen. Bu senin."

Gözleri parlayan üvey kardeşim paketi açarken gümüşü ambalajı parçalamamaya özen gösteriyordu.

Annesiyle babası ona Penelope diyor, diğer herkes Penny diye çağırıyordu ama benim için hep Pen olacaktı. O benim hayatımda olmasını istediğimin farkında bile olmadığım kız kardeşimdi. Ben gidince arkamdan ağlayan ve büyükannem öldükten sonra sahip olduğum tek Kensington ferdiymiş gibi hissettiğim kız kardeşim...

Paketi açtığında hayranlıkla nefesini tuttu. "Yeni *American Sports* figürü!" derken hazinesini göğsüne bastırdı. "Bunu nasıl buldun?"

"Tanıdıklarım var," diye takıldım. "Ablan çok havalı, bilirsin."

Sınırlı sayıda üretilen figür, dünyanın en çok aranan oyuncaklarından. Yeryüzünde sadece yirmi dört adet vardı ama arkadaşım Vivian'ın kocası devreye girmiş, Pen'in doğum gününe bir tanesini yetiştirmişti.

Figürle ortalıkta oynayamazdı. Ancak annesiyle babasının ilişkizliğinin iyi yanlarından biri, oyuncak ne fark edecek ne de nereden bulunduğunu soracak olmalarıydı.

“Eee, dokuz yaşında olmak nasıl hissettiriyor?” diye sordum yerde yanma otururken. “Neredeyse çift haneli yaşlara geliyor-sun.”

“İğrenç. Yakında senin gibi yaşlanacağım... Ah!” Karnını gıdıkladığımda histerik kıkırtılarına başladı. “Dur! Tamam! Özür dilerim! Özür dilerim!” dedi nefes nefese. “*O kadar da yaşlı değilsin.*”

“Ablana laf sokarsan cezayı çekersin,” diye yalandan azarladım. Ancak gıdıklamayı bırakmıştım çünkü abartmamam gerektiğini biliyordum. En azından fiziksel güç bağlamında normal bir çocuk olduğunu bildiğim halde bazen sınırları zorladığımın farkındaydım.

İki yıl önce Pen’e, geçirdiği mono hastalığının -çok uzun sürmüştü- ardından kronik yorgunluk sendromu tanısı konmuştu. Aşırı bitkinlik, uyku sorunları, eklem ve kas ağrılarıyla bu hastalığın onaylanmış herhangi bir tedavisi yoktu. Nedenini saptamak zor olsa da doktorlar, bağışıklık sisteminin geçirdiği hastalığa verdiği bir tepki olabileceğinden şüpheleniyordu. Üstelik ellerinden semptomları yönetmekten başka bir şey gelmiyordu. FDA* onaylı bir tedavisi olmasa bile bu hastalık özel vitaminler, anti-retroviraller ve başka mucize ilaçlarla “tedavi” vaat eden binlerce şarlatan ortaya çıkarmıştı. Pen’in annesiyle babası işe yarayabilecek bir çare bulma umuduyla tonlarca para harcamıştı. Hiçbir şey fayda sağlamayınca sonunda vazgeçmiş, kızı eve kapatmışlardı. Ne de olsa, evdeyken onu düşünmeleri gerekmeyecekti.

Neyse ki hastalığı hafıftı, o yüzden günlük aktivitelerini sendromu daha ağır yaşayanlardan çok daha rahat yapabiliyordu. Fakat yaşlıları gibi okula gidemiyor, spor yapamıyordu. Bazı günler yürümekte bile zorlanıyordu. Haliyle evde eğitim alıyordu ve Rhea neredeyse yirmi dört saat onu gözünün önünden ayırmıyordu.

* ABD Gıda ve İlaç Dairesi. (ç.n.)

“Senin için bir şey yaptım.” Hâlâ nefes nefeseydi ama bir koşu sehpayı gidip geldiğini görünce endişelerim silindi. Yine de boğazıma bir yumru oturmıştı. Pen iyi günündeydi, doğum gününü iyi geçirmeyi hak ediyordu. “Arkadaşlık bilekliği,” dedi takıyı özenle avucuma bırakırken. “Bende de aynısı var. Bak.”

Boncuklu bileklikte beş tane kalp vardı. Onunkiler pembe, benimkiler maviydi.

Boğazımdaki yumru burnumu sızlattı. “Çok güzelmiş. Teşekkür ederim, Pen,” diyerek bileğime taktım. “Ama doğum gününde hediye vermen değil, alman gerekir.” Özellikle de takıyı yapmak için muhtemelen saatlerce uğraştığı göz önüne alınırsa...

“Ben seni doğum gününde göremiyorum,” dedi usulca.

Haklı olmasından nefret ediyordum. Birbirimizi ancak yılda birkaç kez, Rhea beni eve gizlice alabildiğinde görebiliyorduk. Bizimkiler onu eve kapatıp ziyaret etmeme izin vermeyecek kadar kindarlardı. Ben de suçum olmayan bir konuda özür dilemeyecek kadar gururluydum. Bunu düşünmüştüm ama yapamamıştım. Pen için bile özür dileyemezdim.

“Eh, şimdi birlikteyiz,” diyerek düşüncelerimi bir kenara ittim. “Ne yapmak istersin? Film izleyebiliriz, yeni figürünle oynayabiliriz...”

“Blackcastle-Holchester maçını seyretmek istiyorum.” Kocaman gözlerini bana dikti. “Lütfen?”

Spor seven biri değildim ama Pen futbola bayılıyordu, o yüzden yayınlandığı sırada kaydettiği maçı seyretmeyi kabul ettim. Maç birkaç ay önce manşetlere çıkmıştı çünkü Prömiyer Ligi’nin sevgilisi ve Blackcastle’ın yeni transferi Asher Donovan eski takımına karşı oynamıştı.

Xavier’in yanı sıra Asher da en zorlu müşterilerimden biriydi, aynı zamanda Pen’in kahramanıydı. Birkaç yıl önce adamın benimle anlaştığını duyduğunda attığı sevinç çığlığıyla neredeyse kulak zarımı patlatmıştı.

Xavier demişken...

Pen yanıma kıvrılmış gözünü kırpmadan maçı seyrederken dedikodulara göz atmak için telefonuma baktım. Eskiden takıldığım birinin gönderdiği tekrar buluşma isteğini görmezden geldim. Adam bir daha buluşmak istemediğimi bir türlü *anlayamıyordu*.

Haberleri inceledim. Müşterilerimle ilgili olanları kaçırmamak için bazı kelimeler tanımlamıştım ama sadece iki isim ekranımda belirdiğinde tansiyonum yükseldi. Birinin baş harfleri XC'ydi.

Neyse ki bir şey yoktu. *Güzel*.

Demek uslu çocuk olmaya karar vermişti. Muhtemelen benim Xavier'le uğraştığım kadar Rhea, Pen'le uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Maç boyunca hiç konuşmadık ama zaten buna ihtiyacımız yoktu. Birbirimizi sık göremesek de buluşmalarımızın en güzel yanı birlikteyken rahat davranmamızdı. Bazen hiç durmadan konuşuyor, bazen de sessizce film seyreliyorduk.

Yarım saat sonra hareketlendiğinde ona baktım ve kalbim endişeyle hızlandı. Yüzü solgunlaşmıştı, gözleri de boş bakıyordu. Bayılmak üzereydi.

Rhea'ya seslendiğimde, "Ben iyiyim," diye karşı çıktı Pen. Yaşlı kadın kaygılı bir yüz ifadesiyle içeri koştu. Minicik eliyle kolumu kavradı. "Kal. Zaten seni hiç görmüyorum."

Söylediklerinin aksine, sesi azalıp fısıltı halini almıştı. Akşamla birlikte üzerine yorgunluk da çökmüştü, o yüzden alnına veda öpücüğü kondurduğumda direnmedi.

"Yakında yine görüşeceğiz," dedim kesin bir tavırla. "Söz veriyorum."

Keşke daha uzun zaman geçirebilseydik ama Pen'in sağlığı her şeyden önemliydi.

Rhea'yla birlikte onu yatak odasına götürdük. Anında uykuya daldı. Sabaha kadar güzel bir uyku çekmesini umuyordum çünkü aksi takdirde ertesi gün çok zor geçecekti. Saçlarını okşarken bo-

ğazımdaki yumru giderek büyüdü. Bir ziyaret daha çok kısa sürmüştü. Sanki hiçbir zaman istediğimiz kadar birlikte olamıyorduk ama en azından onu görmüştüm. Şartlarımız göz önüne alınınca bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Oturma odasına döndüğümüzde, “Bu akşam seni kısacık bile olsa görmesi güzel oldu,” dedi Rhea. “Bay ve Bayan Kensington onunla fazla zaman geçirmeden akşam yemeğine çıktılar.”

Tabii ki geçirmemişlerdi. Babamla üvey annem, Pen’in hastalığını bir utanç kaynağı olarak gördükleri için ellerinden geldiğince onu gözlerden uzak tutuyorlardı.

“Haber verdiğin için teşekkürler.” Rhea geçen hafta aramış, Londra’da olacaklarını söylemişti. Bu gece George ve Caroline akşam yemeğinin ardından tiyatro planı yapmışlardı, böylece Pen’i görmem için yeterince zamanım olmuştu. “Çok teşekkürler...”

“...büyük *rezalet*.” Kapının önündeki tanıdık ses midemin kassılmasına neden oldu. “Doğrusunu istersen, hayatımda hiç o kadar yavan bir ıstakoz yemedim, George.”

Rhea ve ben dehşetle kocaman açılmış gözlerimizle birbirimize bakakaldık. “İki saatten önce gelmemeleri gerekiyordu,” diye fısıldarken dudakları titriyordu. “Sizi görürlerse...”

İşimiz biterdi. Rhea, Pen’i kendi kızymış gibi seviyordu. Kovulursa ikisi de mahvolurdu, üstelik Pen’i bir daha göremezsem...

Bir şeyler yap.

CEO’lar ve ünlüler zor zamanlarını atlatabilmelerine yardımcı olmam için bana yüklü miktarda para ödüyorlardı ama tuhaf bir şaşkınlıkla öylece kalakalmıştım. Sanki gerçek ben istenmeyen hatıralar tüneline girmiş de bir otel odasında beni oynayan bir oyuncuyu seyrediyordum.

Seninle çıkmak, buz küpüyle çıkmaktan farksız... Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum...

Öyle yaptığı için onu suçlayabilir misin?

O kadar önemsiyorsan, en azından ağlar ya da biraz olsun duygularını gösterirdin.

Bizi utandırma, Sloane.

O kapıdan çıkarsan, bir daha geri dönemezsin.

Gözlerimin ardındaki basıncın bir çıkış aradığını hissedebiliyordum ama her zamanki gibi böyle bir şey yoktu.

Süitin kilidi kart okuyucuyla vızıldadı.

Harekete geç! İçimdeki ses çılgınlık atıyordu. Aptal mısın? Ne duruyorsun? Yakalanacaksın!

Kilidin yumuşak tıkırtısıyla sonunda trans halinden çıkarak kriz yönetimi moduna geçtim. Hiç düşünmeden kanlı topuklularımı kaptım ve herhangi bir iz bırakıp bırakmadığımı kontrol etmek için oturma odasına hızlıca göz attım. Gördüklerimden tatmin olduktan sonra tavandan yere kadar inen perdelerin ardına saklandım. Kırmızı kalın kadifenin arkasına geçmeden önce açılan kapıdan giren gri saçları görmüştüm. Avuçlarım terliyordu.

Bugün bizimkilerle karşılaşmayı planlamamıştım. Buna hazır değildim ve dindar biri olmasam da yorgun oldukları için doğrudan yatağa gitmeleri için dualar ediyordum.

“Her zamanki yerimize gitmeliydik,” diyordu Caroline. Topuk tıkırtıları, vurguladığı hecelerine eşlik ediyordu. “Sözde yükselen değerlere şans vermek buraya kadar, George. Vasatı bile tutturamamışlar.”

“Haklısın,” dedi babam gür sesiyle. Bu ses, yorganımın altında el feneriyle kitap okuduğum cuma geceleri gök gürültüsü gibi gelirdi. Hem rahatlatıcı hem de tekinsizdi çünkü yıllar önce ördüğüm duvarlarımı parçalayarak nostalji duyguları yaratıyordu. Sesini duymayalı yıllar olmuştu. “Bir dahaki sefere kulübe gideriz,” diye devam etti. “Rhea, oda servisi söyler misin? Restoranda neredeyse hiçbir şey yiyemedik.”

“Peki, efendim.”

“Perdeler niye açık?” derken Caroline’in sesi yükseldi. “Gün-

KEYİF KRALI

batımında kapanmaları gerektiğini biliyorsun. Tanrı bilir, odayı kimler seyretmiştir.”

Kimse seyretmemiştir çünkü on ikinci kattayız ve etrafta başka bina yok.

Üvey annemin ayak sesleri önümde durduğunda ağzımda bakır tadı yaratan cevabım dilimin ucundaydı. Kıpırdamadan gözlerimi kadifeye diktim. Felaketi bir tek aramızdaki bu kumaş parçası önlüyordu.

Perdenin arkasına bakma. Perdenin arkasına...

Bir eliyle perdenin kenarından tuttuğunda sırtımı cama dayadım ama neredeyse burun burunaydık ve kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

Küt.

Küt.

KÜT.

Kalbimin tekinsiz ritmi her saniye biraz daha hızlanıyordu. Çoktan planlar yapmaya başlamıştım. Ne söyleyecektim? Ne yapacaktım? Caroline beni bulup Pen'i bir daha göremeyeceğim uzak bir yere gönderdiğinde kimden yardım alabilecektim?

Üvey annemin parmakları kadife kumaş sımsıkı kavrarken bir an için her şeyin bittiğini düşünmeden edemedim. Ancak en sonunda perdeyi çekince rahatladım ve akşam yemeğiyle ilgili şikâyetlerini dinlemeye devam ettim.

“Açıkçası *Vogue*'un onu yılın en iyi şeflerinden biri olarak göstermesine anlam veremiyorum...” Topukluların tıkırtıları babamın mırıltılarına karışırken kapı kapandı.

İkisi de Pen'i sormamış, Rhea'ya başka bir şey söylememiştii.

Rahatlayarak olduğum yere çöktüm ama Rhea perdeleri açtığında zaman kaybetmedim. George ve Caroline her an geri gelebilirdi. Gözlerinde endişeyle gülümseyen yaşlı kadının elini sıkıp sessizce veda ettim ve ön kapıdan kaçarcasına çıktım. Ancak otele önündeki kaldırımda rahat bir nefes alabilmişim.

Babamla beklenmedik bir şekilde tekrar aynı odada bulunmanın şokunu birkaç dakika üzerimden atamamıştım ama serin ekim ayı havası soğuk duş etkisi yaratıyordu. Caddenin köşesine ulaştığımda kulaklarımdaki uğultu gitmişti, sokak lambalarının ışığı da artık bulanık turuncu değildi.

Ben iyiyim. Geçti.

Yakalanmamıştım. Doğum gününde Pen'le zaman geçirmiştim. Şimdi de...

Telefonum titrediğinde ekranda Perry Wilson'ın blog logosunu gördüğümde mideme giren kramplarla haberi açtım. Otelde yakalanma tehlikesinin yarattığı huzursuzluğun bütün izleri, kıpkırmızı bir öfkeyle anında uçup gitti.

Yok artık!

İki saat. Onu sadece *iki* saatliğine yalnız bırakmıştım ve yine en basit uyarılarıma kulak verememişti.

Telefonu çantama atıp yaklaşan bir taksiye el salladım. "Neon," diyerek kapıyı hızla çarptığım için şoför yüzünü ekşitti. "On dakikaya orada olursak ayın en yüksek bahşisi benden."

Bir müşterimi boğmam gerektiğinde her saniyenin önemi olurdu.

Magazin dergileri, günlerini bir işe yaramak yerine içip partileyerek geçiren zengin çocuklarına Yeni Nesil Züppe Takımı diyordu. En ucuz dedikodu sütunları Mirasçılar ve Yedekleri diyerek onlarla alay ediyordu. Ben ise “Xavier ve Arkadaşları” demekle yetiniyordum. Tabii ki olabildiğince aşağılayıcı bir şekilde...

Pen’in yanından ayrıldıktan sekiz dakika sonra Neon’da önüme çıkan herkese dirsek atarak Xavier ve Arkadaşları’nın işgal ettiği *VIP* odasına ulaşmaya çalışıyordum. Karşılaştığım sahne, Perry Wilson’ın son blog yazısına serpiştirilmiş fotoğrafların neredeyse aynısıydı.

Xavier’in arkadaşlarından bir tanesi garson kızlardan birinin karnından kokain çekiyor, diğer bir kız başka bir arkadaşının kucağında kıvranıyordu. Köşede yarı çıplak bir çift kimseye aldırmadan seks yapıyordu.

Xavier, hedonizmin ortasında saraylılarını seyreden bir kral gibi yayılarak oturmuştu. Bir kolunu kadife koltuğun arkasına atmıştı, diğer elinde bir şişe tekila vardı.

Şu an ödül galasında olması gereken Xavier.

Birkaç ay önce Perry Wilson, Miami’deki çılgın doğum günü partisinden görüntüleri yayınladıktan sonra imajını tazelemesi gereken Xavier.

İmajını tazeleyene kadar bir daha gece kulüplerine gitmeyeceğine söz veren Xavier.

Koltuğa yaklaşıp tam önünde durarak manzarasını kapattığım-

da ayaklarımın ağrısını unutmuştum. Etrafındaki kadınlar öldürme niyetimi anlamış olmalıydılar ki, rüzgârlı bir günde uçuşan kuru yapraklar gibi kaçıştılar.

Xavier konuşmadan önce tekilasından büyük bir yudum aldı. “Önce Mikonos, şimdi de bu.” Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. “Beni takip mi ediyorsun, *luna*?”

“Takip ediyorsam bile işimi kolaylaştırıyorsun,” diyerek telefonumu yüzüne yaklaştırdım. Fotoğraftaki Xavier, kucagında bir sarışın otururken *shot* atıyordu. *Castillo vârisi ölüm döşeginde ki babasının onuruna verilen galadan kaçtı!* “İmajını düzeltene kadar gece kulüplerine son vermiştin. Üstelik bütün gece galada kalman gerekiyordu. Öyle anlaşıyorduk.”

“Hayır, anlaşmamız *tören* boyunca orada kalmam üzerineydi. Ben de öyle yaptım. Törenle gala aynı şey değil. Kulüp konusuna gelince...” Omuz silkti. “Belki anlaşmamız yazılı olmalıydı.”

Elindeki şişeyi kaptım. *Asıl* yapmak istediğim onu tutup silkelemektir ama “gizlice” üzerimize dönen kameraların farkındaydım. İnsanlar sandıkları kadar dikkatli değildi.

“Kalk,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Otele dönüyoruz.” *Orada aklını başına getiririm.*

Emrimi duymazdan gelerek, “Randevun nasıldı?” diye sordu. Yüzümü, elbisemi ve en sonunda ayaklarımı süzdü. Hemen ardından nedense kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

“Harikaydı.” Galadan erken ayrılmamın nedeniyle ilgili şüphelerini giderecek değildim. “Daha az harika olan, Perry Wilson’ın seninle ilgili bildirimini görmektir.”

Gözlerinde tuhaf bir tatmin kıvılcımı uçtu. “Yoksa benim yüzümden akşamını erken bitirmek zorunda mı kaldın?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Kusura bakma.”

Jilet keskinliğindeki topuğumu dikkatle ayağına bastırırken soğukkanlılığımı korudum. Masa yaptığım şeyi gizliyordu, arada mesafe olduğu için insanlar ne olduğunun farkında değildi.

KEYİF KRALI

Küstah yüz ifadesi acıyla çarpıldığında, “Kalkmak için otuz saniyen var,” dedim ona. “Yoksa sadece ayak parmağını değil, anatominin çok daha değerli parçalarını da kaybedersin.” Çenemi kaldırıp parmağımla tekila şişesine vurdum. “İnternette her şeyin videosu olduğunu biliyor muydun? Evdeki basit aletlerle davetsiz misafirleri hadım etmeyi öğreten videolar bile var.”

Hakkını vermem gerekirdi, *hadım* kelimesi karşısında hiç tepki vermedi. “Dur tahmin edeyim, hepsini gözünü kırpmadan seyretmişsindir.” Koltuğuna iyice yayılarak umursamazca bana baktı. “Rahatla, *luna*. Cuma gecesi. Kışındaki sopayı çıkar da biraz eğlen.”

Gözümün altında bir kas seğiriyordu.

Oltaya gelme.

“Buraya eğlenmeye gelmedim,” derken neredeyse hırlamıştım.

“Belli oluyor,” diyerek beni tekrar baştan aşağı süzdü. “Böylesine kusursuz bir elbiseyi sıkıcı bir gece için boşa harcaman kötü olmuş. Bu arada randevuya çıktığın kişi erken ayrılman konusunda ne söyledi?”

“Sözümü dinlemenin kendisi için en iyisi olduğuna karar verdi.” Gülümseyerek ayağına biraz daha sertçe bastığımda yüzü iyice çarpıldı. “Madem *sıkıcı* bir gece geçiriyorum, sanırım ortalığı biraz şenlendirmenin sakıncası olmaz. Tabii eğlence anlayışım seninkiyle asla yarışamaz, özellikle arkadaşlarının karşısında rezil olma riskin bu kadar yüksekken.” Gülümsemem birden silindi. “Emin ol, seni buradan sinir krizleri geçiren şımarık bir çocukmuşsun gibi sürükleyerek *çıkartırım* ve hayır, sonrasında bu pisliği temizlemek zorunda kalmak *umurumda* olmaz. Günlerce arkadaşlarının dilinden düşmeyeceğin düşünülürse buna değer. Bütün bunların olmasını istemiyorsan, derhal ayağa kalkarsın.”

Tiradımı tek bir endişe belirtisi göstermeden dinledi. Sonunda esneyerek diğer kolunu da koltuğun arkasına attı ve imalı gözlerle

beş bin dolarlık ayakkabısını delen topuğuma baktı. “Beni bırakmazsan hiçbir yere gidemem, tatlım.”

Gözlerimi ondan ayırmadan ayağımı çektim. Ani itaati beni kuşkulandırmıştı.

Ayağa kalkıp bana tepeden bakarken gözlerinde yine keyifli kıvılcımlar belirmişti. *Jimmy Choo* topuklularıma rağmen benden en az yedi santim uzun olmasından nefret ediyordum.

“Kendimi savunmam gerekirse, anlaşılmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim,” dedi Xavier. “Sonuçta tören ve gala iki ayrı şey. Eduardo konuşmasını bitirince tören sona erdi, hem *sen* de o sırada kalkıp gittin. O yüzden tatilimizden vazgeçmek için bahane arama.”

“Boş konuşuyorsun.”

“Olabilir,” dedi bütün rahatlığıyla. “Ama aynı zamanda doğru.”

“Peki imajını düzeltene kadar gece kulüplerine gitmeme sözün?”

“İmajım düzelmişti. Haftalardır hakkımda tek bir kötü haber çıkmadı.” Gözleri keyifle parlıyordu. “Temiz imajla ne kastettiğini hiç söylemedin, *luna*. Farklı fikirlere sahip olmamız benim suçum değil.”

Tanrım. Bu adama katlanamıyordum. Daha da sinir bozucusu haklı olmasıydı. Ancak bunu kabul etmektense, kendimi *Big Ben*’den* aşağı atmayı tercih ederdim. “Kapa çeneni ve peşimden gel,” diye çıkıştığında daha zekice bir karşılık verebilmiş olmayı diliyordum.

“Emredersiniz, hanımefendi,” derken gamzeleri derinleşti. “Sorumluluk sahibi kadınlara bayılırım.”

Çapkın imasını duymazdan gelip topuklarımda üzerinde döndüğümde arkadaşlarıyla vedalaşmadan peşime takıldı.

Benimle tartışmaktan mı yorulmuştu, yoksa utandırma tehdidinden mi korkmuştu emin olamıyordum ama ikincisinden kuş-

* Londra’daki ünlü saat kulesi. (ç.n.)

kuluydum. Yine de önemi yoktu. Önemli olan, sözünden çıkmasa başına bela açmayacak olmasıydı.

“Bileklik ne iş?” diye sordu asansöre yaklaşırken.

“Pardon?”

“Bileklik.” Çenesiyle bileğimdeki arkadaşlık bilekliğini işaret etti. “Galada takmıyordun.”

Kasıldım. Sadece en yakın arkadaşlarım Pen’i ziyaret ettiğimi biliyordu ve Xavier’i güvenli çevreme katmak gibi bir niyetim asla olamazdı. “Hediye,” dedim başka bir açıklamaya gerek duymadan.

“Hımm.” Yüzünde imalı bir gölge uçtu. Bütün gece içen biri için fazlasıyla dikkatliydi.

Neyse ki üstelemedi, böylece çıkışa kadar hiç konuşmadık. Ancak bu huzurlu anın son bulacağını bilmem gerekirdi.

Taksinin arka koltuğuna yerleştüğümüzde, “Yeni şartlar,” dedi Xavier. “Tatildeyken eğlence katili olamazsın.”

“O zaman beni götürme,” diye karşılık verdim başımı kaldırmadan. Telefonumda yeni bir potansiyel müşteriyle ilgili mesajı okuyordum. New York’ta şu an hâlâ mesai saatiydi.

“İyi deneme. Peşimi bırakmayan birine göre benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyormuş gibisin.” Elini incinmişçesine göğsüne götürerek ekledi. “Bu durum kalbimi sızlatıyor. Gerçekten.”

“Hadım ettiğimde başka yerlerin de sızlayacak.”

Xavier, babası öldüğünde milyarlarca dolarlık mirasa konacaktı ama halihazırda yıllık bazda cömert bir geliri vardı. İki kuraldan birini çiğnediğinde ise bu para anında kesilecekti: 1) Halkla ilişkiler sorumlusu olmaya devam edecektim. 2) Aile itibarına zarar verecek hiçbir şey yapmayacaktı.

İkinci kuralı üç kez çiğneme hakkı vardı ve nedense Xavier’in uslu durup durmadığına karar verecek kişi bendim. Bunu ilk duyduğunda ortalığı ayağa kaldırmıştı ama sonunda hiç hoşuna gitmese de kabul etmek zorunda kalmıştı.

Gücümü suistimal etmiyordum. Yine de Miami'deki yirmi dokuzuncu doğum günü rezaletinden sonra ikinci çarpıyı atmaya çok yaklaşmıştım.

"Belki," dedi umursamıyormuş gibi. Ardından başıyla telefonumu işaret etti. "Ne olursa olsun tatilde bunu da yapamazsın."

"Ne? Mesajlarıma da mı bakamayacağım?"

"Aynen. Sürekli çalışırsan tatil yapamazsın."

Homurdandım. "Mesajlarıma bakmadan koskoca bir hafta geçireceğimi düşünüyorsan, aklını sandığımdan da çok kaçırmışsın demektir. Ben şirket yönetiyorum, Xavier. İspanya'ya gelmemi istiyorsan, benim şartlarımı kabul etmen gerekiyor."

"Anlıyorum," diyerek bir kaşını kaldırdı. "Yalancı olduğunu hiç düşünmezdim, Sloane. Daha yola bile çıkmadık ama şimdi-den sözünden dönmeye başladın."

Yüzüme tokat atsa bu kadar şaşırmazdım. "*Pardon?*"

Hayatım boyunca benim için bir sürü şey söylenmişti ama bir kez bile yalancı biri olarak anılmamıştım. Tabii arada sırada gerçekleri eğip büktüğüm olmuştu, sonuçta beyaz yalanlar bir halkla ilişkiler sorumlusunun olmazsa olmazıydı. Yine de bir söz verdiğimde tutardım. İstisnası yoktu. Xavier'le yaptığım aptalca anlaşmanın nedeni de buydu. Pen'e bu gece onunla görüşeceğime söz vermiştim ve bunu yapabilmemin tek yolu Xavier'in isteğine boyun eğmek olmuştu.

"İş yok, sadece eğlence," dedi rahatça. "Anlaşmamızı kabul ettiğinde şartlardan birinin bu olduğunu hayal meyal hatırlıyor gibiyim. Mesaj kontrolü iş sayılır, yani o durumda sözünü tutmamış olursun."

Kahretsin, haklıydı. *Yine*. Bir şekilde anlaşmanın o kısmını büyük saçmalık olarak gördüğüm için unutmuştum. Bir hafta boyunca mesajlarımı görmezden gelemezdim ama artık sözümünden de dönemezdim.

"Anlaşmada bir düzeltme öneriyorum," dedim kararlı bir ses-

le. “*Kişisel* mesajlarımı her an kontrol edebilirim ve işle ilgili e-postalarımı da sadece ekibime yönlendirmek şartıyla kontrol edebilirim.”

Gözlerini kıstı ama çok geçmeden gülümsedi. “Kabul edilmiştir. Şimdi...”

“Öhöm.” Xavier devamını getiremeden taksici araya girdi. Belli ki sohbetimizden sıkılmıştı. “Nereye gidiyoruz?” diye sorarken sesi imalıydı.

Aynı anda cevap verdik.

“Claridge.”

“Stansted Havaalanı.”

Ona ters bir bakış attığımda, “Bana tatil sözü vermiştin,” dedi Xavier. “Lafı bırak, harekete geç!”

“Londra’ya geleli daha sadece birkaç saat oldu. Yarından önce İspanya’ya gitmiyoruz.”

Bir günde bu kadar seyahat, ölmek istememe neden oluyordu.

“Saatine bak, gece yarısını beş geçiyor.”

Gerçekten de gece yarısını beş geçiyordu. Gece boyunca mağlubiyete uğrayıp durmuştum.

Kendime not: Gelecekte sadece günü değil, saati de belirt.

“Bavulum otelde,” dedim oyalamaya çalışarak.

“Hallettim bile,” diyerek telefonunu gösterdi. “Oteldeki çalışanıma mesaj attım. Bagajımız jette bizi bekliyor.”

“Çok geç oldu,” dedim yolculuğu ertelemek için bir bahane arayışıyla. “Bu saatte uçmak tehlikeli.”

Xavier saçma sözlerimi ciddiye almaya tenezzül bile etmedi. Sonuçta her saniye gece uçuşu vardı.

Şoför dönüp öfkeli gözlerle bize baktı. “Claridge mi, Stansted mi? Bütün gece sizinle uğraşamam.”

“Stansted. Kusura bakma, dostum.” Xavier bir tomar para uzattı. “Teşekkürler.”

Yumuşayan adam parayı kaptığı gibi gaza bastı.

Anlaşılan gerektiğinde şoförlere rüşvet veren sadece ben değildim.

“Rahatla, *luna*,” diye güldü Xavier. Sırtımız arabanın hızıyla koltuğa yapışmıştı. “Şu andan itibaren bir hafta boyunca izinlisin. Keyfini çıkar.”

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım.

Tek yapmam gereken bir aksilik çıkmadan haftayı atlatmak.

Aksilik çıkmaması gibi bir şeyin neye benzediğinden emin değildim ama havaalanına yaklaşırken tenim karıncalanmaya başlamıştı. İş kalkanını kuşanmadığımda neler olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yine de Xavier beni gafil avlayıp İspanya’da gardımı düşüreceğimi sanıyorsa, tekrar düşünse iyi olurdu.

Tatil falan fark etmezdi. Ben bendim. İnsanlara, görmelerini istediğimden daha fazlasını göstermezdim ve bunu düşmanım sayılabilecek müşterimle bir hafta geçirmek zorunda kalmam bile değiştiremezdi.

Xavier

Sloane ve ben Mallorca'ya sessizlik içinde uçtuk. Muhtemelen uçuş boyunca beni yok etme planları yapmıştı. Neyse ki, uçaktaki bütün sivri nesneler kana bulanmadan havaalanma immeyi başarmıştık.

İndiğimizde o kadar yorgunduk ki, benimle bir villayı paylaşma fikrine karşı çıkmadı. Ben de büyük süiti almasına itiraz etmedim. Yatağa yayılıp uyuyabildiğim için mutluydum.

Yorgunluğuma rağmen aynı rüyayı tekrar tekrar gördüğüm huzursuz bir uyku çektim. Çocukluğumda sahip olduğum çikolata renkli labradorum Hershey'le birlikte bir köprüyü geçiyorduk. Ancak yolu yarılادığımızda tahtaların arasındaki boşluklar gide-rek büyüyordu. Ne kadar uzağa atlamaya çalışsam, korkuluğa ne kadar sıkı yapışsam da sürekli aşağı düşüyorduk. Ardından bataklıkla sapanıyor, suların sevgili köpeğimi alıp götürmesini çaresizce seyrediyordum.

Hershey yıllar önce yaşlılıktan ölmüştü ama rüyalarımnda bunun bir önemi yoktu. Başarısızlık ağır bir demir gibi beni bataklıklağın derinlerine çekiyordu.

Rüyamda hiç durmadan düşmeye devam ettim. En sonunda kalbim deli gibi atarken ter içinde uyandım. Bu rüyanın farklı versiyonları yıllardır peşimi bırakmıyordu. Bazen Hershey'i görüyordum. Bazen onun yerini annem, eski bir arkadaşım ya da eski bir sevgilim alıyordu ama sonuç hep aynıydı. Hepsinin ölümünü seyretmeye mahkûmdum.

“Sikerim bu işi.” Hırıltılı sesim hayaletleri kovalarken örtüyü üstümden attım.

Saat daha sekizdi. Genellikle on olmadan kalkmazdım ama yatakta daha fazla kalamayacaktım. Duşta soğuk suyun altına girdim ve gecenin bütün anılarının akıp gitmesine izin verdim. Aptalca bir rüyaydı. Tatilimi mahvetmesine izin veremez, ne anlama geldiği üzerine düşünemezdim. Cehalet her zaman mutluluktı. Hırsla sabunlandım.

Kurulanıp tişörtümü ve pantolonumu giydiğimde rahatsız eden bütün düşünceleri olmaları gerektiği gibi beynimin gerilerine göndermişim. Mutfığa yöneldim ama gözücuyla bir hareket sezdiğimde aniden durdum.

Sloane atleti ve yoga taytıyla arka terasta egzersiz yapıyordu.

Yoga taytı.

Birini spor kıyafetleriyle egzersiz yaparken görmek normal bir şeydi ama karşımdaki Sloane'du. Onu üç yıldır tanıyordum. Bir kez olsun gece elbisesi ya da iş kıyafeti dışında başka bir şey giydiğini görmemişim. Yatağa bile çok sevdiği jilet gibi elbiseleleriyle girdiğinden neredeyse emindim.

Karşımdaki olağanüstü manzaradan büyülenmiş halde biraz daha yaklaştım.

Sloane imkânsız gibi görünen yoga pozisyonlarının birinden diğerine geçiyordu. Gün ışığı incecik bedeninde parlıyor, altın sarısı saçlarını adeta bir haleye dönüştürüyordu. Beni henüz fark etmediği için yüzünde öfkeden, sinirden ya da huzursuzluktan eser yoktu.

Bu hali... hoştu. Fakat aynı zamanda pençelerini törpüleyen bir dişi aslan izlemek kadar ürkütücüydü.

Telefonu yeni bir bildirimle çınladı. Tek eliyle cevap yazabilmek için dengesini sağlamaya çalıştığım gördüğümde gülümsemeden edemedim. Ardından tekrar pozisyon alıp gözlerini kapattı.

“Etkileyici,” dedim kendimi tutamadan. Ellerim cebimde kapı

KEYİF KRALI

pervazına yaslandım. “Ama yoganın asıl amacının gevşemek olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerini açıp başını çevirdiğinde bana öfkeyle baktı. “Ne zamandır buradasın?” diye sordu sertçe.

Ah, işte o rahatlatıcı sinir... Bakalım biraz daha körükleyebilecek miyiz?

“Telefonuna baktığını görecektim kadar uzun zamandır,” dedim hayal kırıklığıyla. “Daha ilk günden kural ihlali var. Senden daha iyisini beklerdim.”

Pozisyonunu bozarak doğruldu. Benden sadece birkaç santim uzakta duracak şekilde yaklaştığında gülümsemem büyüdü. Bu kadar yakinken mavi gözlerindeki gri benekleri görebiliyor, parfümünün kokusunu alabiliyordum. Yeni yıkanmış çarşaf ve biraz da yasemin gibi hafif, temiz bir kokuydu.

Bunlar en iyi halimle bana katlanan, en kötü halimle benden öğrenen bir kadında fark etmemem gereken şeylerdi. Ancak bir kere dikkatimi çekmişti ve başka bir şey düşünemez olmuştum.

“Ortada kural yok, karşılıklı anlaştığımız koşullar var,” diye düzeltilti. “Üstelik iş mesajı değil, özel bir mesajdı.”

“Dur tahmin edeyim. Dün akşam randevuya çıktığın kişiden geldi.”

“Tuhaf bir şekilde randevuma takmış durumdasın.”

Demek ki gerçekten *randevıydu*. Karnıma yediğim bu küçük tekmeye hazırlıklı olmadığım için duygularımı umursamaz bir tavırla omuz silkerek gizledim. “Tuhaf bir şey yok. Erkekleri reddetme konusunda kimse eline su dökemez.”

“Ne mutlu bana. Belki işareti anlayıp beni rahat bırakırlar.” Yogaya son vermiş olmalıydı, hızlıca yanımdan ayrılarak oturma odasına geçti.

Peşine takıldım. “Demek yıllardır ilk tatilin. Bugün için planın ne?”

En son ne zaman tatil yaptığıyla ilgili kaba bir tahminde bu-

lunmuştum ve beni düzeltmemesi fazlasıyla üzücüydü. İnsanlar beni “potansiyelimi göstermediğim” için azarlayabilirdi ama en azından başkalarının kaprislerini çekmek üzere mesajlarıma zincirlenmiş biri değildim.

“Henüz karar vermedim, belki kitabımı bitiririm,” derken lüks iç mekâna göz gezdiriyordu. Üç yatak odalı villada aynı zamanda yüzme havuzu, jakuzi ve özel bir plaj vardı ama o pek etkilenmiş benzemiyordu.

“Uçakta okuduğun kitap mı?” diye sordum şaşkınlıkla. “*Kriz İletişiminde Yirmi Beş Prensipten* O kitap mı?”

Yanakları ve burnu kızarmaya başladı. “Son baskısı.”

“Tanrım.” *CIA* işkencesi bile bana kitap okutamazdı, Sloane ise bunu eğlenmek için yapıyordu.

Mallorca’ya geldiği anda adanın sihrini konuşturacağını, böylece biraz olsun gevşeyeceğini düşünmüştüm. Anlaşılan hiç de öyle olmayacaktı. Farklı yönlerini görmek istiyorsam, bütün sevimliliğimi kullanmam gerekecekti. Aksi takdirde bütün haftayı sıkıcı bir kitaba gömülerek geçirecek ve tatilini boşa harcayacaktı.

Gelecekte onu tekrar izin yapmaya ikna etme şansım sıfıra yakındı, o yüzden konfor alanından çıkmasını sağlamak için bu *tek* şansımdı. Bunu neden bu kadar önemseydiğimi sorgulamamaya karar verdim. Bazen cevabından hoşlanmayacağım soruları sormamak en iyisiydi.

“Siktir et şu kitabı. Mallorca’nın en iyi tatil yerindesin. Bu fırsatı sonuna kadar kullanmalısın.” Birden aklıma bir fikir geldi. “Buldum. Hadi gidelim.”

Kıpırdamadı. “Seninle gündüz vakti içki içmeyeceğim.”

“Her şey partilemeyi içermiyor,” derken sırtışım geri dönmüştü. “Söz veriyorum, buna bayılacaksın.”

“Hiç de bayılmadım.” Gözlerinden saçtığı ateş, altmış derecelik sıcakla adeta yarışıyordu. “Hem de hiç bayılmadım.”

“Bak işte, bugün bu olumsuz tavrın üzerine çalışacağız,” derken arkama yaslandım ve ellerimi ensemden birleştirdim. “Zor olacak ama o sopayı kışından *çıkarcacağız*.”

Gözlerini kısarak baktığında silah olarak kullanabileceği tokası falan olup olmadığını anlamak için neredeyse üstünü arayacaktım. Ancak bu büyük kabalık olurdu. Üstelik hayatım değerliydi, o yüzden ellerimi ensemden tutmaya devam ettim.

O saçma kitabı villada bırakmaya ikna ettikten sonra Sloane’u önce kahvaltı için tesisin restoranına, sonra da *spa* bölümüne sürüklemiştim. Birinin iyi bir masaja ihtiyacı varsa, bu kişi ondan başkası olamazdı.

Neyse ki *spa*’da son dakikada randevu bulabilmişim ama maalesef masaj çiftler içindi. Zaten tam da bu yüzden Sloane’la kendimizi Özel Balayı Ritüeli’nin sadece ilk adımı olan Eskimo saunasında bulmuştuk. Sloane ortalığı ayağa kaldırmıştı ama benim dayanılmaz cazibem, *spa* görevlisinin ise kararlı ve nazik ısrarıyla sonunda gönülsüzce razı olmuştu.

“Bütün gün böyle şeyler mi yapıyorsun?” derken sedir panelli odada etrafına bakındı.

“Hayır. Yiyorum, içiyorum, düzüşüyorum.” Son kelimeyi söylediğimde kasıldığını görünce dudağımın kenarı kıvrıldı. “Arada sırada sen de denesen, bu kadar kasıntı olmazdın. Baş ağrıların nedeni saçların değil, *luna*.” Şimdi bile saçlarını kan dolaşımını engelleyecek kadar sıkı bir topuz yapmıştı. “Asıl nedeni bastırдыңın gerginliğin.”

“Yanlış. Baş ağrılarımin nedeni *seninle* uğraşmam,” diyerek huzursuzca kıpırdandı. Havlusunun azıcık kaydığını görmemeye çalıştım. Skandal derecesinde bir dekolte değildi ama hayal gücümün deli gibi çalışmasına yetiyordu. “Hem seks hayatımdan son derece memnunum. Senin yatak arkadaşlarının bunu söyleyebileceğinden de kuşkuluyum.”

İçimde tanımlayamadığım karanlık bir şeyler kıpırdandı. *La-*

net olasıca kahvaltı. Büfedeki o son sosisi yememeliydim. Zehirlenirsem oteli dava ederdim.

“Bugüne kadar hiçbiri şikâyetçi olmadı ama müşterinle böyle konuşman normal mi?” diye homurdandım.

“Müşterim sen değilsin. Ailen. Sen sadece kârlı iş anlaşımam için ödediğim bedelsin.”

“Of! Kızı lüks bir *spa*’ya getiriyorum ama karşılığında sivri dilinden kurtulamıyorum. Nezaket diye bir şey kalmamış.”

Gözlerini devirdi. “Otelde egonu okşamaktan mutluluk duyacak bir sürü kadın olduğuna eminim. Örneğin, kahvaltıda servis yapan garson kız. Sana bakarak kirpiklerini kırpıştırırken uçup gideceğinden korktum.”

Kârlı bir anlaşmanın *bedeli* olmamla ilgili kalbimin beklenmedik bir şekilde sızlamasının yerini, ister istemez dudaklarıma yayılan bir gülümseme aldı. “Benimle flört edenlere bu kadar dikkat ettiğini bilmiyordum.”

“Halkla ilişkiler sorumlunum. Seninle ilgili her şeye dikkat etmek benim görevim.”

Gülümsemem usulca yayvan bir sırtışı dönuştü. “*Her şeye, öyle mi?*”

Sadece takılıyordum. Ancak göz göze geldiğimizde saunadaki hava, sıcaklıkla ilgisi olmayan bir şekilde ağırlaştı.

Sloane güzel bir kadındı. İnkâr edilemezdi.

Tanıştığımızdan beri fiziksel olarak ona çekiliyordum. Bu da inkâr edilemezdi.

Yine de içten içe hafifçe hissettiğim, başka şeylere odaklanarak unutabileceğim türden bir çekimdi. Ancak son zamanlarda geri kalan her şeyi geride bırakacak kadar güçlenmişti.

Bu değişimin sebebini bilmiyordum. Fakat şu anda, girmek için aptal gibi ısrar ettiğim saunada birlikte otururken ona baktıkça nefesim kesiliyordu.

Sloane yutkundu. Ter damlaları boynundan aşağı süzölüp halusunun kıyısında kayboldu.

KEYİF KRALI

İmalı soruma cevap vermemişti. Sessizlik, damarlarımda minik elektrik akımları gibi titreşiyordu.

Ayağa kalksam, beş adımda yanına ulaşabilirdim.

Elimi kaldırırsam, iki saniye içinde ona dokunabilirdim.

Eğer...

Aniden, “Dünkü soruma cevap vermedin,” dediğimde büyü bozuldu ama kalbim hızla atmaya devam ediyordu. Parmaklarım istemsizce oturduğum bankın kenarlarını kavradı.

Kahretsin! Sloane’u İspanya’ya sürüklerken aklımdaki bu değildi. Ona kur yapmak hoşuma gidiyordu ama kur yapmakla... iki dakika önce hissettiklerim arasında uçurum vardı.

Havadaki ani değişim karşısında afallamış gibi gözlerini kırıştırdı. “Hangi soru?”

“Bilekliğin.” Arkadaşlık bilekliği hâlâ bileğindeydi. Sloane bir *Cartier* kızıydı, böyle şeylerle işi olmazdı. “Galadan ayrılırken bileğinde hiçbir şey yoktu, sonra Neon’a bilekliğinle geldin. Gizemli sevgilin hediye ettiyse, daha yüksek bir modele geçmelisin. Sana gerçek mücevherler alabilecek birini bul.”

“Karat değil, düşünce önemli.”

“Bunu ancak elmasa parası yetmeyenler söyler.” Diğer yandan en aptal adam bile Sloane’a çocuk takısı hediye etmezdi. Tabii... “Sen gerçekten kiminle buluştun?” diye sordum usulca.

Yüzü asıldı.

Cevap vermedi, zaten ben de cevap almayı beklemiyordum. Tahmin edebilirdim. Söz açıldığında kapattığı tek bir konu vardı: Ailesi.

Kensington ailesindeki kopuşu herkes biliyordu. Ebeveynleri New York sosyetesindendi. III. George Kensington ve en büyük kızı arasındaki kavga üzerine tonlarca şey yazılıp çizilmişti. Kavganın nedeni, yıllardır süregelen spekülasyonların konusuydu.

Galadan sonra ailesini görmeye mi gitmişti? Öyleyse bu bilekliği ona kim ve neden hediye etmişti? Belli ki önem verdiği

biriydi, yoksa takmazdı. Anladığım kadarıyla ailesiyle arasının açılması fazlasıyla çirkin olmuştu. Sloane, diğer Kensingtonlarla yıllardır konuşmuyordu.

Bana bakarken duyguları buz mavisi gözlerinin derinliklerinde kaybolmuştu. Sanki gözlerini kaçırmak istiyor ama zayıflık olacağı düşüncesiyle benden ayırmamakta inat ediyordu.

Oysa zayıflık olacağını düşüneceğim *hiçbir* şey yapmayacağını biliyordum. Tanıdığım en güçlü karaktere sahip insanlardan biriydi. Aksini düşünmem aptallık olurdu.

Dakikalar geçiyordu. Sessizlik uzadıkça taş gibi ifadesinin en derinlerine inmeyi, bütün dünyaya yansıttığı mükemmel CEO yüzünün altındaki kusur ve güvensizlikleri görmeyi istiyordum.

Hadi, luna. Bana bir şeyler ver.

Yüzünde bir gölge dolaştı. Tam cevap vereceğini düşünürken ısıtıcı kapandı. Saunadan çıkma zamanımız gelmişti.

Gözlerimi kırıştıtarak hiçbir işe yaramayan bakışmamızı kestim.

Sloane öncekinden daha sert bir yüz ifadesiyle kalkıp çıkışa yürüdü.

“Pekâlâ, güzel sohbetti,” dedim peşinden giderken. Upuzun süren sessizlikten sonra sesim anormal derecede yüksek çıkmıştı. “Hakkında çok şey öğrendim. Teşekkürler.”

“Bu tatilin gevşememi sağlayacağını söyleyen sendin,” diyerek kapı kolunu çevirdi. “Ama sorgulanmak gevşememi sağlamayacak.”

“*Sorgulamak* çok güçlü bir kelime,” dedim mırıldanarak. Aslında haklıydı. Açıkçası ben bile o aptal bilekliğe niye bu kadar takıldığımı bilmiyordum. Ailesiyle ilgiliyse ne olmuştu? Kendi aile dinamiklerim bana yetiyordu. Bir de başkasının aile sorunlarını ım dert edecektim?

“Kapıyı istediğin zaman açabilirsin,” diye seslendim çünkü kıpırdamıyordu. “Masajımın bir saniyesini bile kaçırmak istemem.”

Bana döndüğünde yüzündeki gergin ifade midemin kasılmasına neden oldu. “Açamıyorum. Kapı sıkışmış. Kilitli kaldık.”

6

Sloane

Aşırı sıcak bir saunada Xavier Castillo'yla birlikte yarı çıplak kalmak, en kötü ölüm şekilleri listemde ortaçağ işkencesi ile piranalar tarafından canlı canlı yenmek arasında bir yere yerleşebilirdi. İşte tam da bu sebeple böyle bir şey asla *olamazdı*.

Kapıyı tekrar denedim. Sıkışmıştı. *Kahretsin*.

“Telefonlarımız olsaydı resepsiyonu arayabilirdik ama yanımızda değil,” diye mırıldandım. Tam da bu tür şeyler yüzünden telefonumu hiç yanımdan ayırmazdım. Ekran bağımlılığı umurumda değildi, en azından tehlikeli durumlarda telefonum hayatımı kurtarabilirdi.

“Sloane.”

“Kapıyı kıracak kadar ağır bir şey yok. Belki seni üzerine fırlatabilirim.” *Çok cazip bir fikirdi*.

İç çekti. “Sloane...”

“Belki sonraki müşteri gelene kadar *birileri* bizi bulur ama kim bilir ne zaman? Aslında *spa* bölümünde bütün randevular dolu ama...”

“Sloane!” Xavier omzumdan tutup beni kendine çevirdi. “Böyle olaylar için acil durum düğmesi var.”

Bakışlarını takip ettim. Düğme tam oradaydı, ahşap duvara yerleştirilmişti. Nasıl fark etmemiştim?

Yanaklarım utançtan yanmaya başlamıştı.

Tüm bunların suçlusu saunaydı. Böylesi küçük bir alanda bu kadar sıcaklık sağlıklı olamazdı.

Gururumdan kalan son parçaları korumaya çalışarak düğmeye bastım. Xavier'in lanet olası sırtışını görmezden geldim.

Hızla gelen görevliler bizi olası bir mahvoluştan kurtardı. Artık tehlikede olmasak bile Xavier'in yanı başında ölme olasılığı tatilin geri kalanı için hiç iyi bir işaret değildi.

"Bence haftaya güzel bir başlangıç oldu," dedi çift masajına giderken. *Spa* resepsiyonundaki görevli saunada kapalı kaldığımız için fazlasıyla mahcup olmuş, masaj seansımıza ekstra yarım saat eklemişti. "Ölümünden döndük. Bundan daha kötüsü olamazdı."

Bir anlık öfkeyle onu yanından geçtiğimiz çalılığa ittim. Büyük adilikti ama iyi gelmişti. Xavier olmasaydı, burada "gevşemeye" çalışmak yerine New York'taki ofisimde mutlu mesut acil konularla ilgileniyor olurum.

Ne yazık ki Xavier düşmedi, sadece biraz tökezlemişti. Masaj odasına girdiğimizde hâlâ kahkahalarla gülüyordu. Bornozunu çıkardığı sırada bakışlarımı özellikle ondan kaçırdım. Zaten sauna da onu yarı çıplak görmüştüm. Ancak bronz tenine ve kaslı bedene gözücuyla bile olsa bakmamaya çalışmak gerçekten zordu.

Parti ve uyku dışında hiçbir şey yapmadığı düşünülürse, Yunan tanrılarına benzeyen bir vücuda sahip olması evrende adaletin olmadığını kanıtıydı.

Konuşmadan masaj masalarımıza uzandık. Onu göremesem de iki adım uzaklığında olduğunu *hissede biliyordum*. Varlığıyla bütün odayı dolduruyor, sinir bozucu sauna maceramızın anılarını canlandırıyor.

Bir an -sadece bir an- için Xavier'e baktığımda kalbim tekledi.
Sen gerçekten kiminle buluştun?

Yine bir an için -sadece küçük bir an- dürüstçe cevap vermemi düşünmüştüm. Belki bunun nedeni önyargısız gözleri... ya da beynimi eriten sıcaktı. İkinci seçenek çok daha muhtemeldi.

Masaj terapistlerimiz içeri girip gergin kaslarımızı rahatlatmaya başladıklarında gözlerim istemsizce kapandı. Ancak beynimi kapatamıyordum.

Acaba son bir saatte posta kutumda kaç mesaj birikmişti? Hiç bu kadar uzun süre telefonumdan ayrı kalmamıştım. Ya ofisimde yangın çıktıysa? Gökdelende çalışmanın böyle bir yanı vardı. Yangın güvenliğine dair en temel bilgilerinden bile yoksun bir sürü aptal başka kiracıyla bir arada iş yapmak zorundaydık.

Aptallıktan bahsetmişken... Asher Donovan yine arabasıyla bir yerlere çarpmış olabilir miydi? Jillian, Ayana'ya anlaşıma metnini göndermiş miydi? Isabella, Balık'ı düzgün besliyor muydu? Isabella elbette aptal değildi ama Japon balığının bakımıyla ilgili spesifik talimatlar bırakmıştım çünkü kitabını yazarken dünyayı unutuyordu.

Kaygı kalbimin delicesine atmasına neden oldu.

“Çok streslisiniz,” dedi masözüm usulca. Parmakları sırtımda ve omuzlarımda mucizeler yaratıyordu ama bütün kaslarımı gevşetmek için zavallı kadının bir hafta kesintisiz uğraşması gerekirdi.

“New York'ta yaşıyorum,” dedim açıklama olarak. Orada herkes stresliydi. Aslında tembellik etmeyen herkes stresliydi...

“Bu bir bahane değil,” diye araya giren Xavier huzurumu yerle bir etmişti. “Ben de New York'ta yaşıyorum ama her gün baş ağrılarıyla dolaşmıyorum.”

Ateş saçan gözlerimi ona çevirdim ama masözüm onaylamayan bir ses çıkarınca başımı tekrar eğdim. “Her şeyden önce sen New Yorklu değil, Bogotalısın. İkincisi, sağlığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Üçüncüsü...”

“Lütfen dönün,” dedi masözüm.

Aceleyle kadının sözüne itaat ettim. “Üçüncüsü, stresli değilsin çünkü hiçbir şey yapmıyorsun. Sadece öylece oturup ailenin parasını yiyor ve hoş görünüyorsun.”

Sözlerim sertti ama baba parası yiyen birinin bana nutuk çekmesine izin veremezdim. Evet, ben de varlıklı bir ailede büyümüştüm. Zenginliğin ayrıcalıklarını yaşamıştım ama ailemin

yanından ayrıldığımda hepsinden vazgeçmiştim. Şu anda sahip olduğum her şeyi kendim kazanmıştım. Oysa Xavier hayatında tek bir gün olsun çalışmamıştı. Tercihlerimi, stres seviyemi ya da herhangi bir şeyimi eleştirme hakkına sahip değildi.

“Demek hoş olduğumu düşünüyorsun,” diye karşılık verdi.

“Sen...”

“Nefes alın,” dedi masözüm omuzlarıma bastırarak. “Evet, böyle. Omuzlarınızdaki gerginliğin dağılmasına izin verin...”

Nazik ses tonu, yavaşça sinirlerimi yatıştırdı. Derin bir nefes alıp iğneleyici yanıtları yuttum. Dik duruşumla hep gurur duymuştum ama bir tek Xavier soğukkanlılığıma darmadağın edebiliyordu.

“Ciddiyim. Biraz geri çekilip dizginleri ekibine verecek kadar paran var,” diye devam etti. “Neden işin için hayatını mahvediyorsun?”

Oltaya gelme.

“İşimi seviyorum,” dedim ona. Evet, işimi çoğunlukla seviyordum. Ancak Xavier’le hızlı arabalar ve trafik canavarlığı gibi düşkünlükleri olan Asher arasında kaldığım için arkadaşlarımla terapi becerilerini epey zorluyordum.

Eskiden profesyonel bir terapistle -masaj terapisti değil- çalışıyordum ama kadın emekli olmuştu. Sonrasında denediğim herkesten nefret etmiştim. Belki aramaya devam etmeliydim. Tanrı biliyor ya, psikoloğa ihtiyacım olduğu açıktı.

“Nesini seviyorsun?” Muhtemelen masaj sırasında sessiz kalması gerektiğini unutmuştu.

“Her şeyini.”

“Saçma. Beni sevmiyorsun.”

Tepkisi öylesine dürüst ve beklenmedikti ki, neredeyse gülümseyecektim. *Neredeyse.*

“Pekâlâ. Bir şeyleri düzeltmeyi seviyorum. Kimsenin çözemediği sorunları çözmeyi seviyorum.” Kriz yönetimi işimin sadece

bir kısmı olmasına rağmen beni çok heyecanlandırıyordu. Basın bülteni yazıp medya ilişkilerini yönetmek iyiydi ama bunları uy-kumda bile yapabilirdim.

“Yani birilerinin sana ihtiyacı olmasını seviyorsun.”

Masözüm beni durduramadan başımı çevirdim. Xavier kendi-ne has bakışlarını bana dikmişti. Kalbim hafifçe teklerken yıllar-dır özenle ördüğüm duvarların ardını gördüğü hissine kapıldım. Sinir bozucuydu.

Bir an için gözümü kırptım ve bu his kayboldu.

Tekrar önüme dönmek için kendimi zorladım. Bir şey söyle-meden önce kalp atışlarımın yatışmasını bekledim. “Sen hiçbir şey yapmamaktan sıkılmıyor musun?”

Son sözlerindeki keskin zekâyı ve ardında yatan gerçeği yok saymak en iyisiydi.

Her zamanki küstahlığıyla sorumu geçiştirmesini bekliyor-dum ama şaşırtıcı bir dürüstlikle cevap verdi. “Bazen,” derken alışılmadık bir şekilde durgundu. “Ama hiçbir şey yapmama ko-nusunda iyiyim, o yüzden böyle devam. İşleri batırmaktan iyidir.”

Gözlerimi kapatıp pencerenin hemen ardındaki dalgaların bel-li belirsiz sesini ve hemen yanımdaki adamın düzenli nefeslerini dinledim.

Sonrasında bir daha konuşmadık.

Üç saat süren yüz bakımı, öğle yemeği ve iki kişilik son derece garip bir aromaterapi banyosundan sonra *spa* bölümünden girdi-ğime kıyasla biraz daha az stresli çıktım.

Bunu itiraf etmekten nefret etsem de faydası olmuştu. Lavan-ta kokulu küvette birlikte uzanırken Xavier’i görmezden gelerek ihmal ettiğim posta kutumla ilgili endişelerimi bile unutmuşum.

Masajdan sonra ikimiz de önemli bir şeyden bahsetmemiştik ancak onun söylediklerini düşünmeye devam ediyordum.

Hiçbir şey yapmama konusunda iyiyim, o yüzden böyle devam. İşleri batırmaktan iyidir.

Hayatta herhangi bir motivasyonu yoktu ama aptal değildi. Deneseydi, muhtemelen Castillo Grup yönetim kurulunda oturanları gölgede bırakırdı. Ayrıca yeterince parası ve bağlantısı da vardı.

Peki *denemediği* halde işleri batırmaktan neden bu kadar korkuyordu?

Ona kaçamak bir bakış attım. Villaya dönerken zevzeklik etmemişti. Fakat sessizliğiyle ilgili kaygım, bir hafta boyunca kalacağımız eve vardığımızda dehşete dönüştü.

“Ne...?” Büyük eve bakarken ağzım açık kalmıştı.

Sabah ayrıldığımızda açık renkli taşları ve yerden tavana uzanan camlarıyla burası huzurlu bir vahaydı. Şimdiyse üniversite yurduna benziyordu. İçeride çok yüksek sesle İspanyol müziği çalıyor, içki kokusu girişteki yabani çiçeklerin aromasını bastırıyordu.

Chris Hemsworth çakması biri şampanya patlatırken bikinili, güzel bir esmer cıyaklayarak aralık kapıdan dışarı fırladı. Villanın derinlerinde çığlıklar ve kahkahalar yankılanıyor, birileri havuza atlıyordu.

“Xavi! İşte buradasın!” diye seslendi Hemsworth çakması adam. “Umarım partiye sensiz başlamamıza kızmamışsındır.”

Topuklarımın üstünde dönüp Xavier’e ateş saçan gözlerle baktım.

“Arkadaşlarımın geleceğini söylemeyi unutmuşum,” derken en azından mahcup olmuş gibi görünme zarafetini gösteriyordu. “Sevgilisinden ayrılan bir arkadaşımı neşelendirmeye çalışıyoruz.”

Bu herif benimle *dalga* mı geçiyordu?

“Kendi villasında daha iyi hisseder. Burada sadece sen kalmıyorsun,” dedim binayı işaret ederek. Göğsümde fokurdayan öfkeyle nefes almaya çalışıyordum. “Bir hafta boyunca otel odama yabancıların doluşması anlaşmada yoktu. Derhal bu işi bitir.”

“Bitirirdim ama arkadaşlarım... şey, partiye başladıklarında onları durdurmak *zordur*,” diyerek omuz silkti Xavier. “Boşuna enerji kaybı olur. İnan bana.”

Masözümün açmak için doksan dakika uğraştığı kaslarımdaki düğümler bütün şiddetiyle geri dönmüştü.

“*Senin* arkadaşların olduğuna göre bu da *senin* problemin.” Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. “Yemin ederim, Xavier. On beş dakikaya buradan çekip gitmezlerse polis çağırırım ve haneye tecavüz suçlamasıyla hepsini içeri attırırım.”

“İşe yarayacağını sanmıyorum. İçlerinden biri başkanın yeğeni.” Kısa bir duraksamadan sonra açıklama ihtiyacı hissetti. “İspanya Başkanı’nın yani.”

“O zaman *başkan* gidip onu hapisten kefaletle çıkarabilir,” diyerek parmağımı göğsüne sertçe bastırdım. Öfkeden gözlerim kararıyordu. “Anlaşmamızda bu yoktu. Bu meseleyi hallet, yoksa en yakın uçakla buradan giderim.”

Umursamaz tavrının yerini gerçek bir pişmanlık aldı. “Kahretsin. Özür dilerim, *luna*. Gerçekten unutmuştum...” Villaya göz attı. “Dinle, seninle yeni bir anlaşma yapacağım.”

“Olmaz.”

Xavier kararlı bir tavırla devam etti. “Bugün kalsınlar. Parti bir kere başladıktan sonra onları göndermenin imkânsız olduğunu söylerken ciddiydim. Baksana, holde iki kişi çoktan kendinden geçmiş.” Söylediği tarafa şöyle bir bakmam sözlerini doğrulamaya yetmişti. “Karşılığında sen onaylamadıkça önümüzdeki ay boyunca başka parti vermeyeceğime söz veriyorum.”

“Bu hiç de iyi bir anlaşma değil,” dedim kuru bir sesle. Beni saf mı sanıyordu?

“İki ay.”

“Olmaz.”

“Üç ay. Hadi ama,” diye ikna etmeye çalıştı. “Bir barı ateşe vereceğimden ya da polislerle başımı belaya sokacağımdan endişe etmezsen, işinin ne kadar kolay olacağını düşün.”

Dudaklarımı bzdm. Xavier'in partileri genellikle kontrol-
den çıkardı. Geçmişteki bütün olumsuz haberler, kendisinin adı
ıkmiş gece eğlenceleriyle ilgiliydi. Parti yapmasını önleyebilir-
sem, işim hafiflerdi.

"Altı ay boyunca onaylamadığım sürece parti yok," dedim
kararımı vererek. Bir akşamstn feda etmek, aylarca sürecek
muhtemel huzur ve sessizliğe değerdi. En azından öyle umuyor-
dum. "Bunu kâğıda dökeceğiz, altına imzanı atacaksın ve arka-
daşların gece yarısında gitmiş olacak."

"Altı ay mı? Sen kafayı mı..." Gözlerimi kıstığımda çenesini
hemen kapattı. "Peki," diye homurdandı. "Anlaştık."

"Güzel." Dönüp villaya doğru yürürken büyük bir hata yap-
madığımı umuyordum. "Beni kalbi kırık arkadaşlarınla tatile da-
vet ettiğine inanamıyorum."

"Hey, tatiller birden fazla amaca hizmet edebilir. Ne kadar faz-
la, o kadar iyi!" diye seslendi arkamdan.

Yerlere atılmış minderleri ve zemindeki tüm boşlukları kapla-
yan yarısı boş içki şişelerini görmek tylerimin ürpermesine ne-
den oluyordu. Sabah geometrik bir mükemmellikle düzenlediğim
bütün eşyalar yer değiştirmişti. Yarı ıplak adamlar ve kadınlar...

Tanrım. Bunu görmeme hiç gerek yoktu.

Gözlerimi kanepedeki çiftten kaçırdığım anda tanıdık bir yüze
rastladım. "Luca?"

Luca Russo durduğu köşeden benim kadar şaşkın bir şekilde
gözlerini kırıştıırıyordu. "Sloane? Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynısını soracaktım."

Luca en iyi arkadaşım Vivian'ın kayınbiraderiydi. Devasa
Russo lüks ürünler imparatorluğunun ikinci oğlu, Xavier'in parti-
lerinden eksik olmazdı. Ancak birkaç yıl önce kendine çekidüzen
vermiş, partileri bırakıp aile şirketinde çalışmaya başlamıştı. G-
rnşe göre tekrar yoldan çıkmıştı.

"Kırık kalbimi tamir etmek için geldim," diyerek dramatik bir

tavırla koltuğuna çöktü. “Leaf’le ayrıldık. Tennessee’de bir keçi çiftliğine taşındı.”

“O vegan değil miydi?”

“Keçileri kurtarmaya gitti.”

“Ah.” Luca’yı da Leaf’i de sempati besleyecek kadar tanımyordum. Ayrıca ayrıldığı kız arkadaşının kendini beğenmiş *New Age*’ hippi tarzı hiç hoşuma gitmiyordu. “Büyük trajedi,” demekle yetindim.

Şimdi zavallı keçiler, kızın kurtarıcı kompleksinin kurbanı olacaktı.

“Dert değil. Buraya daha iyi hissetmek için geldim,” diyerek birasından bir yudum aldı. “Ah, selam, Xavi.”

Xavier yanıma geldi. “Birbirinizi tanıdığınızı unutmuştum.” Sesinde tuhaf bir tını vardı ama ona baktığımda çoktan arkasını dönmüştü.

“Al bakalım,” dedi yakındaki masadan açılmamış bir şişeyi bana uzatarak. “Buna ihtiyacın olacakmış gibi hissediyorum.”

Artık katlanamıyordum.

Xavier’in teklif ettiği birayı reddettim. Hızlıca hazırladığım anlaşmayı imzalattıktan sonra odama kapanarak kriz iletişiminin altıncı prensibini okudum. Ardından beş kilometre çapındaki bütün otelleri arayıp boş oda olmadığını öğrenince Xavier ve Arkadaşları yokmuş gibi davranmaktan vazgeçtim. Odamda kalmak istiyordum ama Xavier’in masaj sırasında söylediklerini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yani birilerinin sana ihtiyacı olmasını seviyorsun.

Kim bunu sevmezdi ki? İhtiyaç duyulmak, bir şeylerde iyi olup iyi şeyler *yapmak* demekti. İnsanlar ihtiyaç duyduklarını terk etmezdi. Evet, sevmekle aynı şey değildi ama hiç yoktan iyiydi.

* 1970 sonrasında ortaya çıkan spiritüelizm akımları. (ç.n.)

Bu konu çok daha derinlere inebilirdi fakat bunu yapmak gibi bir niyetim yoktu. En sonunda sırf düşüncelerimle baş başa kalmak istemediğim için odamdan çıkarak partiye katıldım.

Eğlence günbatımından sonra oturma odamızdan özel plajımıza göç etmişti. Yakılan ateş, partinin kalbinin nerede attığını gösteriyordu. Beni gördüğünde Xavier'in kaşları kalktı ama birinci, ikinci ya da üçüncü *sangria** kadehimi içerken bana karışmadı.

Bu geceyi atlatacak sam -çok- sarhoş olmaya ihtiyacım vardı.

Orada olsam da Luca beni görüp ateşin yanındaki sandalyemden kaldırmak isteyene kadar cümbüşe katılmamayı başardım.

"Dans etmelisin," diye ısrar etti. "Adanın kurallarındandır."

Yerimden kıpırdamadan, "Kurallar çiğnenmek içindir," demekle yetindim.

"Böylesi bir klişeyi senden duymayı hiç beklemezdim." Alkolden yanakları kızarmıştı, gözlerinde kıvılcımlar parlıyordu.

Birden jeton düştü. Benimle flört ediyordu.

Koyu renk saçları ve esmer teniyle Luca yeterince yakışıklıydı. Ancak içimde ona karşı herhangi bir ilgi kııntısı arasam da hiçbir şey bulamadım. Onu çekici *bulsaydım* bile kırık kalbine ilaç olmak gibi bir niyetim yoktu.

"Arada sırada insanları şaşırtmayı seviyorum." Ateşin diğer tarafına baktığımda Xavier'le göz göze geldim.

Daha önce gördüğüm esmer kız ve onun ikiziyle birlikteydi. Kızların söylediklerini umursamıyormuş gibi görünüyordu ama ona baktığımı fark ettiğinde Luca'ya şöyle bir göz atıp ikizlerden birine döndü.

Plaja geldiğimden beri beni yalnız bırakmıştı ve bunun için minnettardım. Eşlik etmesine ihtiyacım yoktu.

"Ama bu şarkıda oturamazsın." Luca'nın sesiyle dikkatimi tekrar ona verdim. "Bu resmen suç sayılır."

İkizler onun söylediği bir şeye kahkahalarla gülerken Xa-

* Kırmızı şarap, meyve parçaları ve rom ya da votka ile hazırlanan kokteyldir. (ç.n.)

vier'in gamzeleri belirginleştii ve kızlardan biri elini onun koluna koydu.

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. *O kadar* da komik bir şey söyleyebileceğini hiç sanmıyordum.

Partiye ve dalgaların sesine odaklanmaya çalışsam bile Luca ısrarlarına devam ediyordu. Sonunda baş ağrım rekor seviyesine çıktı. Konuşmayı kesmesi için dans etmeye bile razıyım.

Odamda kalmalıyım.

“Konuşmayı kes.” Elimi kaldırarak cümlesinin ortasında sözünü kestim. “*Bir şarkıda dans edersem, beni rahat bırakacak mısın?*”

Biraz kaba davranmış olabilirdim ama sinirliydim, canım sıkılıyordu ve yeterince sarhoş değildim. Başkalarını şımartma modunda hissetmiyordum.

Luca sert tepkimden etkilenmiş görünmüyordu. “Elbette,” diye cevapladı.

“İyi,” diyerek ayağa kalktım. Xavier'ın söylediği bir şeye kırdayan ikizler sinir katsayımı artırıyordu. Kahkahalarına bakıldığında adamın *Saturday Night Live* programında komedyenlik yaptığı düşünülürdü. “Fakat önce bir içkiye ihtiyacım var.”

Luca'yla plaj barına yöneldik. Neyse ki otelin imza kokteyli, *sangria*'dan daha sertti ama derme çatma dans pistine çıktığımızda bu bile çevremi unutmam için yeterli değildi.

Hiçbir zaman iyi bir dansçı olmamıştım. Çocukken zorunlu bale dersleri almış, Madam Olga tarafından *en zor öğrencisi* olmakla damgalandığım için bırakmak zorunda kalmıştım. Biraz büyüdüğümde vals dersleri almayı denesem de çok bir ilerleme kat edememiştim.

Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda onların yanında rahatlıyor, ne kadar aptal göründüğüme aldırmıyordum. Ancak şu anda Vivian, Isabella ya da Alessandra bana kalkan olmak için yanımda

• 1975'ten beri devam eden ABD yapımı gece programıdır. (ç.n.)

değildi. Tam aksine sadece ben, müzik ve anlaşılmaz şekilde üzerime dikilmiş bir düzine göz vardı.

Kazara ayağına bastığımda, "Oha!" dedi Luca yüzünü ekşiterek. Kahkaha attıktan sonra elini belime yerleştirerek dengemi bulmama yardım etti. "Belki de o son içkiyi içmemeliydik."

Yanaklarım yanıyordu. Şarkı bitmemişti ve ben şimdiden piste çıktığım için pişmandım.

"Sorun yok," diyen Luca sarhoşluğuna rağmen mahcubiyetimi fark etmişti. Diğer elini kalçama yerleştirdi. "Şöyle deneyelim..."

"Zahmet etme."

Tanıdık sesi duyduğum anda kaskatı kesildim.

"O kadar sarhoşsun ki, birlikte yere yuvarlanmazsanız şanslı sayılırsınız." Xavier'in nazik ses tonunun altında belli belirsiz bir sertlik vardı. "Neden biraz ayılıp sonra geri gelmiyorsun?"

Luca önce arkadaşına, sonra bana baktı. Ardından ellerini üzerimden çekerek geriledi. "İyi fikir," diye kabul etti.

Xavier karşıma geçtiğinde kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Her konuda mükemmel olduğunu sanıyordum." Sesindeki hafif sertlik yerini alaycı bir tınıya bırakmıştı. "Sana dans dersi vermem gerekiyor. Arkadaşlarımla önünde beni rezil etmene izin veremem."

Üstünü değiştirmiş, beyaz keten gömlekle rahat bir pantolon giymişti. Ateşin ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Rüzgârla oynaşan saçları ve alkolün etkisiyle gevşemiş kasları, rahatsız edici bir şekilde çekici görünmesine neden oluyordu.

Ayıklığın ağırlığından kurtulmuşken onu sevmememin kısmen kıskançlıktan kaynaklandığını kabul edebilirdim. Acaba her günü dertsiz tasasız geçirmek nasıl bir şeydi? Başkaları tarafından nasıl görüldüğünü umursamamak, yeryüzünde kapladığı yeri hak edebilmek için *yeterince* iyi ya da başarılı olmayı bir gün olsun kafaya takmamak nasıl hissettiriyordu?

İstenmeyen düşünceleri kovalamak için başımı iki yana sallarken boğazım kurudu.

KEYİF KRALI

“Rezil etmek mi?” Bir anlığına inen koruma duvarlarımı telafi etmek için savunmaya geçercesine çenemi kaldırdım. “Dans edemeyen sen değilsin ki, benim.”

“Bunu değiştirebiliriz. Harika bir öğretmen olduğum söylenir.”

“Kuşkuluyum.”

“Beni hep hafife alıyorsun.”

“Sen de beni sürekli kışkırtıyorsun.”

Umursamazca omuz silkti. “Sinirlenmen hoşuma gidiyor. En azından buzlar kraliçesi olmadığını kanıtlıyor.”

Tokat gibi kelimeleri alkolün etkisini silip süpürmüştü.

Buzlar kraliçesinin teki olmasan, belki başka yere bakmam gerekmezdi.

Seksi kız ama bahse girerim yatakta buz gibidir...

Tanrı aşkına gülümse, Sloane. Bir kere olsun mutlu görünemez misin?

Stres geri dönmüş, boğazıma bir yumru yerleşmişti ama her zamanki gibi gözlerim kuru kaldı. İnsanların bana buzlar kraliçesi demesine şaşırıyordum çünkü duygularımı asla düzgünce gösteremezdim.

Xavier ruh halimdeki ani değişimi fark etmiş olmalıydı, gülümsemesi kayboldu. “Hey, niyetim...”

“Gitmem gerekiyor,” diyerek yanından geçip uzaklaştım. Kalbim sıkışıyordu.

Elini omzumda hissettim. “Sloane...”

“Bana dokunma ve *sakın* peşimden gelme.” Artık imzam haline gelen soğukluğum kelimelerime yansımıştı. “Partinde iyi eğlenceler.”

Omzumu silkip ondan kurtuldum. Ardından hiç durmadan yürüdüm ve kendimi banyoya kilitleyerek duşu açtım.

Birkaç saat önce duş almıştım ama bunun hiç önemi yoktu. Kafamdaki gürültüyü boğmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Alnımı fayansa dayayıp gözlerimi yumdum ve boğazımdaki yumru çözülene kadar suyun altında kaldım. Yüzümden süzülen damlalar gözyaşıymış gibi davrandım.

7

Xavier

İki gecedir doğru düzgün uyuyamıyordum.

Bu kez köprü rüyası yerine, Sloane'un partiyi terk ederken takındığı yüz ifadesi peşimi bırakmamıştı.

Ne demiştim ki? Genellikle iğneleyici yorumlarıma aldırılmaz, üstünlük bendeyken asla sohbeti yarıda kesmezdi.

Yaptığım aptal "kötü dansçı" esprim yüzünden sinirlenmiş olamazdı, değil mi?

Kalktığımda villanın boş olduğunu görünce moralim iyice bozuldu. Bavulu hâlâ odasındaydı ama sabahtan akşamüstüne kadar ortalıkta görünmedi.

Aklımı Sloane'dan uzaklaştırıp Luca'ya odaklanmaya çalıştım. Leaf'le ayrıldığından beri perişan haldeydi. Ancak plajda lanet olası halkla ilişkiler sorumlumla flört ettiğini gördüğüm anda ona duyduğum bütün sempati kaybolmuştu.

Sloane onun tipi bile değildi.

Arkadaşlarım otelin özel plaj kulübünde her zamanki saçmalıklarıyla meşguldü. Ben ise içkimi yudumlarken düşüncelerimin arasında kaybolmuş haldeydim.

Şu anda çok eğleniyor olmam gerekirdi ama can sıkıntısı beni ele geçirmiş, bırakmak bilmiyordu. Her şeyi görmüş, her şeyi yapmıştım. Eğlencenin ilk heyecanından sonra bütün partiler aynı geliyordu.

Aslında kulübün işletmecesine birkaç taktik verebilirdim. Ses sistemindeki bas yeterli değildi, kadın-erkek oranı dengesizdi.

Dekorasyon, eğlence, ikramlar... iyiydi ama mükemmel değildi. Diğer yandan insanların işlerine karışmak benim işim değildi, o yüzden çenemi tuttum.

Hiçbir şey yapmamaktan sıkılmıyor musun? Sloane'un sorusu kafamın içinde yankılandı.

Bunu bir kenara itip içkimi kafama diktim ve bakışlarımı Luca'ya çevirdim. Havuz kenarında, elinde birasıyla yanımdaki şezlonga yayılmıştı. Güneş batmıştı ama plajdaki kulüp yeni canlanıyordu. "Dante tekrar bizimle takılmaya başladığını biliyor mu?" diye sordum.

Luca'nın ağabeyi ve milyar dolarlık lüks ürünler devi Russo Grup CEO'su, arkadaş grubumuzdan pek hoşlanmazdı. Açıkçası onu suçlamıyordum. Küçük bir kardeşim olsaydı, ben de benimle takılmasını istemezdim.

"Dante benim çobanım değil," dedi Luca. Yine de göz korkutan ağabeyi her an kocaman saksılardan birinin ardından fırlayabilirmiş gibi etrafına bakınmaktan kendini alamamıştı. "Herkes gibi tatil yapma hakkım var. İstedğim yere giderim."

"Hımm."

"Bu arada... Sloane nerede?"

Göğsümde hiç hoş olmayan bir yanma hissettim. "Muhtemelen bir yerlerde sıkıcı kariyer gelişimi kitaplarından birini okuyordur. Niye sordun?"

Omuz silkti. "Seksi kız. Bekâr. Leaf'ten sonra kafamı dağıtacak bir şey işime yarayabilir."

O yanma hissi iyice alevlenirken dişlerimi sıktım. "Sloane kafa dağıtılacak kız değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," diyerek boş bardağımı sertçe sehpaye bıraktım. "Daugherty ikizlerini dene. Eğlenmek istiyorlar."

"Yapamam. Aileleri tekstil işinde. Haliyle aklıma keçiler geliyor, bu da ister istemez Leaf'i düşündürüyor."

Kahretsin. “Evelyn’e ne dersin? Erkek arkadaşından yeni ayrıldı. Birlikte kafa dağıtabilirsiniz.”

“Yok. Yıllar önce takılmıştık.” Luca içkinin etkisiyle baygın bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Bence Sloane en iyisi. Acayip... *siktir!*” Buz kovanının içindekileri göğsüne boşalttığımda yerinden fırladı. “Ne oluyor be?”

“Pardon. Muhtemelen sandığımdan çok içmişim.” Ayağa kalktım. Sloane’la ikisini birlikte düşünmenin neden canımı bu kadar sıkıldığını anlamıyordum. Ancak arkadaşşıma buz banyosu yaptırmaktan daha affedilmez bir halt yemeden önce oradan ayrılmam gerektiğini biliyordum. “Bu akşam benden bu kadar.”

“Bekle! Şey ne olacak...”

Villanın yolunu tutarken kalabalığın gürültüsü Luca’nın söylediklerini bastırdı.

Sloane’u konfor alanından çıkarabilme umuduyla İspanya’ya gelmeye ben ikna etmişim ama sanırım akli başından giden kişi ben olmak üzereydim.

Sloane

Uyandığımda önceki gecenin zayıflık anımı çoktan unutmuşum. Yine de Xavier veya arkadaşlarıyla karşılaşma havasmda değildim. Neyse ki bizimkinde değil, kendi villalarında kalıyorlardı. Böylece bütün gün onlardan kaçınabilmişim.

Şafak sökerken uyanıp yürüyüşe çıkmış, öğle yemeği için toplantı odalarından birine kapanmış ve gizlice villaya dönmeden önce Xavier’in plajdan ayrılmasını beklemişim.

Daha yeni akşam oluyordu, bu yüzden birkaç saatim vardı. Çalışmak istiyordum ama bunu yapmayacağıma dair söz vermişim ve sinir bozucu gururum, sözümünden dönmeme engel oluyordu.

Bunun yerine ben de oturma odasında battaniyenin altına kıv-

rıldım ve gittikçe artan tiksintimle bir İspanyol romantik komedisi izlemeye koyuldum.

“*Te amo,*” diye fısıldıyordu aktör. “*Nunca te dejaré.*” Neyse ki altyazılıydı. *Seni seviyorum. Seni asla terk etmeyeceğim.*

“Öff,” diye inleyerek not defterime bir şeyler karaladım. “Film sonrası stüdyo özel programı çek de bunun gerçek olup olmadığını gör.”

Romantik komedi, Hollywood’daki en gerçekçi olmayan türdü. Yedinci kat balkonundan düştükten bir dakika sonra kalkıp kötü adamı kovalamak bile birbirine karşı hisleri olduğunu aniden keşfederek sonsuza dek mutlu yaşayan rakip iş arkadaşlarının aşkından çok daha inandırıcıydı.

“Sonsuza dek mutlu yaşama” kavramı, aşırı pahalı üniversite ders kitabı endüstrisinin ortaya çıkışından bu yana en büyük aldatmacaydı.

“*The Bachelor*” seyretmiyorsun, *luna*. Film sonrası stüdyo özel programı çekilirse, sadece aktörlerin seti terk ettiklerini görebilirsin.”

İrkilerek başımı kaldırdım.

Xavier keten pantolonu ve eğleniyormuş gibi görünen yüz ifadesiyle girişe yaslanmıştı. Üzerinde başka bir şey yoktu.

“Birine böyle sinsice yaklaşmak kabalıktır.” Bir anda ortaya çıkmasıyla kalbim hızlanmıştı. *Bir de kalp krizi geçirmeme sebep ol, tamam mı?* “Ayrıca Tanrı aşkına, üzerine bir tişört giy. *Matthew McConaughey* falan değilsin.”

Kahkahası sinirlerimi hiç yatıştırmamıştı.

İki dakika sonra üzeri tamamen giyinik halde yanımdaki koltuğa çöktü. “Mutlu musun? Artık mükemmel fiziğim dikkatini dağıtmayacak.”

“Ancak ne yazık ki şişmiş egonun ağırlığı altında boğulacağım.”

* ABD’de 2002 yılından beri yayınlanan bir eş bulma programıdır. Damat adayı, gelin adaylarıyla tanıştırılır ve sezon sonunda özel stüdyo programıyla yüzleştirmeler yapılır. (ç.n.)

“Daha beter ölümler de var.”

Huzurlu ve sakin bir akşama dair umutlarım uçup giderken iç çektim. “Plajda parti yok mu? Neden orada değilsin?”

Anlaşmamız gereği onayım olmadan parti düzenlemeyecekti ama partilere katılmasına bir engel yoktu. Maalesef anlaşma yaparken bunu gözden kaçırmıştım. *Eskisi kadar dikkatli değilim.* İspanya’yla ilgili bir şey genellikle keskin sezgilerimi bulanıklaştırmış, sinirlerimi yıpratmıştı.

“Bütün gün plajdaydım, mekân değişikliği yapmak istedim,” derken not defterime göz attı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Dinleniyorum,” dedim vurgulayarak.

“Tamam, pes ediyorum.” Xavier eliyle ağzını kapattı ama yüz ifadesi aksini söylüyordu. “Dinle, dün akşam... seni incittiğim için özür dilerim. *O kadar* da kötü bir dansçı değilsin.”

Özür dilemesi karşısında afallamasaydım, dans yeteneğim yüzünden üzüldüğüm varsayımına kahkaha atabilirdim. İçten bir şekilde özür dileyen o kadar az insan vardı ki, basit bir “*özür dilerim*” refleks haline gelmiş savunmacı tavrımın kaybolmasına yetmişti.

“Teşekkürler,” dedim kaskatı bir tavırla. Üzülmeme dair varsayımını düzeltmedim.

“Bir şey değil.” Ters bir cevap vermediğim için gözlerinin kenarı kırışmıştı. “Bir saniye... özel bir an mı yaşıyoruz? Yoksa bu yeni bir Xavier ve Sloane döneminin başlangıcı mı?”

“Şansını zorlama,” diyerek kalemimi not defterime vurdum. “Bu arada, Luca ne âlemde?” Vivian’a onu İspanya’da gördüğümüne dair mesaj atmıştım, o da Dante’yle ikisinin Luca için ne kadar endişelendiklerini belirtmişti. Haliyle durumuyla ilgili bilgi vermeye söz vermiştim.

Xavier’in gamzeleri kayboldu. “İyi.” Kıpırdadığında bacaklarımız sürtündü. Temas bir anda irkilmeme neden oldu, neredeyse kendimi tutamadan dizimi kaçıracaktım. “İkinizin bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.”

“Değiliz, sadece merak ettim.” Dizimden karnıma yayılan bir yanma hissi başladı. *Hah*. Yürüyüşe çıkmadan önce daha fazla güneş kremi sürmeliydim. Bu yanma normal değildi.

“Hımm.” Xavier’in yüzünden bir gölge geçti. Ağzını açıtıysa da sonunda söyleyecekleriyle ilgili fikrini değiştirmiş gibi başını belli belirsiz iki yana salladı. “Eee, filmin konusu ne?”

“Aynı işyerindeki rakipler birbirine âşık oluyor. Tipik romantik komedi.” Parfümünün esintisi ciğerlerime doldukça bu kadar güzel kokmamasını diliyordum. Xavier gibi insanlar *sadece* bayat pizza ve bira kokmalıydı. Genzimi gıdıklayan tertemiz odunsu koku yerine, yaşam tarzını çok daha doğru yansıttı.

“Romantik komedi sevdiğini bilmiyordum.” Dizlerimiz tekrar birbirine değdiğinde cevap vermeden önce ona ters bir bakış attım.

Kendime not: DERHAL daha fazla güneş kremi al.

Tenimdeki yanma hissi normal değildi.

“Sevmiyorum. *Nefret ederek* seyrediyorum.” Yazdığım film yorumlarıyla dolu çekmecem bunu kanıtlayabilirdi.

“Hımm. Peki şimdiye kadar *nefret ederek* kaç film izledin?”

Yüzlerce seyretmiştim ama bunu bilmesine hiç gerek yoktu. “Çeneni kapa ve filmi izle.”

Gelmesiyle birlikte filmin bir kısmını kaçırmış olmama, hat- ta bacaklarımızın sürtünmesinden rahatsızlık duymama rağmen içimde küçücük bir yer yanımda olduğu için seviniyordu.

İspanya’ya tatile gelmişken tek başına romantik komedi seyretmek benim için bile acınası bir durumdu.

Arkadaşlarım dışında hiç kimseyle film geceleri yapmamış- tım ama Xavier şaşırtıcı şekilde eğlenceli bir film arkadaşıydı. Çoğunlukla suskundu. Ancak arada bir hikâye ya da oyunculuk- larla ilgili yaptığı neşeli yorumlar ister istemez sırtımama neden oluyordu.

Zorlu bir müşteri olsa da insan olarak düzgün biriydi.

Birlikte çalışırken bir kere olsun sesini yükselttiğini duymamıştım. Babasına kanser tanısı konduğunu öğrendiğinde ağlamamıştı. Eski sevgilisi çekildikleri müstehcen fotoğrafları basına sızdırdığında benim yapacağımın aksine, intikam arayışına girmemişti. Hayat önüne ne çıkarırsa çıkarsın, soğukkanlılığını kaybetmiyordu.

Diğer yandan, olağandışı sakinliği iyi bir şey olmayabilirdi. Belki bu tavrı, beni yakın çevrem dışındaki herkesten koruyan aynı sorunların farklı bir yansımasıydı.

Tatilde tek başına romantik komedi filmi seyretmekten daha acınası bir şey varsa, muhtemelen birlikte romantik komedi filmi seyrederken Xavier'in psikolojisini analiz etmektir.

"Not defterine neler yazıyorsun öyle?" diye sordu. Zorunlu ayrılık sonrası çiftin güzel anılarını sıralayan klasik sahnelerden birini izliyorduk.

Farkındalık iğneleri tenime batıyordu. Yalan söylemeyi düşündüm ama sonunda gerçekte karar kıldım. "Seyrettiğim romantik komediler hakkında yorum yazıyorum."

Bunda utanılacak bir şey yoktu. *Roger Ebert** yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim. Yine de Xavier notlarımı okumak için eğildiğinde sinirlerim gerilmişti.

"Film etkileyici olmaya çalışsa da bu çabası sonuçsuz kalıyor," diye sesli okudu. "Kurgular, inandırıcılığın bir süreliğine göz ardı edilmesini talep eder. Fakat balkon sahnesi çift adına utanmama neden olacak kadar saçma. Öyle ki, bu sahneyi tekrar düşünmemek için hafızamı çamaşır suyuyla yıkamak istiyorum. Başucu lambamla ilişkim bile başroldeki aktörlerin ilişkisinden çok daha ateşli. Ayrıca diyaloglar gerçek bir romantik komedi değil de parodi gibi. Yapay zekâ bir film yazıp yönetse, muhtemelen böyle bir şey olurdu." Kısa bir sessizliğin ardından bana baktı. "Sen başucu lambanla neler yapıyorsun?"

* Amerikalı film eleştirmeni ve senaryo yazardır. (ç.n.)

Bir kahkaha attım. O kadar hızlı ve beklenmedikti ki, sesin benden geldiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Xavier şok olmuş gibi bakıyordu. Ardından şaşkınlığın yerini yavaşça keyif dolu bir ifade aldı. Tepkisi karşısında midemin kassıldığını hissettim.

“Açıp kapatıyorum,” diye cevap verdim ama kelimeler daha ağzımdan dökülürken yüzümü ekşittim. “Tanrım, korkunç bir cevaptı. Sakın bunu kimseye söyleme.” Kahkahalarından kendi sesimi duymakta zorlanıyordum. “Ben... gülme.”

“Endişelenme.” Gözlerini silerken omuzları hâlâ sarsılıyordu. “Bu bizim küçük sırrımız olacak.”

“O kadar komik değildi,” diye homurdandım. Ciddiyetimi korumaya çalışsam da kahkahaları bulaşıcıydı, haliyle çok geçmeden dudaklarımda bir gülümseme belirmişti.

Biri iki gün önce Xavier Castillo’yla film seyredeceğimi ve bundan *keyif alacağımı* söyleseydi, ne içiyorsa aynısından istediğimi söylerdim. Ancak cuma akşamı gerçekleşen gala ve Penn-y’yi ziyaretim sanki bir ömür öncesiymiş gibi geliyordu.

Belki bu yüzden nadiren tatile çıkıyordum. Tatil bizi sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyordu. Ardından biz olmadan dönmeye devam eden dünyaya ve büyük resimde varlığımızın aslında hiç önemli olmadığını farkına vardığımız normal hayatlarımıza geri postallıyordu.

Moralim tekrar bozuldu.

“Romantik komedilerin gerçekçi olması gerekmediğini biliyorsun.” Xavier film eleştirimle ilgili konuşmaya geri dönmüştü. “Eğlenceli olmaları gerekiyor.”

“Gerçekçi olsalardı, daha eğlenceli olurlardı,” diyerek filmin sonundaki jenerikte akan isimleri işaret ettim. “Sırf aynı projede çalışmak zorunda kaldıkları için kaç ezeli rakip âşık olur ki?”

* “*Turning it on*” ifadesi tabrik etmek anlamına da geldiği için karakter kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

“Yüzde yüzden az, yüzde sıfırdan çok,” dedi Xavier.

“İyimserliğin midemi bulandırıyor.”

“Bence miden yediğin kilolarca dondurma yüzünden bulandırıyor.” Tek kaşını kaldırarak sehpa erimeye yüz tutmuş yarım kutu vanilyalı dondurmaya bir bakış attı.

Yüzümde utanç dolu bir ifade belirdi, sıcak ve kaşıntıdırıcıydı. “Sen biranı iç, ben de dondurmamı yiyeyim. Eh, film bittiğine göre artık yatma zamanı.”

Xavier aya uçmasını istemişim gibi bakakaldı. “Dalga mı geçiyorsun? Saat daha dokuz,” diyerek parmağıyla telefonunu gösterdi. “Gece daha yeni başlıyor.”

Her seferinde oyunbozanın tekiymişim gibi hissetmeme neden olmasmdan nefret ediyordum. Ancak bir kadın sınırı nerede çizmesi gerektiğini bilmeliydi. “Sarhoş olmaya hiç niyetim yok.”

“Sarhoşluktan bahseden kim?” Ayağa kalkıp elini uzattı. “Hadi gel. Dans dersi zamanı.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Kesinlikle olmaz.” Dans dersi sarhoş olmaktan betardi.

“Dans ederken bozulmuş robot gibi görünmek hoşuna mı gidiyor?”

“Ben...” *Nefes al.* Üçe kadar sayıp tekrar denedim. “Ben nadiren dans ederim. Bu durumda derse ihtiyacım yok.”

“Arkadaşlarınla sürekli dışarı çıkıyorsun, o yüzden bu doğru değil... Belki de başarısız olmaktan korkuyorsundur.” Elini indirerek omuz silkti. “Anlıyorum. Herkes her konuda başarılı olmak zorunda değil.”

Piç kurusu.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni kışkırtmaya çalıştığı açıktı. Ancak acımasız halkla ilişkiler dünyasında yükselmemi sağlayan rekabetçi yanımda, iğneleyici kelimeleri karşısında anında alevlenmişti. Damarıma basıldığı anda geri dönüş yoktu.

“Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi sanma,” diyerek ayağa

KEYİF KRALI

kalktım. Madam Olga'nın geçmişteki kınamalarına ve Xavier'in karşımdaki kendini beğenmiş sırtışına aldırmamaya çalışıyordum. "Sırf yüzündeki ukala ifadeyi silebilmek için buna izin veriyorum. Hadi bakalım."

Dans performansımın bir gecede gelişmeyeceğini kim söyleyebilirdi ki?

Xavier kahkahalarla gülüyordu ama kelimelerini ona yedirmeye kararlıydım.

S Sloane

“Bozuk robot gibi dans ettiğine dair söylediklerimi geri alıyorum,” dedi Xavier. “Robotlara haksızlık olur.”

Kollarımı indirerek ateş saçan gözlerimi yüzüne diktim. “Öğretmenim iyi olsaydı, ben de daha iyi iş çıkarabilirdim.”

Akşam serinliğini yumuşatan elektrikli ısıtıcıları, yerel ile dünya müziğinin karışım bir melodi çalan taşınabilir hoparlörleri alıp villanın terasına çıkmıştık. Xavier *rahatlayabilmem* için dışarıda olmak konusunda ısrar etmişti ama hiçbir faydası olmamıştı. Hâlâ utanç içinde ve sinirliydim. Üstelik bir saat önce başladığımız noktadan şimdiye kadar dans becerimde hiçbir gelişme kaydedememiştim.

Öğretmenliğiyle ilgili iğneleyici tavrıma aldırmadan, “Biraz rahatlamam gerekiyor,” dedi Xavier. “Dans etmek hareketle ilgilidir. Kaskatı bir odun gibi durursan, düzgünce hareket edemezsin.”

“Ben rahatım,” derken sesime savunmacı bir tını karışmıştı. “Ayrıca şu anda hakaretlerine maruz kalmak yerine, çoktan uyumuş olabileceğimi hatırlatmam gerekiyor mu?”

Elimden gelenin en iyisini yaptığım halde başarısız olduğum için oradan çekip gitmeliydim. Ancak içimdeki rekabetçi kadın pes etmeyi reddediyordu.

Ben Sloane Kensington’dım. Başarısız olmaz, pes etmezdim. Çocukluğumda bale derslerini bırakmamın tek nedeni, yaşımın geçmesiydi. Üstelik emekli olduğunda Madam Olga’nın benim yüzümden ülser olduğundan neredeyse emindim.

KEYİF KRALI

“Yine de buradasın,” diyerek ellerini kalçama yerleştirdi.

Bütün vücudum alev alırken kaskatı kesildim.

“Kaskatı odun derken ne kastettiğimi anladın mı?” Başını iki yana salladı. “*Spa*’daymışsın gibi düşün. Masaj yaptırıyorsun, kasların gevşemiş... Şimdi kalçalarını şöyle salla. Hayır, öyle değil.” Dokunuşu tenimi yakıyor, dikkatimi verdiği talimatlardan uzaklaştırıyordu. Muhtemelen sürekli üstü çıplak dolaşmaktan ateşi yükselmişti. Bir an önce doktora görünse iyi olurdu. “Kare hareketler değil, dairesel hareketler, *luna*.”

“Dairesel yapıyorum *zaten*.”

“Alınma ama geometri bilgini tazelemen gerekebilir.” Tutuşunu sıkılaştırıp beni durdurdu. “Ne düşünüyorsun?”

“Kalçalarımı dairesel olarak hareket ettirmeyi.”

“Sorunun bu işte. Düşünmemen gerekiyor.”

“Ama az önce dedin ki...”

“Hareketi *hissetmelisin*. Ne kadar düşünürsen, doğal görünmekten o kadar uzaklaşır.”

Öfkeyle dişlerimi sıktım. “Kusura bakma ama düşünmeyi seviyorum. Düşünmek günlük hayatımın önemli bir parçası.”

“Belli.”

Beni bırakıp gerilediğinde göğsümü bir ferahlama kapladı. Ancak hemen ardından gelen hafif his... hayal kırıklığı mıydı? Hayır, olamazdı.

Derse devam etmesini beklesem de koyulaşmış, derin bakışlarıyla beni süzüyordu. Sessizlik huzursuzluğa doğru uzanırken bir gözünün üstüne tembelce düşen gür siyah saçı aklından geçenleri gölgeliyordu. Yüzünde nadiren gördüğüm düşünceli bir ifade vardı. Bu haliyle *Michelangelo*’nun bile gurur duyacağı çarpıcı bir portreye benziyordu.

Dramatik bir şekilde çıkık elmacıkkemikleri, koyu renk gür kaşları ve kışkırtıcı gülümsemesini takınmadığında bile sonsuz bir daveti çağrıştıran şekilli dudakları... Adeta bakışlarımı kaçırmam için meydan okuyordu ama yapamıyordum.

Elektrikli bir farkındalık havadaki bütün oksijeni emiyordu.

Xavier'le daha önce de defalarca yalnız kalmıştım ancak ilk kez ondan yayılan tehlikeyi hissedebiliyordum. Miskin soğuk-kanlılık katmanlarının altında, istediği takdirde bütün dünyayı yangın yerine çevirebilecek bir adam vardı.

Tanrım, benim sorunum neydi?

Yıllardır varlığına kızgınlık haricinde bariz bir tepki vermemiştim ama İspanya'ya geldiğimizden beri kalkanlarım düşmüştü. Belki Xavier'in daha gerçek ve savunmasız bir yönünü -sadece içip uyumaktan ibaret olmayan tarafını- gördüğüm içindi. Belki de *spa*'da geçirdiğimiz gün beynimde kısa devreye neden olmuştu.

Nedeni her neyse, hoşuma gitmemişti.

Tekrar konuşmaya başladığında kendimi koruma dürtüsü yaşadığım farkındalık anını delip geçti. "Bir şeyler içelim." Arkasını döndü ve köşedeki bar arabasına yöneldi.

Ani değişime ayak uydurmaya çalışırken beynimdeki çatışma da yok oldu. "Dans dersine ne oldu?"

"Moladan sonra devam edeceğiz." İki bardak aldıktan sonra terasın ortasında içki hazırlamaya başladı.

Kaşlarım neredeyse saç diplerime değecekti. Daha önce kokteyl yaptığını hiç görmemiştim ama hareketleri, deneyimli bir barmen kadar becerikliydi.

Leziz göründüğünü inkâr edemeyeceğim açık turuncu içkiyi uzattığında, "Ayık kalma meselesi buraya kadarmış," diye homurdandım.

"Sadece bir içki. Beş yaşında bir çocuğun toleransına sahip değilsen sarhoş olmazsın," derken dudaklarının köşesi tekrar kıvrılmıştı. "*Salud*."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan küçük bir yudum aldım. *Siktir*. Çok iyiydi. "Bunu şimdi mi uydurdun?" Kokteylin tadı ta-

* (İsp.) Şerefe. (ç.n.)

nıdık değildi. Dünkü partide barımız acınacak şekilde boşaldığı için kalanlarla bir şeyler yapmıştı.

“Elde ne varsa karıştırdım işte.” Omuz silktikten sonra kışkırtırcasına gülümsedi. “Bu kokteyle Sloane ismini veriyorum. İlk başta acı olsa da sonradan ağızda bıraktığı lezzet çok tatlı. Tanıdığım birine çok benziyor.”

“Tadımın nasıl olduğunu bilmiyorsun.”

Gülümsemesi anında imalı bir sırıtışa dönüştü. “Şimdilik.”

Bedenim beklenmedik, ani bir tepki verdi. Sanki uzun zamandır kimsenin girmediği bir odanın elektrik düğmesine *basmıştı*.

Bacaklarımın arası ısınırken göğüslerim ağırlaştı. Gevşeyen vücudumu sıcaklık sardı. Gözümün önüne gelen masumiyetten çok uzak sahneleri, adeta güreşircesine beynimin gerilerindeki sandığa kilitledim.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Herkes olurdu ama Xavier olmazdı. Mark’la sadece sekse dayalı ilişkiyi bitirmemin sonucu buydu. Buraya gelmeden önce onunla sevişmiş olsaydım, baştan çıkmaya bu kadar hazır olmazdım.

“Hayal dünyanın sana iyi davranıyor mu?” diye sorduğumda umursamaz davranmaya çalışıyordum. Ancak parmaklarım bardağımı sımsıkı kavramıştı.

“Fena değil.” Gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Sanki zihniye sızmış, tüm müstehcen ve uygunsuz düşüncelerimi okumuştı. Yarattığı kasırganın farkında değilmiş gibi görünerek sırtını duvara yasladı. “Molada olduğumuza göre başka bir şeyler deneyebiliriz. Doğruluk mu, cesaret mi? Seç bakalım.”

“Pardon? On iki yaşında mıyız?”

“Bu oyunun yaşı yoktur.” Tek kaşım kaldırdı. “Tabii korkuyorsan durum değişir.”

Canı cehenneme. Aptal bir oyunu oynamak, dans edişimle kendimi küçük düşürmekten daha iyiydi. “Doğruluk.”

“Halkla ilişkiler işinde olmasaydın, ne olmak isterdin?”

Gözlerimi kırıştırdım. Beklemediğim yerden sormuştu, dahası bunu daha önce hiç düşünmemiştim. “Hiç. İşimi seviyorum,” diye cevapladım.

Gerçekten seviyordum. Bütün sinir bozukluklarına, aşırı koşuşturmaya ve bazen saçımı başımı yolmak istememe neden olan müşterilerime rağmen baskı altında başarılıyım. Düşünecek zaman olmuyordu. Sadece çözebileceğim sorunlar ve uygulamaya koymam gereken çözümler vardı.

İnsanlar bana sürtük ya da buzlar kraliçesi diyordu ama inkâr edilemez bir gerçek vardı. İşimde en iyisiydim. Bu yüzden CEO’lar, ünlüler ve sosyete bana çuvala para ödüyordu. Beni şahsen sevmeyebilirlerdi fakat bana hem saygı hem de ihtiyaç duyuyorlardı.

Yani birilerinin sana ihtiyaç duymasını seviyorsun.

Daha ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan Xavier’in söyledikleri bir kez daha yüzeye çıktı. Öyleyse ne olurdu ki? *Herkes* ihtiyaç duyulmayı severdi. Aksini iddia eden yalan söylemiş olurdu.

“Hiç mi? Halkla ilişkiler dışında aklına gelen başka iş yok mu?” derken ikna olmamış gibi bakıyordu. “Saçmalık.”

“Belki cerrah olabilirdim,” diye itiraf ettim. Cerrahlık da yüksek baskı altında yapılan, yüksek tempolu bir işti. Ellerim titremezdi, kan görünce de bayılmazdım. Ameliyat odasında emirler yağdırıp hayat kurtarmak heyecan verici olabilirdi.

Xavier dudak büktü. “Şaşırmadım.”

“İltifat olarak kabul ediyorum,” dedim içkimi bitirirken. “Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?”

“Doğruluk.”

İlginçti. Cesareti seçeceğini düşünmüştüm.

“Benzer bir soru,” diye söze başladım. “*Gerçek* bir kariyer seçmen gerekseydi, hangi işi seçerdin?” Merakım samimiydi.

Xavier şimdiye kadar hiçbir işe karşı istek göstermemişti. Böyle birini heyecanlandıracak meslek ne olabilirdi?

Teras ışıklarının ya da ayın ulaşamadığı bir noktada, gölgelerin arasında öylece duruyordu. Ancak sorumu duyunca gözleri parladı. “İyi olduğum bir işi,” dedi en sonunda.

“Mesela?”

Tekrar gülümsemeden önce yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. “Mesela sana dans öğretmek. Bence bu kadar mola yeter,” diyerek barda iki *shot* viski doldurdu. “Cesaret için birer tane daha. *Salud*.”

Bardağı uzatırken ellerimiz temas ettiğinde omurgamda hafif bir elektriklenme oldu.

Viski bedenimin tuhaf tepkilerinden duyduğum endişelerimi azaltacak kadar yakıcıydı. “Soruma dürüstçe cevap vermedin.”

Sıcaklık tenimde dalgalanıyor, damarlarımda birikiyordu. Normalde alkole karşı dayanıklıydım ama gerçekten *sert* bir içkiydi. Ayrıca sarhoşluğa her zamankinden daha az direniyordum.

Kontrolümü kaybetmek iyi hissettirmişti. *Birazcık*.

“İyi olduğum bir konuda kariyer seçeceğimi söylerken yalan söylemiyordum.” Gülümsemesi hâlâ dudaklarının köşesinde olsa da gözlerinde belli belirsiz bir uyarı vardı. “Hatta örnek bile verdim.”

“Laf salatası. Hile yapıyorsun.”

“Asla yapmam.” Arkama geçip ellerini kalçalarıma yerleştirdiğinde nefesim yenilenen bir titreşimin ağırlığıyla yavaşladı. “Tekrar deneyelim.”

Müzik takip etmesi daha kolay ve ateşli bir şeye dönüşmüştü.

Belki böyle hissetmemin nedeni yeni ritimdi. Alkolün etkisi de olabilirdi. Belki de Xavier *dışında* herhangi bir şeye odaklanma çabam, çekingenliğimin azalmasına neden oluyordu.

Her halükârda işe yaramıştı. Ne yaptığıma aşırı odaklanmıyor, bunun ironik sonucu olarak da daha akıcı hareket ediyordum.

Sonuçta dans yarışmasına hazırlanmıyordum ama birinin **daha** önce kabaca belirttiği gibi artık bozuk bir robota da benzemiyordum.

“Çok daha iyi,” diye mırıldandı enseme doğru. İstemsiz bir zevkle ürperdim. “Senin için hâlâ umut olabilir.”

Başını eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdığında esprili bir cevabın tohumları dilimde kuruyup gitti. Enfes topraksı kokusu duyularıma sızmıştı ve tat, koku, dokunma hislerini yoğunlaştırırken adeta ağzımı sulandırmıştı. Kalbinin her atışını sırtımda hissedebiliyordum.

Başımı onunla göz göze gelecek kadar çevirdim.

Keşke yapmasaydım.

Gözleri karanlıkta yanan bir kibrit gibi parlıyor, bedenimin her hücresini ve aramızdaki her santimi yangın yerine dönüştürüyordu.

Göğüslerimin arasından ter damlaları süzülüyordu. Burası cennem gibiydi, birbirimize çok yakındık. Ayrıca başım dönüyordu. Eğer biraz daha...

Dudaklarım aralandı.

Bakışları karardı ve...

“*Luca!*” Yan villadan bir kızın çığlığı aniden aramıza girdi. “O benim en sevdiğim çantam!”

Anlaşılmaz bir cevabın ardından kahkahalar geldi, sonrası... sessizlikti. Ancak artık çok geçti.

Sesler Xavier’in hazırladığı içkilerin, şeytani büyüsünün ve tuhaf bir şekilde nefis parfümünün yarattığı trans halinden çıkma-neden olmuştu.

İrkilerek geri çekildiğimde sıcaklığından kopmak, birkaç gün önce üzerine boca ettiğim buz kovanı kadar ayıltıcıydı.

Ne yapıyordum ben?

O benim müşterimdi ve ben neredeyse... O neredeyse...

Xavier’in bakışlarından ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Göğsü ağır ağır inip kalkmasaydı, az önce olanlardan -ya da olmayan şeyden- hiç etkilenmediğini düşünebilirdim.

KEYİF KRALI

Göğüs kafesimde çırpınan kalbime rağmen çenemi kaldırarak gözlerimi kaçırdım. Başka bir şey söylemeden sakın bir şekilde içeri girmek için kendimi zorladım.

Beni durdurmadı. Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp yere çöktüm. İçimdeki küçük bir parçanın Xavier'in beni durdurmuş olmasını dilemesinden nefret ediyordum.

9

Xavier

Siktir.

Siktir, siktir, bir kez daha siktir.

Verilebilecek en olgunca tepki değildi ama durumumu bir tek bu özetliyordu.

Sloane'la film gecemizin ve dans dersimizin üstünden otuz altı saat geçmişti.

Kıvrımlarının avuçlarımın altına nasıl da mükemmel şekilde oturduğunu keşfetmemin, kokusunun en iyi viskiden bile daha sarhoş edici olduğunu öğrenmemin üzerinden otuz altı saat geçmişti.

Bunları bilmesem de olurdu çünkü bir kez keşfettikten sonra aklımdan çıkaramıyordum.

Ne yazık ki, işi yüzüme gözüme bulaştırdığım için şansım sıfıra yakındı.

Arkadaşlarım araya girmeseydi, pazar gecesi onu öpebilirdim. Üstelik öpmeme izin vereceğinden kesinlikle *emindim*. Yoksa onu baştan çıkarmaya çalışan bir şeytanmışım gibi benden böyle kaçmazdı.

Aşağı baktığımda Sloane'un sahilde oturmuş, lanet olası iletişim kitaplarından birini okuduğunu görebiliyordum.

Arkadaşlarımın yardımıyla onu tekne turuna ikna edebilmiştim ama hep tek başına takılmıştı.

Kristal berraklığındaki sularda dalış? Hayır.

Gurme ikramlar ve açık barın tadını çıkarmak? Hayır.

Yata çıktığımızdan beri bana tek bir kelime etmek? Kesinlikle hayır.

Ayağa kalktığımda, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Evelyn. Luca onunla bir daha ilgilenmeyeceğini söylemiş olsa da ikisi sabahdan beri sürekli birlikteydi.

Belli belirsiz bir bahane uydurup arkadaşlarımı kendi hallerine bıraktım.

Luca dışındakilerle bir yakınlığım yoktu. Sık sık partiliyorduk ama en derin ve karanlık sırlarımı hiçbiriyle paylaşmazdım. Aslında geldikleri için pişman olmaya başlamıştım çünkü Sloane’la geçirebileceğim zamandan çalışıyorlardı.

Beni duyabileceği kadar yaklaştıktan sonra, “Bu kadar güzel bir günü böyle boşa harcamak çok yazık,” diye seslendim.

Öğle yemeği için Mallorca’nın gizli koylarından birinde mola vermiştik. Plajda sadece biz yoktuk ancak ekim ayının başında olduğumuz için fazla kalabalık değildi. Bu da bize görece bir mahremiyet sağlıyordu.

“Güneş, yemek ve iyi bir kitabım var,” dedi başını kaldırmadan. “Hiçbir şeyi boşa harcamıyorum.”

Yanına oturdum. “İyi şeyler tanımımız çok farklı,” diye homurdandım.

Cevap vermedi.

Çocukken arkadaşlarımla hangi süper güce sahip olmak istediğimizi konuşurduk. Şahsen uçmakla görünmezlik arasında kıldım ama şu anda Sloane’un aklından geçenleri azıcık bile olsa okuyabilmek için *Ferrari*’mi satabilirdim.

Sikerler. Dikkatini çekmemin tek bir yolu vardı. “Öpüşmemizle ilgili konuşmamız gerekiyor.”

Donup kaldı. Ardından bilinçli bir yavaşlıkla kaldığı sayfaya ayraç yerleştirdi, kitabı kapattı ve başını kaldırarak bana baktı. Hava yirmi altı dereceydi ama et dondurucusuna girmişim gibi tüylerim ürpermişti.

“Biz hiç öpüşmedik,” derken her heceyi ürkütücü bir şekilde vurgulamıştı.

“Teknik olarak öpüşmedik ama neredeyse öpüşecektik. Yani bunun hakkında konuşmalıyız.”

Parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini görebiliyordum. “Konusacak bir şey yok. Geç olmuştu ve içkiyi fazla kaçırmıştık. O kadar.”

“Yani ilişkimizi hiçbir şekilde etkilemeyecek.”

“Tabii ki etkilemeyecek.”

“O zaman benden kaçman için hiçbir neden yok.”

Tuzağımı fark edince gözlerinde tehlikeli kıvılcımlar uçuştı. “Senden kaçmıyorum.”

“Kaçtığını söylemedim,” dedim rahat bir tavırla. “Sadece kaçmak için bir *nedenin* olmadığını belirttim.”

Yüksek sesle nefes aldığı anda içinden ona kadar saydığını neredeyse görebiliyordum. “Nereye varmak istiyorsun?”

“Sadece pazar gecesini açıklığa kavuşturmak istedim.”

“Açıklığa kavuştuğunu farz et.”

“İyi.”

“İyi.”

Bir süre sessizce oturduk.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu imalı bir tınıyla.

“Evet, var. Süper gücün olsaydı, ne olmasını isterdin?”

Gözlerini kapatıp şakağını ovuşturdu. “Xavier...”

“Hadi ama. İnsanlar böyle yapar. Konuşurlar,” diyerek ikimizi işaret ettim. “Yıllardır birlikte çalışıyoruz ama en sevdiğin yemeğin ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Yalandı.

Sushi sevdiğini biliyordum çünkü yürürken bile yenilebilecek bir şeydi. Âdet günlerinde duble *cheeseburger* tercih ediyordu. İş yemeğine çıktığında orta az pişmiş biftek, müşterisi vejetaryense çorba ve salata yediğini biliyordum. Şarabı beyaz, kahveyi sade, cini az tonikle seviyordu.

Tüm bunları biliyordum çünkü onun sandığının aksine, kendimden başka insanlarla da ilgileniyordum. Ayrıca hayatım buna bağlıymış gibi onun sevdiklerine dikkat etmekten kendimi *alamıyordum*. Tüm detaylar ve önemli anlar, beynimdeki Sloane dolabında sınıflandırılmıştı.

Bunu elbette ona söylemeyecektim çünkü emin olduğum bir şey varsa, yakınlaşma ihtimalini hissettiği anda Sloane Kensington'm kaçıp gideceğiydi.

“Peki,” dediğinde düşüncelerim dağıldı. “Zamanda yolculuk yapmak isterdim çünkü böylece geçmişe dönüp hatalarımı düzeltebilirdim.”

“Ama o zaman hayatın şimdiki gibi olmazdı.”

Başımı başka tarafa çevirdi. “Bu o kadar da kötü bir şey olmaz.”

Sessizliği sadece dalga sesleri dolduruyordu.

Dışarıdan bakıldığında Sloane'un mükemmel bir hayatı varmış gibi görünüyordu. Güzel, akıllı ve başarılıydı. Etrafı ister arkadaş ister müşteri olsun, dünyanın en güçlü insanlarıyla çevriliydi.

Yine de görünüşün aldatıcı olduğunu en iyi ben bilirdim. En ışıltılı yüzeylerin altında sıklıkla çirkin sırlar yatardı.

“Fırsatın olsa geçmişinde bir şeyleri değiştirmek istemez miydin?” diye sordu.

Parmaklarım istemsizce havlumu kavradı. İçimde yükselen pişmanlık dalgası, uzun zaman önce kilit altına aldığım anılarla çarpışıyordu.

“*Xavier!*” Annemin sesindeki panik, alevlerin kükremesine karışıyordu. “*¿Dónde estás mi hijo?*”

O daha çocuk. Bir kazaydı...

Daha sorumlu davransaydı...

Onun yerinde sen olmalıydın.

• (İsp.) *Neredesin, oğlum?* (ç.n.)

Duman ve yanık odun kokusu ciğerlerimi doldururken küçük plaj adeta beni kısılcına almıştı. Etrafımızdaki dik yamaçlar bir hapishaneye dönüşüyor, kuma vuran güneş gözlerimi kör ediyordu.

Gözlerimi kırıştırdığımda kâbusun yerini, arka planda gülen arkadaşlarımın kahkahaları ve Sloane'un bakışlarındaki belli belirsiz endişe aldı.

Havluyu kavrayan parmaklarımı gevşetip kendimi gülümsemeye zorladım. "Fırsat olsa herkes bir şeyleri değiştirmek isterdi," derken ağızımda hâlâ kül tadı vardı. Tükürmek ya da birayı başıma dikmek istiyordum ama şüphe uyandırmadan bunu yapmam imkânsızdı. "Ailenden birileriyle hâlâ görüşüyor musun?"

Sloane'un dikkatini dağıtabilmek için aklıma gelen tek şey buydu. Ruh halimdeki değişikliği anında sezecek kadar kurnazdı ama nedenini onunla ya da başka biriyle konuşmak istemiyordum. Bunu asla yapamazdım.

Tahmin ettiğim üzere yüzü asıldı. "Gerektiğinde. Sen yakın zamanda babanla konuştun mu?"

Yine hedefi vurmuştu. Aile ilişkilerini tabu olarak gören sadece o değildi.

"Hayır," diye yanıtladım. "Samimi telefon görüşmeleri yapacak durumda değil." Hastalığından önce bile babam konuşmayı sevmezdi. Evet, iş ortakları ve arkadaşlarıyla sohbet ederdi ama oğluyla nadiren konuşurdu.

Sloane başını yana eğdi. Belli ki babamın hastalığıyla ilgili gerçek hislerimi anlamaya çalışıyordu.

Ben bile ne hissettiğimi bilmezken ona iyi şanslar dilemekten başka çarem yoktu.

Ailemden geriye sadece babam kalmıştı, o yüzden muhtemel ölümü karşısında etkilenmiş olmam *gerekiyordu*. Oysa sinemada babama benzeyen bir aktörün solup gitmesini seyrediyormuş gibi uyuşuk hissediyordum.

Babamla hiç yakın olmamıştık. Bunun nedeni annemin ölü-

münden beni sorumlu tutması, benim de aynı nedenle kendimi suçlamamıydı. Bana ne zaman baksa, hayatının aşkını elinden alan birini görüyordu. Üstelik bu konuda yapabileceği bir şey yoktu çünkü annemden kalan tek hatıra bendim.

Ona ne zaman baksam hayal kırıklığı, öfke ve dargınlık görüyordum. Kederin karmaşıklığını anlayamayacak kadar küçük olmama rağmen öfkesini benden çıkaran, benden vazgeçen ve henüz hayatımın başında benim de kendimden vazgeçmeme neden olan bir ebeveyn görüyordum.

“Bunu da atlatacak,” dedi Sloane. Beni nadiren rahatlatmaya çalışırdı, o yüzden atlatmasa belki her şeyin daha kolay olacağından bahsederek anı mahvetmemeye karar verdim.

Bu ancak canavarların aklımdan geçebilecek kadar çirkin bir düşünce olduğu için asla dile getirmiyordum. Fakat hep aklımın bir kenarında, doğru anda yüzeye çıkacakmış gibi pusuda bekliyordu.

Sloane’un telefon ekranı bir bildirimle parladı. Eğilip yerden alana kadar e-posta geldiğini anlamıştım. Böylece paylaştığımız o an bir dalgayla yıkılan kumdan kale gibi çöküverdi.

“İş yok,” diye hatırlattım.

“İş değil...” derken sanki yüzü solgunlaşmıştı.

Endişe, istenmeyen anıları alıp götürünce doğruldu. “Ne oldu?”

“Yok bir şey,” diyerek ayağa kalktığı anda yüz ifadesi buz gibiydi. “Ben... ben hemen dönerim.”

Kekelemiş miydi? Sloane konuşurken *asla* kekelemezdi.

Giderken arkasından bakakaldım. Sloane Kensington’ı bu kadar sarsan kötü haberin ne olabileceğini merak ediyordum.

10

Sloane

Kardeşin hamile.

Bu iki kelimenin midemi bulandırma gücü olmaması gerekirdi ama vardı.

Mesajı en az on kez okumuştum. Öğleden sonra Xavier'in arkadaşları koydan sıkıldıklarına karar vermiş, başka bir plaja yelken açmak istemişlerdi. Ancak Xavier'i önce beni otele bırakmaları için ikna etmiştim. Neyse ki sorgulamadan isteğimi yerine getirmişti.

Saatler sonra yatağıma oturmuş, ofisinden ve aileden çıkıp gittiğim günden beri babamdan aldığım ilk mesaja bakıyordum.

Yıllar sonra sessizliğini *elbette* Georgia için bozmuştu. O benim öz kardeşimdi ama Pen'le kurduğum yakınlığı onunla hiç kuramamıştım.

Şimdi de hamile olduğunu öğreniyordum.

Eninde sonunda bu haberi alacağımı biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını beklememiştim.

Mesajı tekrar okurken akşam yemeği niyetine zorla içtiğim *smoothie* midemde çalkalanıyordu.

Mesaj, Vârisler Balosu'nda giydiği jilet gibi smokininden bile daha katıydı. Tam George Kensington tarzıydı. Bu arada evet, kız kardeşime kendi ismini vermişti.

Sloane,

Kardeşinin hamile olduğunu haber vermek için yazıyorum. Bu

KEYİF KRALI

şartlar altında yıllar önce gerçekleşen bir olayla ilgili çocukça kininden vazgeçip kendini affettirmenin zamanı geldi. Böyle küçük meseleleri önemsemek hiç hoş bir davranış değil.

İyi dileklerimle,

III. George Kensington

Öfkemin uzun zaman önce dindiğini düşünmüştüm oysa mesajı her okuyuşumda daha da şiddetleniyordu.

Çocukça kininden vazgeçip kendini affettirmenin zamanı geldi.

Çocukça kin mi? Çocukça kin mi?

Telefon parmaklarımın arasında neredeyse parçalanmak üzereydi. Tabii ki babam en sevdiği kızı yerine *hâlâ* beni suçluyordu.

Bir yanımda klişe ironinin farkındaydı. Zavallı zengin küçük kız gülümseyebilen, dans edebilen ve girdiği her ortamda herkesi bü-yüleyebilen altın çocuk kadar sevilmiyordu. Georgia normal bir insan gibi ağlayabilir, mükemmel bir sosyetik gibi davranabilirdi. O babamın her zaman istediği kızdı, ben ise utanç kaynağıydım.

Başrolünde benim olduğum bir film izliyor olsaydım, kendimle alay ederdim. Ancak bu bir film değil, benim hayatımdı. Ne kadar beni rahatsız etmiyormuş gibi davransam da ailemle biten ilişkim her zaman hassas nokta olarak kalacaktı.

Telefonumu yatağın üzerine atıp ayağa kalktım.

Georgia'nın yaşadığı hayat üzerine çok fazla düşünürsem, yeniden geçmişe düşünmeye başlayacaktım ve bunu yaparsam da...

Hayır, geçmişe dönemezdim.

Kararlılık mide bulantımı çelik gibi bir azme dönüştürdü.

Georgia'nın da, geçmişin de, *kendi* hataları yüzünden özür dilemem için suçlu hissetmemi sağlamaya çalışan babamın da canı cehennemeydi. Ancak cehennem buz keserse onlara geri dönerdim.

Onlar olmadan gayet iyi idare ediyordum, hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Gözlerimin arkasındaki basıncı hissedebiliyordum ama çene-
mi sıkıp dolapta üstüme geçirebileceğim bir şeyler aradım.

Çoğu zaman kitap, şarap ve filmle geçirebileceğim sessiz bir
akşam tercih ederdim.

Bu akşam o günlerden değildi.

Bu akşam yanımda birinin olmasını istiyordum.

Xavier

Sloane'u villaya bıraktıktan sonra arkadaşlarımla güneş ba-
tana kadar suda kaldık. Ardından tesisin meşhur gece kulübüne
gitmeden önce Luca'nın villasında akşam yemeği yedik.

Objektif olmak gerekirse, kulüpte müzik harikaydı. İçkiler ve
hizmet de kusursuzdu. Elbette birkaç şey değiştirilebilirdi. Retro
ışıklandırma fütüristik dekorasyona hiç uymuyordu. Ayrıca VIP
bölümünün tasarımı çok daha iyi olabilirdi... Yine de genel ola-
rak unutulmaz bir gece için kriterlerimi karşılıyordu.

O zaman neden eğlenemiyordum?

"Eğlenceli," dedi Luca. Evelyn'le kavga etmişlerdi, bu yüz-
den çalkantılı ilişkileri tam olarak başlamadan bitivermişti. "De-
ğil mi?"

"Evet." Heyecanım, idamını bekleyen bir mahkûmunkiyle ya-
rışabilirdi.

Sloane villada ne yapıyordu? Yine acması romantik komedile-
re eleştiri mi yazıyordu? Sert eleştirilerdi ama tutkusunu garip bir
şekilde etkileyici buluyordum. O kadar mesafeli bir kadının haya-
tında kendini tamamen özgür bıraktığı bir alan olduğunu görmek
güzeldi.

Luca yine bir şeyler söyledi ama onu zar zor duyuyordum.

Acaba o gelen mesajda ne yazıyordu? İşle ilgili olmadığını
söylemişti. Ailesinden miydi? Arkadaşlarından mıydı? Henüz

KEYİF KRALI

onaylatamadığım gizemli âşığından olabilir miydi? Keşke burada olsaydı böylece...

Gözüme çarpan sarı saçları fark ettiğimde kaskatı kesilerek bakışlarımı yeni gelen kişiye çevirdim.

Platin rengi saçlar, buz mavisi gözler ve sütun gibi bacaklar tıpkı Sloane'a benziyordu ama o olamazdı çünkü... *vay canına*.

Kendisini takip eden gözlerin farkında olmadan, belki de bunlardan etkilenmeden uzun adımlarla içeri yürüdü. Onu izledikçe tenim ısınmaya başladı.

Göz alıcı kobalt mavisi ipek elbisesi omuzlarını açıkta bırakarak bedenini sarıyordu. Eteği uyluklarında, hayal gücünü kıskırtacak bir noktada son buluyordu. Gümüş topuklu ayakkabıları, boyuna en az on santim daha eklemişti. Teni ay ışığının öptüğü inciler gibi parlıyordu.

Yüzümü buruşturdum. *Ay ışığının öptüğü inciler mi?* Bu da nereden çıkmıştı? Şair ruhlu biri sayılmazdım ama Sloane, *Shakespeare*'e ilham verecek kadar güzel görünüyordu.

Olay sadece kıyafeti ya da vücudu değildi.

Her zamankinden daha rahat ve sakin hareket ediyordu.

Kırılganlık izlerine rağmen kendinden emin bir şekilde yürüyordu.

Ölümlülerin arasındaki bir tanrıça gibi hiç çaba göstermeden dikkatleri üzerine *çekiyordu*.

Daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiştim.

Luca'yla önümüzde durduğunda damarlarım varlığının etkisiyle alev almıştı.

"Sloane Kensington eğlenmek için kulübe gelmiş," derken bedenimin verdiği içgüdüsel tepkileri tembel gülümsememin arkasına saklamaya çalışıyordum. "Birileri cehennemde hava durumunu kontrol etsin. Aşağısı donmuş olmalı."

"Çok yaratıcı." Bu mesafeden yanaklarının belli belirsiz pembeleştiğini seçebiliyordum. Daha şimdiden *sarhoş* muydu?

Luca'nın yeni aldığı içkisini elinden kapıp başına diktğinde şaşkınlıkla bakakalmıştım. Bunlar hiç onun yapacağı şeyler değildi.

Hemen ardından arkadaşşıma uyarıcı bir bakış attım. Artık Evelyn aramızda olmadığına göre, Sloane'u yeni oyuncağı olarak görme fikrine kapılmasını istemiyordum. Herkes birbirini tanıdığı için aralarındaki herhangi bir ilişki çok fazla karmaşaya neden olurdu.

Yani aynı şey benim için de geçerliydi. Bu nedenle içki yerine su tüketmeye karar verdim ve bir saat boyunca etrafta dolaşan Sloane'dan uzak durmaya özen gösterdim.

Ne yazık ki *VIP* bölümü dar bir alandı. Ne yaptığımın ya da kiminle konuştuğumun önemi yoktu, Sloane hep oralardaydı. Düşüncelerimi meşgul ediyor, dikkatim dağıldığı için sohbetlerim sessizliğe gömülüyordu.

"Dostum, dansa davet etsene," dedi Luca. Hâlâ solumda oturuyordu ama nedense son yirmi dakikadır telefonunda gördüğü bir şeye dalıp gitmişti.

Karşı tarafta Sloane bir şey söylediğinde *DJ* başını salladı. Gülümsemesi hiç hoşuma gitmemişti.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Sloane'un görüntüsünü aklımdan silmek için başımı eğip gözlerimi yumdum.

DJ'lerin müşterilerle flört etmesine izin var mıydı? İş etiğine aykırı değil miydi?

"Sloane," dedi Luca. Müzikten dolayı sesini duymakta zorlanıyordum. "Geldiğinden beri gözünü ondan ayırmadın."

"Çünkü beni hazırlıksız yakalamasını istemiyorum. Doğadaki vahşi yırtıcılar gibi. Gözünü ondan ayırmaman gerekiyor."

"Tabii." Arkadaşımanın sesindeki pis sırtışı sezebiliyordum. "O zaman benim onunla dans etmem sorun olmaz?"

Gözlerim bir anda açıldı. Kafamı kaldırıp Luca'ya ters bir bakış attım. "Aslına bakarsan sorun olur ama sandığın nedenlerle değil. O işin sonu sıkıntılı."

KEYİF KRALI

“Niye ki? Sonuçta benim değil, senin halkla ilişkiler sorumlun. Onu doğru düzgün tanımıyorum bile.”

“Ağabeyinin karısının en yakın arkadaşı.”

“Yani?”

“Yani mi?” dedim homurdanarak. “Sıkıntı olur işte.”

“Bunu oda arkadaşının eski sevgilisiyle takılan adam mı söylüyor?”

“O farklıydı, yatılı okuldaydık.” Ayrıca oda arkadaşım şerefsizin tekiydi. “Sloane’a dokunursan, Vivian seni öldürür.”

“Hayır, öldürmez. Üstelik sadece dans etmek istediğimi söyledim. Yatağa atacak değilim,” diye omuz silkti. “Tabii böyle şeylerin nereye varacağı bilinmez. Sonuçta tatildegiz. Şansım açılabilir.”

Şiddet eğilimli biri değildim ama o anda en eski arkadaşlarımdan birini yumruklamaktan başka bir şey istemiyordum. “Eğer...”

Alkışlar cümlemin devamını getirmeme engel olunca gözüm DJ kabinine kaydı. Sloane bir masanın üstünde dans ediyordu.

Sloane. Dans ediyordu. *Masanın üstünde.*

Cehennem muhtemelen buz pistine dönmüştü.

Dans müziğinden yeni çıkan R&B hitinin şehvetli bir versiyonuna geçiş yapan ritimle salınırken bütün gözler ondaydı.

Ya ben dünyanın en iyi dans öğretmeni idim ya da Sloane sadece sarhoş değildi, düpedüz kendinden geçmişti.

İşin iyi tarafı, haklı çıkmıştım. Kasıtlılığı fazla düşünmekten kaynaklanıyordu. Her hareketi mükemmel yapmaya odaklanmadığı zamanlarda... şey, vücudumdaki her bir hücreyi ateşe verecek şekilde dans ediyordu.

Elimle çenemi ovuştururken izlemek ile müdahale etmek arasında kalmıştım. Sabah ayıldığında Sloane yaptıklarından nefret edecekti. Vereceği tepkiyi düşününce dudaklarım kıvrıldı. Ancak müşterilerden biri masaya çıkıp onu belinden yakalayarak sürtünmeye başladığında keyfim tamamen kaçtı.

Tepkim o kadar hızlı ve içgüdüsel ki, birisi sonrasında kafa-
ma silah dayasa bile ne olduğunu açıklayamazdım.

Bir an için öylece oturuyordum.

Bir sonraki saniye ayağa fırlamıştım. Gözümü kan bürümüş
halde şaşkın kalabalığı buldozer gibi yarıyordum.

Ayık Sloane olsaydı, kendisine dokunduğu için adamın taşak-
larına dizini geçirirdi. Sarhoş Sloane'un böyle bir kaygısı yoktu.

Sloane ona doğru döndü, adamın elleri tehlikeli bir şekilde
kalçalarında dolaşıyordu. Kenara bir santim daha yaklaşırsa, ma-
sanın etrafını saran kalabalık eteğinin altını apaçık görebilecekti.
Hatta birkaç kişi çoktan telefonunu çıkarmıştı ama yaklaştığımı
fark ettiklerinde hemen sakladılar.

Yüzümde gördükleri ifade her neyse, masaya çıkıp adamı Slo-
ane'dan uzaklaştırdığım sırada kimse bana karışmadı.

Adama tepeden baktım, ondan birkaç santim daha uzundum.
Öyle olmasaydım bile içimde kaynayan öfke her halükârda bana
adil olmayan bir avantaj sağlardı.

Adam memnuniyetsiz bir ses çıkardı. "Ne..."

"Gitmek için üç saniyen var," dedim ölümcül bir sakinlikle.
"Üç."

Ben devamını getiremeden yutkunup çoktan kalabalığa karış-
mıştı.

Siktiğimin ödleği.

Burnuna yumruğumu geçirme fırsatı bulamadığım için bir ya-
nım hayal kırıklığına uğramıştı. Ancak şu an daha önemli işlerim
vardı.

Tekrar Sloane'a döndüm. Ne dans partnerinin gittiğinin ne de
benim geldiğimin farkındaydı. Tam aksine, müşterilerden birinin
uzattığı içkiyi alırken göğüs dekoltesiyle etrafındaki kalabalığa
göz ziyafeti çektiriyordu.

Duble *shot* tekilayı dudaklarına ulaşmadan alıp kenara fırlat-
tım.

“Hey! Ben...” Ayaklarını yerden kesip onu omzuma attığımda itirazları tiz bir çığlıkla yarıda kaldı. Lanet olası topuklu ayakkabılarıyla yürüyebileceğinden kuşkuluydum. Kim bilir şimdiye kadar kaç tane içki içmişti!

“Bırak beni, mağara adamı!” diyerek sırtımı yumrukluyordu.

Onu masadan indirip kapıya yöneldim. Kulüp okyanusa bakan birkaç yüz metrelik bir alandaydı, böylece gece karanlığına karışan müziğin dalgaların sesinde boğulması uzun sürmedi.

“Ne istediğine dikkat et,” diyerek onu bir kum tümseğinin üzerine bıraktım. Ayılması için suya atmam gerekiyordu ama o kadar aptal ya da pislik değildim.

Şimdilik.

“Aşağılık herif,” dedi ayağa kalkarken. Sarhoşluğu göz önüne alındığında dengesi şaşırtıcıydı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ne mi yaptığımı sanıyorum? Siktiğimin internetinde çıplak kıcının fotoğraflarının dolaşmaması için uğraşıyorum!”

Ateş saçan bakışları beni resmen yere çiviliyordu.

Her zaman olduğu gibi öfkeliyken bile muhteşem görünüyordu. Başka zaman olsa yerimden kıpırdamaz, soğukkanlılık maskesinin harika bir şekilde düşmesini büyük bir keyifle seyrederdim. Ancak bu gece öfkeden kuduran sadece o değildi.

“Saçmalama,” dedi Sloane. “Ben sen değilim. Boş zamanımda ne yaptığım insanların umurunda değil.”

“Yanlışı.” Benim *umurumdaydı*. Bu düşünce, ben daha kovanmadan öne çıkmıştı. “Sen bir Kensington’sın, üst düzey bir halkla ilişkiler şirketinin sahibisin ve kameralar *sürekli* üstünde. Bunu bana öğreten sensin.”

“Sadece soyadım Kensington,” dediğinde yüzündeki belli belirsiz kırılmalı kalbimi sızlatmıştı. Ancak hemen ardından buz gibi ifadesi geri geldi. “Sürekli bana *rahatlamamı* söylüyordun. Şimdi rahatlayınca sorun mu oldu?”

“Ortalık yerde seni elleyenler sorun oldu,” diye tersledim.

“Neden?”

Çünkü başka birinin sana dokunduğunu düşünmek bile beni delirtiyor.

“Öyle işte.” Mantıksız öfkem kelimelerimi sıcaklıkla kaplıyordu. “*Sen böyle biri değilsin.*”

“Beni tanıyormuşsun gibi davranmayı kes,” derken neredeyse bağırıyordu. “Arkadaş değiliz. Çıkmıyoruz. *Sen* sadece müşterimsin. Üstelik beni buraya gelmeye *sen* zorladın. Şimdi erkek arkadaşımış ya da menajerimmiş gibi davranmaya hakkın yok.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum!”

“Yardıma ihtiyacım yok!”

Birbirimize attığımız her bir sözlü yumruk, bizi birbirimize biraz daha yaklaştırıyordu. En sonunda aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. Göğüslerimiz aldığımız hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. İkimiz de sarsılmaz bir inançla, savunduklarımızın etkisiyle titriyorduk. Aramızda yıllardır birikmiş öfkeyle körüklenen bir düşmanlık alev almıştı. Ayrıca çok daha tehlikeli bir şeylerin kıvılcımı da vardı.

Neden bu kadar önemseydiğimi bilmiyordum çünkü haklıydı. Onun üzerinde iş dışında hiçbir söz hakkım yoktu ve evet, ona sürekli rahatlamasını söyleyen bendim.

Fakat kastettiğim bu değildi. Rahat davranmasının, özgürlükten ziyade acıyla alakalı olduğu çok belliydi.

“Haklısın, seni tanımiyorum,” dedim en sonunda. “Ama Sloane’u tanıyorum ve o kendini asla böyle bir duruma sokmazdı. Benim tanıdığım *Sloane* o herifin kışına tekme basar, seni tıpkı benim yaptığım gibi oradan çekip çıkarırdı.”

Müdahale etmem bir açıdan bencilce olsa da aynı zamanda gerçek bir endişeden kaynaklanıyordu. Kim bilir ben onu masadan indirmeden önce insanlar nasıl fotoğraflar ve videolar çekmişti?

Belki haddimi aşmıştım ama umurumda değildi. Tedbirli ol-

mak, üzülmekten çok daha iyiydi. Profesyonel itibarı Sloane'un her şeyiydi. Tek gecelik sarhoşluğuyla yıllarını vererek inşa ettiği kariyerini tehlikeye atsaydı, kendini asla affetmeyeceği kesindi.

“Eh, belki Sloane her zaman Sloane olmak istemiyordur.” Topuklularıyla yumuşak kumda sendeleyince küfrü basıp ayakkabılarını çıkardı. “Ayrıca kendinden üçüncü şahıs olarak bahsedenerden *nefret* ederim.”

Titreyen telefonuma aldırmadım. “Konuyu saptırma. Öğleden sonra ne oldu? Neden gittin?”

Gizemli mesajın kendisini kaybedecek kadar içmesiyle doğrudan bağlantılı olduğuna bütün mirasım üzerine bahse girebilirdim.

Telefonum yine titrediğinde gelen aramayı ekrana bakmadan reddettim.

Sloane yutkundu. Ay ışığının altında daha narin görünüyordu. Sarı saçları gümüşü bir tona bürünüyor, ürkek gözleri sadece gece karanlığının açığa vurabileceği bir gerçekle parlıyordu.

Gerçeği, en önemlisi de bunu söyleyecek kadar bana güvenmesini her şeyden çok istiyordum.

Açıl bana, luna.

Ağzım açtığı anda tanıdık melodi aramızda çınlayarak konuşmasına engel oldu. Gözlerini kapattı, ardından kırılganlığı soğukkanlı bir profesyonelliğe dönüşürken telefona cevap verdi. “Efendim?”

Siktir. Yüzümü ovuştururken tenimin altı hayal kırıklığıyla yanıyordu. Araya giren bir telefonda hiç bu geceki kadar nefret etmemiştim.

“Evet, biz... Anlıyorum.” Ses tonundaki değişim, kafa derimde tekinsiz bir karıncalanmaya neden oldu. “Tabii ki. Halledeceğim.”

Sloane telefonu kapatıp bana döndü.

Mideme büyük bir ağırlık oturmuş gibi hissettim. Daha konuş-

ANA HUANG

madan ne söyleyeceğini biliyordum ama bilmek bile kelimelerin yarattığı etkiyi yumuşatmaya yetmiyordu

“Baban...” Kulübe geldiğinden beri ilk kez ayık görünüyordu. “Durumu kötüleşmiş. Bu geceyi atlatıp atlatamayacağını bilemiyorlarmış.”

Hiçbir şey ölüm şoku kadar ayıltıcı olamazdı.

Xavier'e haberi verdikten sonra villaya dönüp eşyalarımızı toplamaya başladık. Ne eve yürürken ne de havaalanına giderken tek kelime konuştuk.

Geç olmuştu ama Eduardo aradıktan sonra bizi İspanya'ya getiren pilotunu uyandırmayı başarmıştım. Otelden çıkışımızı yapmış, Xavier'in arkadaşlarına kısa bir not bırakmış ve genç Castillo içine kapanırken yarım kalan diğer işleri halletmiştim.

Koridorun karşısındaki Xavier'e baktım. Uyuyordu. Belki de numara yapıyordu. Ancak uyanık olsa bile babasının sağlığıyla ilgili gerçek düşüncelerini tahmin etmek imkânsızdı. Kendisini tamamen kapattığı tek konu buydu.

Şakağımı ovuşturup acınası kahvaltımı midemde tutmaya çalıştım. Uçağa bindikten hemen sonra birkaç saat uyumuştum ama akşamdan kalma olmak beni gerçek anlamda dinlenmekten alıkouyordu.

İyi tarafından bakıldığında babamın mesajı ve Xavier'le tartışmam dahil olmak üzere, dün yaşanan her şeyi unutturacak bir sürü işim çıkmıştı.

Artık ayıldığımdan kulüpte daha fazla kendimi rezil etmeden önce beni durdurduğu için Xavier'e minnettardım. Yine de beni oradan mağara adamı gibi çıkarma tarzını takdir etmiyordum.

Ayrıca sahildeki o küçük kalp çarpıntısının üzerinde de durmayacaktım. Fazla alkolden kaynaklandığı açıktı, başka bir sebebi yoktu.

Alberto Castillo ölürse izleyeceğim basın stratejisi üzerine düşündüğüm sırada telefonum gelen mesajlarla çınlamaya başladı. New York'ta sabahın körü olduğu düşünülürse, bu iyi bir şey olamazdı. Mesajlarıma hızlıca göz attığımda varsayımım doğrulanmıştı.

Vivian: *Seni merak ettim. Fırsat bulur bulmaz ara.*

Alessandra: *İyi eğlenceler! Benim için de sangria iç <3*

Isa: *Çok seksi görünüyorsun! Xavier de öyle ;) Yürü be, kızım*

Isabella'nın gönderdiği linke tıkladım. Perry Wilson'ın kıpkırmızı yanıp sönen manşetinin altını süsleyen fotoğrafları gördüğümde kahvaltıda yediklerim ağzıma geldi.

Bizim Kız Çıldırdı! Ünlülerin Halkla İlişkiler Sorumlusu İspanya'da Bir Müşterisiyle Yasak Tanımadı!

Fotoğraflardan birinde yanımda oturmuş, keyifli bir gülümsemeyle beni izleyen Xavier'le konuşuyordum. İkincisinde beni omzuna atmış kulüpten çıkarıyordu.

Haber, spekülasyonla düpedüz yalanların bir karışımıydı.

Halkla ilişkiler kraliçesinin en kötü şöhretli müşterisiyle haftalardır çıktığı iddia ediliyor. Bu da Castillo'nun soğukkanlılığıyla nam salmış vârisinin, onu Mallorca'nın en seçkin gece kulübünde başka biriyle dans ederken gördüğünde neden mağara adamı gibi davrandığını açıklayabilir...

Kaynaklar ayrıca Castillo'nun arkadaşlarının gizli romantik kaçamaklarını bastığını söylüyor. Bunun da çift arasında "patlayıcı" bir tartışma yarattığını ve Castillo'yu kiskandırma amaçlı bir plana sebep olduğunu anlatıyorlar. Peki plan işe yaramış mı? Kendiniz görün...

Sayfaya serpiştirilmiş fotoğraflar arasında uzaktan çekilmiş bir plaj görüntümüz ve rasgele bir adamla dans ettiğim görüntüler vardı. Ayrıca söz konusu adama lanet olasıca masanın üstünde tepeden bakarken Xavier'in yüz ifadesine yakın çekim yapılmış bir kare de bulunuyordu.

Hissettiğim anlık şok küle dönüşürken öfke damarlarıma yayılmaya başladı.

Kahrolası Perry Wilson. O küçük kurbağa muhtemelen onu *Mode de Vie*'nin Moda Haftası partisinden kovdurduğum günün intikamını alıyordu. O partinin görmek, görülmek ve sosyete hakkında bilgi toplamak isteyenlerin katılması gereken bir *parti* olduğunu herkes biliyordu.

Bu adamın Manhattan'daki en etkili dedikodu yazarı olması umurumda değildi. O zavallının derisini yüzecek ve ölüm ilanı için tuval olarak kullanacaktım.

Arkadaşlarıma kısa bir mesajla iyi olduğumu ve durumu daha sonra açıklayacağımı söyledim. Ayrıca Isabella'dan, ben Kolombiya'dayken Balık'ı beslemeye devam etmesini rica ettim. Perry'yi göndereceğim bir e-postayla azarlamak üzereyken Xavier uyandı.

"Bu bakışı çok iyi biliyorum," dedi yorgunlukla geçen saatlerin boğuklaştırdığı sesiyle. "Bu sefer canını kim sıkı?"

Telefonu uzatıp magazin haberini gösterdim.

İlgisiz bir ifadeyle gözlerini ekranda gezdirdi. "Ah."

Alışılmadık sessizliğine aldıramayacak kadar öfkeliydim. "Bütün söyleyeceğin bu mu?"

"Başka ne söylememi bekliyorsun? Perry işte. Adamın işi bu." Xavier omuz silkerek telefonumu geri verdi. "Üstelik şu anda onu hiç dert edemeyeceğim."

Öfkem, aniden esen rüzgâra yakalanmış iskambil kartlarından bir ev gibi çöktü.

Xavier'le zıtlasmaya o kadar alışmıştım ki, ilişkimizin varsa-

yılan modunu kapatmak zordu. Ancak artık blog yazısı yüzünden sinirli olmadığım için gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yumruklarını bilinçsizce sıkıp açtığını fark edebiliyordum. Karşımdaki adam Perry'nin sitesinde resmedilenden farklı bir Xavier'di ve bu hali kaburgalarımın arasında garip bir sızı hissetmeme neden olmuştu.

“Haber gelmemesi iyi bir şey,” dedim sesimi yumuşatarak. “Babanla konuşabileceksin.”

“Belki.” Gülümser gibi olsa da yüzü hemen asıldı. “Biliyor musun, çocukluğumda aramız çok iyiydi. Ben tek çocuğu, tek vârisiydim. Mirasını sürdürmem gerekiyordu, o yüzden boş bulduğu her anı beni yetiştirmek için kullandı. Ofis ziyaretleri, öğretmenler, ileride iş yapacağım insanlarla tanışabileceğim en iyi uluslararası okullar...”

Nadiren gösterdiği bir kırılganlıkla duyguları yüzünde uçtu.

Gözlerimi onunkilere diktim. Nefes almaya bile korkmama rağmen bakışlarımı ondan ayıramıyordum. En küçük hareketimin tekrar suskunluğa gömülmesine neden olmasından endişeleniyordum. Daha önce babasıyla ilişkisinden hiç bahsetmemişti. Şimdi geçmişisi onun ağzından duymak beni hem büyülüyor hem de hüznlendiriyordu.

“Ama sadece işle alakalı değildi,” diye devam etti. “Normal baba-oğul günlerimiz de oldu. Beni futbol maçlarına götürdü. Aile yemekleri, yurtdışı tatilleri... Güzel günlerdi. Sonra...”

İrkilmemek için kendimi tuttum.

Sonrasında ne olduğunu ben dahil herkes biliyordu.

“Sonra annem öldü,” derken yakışıklı yüzü duygudan yoksundu. “Ardından her şey değişti.”

Ağır bir sızı, kalkanlarımı aşıp kalbimin derinliklerine yerleşti.

Annesi öldüğünde Xavier on bir yaşındaydı. Kolombiya'nın en zengin adamıyla evli olan Patricia Castillo'nun hayatını kaybettiği yangın ve ardında bıraktığı büyük yıkım uluslararası ha-

KEYİF KRALI

berlere konu olmuştu. Xavier'in itfaiyeciler tarafından taşınırken çekilen viral fotoğrafı her yerde paylaşılmıştı.

O fotoğraf, yangınla ilgili her gazete ve televizyon haberlerinin ana temasını oluşturmuştu. Yetkililer kundaklamayı ihtimal dışı bırakmıştı ama yangının nasıl başladığına dair ayrıntılar karanlıkta kalmıştı.

“Onu özlüyor musun?” diye usulca sordu Xavier. “Annemi?”

Annem ben on dört yaşmdayken korkunç bir at kazasında ölmüştü. Babamla evlilikleri sosyal açıdan uygun ama sevgisiz bir evlilikti. Eşinin yasını tutmayı hiç bırakmayan Xavier'in babasının aksine, benimki ilk eşini toprağa verdikten sadece iki yıl sonra yeniden evlenmişti.

Kalbimde yeni ama öncekinden farklı bir acı filizlendi. “Her zaman.”

İtirafım aramızda adeta kanıyor, bütün vücudumun karınçalanmasına yol açan zayıf fakat garip bir bağın kurulmasına neden oluyordu.

Söylediklerim yükünü biraz olsun hafifletmiş gibi omuzlarını gevşetti.

Birçok açıdan farklı olsak da bazen insanların tek ihtiyacı ortak bir nokta, kendini daha az yalnız hissetmesini sağlayacak küçük bir şeydi.

Boğazımdaki yumrunun geçmesi için yutkundum.

Ana kabinde sadece biz vardık. Özel uçuş görevlilerimiz mutfakta öğle yemeğini hazırlıyorlardı. Tabakların ve gümüş çatal bıçakların sesleri kısa sürede kalp atışlarımın gümbürtüsünde kayboldu.

Xavier'le öylece birbirimize bakıyorduk. İkimiz de havada uyuşuk bir girdap gibi dönen gerilimin farkındaydık. Ancak al-dırış etmedik.

Başka bir yere bakmak istedim. Başka bir yere *bakmalıydım*. Fakat çalkantılı derinliklerinde adını koyamadığım bir duygunun kıvılcımları uçuşan bakışları, beni esir almıştı.

Tekrar yutkunduğumda sıcak, koyu gözlerinde başka bir şey parladı. Ardından bakışları yüzümde, burun kemerimde, dudak kıvrımlarımda, çenemde ve en sonunda nabzımın deli gibi attığı boynumda dolaştı.

Dans derslerimiz sırasında midemde uçuşan o sinir bozucu kelebekler yine özgür kalmıştı. Üstelik bu sefer suçu alkole atamayacaktım. Fazlasıyla ayıktım ve ben...

“Bay Castillo, Bayan Kensington, öğle yemeğinden önce bir şey içmek ister miydiniz?” Kabin görevlimizin yumuşak ses tonu buz kovanı etkisi yaratmıştı.

Aynı anda gözlerimizi başka tarafa çevirdiğimizde aramızdaki gerilim neredeyse duyulabilir bir şekilde söndü.

“Su,” dedi Xavier zoraki bir gülümsemeyle. “Teşekkürler, Petra.”

“Ben de su alayım,” dedikten sonra sesimdeki boğukluğu gidermek için boğazımı temizledim. “Teşekkür ederim.”

Öğle yemeğimizi sessizce yedik. Artık geçmişimizden konuşmadığımız halde kurduğumuz bağ hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Biz annesini veya babasını kaybeden ne ilk ne de son insanlardık. Ancak kaybımıza tepkimiz ve dünyaya sunduğumuz maske...

Belki birbirimize sandığımızdan da fazla benziyorduk.

Xavier

Saat farkı sayesinde Bogotá'ya öğleden önce ulaşmıştık.

Uçaktan indiğimizde babamın şoförü bizi bekliyordu. Şehrin dolambaçlı yolları ve kalabalık semtlerinden geçerken direksiyon yeteneğini konuşturdu.

Kolombiya'da doğmuştum ama hayatım yurtdışındaki okullarda geçmişti. Evden daha çok yatılı okul koridorlarında zaman geçirmiştim. Babama kanser tanısı koyulduğundan bu yana, doğduğum yeri sadece iki kez ziyaret etmiştim.

İlk ziyaretim teşhisten hemen sonraydı. İkincisinde Miami'ye yapacağım doğum günü seyahatimden önce uğramıştım. Babam çağırması, o ölürken "aile mirasını sürdürme" konusunda başarısız olduğum için beni azarlamıştı.

Zaten hastalığını kullanarak insanlara istediğini yaptıracak biri varsa, o da Alberto Castillo'dan başkası olamazdı.

"Xavier." Sloane'un sesiyle düşüncelerim dağıldı. "Geldik."

Gözlerimi kırptırdım. Sokakların pastel tonlarındaki sisi, iki bekçi kulübesiyle nöbet tutan tam teçhizatlı güvenlik personeline dönüşmüştü. Siyah demir kapıların ardında kırmızı kiremitler ve kafesli pencerelerle taçlandırılmış üç katlı, tanıdık beyaz malikâne vardı.

"Evim güzel evim." Sesim alaycılıkla dolu olmasına rağmen içeri girdiğimizde midem kötü bir hisle kasıldı.

On yıllar öncesinin dumanı duvarlara kazınmıştı, midemi bulandırıyor.

Annem burada ölmüştü. Tam burada diri diri yanmış, babam taşınmak yerine onun öldüğü yerin hemen üstüne evi yeniden inşa etmişti.

İnsanlar onun kendi hastalıklı tarzıyla anneme yakın kalmak istediğini söylemişti. Ancak ben gerçeği biliyordum. Babam beni bu şekilde cezalandırıyor, evdeki gerçek kötü adamın kim olduğunu asla unutmamamı sağlıyordu.

“Senin burada kalman gerekmiyor,” dedim Sloane’a. Burnuma sızan ferah ve güzel kokusu, geçmişteki yangının yankılarını bastırıyordu. “Sana seve seve *Four Seasons*’da bir süit ayarlayabilirim.”

Daha önce iş için Bogotá’daki eve gelmişti ama malikânenin temeli, ışıltısını ve lüksünü gölgeliyordu. Bunu hisseden tek kişi ben olamazdım.

“Beni şimdiden başından savmaya mı çalışıyorsun? Bu bir rekor sayılır,” diye karşılık verdi.

“Otelde daha rahat edersin,” dedim babamın yağlı boya portresinin yanından geçerken. Çerçevenin içinden sert ve kınayan bir ifadeyle bize tepeden bakıyordu. “Tek amacım bu.”

“Olabilir. Ama burada olmayı tercih ederim.” Dümdüz ileri bakıyordu, adımları kararlıydı. Yine de göğsümde bir sıcaklık oluştu.

Sloane asabi, gergin ve bir kaktüs kadar dikenliydi. Buna rağmen en kötü durumları hoş görülebilir hale getiren bir tarzı vardı.

Ancak babamın odasına girdiğimizde bu sıcaklık yerini buz soğuğuna bıraktı. Çalışanları, odasını en son tıbbi teknolojiyle donatılmış özel bir hastane sütine çevirmişti. Yirmi dört saat boyunca dönüşümlü çalışan -ve gizlilik sözleşmesi imzalayan- hemşireler ve yardımcılarla birlikte paranın satın alabileceği en iyi bakıma sahipti.

Ancak ölümün olayı buydu, herkes için geliyordu. Genç, yaşlı, zengin, fakir, iyi, kötü... Ölüm, hayatın en büyük dengeleyicisiydi.

Şimdi de milyarlarına rağmen Alberto Castillo'nun kapısına dayandığı açıktı.

Odadakiler beni fark ettiğinde konuşmalar kesildi. Babam iki kız ve bir erkek kardeşin ikinci en küçüğüydü. Kuzenlerim, aile doktoru, aile avukatı ve çeşitli görevlilerle birlikte herkes başına toplanmıştı. Bana doğru adım atan tek kişi Eduardo'ydu ama babamın başucuna yaklaştığımda o da olduğu yerde kaldı.

Halı, ayak seslerimi boğacak kadar kalındı. Babamın gözleri kapalı şekilde yattığı, zayıf bedeninin bir yığın tüp ve monitöre bağlı olduğu yere doğru sessizce süzülürken kendimi bir hayalet gibi hissediyordum.

Sağlığının yerinde olduğu zamanlarda hem itibarı hem de görünüşüyle bir tanrıyı andırır, girdiği her odaya hükmederdi. Rakipleri bile ondan korktukları kadar saygı duyarlardı. Ancak bir yıl içinde solmuş, adeta kuru bir kabuğa dönüşmüştü. O kadar kilo vermişti ki, neredeyse tanınmaz haldeydi. Örtülerin arasındaki esmer teni, kül rengi balmumunu andırıyordu.

Kalın bir halat kalbime dolandıkça dolanıyor, sıktıkça sıkıyordu...

“Geceyi atlattı,” dedi Dr. Cruz yanıma gelerek. Sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bu iyiye işaret.”

Gözlerimi yataktaki hareketsiz bedenden ayırmadım. “Ama?”

Dr. Cruz doğduğumdan beri aile doktorumuzdu. Uzun ve ince yapılıydı. Gümüş rengi saçları, kemerli burnuyla esmer bir fasulye sırıgına benziyordu. Aynı zamanda ülkenin en iyi doktoruydu.

Oysa en iyi doktorların bile saklayamadığı şeyler vardı. Ayrıca onu, tereddüdünü gözden kaçırmayacak kadar iyi tanıyordum.

“Durumu hâlâ kritik,” dedi Dr. Cruz. “Elbette elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Yine de... geldiğine sevindim.”

Demek babamın kaçınılmaz ölümü an meselesiydi.

Kalbimi daha da sıkıan halatı parçalamak, bu lanet olasıca evden kaçmak ve bir daha geri dönmek istiyordum. Bir kez olsun huzur istiyordum.

Tabii ki Dr. Cruz'a bunların hiçbirini söylemedim. Söylediklerine cevap olarak gelişigüzel bir şeyler mırıldandım. Beni kucaklamaya gelen Eduardo'ya veya halalarım, amcalarım, kuzenlerime ve babamın servetinden paylarım almak için bekleyen diğerlerine de bir şey söylemedim.

Beni acıma duygusu ya da endişeyle boğmayan tek kişi Sloane'du. Ailenin mahremiyetine saygı gösterdiği için kapının hemen dışında duruyordu ama birinin bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı yeterince yakındı.

Babam öldüğünde basın bültenini ve medya stratejisini o hazırlayacaktı. Sloane'u tanırıyorsa, şimdiden çalışmaya başlamıştı.

Normal aileler ölümlerini gömüp yas tutardı. Benimki gibi ailelerin ise *basın bülteni* yayınlaması gerekiyordu.

Burada boktan bir baba ve olağanüstü bir suçluluk duygusu tetikleyicisi Alberto Castillo yatıyor. Duygusal açıdan istismarcıydı ve tek oğlunun ölmesini dilemişti ama olsun, çok iyi bir iş insanıydı.

Durumun saçmalığı soğukkanlılığımı delip geçti. O sırada konuşan *Tía* Lupe, basmakalıp sözlerinin ortasında kahkahalarım engel olamadım. Kendimi tutmaya çalıştıkça omuzlarım daha çok sarsılıyordu. Sonunda halamın dehşet içinde bana baktığını fark ettim.

Kuzenlerimden bazıları malikânenin havuzundan ya da oyun salonundan yararlanmak için dağıldı. Ailenin geri kalanı ise en sevdikleri evcil hayvanlarını öldürmüşüm gibi beni izliyordu.

“Komik olan ne?” diye sordu *Tía* Lupe İspanyolca. “Baban ölüm döşegindeyken gülüyor musun? Büyük saygısızlık!”

“Bunu söylemen gerçekten komik, *tía*. Özellikle *babamı* sadece faturalarını ödetmek için ziyaret ettiğin düşünülürse. Cartagena'daki ev ne âlemde? *Çaresizce* ihtiyaç duyduğun yenileme için hâlâ milyonlarca peso gerekiyor mu?” Alaycı kelimelerimin temelindeki öfke çelik gibiydi.

* (İsp.) *Hala/Teyzel/Yenge*. (ç.n.)

KEYİF KRALI

“Konuşana bak. Sen kardeşimin parasını israf eden, şımarık...”

“Lupe. Yeter.” Eniştem koluna dokunup onu kararlı bir şekilde benden uzaklaştırdı. “Şimdi zamanı değil,” derken özür dilercesine bana bakıyordu. Yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Tía Lupe’nin aksine *Tío** Martin fazlasıyla sessiz, soğukkanlı ve temkinli bir adamdı. Yıl boyunca sadece yarım düzine kıyafetle idare eder, zenginlerin hayat tarzını umursamazdı. Halam gibi bir kadınla nasıl birlikte olabildiğini anlamıyordum, sanırım zıt kutuplar birbirini çekiyordu.

“Hayır, Lupe haklı,” diye araya girdi babamın en büyük ağabeyi *Tío* Esteban. “Komik olan ne, Xavier? Aylardır eve uğramadın. Şirketin yönetimini devralmayı reddettiğin için zavallı Eduardo senin işini yapmak zorunda kaldı. Sürekli dedikodu paçavralarında fotoğrafların çıkıyor. Partilerde çuvalla para harcıyorsun. Alberto’ya seni vasiyetinden çıkarmasını çok uzun zaman önce söyledim ama hayır, kardeşim bunu reddetti.” Başını iki yana salladıktan sonra ekledi. “Kim bilir ne düşünüyordu?”

Babamın ne düşündüğünü biliyordum. Para, babam için kontrol yöntemlerinden sadece biriydi ve beni vasiyetinden çıkarma tehdidi fazlasıyla tehlikeliydi. Beni gerçekten mirastan mahrum bırakırsa özgür kalırdım.

Bizzat ben de mirası reddedebilirdim ama dürüst olmak gerekirse, tam bir ikiyüzlüydüm. Aynısını yaptığım halde Lupe’yi, babamı bir *ATM* gibi kullanmakla suçlamıştım. Aradaki tek fark ben yaptığım şeyi inkâr etmiyordum.

Para adeta bir hapisane gibiydi ama sahip olduğum tek şey de buydu. O olmadan dünyanın tanıdığı Xavier Castillo var olamazdı. Sahip olduğum tek değeri kaybetme olasılığı, hayatım boyunca altın bir kafeste yaşamaktan çok daha korkunçtu.

“Ah, Alberto’yu tanıyorsun,” diye sinirle nefesini verdi *Tía*

* (İsp.) *Amca/Dayı/Enişte*. (ç.n.)

Lupe. “Sevgili yeğenimin bir gün artık bir hayal kırıklığı olmayacağını umacak kadar romantik biridir. Açıkçası Xavier, annen hayatta olsaydı...”

Halamı yakasından kavrayarak kendime çektiğimde cıyakladı ve cümlesinin devamını getiremedi.

“*Sakın* annem hakkında konuşma,” derken sesim aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. “Aileden olabilirsin ama bazen bu yetmez. Anlıyor musun?”

Halamın gözbebekleri kocaman açılmıştı. Konuşurken titriyordu. “Bu ne cüret? Derhal beni bırak, yoksa...”

“*Anlıyor musun?*”

Gülünç şapkasındaki tüy şiddetle titriyordu. Kocasını da dahil olmak üzere hiç kimsenin müdahale etmek için öne çıkmaması, sevimsiz biri olduğunun kanıtıydı.

“Evet,” dedi en sonunda tükürürcesine.

Yakasını bıraktığımda Tío Martin’e sokuldu.

“İzninizle.” Sloane’un serin dokunuşu midemi kasıp kavuran yangını kısmen söndürdü. “Xavier’le basın konusunu baş başa görüşmemiz gerekiyor.”

Peşinden çıkarken halamın intikam yeminleri eden bakışlarını, Dr. Cruz’un asık yüzünü ve diğerlerinin sessiz kınamalarını görmezden geldim.

Keşke umurumda olsaydı.

Umurumda olmadığı için mutluydum.

Sloane beni koridorun sonuna, babamın çalışma odasına götürüp kapıyı arkamızdan kapattı. Bana döndüğünde yüzünde duygusallıktan eser yoktu. “Bitti mi?”

“Hak etmişti,” diye cevap verdim.

“Sorum bu değildi,” derken dört uzun adımda bana yaklaştı. “Bitti mi?” Her heceyi vurgulamıştı.

Çenem kasıldı. “Evet.”

Yaptığım şey akıllıca mıydı? Muhtemelen değildi ama lanet olsun, çok iyi gelmişti.

Aile fertlerim arasında *Tía Lupe*, annemin nasıl hissedeceğinden bahsedebilecek *son* kişiydi. İkisi hiç anlaşılamazdı. *Tía Lupe*'nin gözünde annem, babamın zamanı ve parası açısından bir rakipti. Bu durum birçok açıdan epey rahatsız ediciydi. Annem de onun utanmak bilmeyen egolu tavrından hiç hoşlanmazdı.

“İyi çünkü konuşma sırası bende,” dedi Sloane. Çalışma masasındaki küreye parmağıyla hafifçe vurdu. Kırmızı raptiyeler, Castillo Grup’un bira markasının en büyük pazar payına sahip olduğu ülkeleri gösteriyordu. Kürenin yarısı kıpkırmızıydı.

“Bu senin mirasın,” diye devam etti Sloane. “Küresel bir imparatorluk. Binlerce çalışan. *Milyarlarca* dolar. Castillo Grup’un tek vârisisin. Kurumsal pozisyonu reddetsen bile isminin bir anlamı var. Bu da her zaman seni aşağı çekmek, elindekileri almaya çalışmak ve kendilerinin hak ettiğini düşündükleri için seninle savaşmak isteyen birilerinin olacağı anlamına geliyor. Bunlardan bazıları koridorun diğer ucunda. *Senin* görevin...” Parmağını göğsüme bastırdı. “Akıllı olmak. Şu an sadece babanın sağlığı açısından değil, geleceğin için de hayati önem taşıyor. Baban ölürse, vasiyetinde ne yazarsa yazsın ortalık karışacak. O yüzden mirasından vazgeçip hayatın boyunca çalışmak istemiyorsan, ellerini ve sinirini kontrol altında tut.”

Bu sefer dokunuşu yakıyordu.

Sakin bakışları karşısında öfkem söndü. Acımasız ya da duyarsız değildi. Sadece tipik Sloane tarzında gerçekçi davranıyordu, üstelik haklıydı.

“Bu epey sert oldu, *luna*,” dedim harfleri uzatarak. “Bu işte gerçekten iyisin.”

Ondan uzaklaşıp masaya yaklaştım ve küreyi tembelce çevirdim. Amerika kıtasının dönüşünü izledim. Onu Avrupa ve Afrika takip etti, ardından Asya ve Avusturalya geldi.

Güney Amerika tekrar görüldüğünde küreyi durdurdum. Kolombiya’nın üzerindeki raptiyeyi çıkarıp başparmağıma batırdım ama neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

“Hiç birinin ölmesini istedin mi?” diye sordum usulca. “Mecazi anlamda ya da anlık bir öfkeyle değil. Uyuyamadığın gecelerde o malum kişi olmasaydı, hayatının çok daha güzel olabileceğini hayal etmiş miydin?”

En karanlık düşüncelerime ışık tutmaya çok yakındım. Saatin kasvetli *tik-tak* sesleri, ruhuma ördüğüm duvarlara vurulan çekiç darbeleri gibi hissettiriyordu.

Köşedeki İngiliz yapımı büyük ayaklı saat, babamın en değerli eşyalarından biriydi. Gül ağacından yapılmış gövdesine zarif süslemeler işlenmişti. Kadranı gümüştü ve rakamları Londralı ünlü bir gümüş ustasının imzasını taşıyordu. Bu saate bir müzayedede yüz bin doların üzerinde para ödemişti. Bu heybetli nöbetçi adeta babamın sitemkâr tavrının bir sembolüydü.

Sloane elimdeki raptiyeye uzandığında ürperdim.

“Evet,” diye cevap verdi. Parmakları kısacık bir an için avucuma değdikten sonra raptiyeyi tekrar küreye batırdı. “Bu bizi kötü insanlar yapmaz ama bahanemiz de olamaz. Düşüncelerimizi sürekli kontrol edemesek bile onlar konusunda ne yapacağımızı kontrol edebiliriz.”

Bakışlarını antika küreden çekip gözlerime çevirdi.

“Bu durumda asıl soru şu...” diye devam etti. “Şimdi ne yapacaksın?”

Aile reisinin hayatla ölüm arasındaki uçurumun kıyısında olduğu yirmi dört saat boyunca Castillo malikânesine kasvet çökmüştü. Personel daha yavaş çalışıyor, aile daha sessiz konuşuyordu. Pencerelerden süzülen güneş ışığı malikânenin korku dolu havasma çarptığı anda soluyordu.

Xavier hariç herkesten uzak duruyordum.

Karamsar milyarderlerle çok iyi anlaşılamazdım, ayrıca insanları rahatlatmakta iyi olduğum da söylenemezdi. Fakat bu haldeyken onu tek başına bırakmak hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden elimde takviye kuvvetlerle malikânede onu aramaya başlamıştım.

Biraz boş zamanım vardı. Basın açıklamasını gece tamamlamıştım. Perry'nin, İspanya'daki talihsiz skandalıyla ilgili haberini hiçbir büyük yayın organı gündemine almamıştı. Ünlü biri değildim ama tepki gelmemesi şüphe uyandırıcıydı. Yine de bunu evrenin bir armağanı olarak kabul ettim. Varsayımlara dayalı sorunlar olmadan da yeterince problemim vardı.

Sonunda Xavier'i çalışma odasında buldum. Dünyanın en iyi sporcuları hakkında bir *ESPN* belgeseli izliyordu. Kollarından birini kanepenin arkasına sarkıtmıştı, diğer elinde Castillo Grup'un özel içki şişelerinden biri vardı.

Karmakarışık saç, kaşmir eşofman, üç yüz dolarlık tişörtü... tanıdığım ve pek de sevmediğim Xavier işte buydu.

Göğsümde rahatlamaya benzer bir kıpırdanma oldu. En azından kişiliğinin *tamamen* dışında davranmıyordu.

“Kusura bakma, *luna*. Romantik komedi izlemek için başka televizyon bulman gerekecek,” dedi gözünü ekrandan ayırmadan. “Buradaki kapıldı.”

“Biliyorum. Buraya film izlemeye gelmedim,” diyerek yanına oturdum. Ellerimdekileri sehpaye bıraktım. “Seni görmeye geldim.”

Anlık bir şaşkınlıkla bana baktıktan sonra gözleri hemen eski soğukkanlılığına döndü. “Neden?”

“Bir şeyler yemen gerekiyor,” derken etraftaki boş bira şişelerine göz attım. “Ayrıca *alkolsüz* bir şeyler içmen gerekiyor.”

“Karnımı doyurup su içirmeye mi geldin?” Şüpheci ses tonunun altında belli belirsiz bir neşe vardı.

“Evet, başıma kalan gıcık bir evcil hayvanmışsın gibi.” Bir şişe suyu eline tutuşturdum. Ardından ev yapımı *empanada** tabağını kucağına bıraktım.

Tıslayarak tabağı bacağından kaldırdı ama aynı hızla geri bıraktı. “Tanrım, çok *sıcak*.”

“O zaman en sevdiğin uzvun yanmadan yesen iyi olur,” dedim masum bir tavırla.

Dudaklarının kenarında beliren hafif gülümsemeyi eliyle bastırıp tabaktan bir *empanada* aldı. “Doris’in özel tarifi. En sevdiğim. Nereden bildin?”

“Bilmiyordum. Yemek yemediğini görünce senin için bir şeyler hazırlamasını istedim, o da bunları yaptı.”

İtirafımla birlikte aramızda vızıldayarak havadaki neşeyi yutan bir elektriklenme oldu.

Xavier’in yüzündeki keyif kırıntıları kaybolmuştu. Midemin çukuruna bir sıcaklık hücum ederken yakıcı bakışlarının karşısında ister istemez hafifçe hareketlendim.

“Teşekkürler,” dedi sesindeki tuhaf tınıyla. “Çok... düşüncelisin.”

Kızaran yanaklarımı görmemesini umarak gergince gülümse-

* Latin mutfağına özgü bir tür börektir. (ç.n.)

dim. Buraya geldiğinden beri Xavier'in sağlığını kontrol eden tek kişinin ben olabileceğimi yeni fark ediyordum. Diğer herkes ya çok meşguldü ya da onu umursamıyordu. Bunun farkına varmak içimde çelişkili duygular uyandırdı.

O bir yetişkindi. Birinin ona bakmasına ihtiyacı yoktu. Yine de şikâyet etmeden getirdiklerimi yiyip içtiği için memnun hissediyordum.

Çenesiyle televizyonu işaret edip, "Kaçını temsil ediyorsun?" diye sordu. Ekranda yıldız sporcuların görüntüleri, kısa klipler eşliğinde gösteriliyordu. Bunlar Batı Yarımküre'deki profesyonel spor liglerinin en iyi ve en parlaklarını temsil ediyorlardı. *NFL, NBA, MLB, Premier Lig, La Liga* vesaire...

Bacak bacak üstüne atarken önceki tepkim yüzünden kendime hâlâ sinirliydim. *Yeterince uyumazsan işte böyle olur.* "Bir tanesini."

O sırada televizyondaki gür, kalın ses Asher Donovan'dan bahsediyordu. Gençlik ve ilk kulüp yıllarına ait görüntüler üzerinden onu şöhretin zirvelerine taşıyan *Liverpool*'a attığı efsanevi golü anlatıyordu.

Ekranda Asher'in rekor ücretle *Blackcastle*'a transfer olmasıyla ilgili manşetler belirdiğinde dönüp Xavier'e baktım.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tabii ki. En sevdiğin müşterin olduğum sürece sorun yok."

Perişan haline rağmen sabun ve temiz çamaşır kokuyordu. Peçetelerden birine uzanırken bacağı benimkine değdiğinde uyluklarımdan karnıma doğru bir sıcaklık yükseldi.

"Bir tane dene." *Empanada*'lardan birini peçeteye sarıp bana uzattı. "Doris'in *empanada*'larından birini yemeden gerçekten yaşamış sayılmazsın."

Çekinerek bir ısırık aldım. Gevrek tereyağı ağızımda erirken

* Sırayla; ABD Ulusal Futbol Ligi, ABD Ulusal Basketbol Ligi, ABD Beyzbol Ligi, İngiltere Futbol Ligi, İspanya Futbol Ligi. (ç.n.)

damağında zengin bir lezzet patlaması hissettim. Kıyma, domates, soğan, sarımsak... Hepsi mükemmel çeşnilendirilmiş, hamurla harika bir denge sağlanmıştı.

“*Vay canına,*” dediğimde gerçekten etkilenmiştim. Uzun zamandır bu kadar basit olduğu halde böylesine lezzetli bir şey yememişim. “Ciddiymişsin.”

“Sana söylemiştim.” Gamzeleri sürpriz bir şekilde yanaklarında belirdi. “Bir tane daha ye. Doris *empanada* yapmaya bayılır. Söylediğine göre meditasyon gibi geliyormuş.”

“Aç değilim.”

“Kahvaltıda ya da öğle yemeğinde bir şey yedin mi?”

Hayır. “Yemeği senin için getirdim.”

“Evet, ben de seninle paylaşıyorum,” diyerek tabağı bana doğru itti. “Israr ediyorum.”

Ben kabul edene kadar ısrarından vazgeçmeyecekti, o yüzden bir *empanada* daha alıp kanepeye yerleştim. Yemek paylaşmak insanların her gün yaptığı basit ve zararsız bir şeydi. O zaman neden midemde yeni bir kelebek sürüsü doğuyormuş gibi hissediyordum?

Elimdekini bitirip kırıntıları silkeleyene kadar gözümü televizyondan ayırmadım. Onun ekran yerine hâlâ bana baktığını fark ettiğimde, “Ne?” diye sordum.

“Demek hâlâ bileğinde.” Pen’in verdiği arkadaşlık bilekliğini parmağının ucuyla okşayınca istemeden kaskatı kesildim. Bileklik profesyonel bir takı sayılmazdı ama uzun kollu kıyafetler giydiğimde kolayca saklayabiliyordum.

“Gizemli hediyesi kimin verdiğini söylemeyecek misin?”

“Bir işe girdiğin gün söylerim.”

Alçak sesli kahkahası midemdeki kelebekleri havalandırdı. “Beni yendin.” Xavier elini çektiğinde daha kolay nefes almaya başladım. “Çocukken yeni *Diego Maradona** olacağımı düşünür-

* Arjantinli futbolcu, teknik direktör ve menajer. Birçok uzman tarafından tüm zamanların en iyi futbolcularından biri olarak görülmektedir. (ç.n.)

düm,” diye devam etti. “Ne yazık ki antrenman yapmaktansa arkadaşlarımla takılmayı daha çok seviyordum.”

“Gerçekten mi? Hiç aklıma gelmezdi.” İşin üzücü tarafı, gerçekten çabalasaydı profesyonel bir sporcu *olabileceği*di.

Tam da bu yüzden ona kızgındım ve yine bu sebeple ona herkesten daha sert davranıyordum. Xavier en kaba ya da en ünlü müşterim değildi. Ancak potansiyelini en fazla boşa harcayandı.

“En azından tutarlıyım,” derken gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Benim yanımdayken iyi vakit geçireceğine daima güvenebilirsiniz.”

Belki öyleydi. Peki şampanya patlatılan yat partilerinde gerçekten ne kadar iyi zaman geçiriyordu?

“Anlat bakalım,” dedi belgesel bir sonraki yıldız sporcu olan *LeBron James*’e geçtiğinde. “Büyürken hangi sporları yaptın?”

“Spor yaptığımı da nereden çıkardın?”

“Sloane.” Yan gözle attığı bakış karşısında dudaklarımın kıvrılmasına engel olamamıştım. “Takım kaptanlığı yapmamış olmak için fazla rekabetçisin.”

Doğruydum.

“Tenis, voleybol ve golf,” diye itiraf ettim. “Futbolu da denedim ama bana göre değildi. Kardeşim bayılıyor.” Son cümlem ağzımdan kendiliğinden çıkıverdi.

Xavier avının kokusunu alan bir yırtıcı gibi sırtını dikleştirdi. “Kardeşin mi?” derken gözlerinde soru işaretleri uçuşuyordu. “Georgia, değil mi?”

Kahretsin. Ailemden hiç bahsetmediğimden bu kadar ilgilen-diği için onu suçlayamazdım. Yine de söylediği isim, yediğim *empanada*’ları kusmak istemem için yeterliydi.

“Hayır,” diye cevap verdim. Georgia’nın futbol oynadığı düşüncesi bile komikti. “Diğer kardeşim. Penelope.”

Xavier’in kaşları çatıldı. “Başka kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

“Birçok insan bilmez.”

Pen sosyeteye resmi olarak lanse edilecek yaşta değildi. Ayrıca George’la Caroline, onu ve hastalığını basından saklamak için bir servet harcıyordu.

“Üvey kardeşim,” diye açıkladım. “Aynı baba, farklı anne. Şimdiye kadar kaydedilmiş bütün futbol maçlarını seyrettiğinden adım gibi eminim. Birkaç yıl önce yedinci yaş günü için Donovan’a formasını imzalatmıştım. Gülümsemesini görmeliydin.”

Aklıma gelen bu anıyla kalbim sızladı. O doğum gününden birkaç hafta sonra kronik yorgunluk sendromuna sahip olduğu anlaşılmıştı. Doğum gününde George çalıştığı, Caroline de bir hayırseverler öğle yemeğine katıldığı için onu yerel bir futbol maçına götürmüştüm. Kardeşimi hiç o kadar mutlu görmemiştim.

“Şimdi kaç yaşında?” diye sordu Xavier.

“Dokuz.”

“Yani iki yıl önceydi.” Bakışları yanaklarımı yakarken hatamı fark ettim.

Ailemle aram beş yıl önce bozulmuştu. Yani Xavier’e ailemden gizli işler çevirdiğimi itiraf etmiştim.

Vivian, Isabella, Alessandra ve şimdi de Xavier. Rhea ile Pen haricinde, kardeşimle gizlice görüştüğümü bilenlerin sayısı giderek artmaya başlamıştı. Düşüncesi bile ödümü patlatmalıydı ama Xavier’in tavrı korkularımı bir şekilde gideriyor, içimden bir ses sırımlı saklayacağını söylüyordu. Müşterim söz konusu olduğunda içimdeki sese yüzde yüz güvenmem mümkün değilse de benimle paylaştığı kırılganlıkları yüzünden itirafımda çok zorlanmamıştım. Buna rağmen çenemi kaldırıp meydan okurcasına gözlerine baktım. “Evet.”

Bakışlarım karşısında istifini bozmadan, “Neredeyse çift haneli sayılara gelmiş,” dedi Xavier. “Büyük dönüm noktası.”

Eee, dokuz yaşında olmak nasıl hissettiriyor? Neredeyse çift haneli yaşlara geldin.

KEYİF KRALI

Boğazımdaki yumru gittikçe büyüdü. Uzun zamandır Rhea'dan başka kimseyle Pen hakkında konuşmamıştım. Şimdi kardeşimin yaşı gibi basit bir konudan bahsetmek bile soğukkanlılığımı yerle bir ediyordu. Sırtım yıllardır içimde kaynayıp durmuştu. Bir çıkışı yoluna ihtiyacı vardı ve bir anda... en beklenmedik şekilde Xavier Castillo'da o çıkışı bulmuştum.

Pen'le ilgili ayrıntıları, ne zamandır görüştüğümüzü ve aileden başka biriyle konuşup konuşmadığımı sormadı. Sadece o anlaşılmaz, koyu gözleriyle beni izliyordu. Yanına gelmeme neden olan görünmez güç tekrar yüzeye çıkarak ona güvenmemi, bir kez olsun birine tamamen açılmamı istiyordu. Kendimi koruma içgüdüm ise beynimle savaşıyordu.

Bir bağ kurulduğunu hissettiğim anlar başkaydı. Duyguları açmaksa bambaşka bir şeydi.

Neyse ki o sırada tanıdık bir gölge parkelere düştü ve bir karar vermekten kurtuldum.

Xavier gözle görülür bir şekilde gerilirken doğrulup iş moduna geçtim.

“Baban,” dedi Eduardo lafı dolandırmadan. “Uyandı.”

Xavier

Beni onunla yalnız bırakmışlardı.

Babam henüz kalabalıklara hazır değildi, o yüzden Dr. Cruz herkesi koridora çıkarmıştı. Ben de... ne yapacağımı bilmiyordum.

Çok uzun zamandır ona söyleyecek bir şeyim yoktu. Buna rağmen yatağın yanına gittiğimde ve koyu gözlerini yüzüme diktiğinde kalbim kaygıyla gümbürdemeye başladı.

“Xavier.”

Kâğıt hışırtısından farksız fısıltısı omurgamın ürpermesine neden oldu. Son görüştüğümüzde normal konuştuğu için aramız-

daki rutini devam ettirebilmişim. Mevcut durum berbat olsa da bildiğim bir şey olduğu için rahatlatıcıydı.

Peki şimdi? Böyle bir durumda karşımdaki adama ne söyleyeceğimi bile kestiremiyordum. Sırf ölümcül hastalığa yakalandığı için onu affetmem mi gerekiyordu? Ömrünün son zamanları, hayatımı cehenneme çevirdiği diğer bütün anları silip götürecekti miydi? Bir oğul, sevmesi gerekirken nefret ettiği babasına ne söylerdi?

“Baba,” dediğimde zoraki gülümsemem yüzümün ekşimesine neden olmuştu.

Uyuşuk bakışları, uykuda dağılmış saçlarımdan spor ayakkabılarıma uçlarına kadar beni inceledi. En sonunda tekrar eşofmanıma dikildi. *“Esos pantalones otra vez.” Yine şu pantolon.*

Dişlerimi sıktım. Aylar sonraki ilk görüşmemizde elbette kıyafet tercihlerimi kınayacaktı. *Çekişmelerimiz hâlâ canlıydı.*

“Beni biliyorsun,” dedim elimi cebime sokarak. Yüzümde umursamaz bir gülümsemeyle babama baktım. “Can sıkıkmakta üstüme yoktur.”

“Sen Castillo vârisisin,” diye İspanyolca çıkıştı. “Bir vâris gibi davran. Özellikle de...” Öksürük kriziyle sarsılmaya başladı. Devam etmeden önce vızılıtlı bir nefes aldı. “Özellikle de bir haftalık ömrüm kalmışken.”

Cebimdeki elim yumruğa dönüştü. Babam ilk kez ölümlülüğünü kabullenmişti. İrkilmemek için kendimle savaşıyordum.

“Bu konuyu defalarca konuştuk. Şirket yönetimini devralmayacağım.”

“İyi de ne yapacaksın? Sonsuza kadar benim paramla mı yaşayacaksın?” Tekrar öksürdü. “Aile servetini yiyip bitirecek yeni soysuzlar mı bulacaksın?” Hızlanan kalp atışıyla birlikte monitörler ötmeye başladı. “Artık büyü, Xavier,” dedi sertçe. “Şimdi...” Bu sefer öksürük krizi tam bir dakika boyunca konuşmaya devam etmesine engel oldu. “Şimdi bir işe yarama zamanı.”

“Hayatı boyunca bu işi hiç istememiş ve *hiç* istemeyecek birinden CEO olmasını mı istiyorsun? Baba, iyi bir iş insanısın ama ben bile bunun sağlam bir strateji olmadığını söyleyebilirim.”

Öksürüğü hırıltılı bir kahkahaya döndü. “Sen mi? Bu halinle Castillo Grup CEO’su mu? Hayır. Lupe’nin köpeğini CEO yaparım daha iyi,” dedikten sonra bakışları kapalı kapıya kaydı. “Eduardo seni eğitecek. Mirasın bu olacak.”

Yumruğumu sıkımdan parmaklarım acıyordu. “Hayır, olmayacak. Castillo Grup *senin* mirasın.”

Ölüm döşeğindeki bir adamla tartışmak muhtemelen kabalıktı ama ilişkimiz son ana kadar böyle olacaktı. O beni sığmadığım bir kalıba sokmaya çalışacak, ben de her seferinde direnecektim.

Bir zamanlar bunu denemiştım. Annem ölmeden önce bütün zamanımı babamla geçirir, onunla futbol maçına ya da ofisine giderdim. Başımın okşanmasından, bir aferin almaktan ve ortak bir geleceği paylaşmaktan başka şey istemiyordum. Aile mirasını ben sürdürecektim, birlikte dünyaya hâkim olacaktık. Ancak bir şekilde birbirimizin hikâyelerindeki kötü adamlara dönüşmüştük.

“Senin ya da benim olması fark etmez,” derken habamın dudakları seğirdi. Belli ki düşüncesine tıpkı benim gibi katlanamıyordu.

Pencereden bahçeye baktım. Daha ileride Bogotá, Kolombiya ve dünya uzanıyordu. Aile geleneğimiz hiçbir şeyin değişmediği, hiçbir ferdin kaçamadığı bir hapishane inşa etmişti. Kaçmaya en yaklaşan ben olmuştum ama korkularım, beni ölümlülüğe zincirleyen bir lanet gibi bu topraklara bağlıyordu. Buraya geleli daha bir gün olmasına rağmen şimdiden boğulduğumu hissediyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Tek bir nefes yeter.

“Annen sana bir mektup bırakmıştı.”

Beş kelime, tek bir cümle... bütün savunma hatlarımın çökmesine yetmişti.

Gözlerimi babama çevirdim, yatağında kendinden memnun bir şekilde gülümsüyordu. Fiziksel olarak zayıf olsa da kontrolü tekrar eline aldığını çok iyi biliyordu.

“Doğduğunda yazmıştı,” dediğinde her hecesi bir çığ gibi üzerime geliyordu. “Yirmi birinci doğum gününde sana vermek istiyordu.”

Söylediklerinin anlamını hazmetmeye çalışırken kulaklarım uğulduyordu. Adeta bir bomba patlayarak nefesimi kesmişti.

Fotoğraflar, giysiler, hatıralar... Anneme ait *her şey* yangında yok olmuştu, onu hatırlatabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Ancak bana bir mektup yazdıysa...

Babam elinde bulunmasaydı, mektuptan bahsetmezdi. Mektup sağlamsa, bu annemin bir parçasının hâlâ yaşadığı anlamına gelirdi.

Boğazıma oturan yumruyla yutkunmaya çalıştım. “Yirmi bir yaşımı çoktan geride bıraktım.”

“Unutmuştum. Çok uzun zaman önceydi,” derken babamın sesi zayıflamaya başladı. Tekrar kendinden geçmesi yakındı ama mektubun ayrıntılarını bilmem *gerekiyordu*. Ev yanarken mektup nasıl yanmamıştı? Neredeydi? Daha da önemlisi, mektupta ne yazıyordu?

“Annen kasalarımızdan birinde saklıyordu,” diyen babam vizitli bir nefes daha aldı. “Belgelerimi düzenlerken Santos bulmuş.”

Santos aile avukatımızdı. Kasa, mektubun nasıl sağlam kaldığını açıklıyordu ama akla daha çok soru getiriyordu.

“Ne zaman bulmuş?” diye sordum usulca. Babam mektubu benden ne zamandır saklıyordu? Neden şimdi söylemeye karar vermişti?

Gözlerini kaçırdı. “Çalışma masamın üst çekmecesinde,” diye hırıldadı. Göz kapakları ağırlaşmış, nefesleri derinleşmişti.

Yatakta güçten düşmüş halde uzanan bedenine bakarken kötü

KEYİF KRALI

bir his dişlerini kalbime geçirdi. Babam bir deri bir kemik kalmıştı. O kadar çelimsizdi ki, bir elimle onu ikiye bölebilirdim. Fakat tam Alberto Castillo'dan bekleneceği şekilde ölüm döşeğindeyken bile üzerimde kontrol sağlıyordu.

Monitörlere rağmen oda ürkütücü bir şekilde sessizdi. Nihayet dışarı çıktığımda soğuk bir his peşimi bırakmadı.

Aile fertleri beklemekten yorulmuş olmalıydı çünkü koridorda sadece Dr. Cruz ve Sloane kalmıştı.

“Ben babana bakayım,” dedi doktor. Sıkıntılı ruh halimi hemen anlamıştı. Odaya girip kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Sloane'un gözlerinde endişe vardı. Ağzını açtı ama bir şey söylemesine fırsat bırakmadan yürümeye başladım.

Koridorda tuhaf, yoğun bir sessizlik vardı. Ayak seslerim dışındaki tüm sesleri boğuyordu.

Pat.

Pat.

Pat.

Koridorun sonu zıt yönlerde ayrılıyordu. Sol taraf yatak odama, sağ taraf ise babamın çalışma odasına gidiyordu.

Odama çekilmeliydim. Mektubu okuyabilecek kadar düzgün düşünemiyordum. Üstelik bir yanım ortada herhangi bir mektup olmamasından endişeleniyordu. Babamın beni ümitlendirip sonra da umutlarımı kırmak için iğrenç bir oyun oynamasına hiç şaşır-mazdım.

Sola döndüm. Hastalıklı merakım yüzünden babamın itirafı kulaklarımda tekrar çınlamadan önce iki adım atabilmişim.

Annen sana bir mektup bırakmıştı. Çalışma masamın üst çek-mecesinde.

Olduğum yerde durup gözlerimi sımsıkı kapattım.

Kahretsin.

Akıllı biri olsaydım, yemi yutmaz ve babama bu tatmini ya-şatmazdım. Ancak bu mektup annemden bir parçayı tekrar elimde

tutmak için tek şansımıydı. Babam yalan söylediye bile öğrenmem gerekiyordu.

Koridorun diğer ucuna dönerek çalışma odasına girdim. Üst çekmecenin kilidi açıktı. Kaydırıp açtığımda korku, beklenti ve endişeden oluşan yapışkan bir kaos midemi bulandırdı.

İlk gördüğüm şey altın bir cepsaatiydi. Altındaki koyu ahşap zeminde sararmış bir zarf duruyordu.

Titreyen elimle zarfı açtım, içindeki mektubu düzelttim ve... işte karşımdaydı. Annemin kıvrımlı el yazısıyla dolu bir sayfa tam karşımdaydı.

Boğazım düğümlendi.

Duygular bir yaz fırtınası gibi hızlı ve şiddetli bir şekilde içimi kavuruyordu. Okumaya başlamadan önce rahatlatıcı bir nefes almak için bile beklemedim.

Okuduğumda babamın bana mektuptan neden bahsettiğini çok iyi anlamıştım.

14

Sloane

Perşembe günü bilincinin kısa süreliğine açılmasının ardından Alberto'nun durumu kötüleşti. Ertesi gün tekrar komaya girdi ve doktoru sonraki kırk sekiz saati atlatma şansı konusunda artık çok iyimser görünmüyordu.

Hem aile hem de ben en kötüsüne hazırlanmaya başladık. Sızıntı olmaması için medyayı dikkatle izlerken eve son ayın için bir rahip geldi. Bu arada Xavier'in ailesi, eve her girdiğinde avukatı köşeye sıkıştırıyordu.

Bazen geceleri bir hayaletin ağıt yakarcasına ağladığını duyduğuma yemin edebilirdim. Batıl inançlara sahip biri olmadığım-
dan sesi rüzgâra bağlıyordum.

Fazlasıyla meşgul olmayı dert etmiyordum çünkü işim sayesinde babamın cevap vermeden sildiğim mesajını düşünmeye fırsat bulamıyordum.

Xavier babasının yanına bir daha gitmemiştii. Alberto uyanırken ne konuştuklarını bilmiyordum ama o zamandan beri odasından neredeyse hiç çıkmamıştı. Romantik komedi izleyerek başroldeki kadının saçma bir şey yaptığı her seferinde bir şeyler içme teklifim bile onu inzivasından çıkmaya ikna edememişti.

Cumartesi günü artık sabrım kalmamıştı. Dizginleri ele almanın zamanı gelmişti.

Koridorda ilerleyip Xavier'in odasının önünde durdum. Kâhyayı yedek anahtarı ödünç vermeye ikna etmişim ama kapıyı çaldığım halde cevap alamayınca biraz endişeye kapıldım.

Aslında Xavier'den ses çıkmasını beklememiştim, yine de kapının ardındaki olası korkunç manzaraların gözümde canlanması na engel olamıyordum.

Boş şişeler, pislik, uyuşturucu... Xavier aşırı dozdan ölmüş olabilirdi.

Uyuşturucu kullandığını hiç görmemiş ve duymamıştım ama her şeyin bir ilki vardı.

Anahtar kilide sokarken endişem giderek artıyordu. Kilit bir kez döndüğünde kapı açıldı ve...

Bu da neydi?

Manzara karşısında ağzım açık kalmıştı. Şok olmamın nedeni, mükemmel bir şekilde yapılmış yatak ya da ardına kadar açılmış perdeler değildi. Görünürde yiyecek ve alkol olmaması bile değildi.

Xavier... resim mi yapıyordu?

Pencerenin yanında oturuyordu, içeri girmeme rağmen dikkati dağılmamıştı. Önündeki şövaleye, üzerinde bir oturma odasının taslağına benzeyen bir çizim bulunan büyük bir kâğıt yerleştirmişti. Hemen yanında buruşturup top haline getirdiği kâğıtlardan küçük bir dağ oluşmuştu.

Dakikalar önce intihar ettiğinden neredeyse emin olduğum biri için fazlasıyla kendinde görünüyordu. Güneş ışığının yansıdığı saçları gür ve parlak görünüyordu. Bir tutam saç elmacıkkemiğini okşuyor, yüzünün sert hatlarını yumuşatıyordu. Gri, düz bir tişört ve terzi elinden çıkmış gibi bacaklarına oturan bir kot pantolon giymişti. Kaleminin her hareketinde kol kasları geriliyordu.

Ani bir farkındalıkla sırtım ürperdi.

Xavier'le ilgili bu ayrıntılara neden odaklandığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tamamen fiziksel bir bakış açısıyla o...

Kes şunu. Kendine gel.

Düşüncelerim uygunsuz yollara girmeden kendimi durdur-
dum. Bu kadar şeyin arasında *kollarından* gözümü alamadığıma göre, çok uzun süre malikânede tıkalı kalmıştım.

KEYİF KRALI

Buraya onu hayran hayran izlemeye *değil*, onu kontrol etmeye gelmişim.

“Yatak odama dalmayı alışkanlık haline getirdin, *luna*,” derken gözlerini tuvalden ayırmadı. “Dökül bakalım.”

Aklımı damarlarımda uğuldayarak titreşen elektriklenmeden uzaklaştırıp yanına ilerledim. Yürürken cilalı ahşap zeminde tı-kırdayan topuklarım, uygunsuz düşüncelerimi engellememe yardım ediyordu.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim yanına ulaştığımda.

Kıvrık bir tezgâhın etrafında duran tabureler çiziyordu. *Picasso* sayılmazdı ama benim yapabileceğimden çok daha iyi iş çıkardığı kesindi. Ayrıca sol üst köşeye aldığı notlara bakılırsa, sanatsal bir dışavurumdan çok beyin fırtınası yapmayı hedeflemişti.

*Önemli notlar: bar derinliği/yüksekliği, bar arkası boşluk
Mekânı yaz/kış mevsimine uygun tasarla
Trafığı yoğun bölgeleri işaretle*

Kalbim ani bir keşfin ve şaşkınlığın ortak darbeleriyle tekledi. Gördüğüm şey bir oturma odası taslağı değil, bar planıydı.

“Azarlanmadan bahsediyorum.” Taburelerden birini gölgelendirirken kupkuru ses tonunda her zamanki küstahlığından eser yoktu. “Bir evlat olarak görevlerimden kaçmak yerine babamla zaman geçirip hatalarımı telafi etmemi söyle. Ya da babam öldükten sonra aile reisliğini devralmak için hazırlanmam gerektiğini söyleyebilirsin. Yoksa ölse de yaşasa da onu umursamayacak kadar taş kalpli olduğumu mu söyleyeceksin?” Kalemı barın arkasındaki boşluğa götürdü. “Bunları söyleyen ilk ya da son kişi olmazsın.”

Evet, bütün bunları söylemeliydim. Başka şartlar altında *söyledim* ama bir şey susmama neden oluyordu.

İnsanların kederleriyle nasıl başa çıkacaklarını ya da çıkama-

yacaklarını yönetmek benim işim değildi. Fakat Xavier'in karamsarlığı beni itiraf etmek istediğimden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Sinirlerimi bozsa bile neşeli iyimserliğine alıştığımı, o sıcak tavırları kaybolana kadar fark edememiştim.

"Tasarımcı olduğumu söylememiştin," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

Küçücük bir an için kalemi duraksadı, ardından çizimine devam etti. "Tasarımcı değilim. Sadece zaman geçirmeye çalışıyorum."

Yere atılmış kâğıtlardan birini alıp açtım. Şövaledeki çizimin başka bir versiyonuydu. Diğerlerine de göz attım. Hepsi aynı şeyin farklı versiyonlarıydı. "İlginç. Çünkü bana bir tasarımı mükemmelleştirmeye çalışıyormuşsun gibi geldi."

Çenesi kasıldı. "Odama gelmenin bir nedeni var mı? Yoksa sadece canın mı sıkılıyor?"

"Nasıl olduğunu görmeye geldim," dedim birden. Düşünmeden konuşmuştum ama doğruydum.

Hatalarına rağmen Xavier de bir insandı. Evet, sinir bozucuydu ama kötü niyetli değildi. Üstelik dünyaya yansıttığı kaygısız imajı kadar sığ olmadığını görebiliyordum.

Ayrıca babasıyla sorunlu ilişkisini en iyi anlayacak insan bendim. Kişisel duygularını ve sahip olduğu tek ebeveyni kaybetme ihtimalini aklından kovmak için verdiği mücadeleyi ise ancak hayal edebilirdim.

En sonunda bana baktı. "Kulaklarım beni kandırıyor mu? Sloane Kensington *kendi özgür iradesiyle* nasıl olduğumu görmeye mi gelmiş?" Ses tonuna karışan bir parça alaycılıkla normallik hissi geri geldi.

Omuzlarımdaki yük hafiflemişti. İşbirliği yapmayan bir Xavier'i idare edebilirdim ama derin düşüncelere dalan haliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

“Şansını zorlama.” Sesim buz gibi olmasına rağmen iğneleyici değildi. “Sadece aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istedim. Biliyorsun, bu benim görevim.”

Tekrar çizimine dönmeden önce gözleri bir an benimkilerde oyalandı. Bu bakışı midemin tuhaf bir şekilde kasılmasına neden olmuştu. “İşinin akbabalarla uğraşmak olduğunu sanıyordum.”

Akbabalar derken basını kastediyordu. Rahibin malikâneye girdiği görülünce Alberto’nun sağlık durumunun kötüye gittiğine dair haberler medyaya sızmıştı. Şu an bir düzine gazeteci kapının önüne kamp kurmuş durumdaydı.

Şimdiye kadar onları uzak tutmayı başarmıştım ama Alberto adı konmuş bir vârisi olmadan ölürse basın çıldıracaktı. Eduardo geçici CEO’ydu ve Xavier şirketten elini tamamen çekmişti. Bu da ülkenin en büyük özel şirketinin kaderini belirsiz bırakıyordu. Aylarca olmasa bile bu durum haftalarca manşetlerden düşmeyecekti.

Neyse ki Alberto’ya kanser teşhisi konulduğundan beri bugüne hazırlanıyordum, bu yüzden çok endişeli değildim.

“Onlar kontrol altımda. Yani asıl konuya geri dönebiliriz,” dedim başımı şövaleye doğru eğerek. “Nasılsın?”

“İyi,” derken çizdiği tezgâhın detaylarına odaklanmıştı. “Babam ölmeden ilişkimizi düzeltemeyeceğimize ikna olmuş durumdayım. Herkesin ideal bir vedası olmuyor. Bazen yaralar fazlasıyla derin olur. Bazen yolun sonu, tıpkı öncesi gibi boktandır.” Kalemmini bırakıp bana döndü. Teslimiyeti ve öfkesi, dudaklarında ruhsuz bir gülümsemeye dönüşmüştü. “Sorunu cevaplamış oldum mu?”

“Evet.” Yerden aldığım çizimler hâlâ elimdeydi. Top haline getirerek diğerlerinin arasına attım. “Ama cevaplamanı istediğim daha önemli bir soru var.”

Kaşlarını merakla kaldırdı.

“Neden bir bar?” Özellikle konuyu değiştiriyordum. Xavier

iyiydi. Yoksa doğrudan bir cevap vermek yerine ya beni duymazdan gelir ya da geçiştirirdi.

Geçen birkaç gün içinde ailelerimiz hakkında konuşmuştuk. Alberto nedeniyle depresyona girmediğini bildiğime göre, aynı sarmala kapılmamıza hiç gerek yoktu.

İkimizin de asla affedemeyeceğimiz babaları vardı. Bu kadardı.

Başımın şövaleyi işaret edip, “Çizim,” diye belirttim. Bu kadar uzun süredir birlikte çalışmamıza rağmen resim hobisinden nasıl haberim olmamıştı? Evet, yakın zamana kadar iletişimimizin büyük kısmı mesajlar ve e-postalar üzerinden idi. Yine de bilmem gerekirdi. Şimdi Xavier’in sinirlerimi bozacak kadar büyüleyici bulduğum başka bir yönünü daha keşfetmiştim. “Yani barların senin doğal yaşam alanının olduğunu biliyorum ama insanlar resim yapmaya genellikle bir evle veya güzel bir manzarayla başlar.”

“Manzaralar sıkıcı, mimari de pek umurumda değil,” diyerek omuz silkti. “Gittiğim barlardaki hataları kolayca göreceksin kadar uzmanlaştım. Mükemmel bir bar tasarlayanın eğlenceli olacağını düşündüm.”

Burnumu kırıstırdım. “Bir de benim sıkıcı olduğumu söylersin.”

Gülümsemesi, koyu gri fırtına bulutları arasından sızan güneş ışığı gibiydi. “Prens Rhys bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. O da boş zamanlarında çizim yapmayı seviyor.”

“Uyduruyorsun.” Eldorra’nın yakışıklı ama asık suratlı veliaht prensinin çizim yapmak gibi şeylerden hoşlanacağını hayal bile edemiyordum. Adam eğlence için aylarla güreşecek birine benziyordu.

“Yemin ederim. Geçen yıl bir röportajında okudum. Ayrıca...” Gamzeleri derinleşti. “Senin değil, hobilerinin sıkıcı olduğunu söylemiştim. Seninle ilgili hiçbir şeyi sıkıcı bulmuyorum.”

Kalbim tekledi.

Tanrım, keşke pisliğin teki olsaydı. O zaman her şey çok daha kolay olurdu.

“Eh, peki...” Boğazımı temizleyerek ayağımın ucuyla yerdeki kâğıtları ittirdim. “Yine de odandan arada sırada çıkman gerektiği gerçeği değişmiyor. Ben sandım ki...” *Öldüğünden* korktuğumu dile getirmemek için kendimi durdurdum. “Bayılıp kaldığını düşündüm,” diye sözümü bitirdim. Telafi girişiminin zavallılığı üzerine yüzümü buruşturdum.

“Odamı seviyorum,” derken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “İstediğin zaman bana katılabilirsin. Kocaman oda.”

Ah, işte yine arsızca flört ediyordu. Çapkın Xavier’in bir yerlerde pusuya yattığını biliyordum.

Yüzüme profesyonel bir kınama ifadesi yerleştirmeye çalıştım ama aynı anda kapı tıklatıldığında karşılık verme fırsatı bulamadım.

Kapıyı çalan kişi cevap beklemeden içeri girdi. Koyu renk takım elbise giymiş Eduardo’nun yüzü asıktı.

Alaycı cevabım dilimde sönerken Xavier’in gülümsemesi kasvetli bir anlayışa dönüştü. Şövaleye dönerek neredeyse tamamlanmış taslağını alıp top yaptı ve yerdeki diğer çizimlerin arasına bıraktı.

Asit midemi kemiriyordu. Sohbetimizde tam bir yerlere varmak üzereydik ve şimdi...

“Xavier. Sloane.” Eduardo’nun sesi boğuktu. “Zamanı geldi.”

Detaylandırmasma gerek yoktu. Hiçbir şey söylemeden adamın peşine takıldık. Dışarıdaki kameraların flaşlarını resmen duyabiliyordum. Akbabalar tepemizde turlamaya başlamıştı. Yere konmaları an meselesiydi.

Koridoru yarıladığımız sırada omzumda hafif bir dokunuş hissedince durdum.

“İçeri girmeden önce...” Xavier yutkundu. Yaşadığı duygusal karmaşa gözlerini bulutlandırmıştı. “Nasıl olduğuma bakmaya geldiğin için teşekkürler.”

Kelimeler savunmasız hedeflerine birer ok gibi saplandı.

ANA HUANG

Şimdiye kadar fark etmemiştim ama aile fertleriyle dolu bir evde nasıl olduğunu sorma ihtiyacı duyan tek kişi ben olmuştum.

“Önemli değil,” dedim usulca.

O anda söylenebilecek başka bir şey yoktu. Yapabileceğim tek şey, kenara çekilip babasıyla vedalaşmasına izin vermek ve Xavier’i yaklaşan fırtınaya hazırlamaktı.

Xavier

Hayatta neredeyse hiç yanımda olmayan bir adamın ölümünde de yanımda olmaması şaşırtıcı değildi.

Kolombiya'nın en zengin adamı, Castillo Grup'un eski CEO'su ve bir çocuk babası Alberto Castillo, cumartesi öğleden sonra saat üçü beş geçe kendi evinde öldü.

Son kalp atışına tanık olmak için tam zamanında odasına ulaşmıştım. Ölmeden önce komadan hiç uyanmamıştı, o yüzden düzgünce vedalaşamamıştık.

Bu bir film olsaydı, ölmeden önce dramatik ve içten bir konuşma ya da büyük bir yüzleşme şansına sahip olurduk. Ben ona dertlerimi dökerdim, o da bana pişmanlıklarını itiraf ederdi. İçimizdeki her şeyi ortaya döktüğümüz bir kavga eder ya da barışırdık. Her durumda bir kapanış yapmış olurduk.

Fakat bu bir film değil, gerçek hayattı. Bu da bazen yarım kalan şeylerin tamamlanmayacağı anlamına geliyordu.

Babam öldükten sonra aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyin garip bir karışımını hissediyordum. Artık sağlığıyla ilgili haberleri diken üstünde beklemeyeceğimiz için rahatlamıştım. Diğer yandan gittiğini ve bir daha geri gelmeyeceğini idrak etmekte zorlanıyordum. Annemin mektubuyla yaptığı son dakika manipölasyonundan nefret etmişim, yine de mektubu okuduğumda annemle ilgili hissettiğim ezici *yakınlık* buna değerdi.

Ancak bu karmaşık duygular denizini bastıran, ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimden atamadığım uyusukluktu.

Çalışma masamın üst çekmecesini.

Babamdan duyduğum son kelimeler, sanırım ilişkimizin annemle sona ermesini sağladığı düşünülüyordu son derece uygundu. Yaşasın yaşamasın annem, babamla ilişkimizin temeliydi.

Çekmecede bulduğum cepsaati adeta bacağımı yakıyordu.

“Sence ağlamadığım için canavar sayılır mıyım?” diye sorarken elimdeki viski bardağına baktım. Gece yarısı mutfakta dertlerimi unutmak için içiyordum çünkü insan babasının öldüğü gece başka ne yapabilirdi ki?

“Hayır,” dedi Sloane. “İnsanların yas tutma tarzları çok farklıdır,” diye ekledikten sonra doldurduğu su bardağını önüme itti.

Babamın ölümünün ardından yanımdan ayrılmamış, beni yemek yemeye zorlamış ve mirasım ile ilgili sorular sormak isteyen aile fertlerini geri çevirmişti. Üstelik bütün bunları beni acıma duygusuna boğmadan yapmıştı. Onun her zaman bildiğim Sloane olacağına güvenebilirdim. Ne zaman boğulmaya başlasam, fırtınadaki kurtarıcım oluyordu.

Bir yanımda, ona bütün dünyaya karşı taktığım maskenin ardındaki gerçek yüzümü göstermekten utanıyordu. Milyarder vâris ve parti çocuğu Xavier Castillo olmak kolaydı. Ancak bir insan ve hayal kırıklığı Xavier Castillo olmak tam bir işkenceydi. Geçmiş berbat, geleceği belirsiz, bir sürü arkadaşı olan ama sırtını dayayacak kimsesi olmayan biriydi.

Sloane ihtiyaç duyduğum desteğe en yakın şeydi. Üstelik beni sevmediği halde yanımdaydı. Yanımda olmasını *istiyordum*, bu da hayatımdaki herkes için söyleyebileceğim her şeyden daha fazlasıydı.

Beni süzerken yüz ifadesi normalden yumuşaktı. “Ama muhtemelen yas konusunda konuşabilecek son kişi ben olabilirim. Ben...” Bir an için duraksadı. “Ben ağlayamıyorum.”

Bu kelimeler kendime yönelik nefretimden bir anlığına bile olsa silkinmemi sağladı. “Mecazi anlamda mı?”

“Tam anlamıyla.” Açıklık getirip getirmemeyi düşünüyormuş gibi başparmağıyla bir süre bileğindeki arkadaşlık bilekliğini okşadı. “Canım yandığında ağlayabiliyorum,” dedi en sonunda. “Ama hayatımda hiç üzüldüğüm için ağlamadım. Küçüklüğüm-den beri böyle. Kedimiz ya da çok sevdiğim büyükannem öldüğünde ağlamadım. Nişanlım...” Aniden sustu. Soğukkanlılığı neredeyse duyulabilir bir *çatırtıyla* geri gelmeden önce yüzü bir anlığına karardı. “Her neyse... ağlaman gerekirken ağlayamadığında canavarmış gibi hisseden tek kişi sen değilsin.”

Tezgâhtan bir şişe viski alıp kristal bardaklardan birine azıcık doldurdu. Bu akşamki üçüncü içkisiydi.

Nişanlım.

Yıllar önce nişanlandığına dair söylentiler duymuştum ama şimdiye kadar kimse bunu doğrulayamamıştı. Sloane’un özel hayatı konusunda ketum olduğu bilinirdi. Ayrıca o sırada Manhattan’ın acımasız dedikodu makinesinden fazlasıyla uzak olan Londra’da yaşıyor olması doğrulamayı imkânsız kılmıştı.

İçkisini yudumlarken sessizce onu izledim. Mükemmel saçlar, mükemmel kıyafet, mükemmel bir cilt... Kusursuzluğun resmiydi ama cilalı yüzeyinin altındaki çatlakları görmeye başlamıştım. Bu çatlaklar güzelliğini azaltmak yerine artırıyor, onu daha gerçek kılıyordu. Artık dokunmaya çalıştığımda parmaklarımın arasından kayıp gidecek bir hayal değildi.

“Sanki ortak noktalarımız giderek artıyor,” diye mırıldandım. Boktan baba, ilişki sorunları, devasa terapi ihtiyacı... İki yetişkinin travmaları üzerinden bağ kuramayacaklarını kim söyleyebilirdi ki?

Nişanlısıyla ilgili sorular sormamı bekliyor olmalıydı. Bunun yerine bardağımyı kaldırdığımyı görünce omuzları bariz bir şekilde gevşedi. “Canavarlara.”

Bardağını benimkiyle tokuşturmak için kaldırdığında gözlerinde yumuşacık bir parıltı vardı. “Canavarlara.”

Sessizce içkilerimizi içtik. Ev karanlıktı, saat bire geliyordu. Bahçe kapılarının önünde bir gazeteci ordusu babamın ölümünü medya sirkine dönüştürmek için bekliyordu. Fakat bütün bunlar yarının sorunuuydu. Şimdilik içkimin yakıcı sıcaklığı ile Sloane'un yanımdaki varlığına sığınacaktım.

Ailemden değildi, arkadaşım değildi. Ayrıca kötü günündeyse, *Titanik*'i batıran buzdağının tropik bir cennet gibi görünmesine neden olurdu. Her şeye rağmen geceyi ondan başka biriyle geçirmek istemiyordum.

Cumartesi günü basın ve evrak işleri fırtınası üzerime çökmeden önce son kez nefeslendim.

Sonraki birkaç gün -abartılı- cenaze düzenlemeleri, -aralıksız olsa da Sloane'un hazırladığı basın açıklaması dışında cevapsız medya talepleri, -karmaşık ve baş ağrıtıcı- hukuki işler kasırgasıyla geçti.

Babam cenazesi için titiz talimatlar bırakmıştı, biz de bunları yerine getirmek zorundaydık.

Vasiyetiyse bambaşka bir meseleydi.

Ölümünden sonraki salı günü ailem, Eduardo, Sloane ve emlak avukatımız Santos'la kütüphanede toplandık. Beklendiği üzere derhal konuya girildi.

Tía Lupe'ye Uruguay'daki yazlık ev, *Tío* Esteban'a babamın nadir araba koleksiyonu... Böyle devam etti.

Sıra bana geldiğinde babamın mirasta bir son dakika değişikliği yaptığı anlaşıldı. Bunun üzerine odada mırıltılar yükseldi. Santos okumaya başlayınca oturduğum yerde dikleştim.

"Oğlum Xavier'e, otuzuncu yaş gününden önce CEO görevini üstlenmesi ve bu görevi en az beş yıl üst üste sürdürmesi koşuluyla toplam yedi virgöl dokuz milyar dolar tutarında kalan

KEYİF KRALI

tüm sabit ve likit varlıklarımı miras bırakıyorum. Şirket bu beş yıl boyunca kâr etmeli ve CEO olarak işe başladığı ilk resmi günden itibaren her altı ayda bir önceden seçilmiş bir komite tarafından değerlendirilmek üzere görevini en iyi şekilde yerine getirmelidir. Yukarıdaki şartları yerine getirmemesi halinde, kalan tüm sabit ve likit varlıklar aşağıdaki koşullar doğrultusunda hayır kurumlarına dağıtılacaktır.”

Santos sonraki paragrafı okumadan önce herkes konuşmaya başladı.

“Tüm *varlıklar* hayır kurumlarına mı?” diye cıyıkladı *Tia Lupe*. “Ben kardeşiyim ve *hayır kurumları* sekiz milyar dolara konarken bana sadece yazlık bir ev mi kaldı?”

“Muhtemelen yanlış okudun. Alberto’nun böyle bir vasiyet bırakmış olması *imkânsız*...”

“Xavier CEO mu olacak? Alberto şirketi batırmak mı istiyor?”

“Bu kabul edilemez! Kendi avukatlarımı arayacağım...”

Ailem kaosa sürüklenirken İspanyolca küfürler duvarlarda mermi gibi sekiyordu.

Tüm bunlar yaşandığı sırada Eduardo, Sloane ve ben hiçbir şey söylemedik. İki yanımda oturuyorlardı. Eduardo dalgındı, Sloane kayıtsızdı. Odanın karşı tarafında Santos öfkeli çıkışların dinmesini bekleyerek tarafsız bir ifade takınmıştı.

Vasiyetin benimle ilgili ilk satırı kulaklarımda çınlıyordu.

Otuzuncu yaş gününden önce CEO görevini üstlenmesi ve bu görevi en az beş yıl üst üste sürdürmesi koşuluyla toplam yedi virgöl dokuz milyar dolar tutarında kalan tüm sabit ve likit varlıklarımı miras bırakıyorum.

Altı ay sonra otuzuma basacaktım. Babam elbette bunu biliyordu. Aşağılık herif ölürken bile beni zora sokmayı başarmıştı.

Etrafımdaki bağırışlar anıların saldırısıyla duyulmaz oldu.

ANA HUANG

Babamla son konuşmam, cepsaati ve mektup bir anda zihnime hücum etti.

Annemin tanıdık el yazısına bakarken kalp atışlarım sessizliği bozuyordu. Kaligrafiyi çok severdi, hatta artık kimse kullanmadığı halde el yazısı öğrenmem için ısrar ederdi.

Teşekkür kartlarını, doğum günü tebriklerini ve geçmiş olsun dileklerini el yazısıyla yazarken yanında oturup harflerin kıvrımlarını, dönen kısımlarını kendi kâğıdımın üstünde taklit ederdim.

Bazıları annemin el yazısını okumakta zorlanırdı ama benim için çok kolaydı.

Sevgili Xavier,

Seninle ilk kez dün tanıştım.

O anı defalarca hayal etmiştim ama seni kollarıma almama beni hiçbir hayal hazırlayamazdı. Bana bakışın, yorgunluktan birlikte uyuyakalmamız, hastaneden taburcu olurken parmaklarımı kavrayıp gülmen...

Bu mektubu yazarken henüz iki günlüksün. O kadar küçüksün ki, avucuma sığabilirsin. Ancak bir annenin alabileceği en büyük hediye, çocuğunun büyüdüğünü görmektir. Bu yolculuk için sabırsızlanıyorum.

Seni okula gönderdiğim günü görmek için can atıyorum. Muhtemelen -kesinlikle- ağlayacağım ama onlar mutluluk gözyaşları olacak çünkü hayatında yeni bir döneme başlayacaksın.

Sana yüzmeyi ve bisiklete binmeyi öğretmek, kızlarla ilgili tavsiye vermek, ilk kez âşık oluşuna tanıklık etmek için sabırsızlanıyorum.

Müzik, spor ya da ticaret fark etmeksizin tutkularını keşfetme

KEYİF KRALI

maceranı görmek için sabırsızlanıyorum. (Sakin babana söyleme ama sanata yönelmeni çok isterim.)

Hangi yolu seçersen seç, senin için mutlu olacağım. Bunu bütün içtenliğimle söylüyorum. Dünya hepimizin hayallerine yetecek kadar büyük bir yer.

Hepimizin bir potansiyeli var. Umarım sen de seni mutluluğuna götürecektir potansiyelini keşfedersin.

Baban daha çok küçük olduğun için abarttığını söylüyor ama bunu okuduğunda yirmi bir yaşına basmış olacaksın. Üniversiteye gitmek, araba kullanmak ve tek başına seyahat etmek için yeterince büyümüş olacaksın. Düşününce kalbimin sızlaması hüzünden değil, tam aksine dünyanın en sevdiğim yerlerini tek başına keşfedebileceğin için fazlasıyla heyecanlandığımdan. (Nereye gideceğine karar veremezsen, kumsala yakın bir yer seç. İnan bana, su bizi akıl erdiremeyeceğimiz bir şekilde iyileştirir.)

Gelecek hakkında bir şey söyleyemem ama klişe olma pahasına şunu söylemek istiyorum: Hayat gelgitlerle doludur ve değişim için her zaman alan vardır. İnsanlar bu dünyadan göçene kadar büyüme kapasitesine sahiptir, o yüzden çıktığın yolda mutlu değilsen başka bir yola girmek için geç olduğunu asla düşünme.

Hangi yolda ilerlersen ilerle seninle gurur duyacağım. Umarım sen de kendinle gurur duyuyorsundur.

Olduğun ve olacağın kişiyle gurur duy. Aramıza daha yeni katılmış olsan bile dünyayı daha güzel bir yer yapacağından eminim.

Sen benim en büyük mutluluğumsun. Hep de öyle kalacaksın.

Her zaman sevgimle,

Annen

Not: Sana özel bir hediye bıraktım. Bu cepsaati ailemde kuşaktan kuşağa miras kaldı. Şimdi sıra sende. Umarım benim kadar seversin.

Kâğıda bir şey damlayıp kelimeleri bulanıklaştırdı. Gözyaşları... Geldiğimden beri ilk kez gözyaşı döküyordum. Çekmecedeki saati titreyen elimle alıp açtım. Eskilikten rakamlar silinmişti ama kapağın içindeki yazı hâlâ okunabiliyordu.

En büyük hediye zamandır. Akıllıca kullan.

“Xavier? Xavier!”

Bir gürültü dalgasıyla anılar dağılıp gittiğinde gözlerimi kırpıstırdım.

Bu şartlar altında görmek isteyeceğim en son kişi olan Tia Lupe burnumun dibindeydi.

“Eee?” diye soruyordu hırçın bir tavırla. “Buna ne diyeceksin? İnanılmaz...”

“Tia? Kapa çeneni.”

Halam dehşetle nefesini tuttuğunda gözucuyla Sloane’un sırtışını bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. Eduardo’nun çıkardığı tuhaf ses, kahkaha ile öksürük arasında bir şeydi.

Halamın homurtularını duymazdan gelerek Santos’a odaklandım.

Annemin mektubunun yankıları kaburgalarımın arasına saplanmış bir bıçak gibi kalbimde yaşıyordu. Ancak şu anda geçmişe takılıp kalmayı göze alamazdım.

En büyük hediye zamandır. Akıllıca kullan.

“Şartları daha basit bir dille tekrarlayabilir misin?” diye sordum sakince. Ne söylendiğini anlamıştım, yine de emin olmak istiyordum.

Herkes Santos’un yanıtını beklerken oda sessizliğe gömüldü.

Adam kararlı gözlerini bana dikti. “Kısacası, doğum gününe kadar CEO pozisyonunu almazsan mirasının her kuruşunu kaybedeceksin.”

Kütüphanede toplu bir ürperti dalgalandı.

Ailem milyarlarca dolarlık mirası almamı istemiyordu çünkü onlara göre bunu *hak etmiyordum*. Haklı sayılırlardı ama onlar da benden farklı durumda değildi. Diğer yandan paranın aile *dışında* bir yere gittiğini görmektense ölmeyi tercih ederlerdi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” derken oturduğum koltuğun kol-çağını kavradım. “Babamın bahsettiği önceden seçilmiş komite kimlerden oluşuyor?”

“Ah, evet.” Santos okumaya devam etmeden önce gözlüğünü düzeltti. “Komite beş üyeden oluşuyor. Eduardo Aguilar...” *Beklenmedik bir isim değildi*. “Martin Herrera...” *Tía Lupe’nin kocası sürpriz sayılırdı ama ailemdeki en adil ve aklı başında olan kişilerden biriydi*. “Mariana Acevedo...” Castillo Grup yönetim kurulu başkanıydı. “Dante Russo...” *Bir saniye. Ne?* “Bir de Sloane Kensington.”

Bu açıklamanın ardından kütüphanede mutlak bir sessizlik oluştu.

Sonra odadaki bütün gözler aynı anda Sloane’a döndü.

Sloane dimdik oturuyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Onu ilk kez böyle görüyordum. Far ışığına yakalanmış bir geyiğe benziyordu. Aile servetimin kaderinden beş kişi sorumluydu ve halkla ilişkiler sorumlum bu kişilerden biriydi.

Hassiktir!

16

Sloane

Hayatta mantıklı olan belirli şeyler vardı. Örneğin etki-tepki kavramı, güneşin yaydığı ısı, dişi peygamberdevelerinin seksten sonra partnerlerini yemesi... Karmaşa yoktu. Alacaklarını alıyor, işleri bitiyordu.

Bazı şeylerse daha az mantıklıydı. Örneğin, Noel şarkılarının ekim ayında yayınlanması ve babası ölene dek Xavier'in aldığı yıllık harçlığın devam edip etmeyeceğine benim karar verecek olmam... İdeal bir görev değildi ama parasını alması medyadaki itibarına bağlı olduğu için anlayabiliyordum.

Bir de hiçbir şekilde mantıklı *olmayan* şeyler vardı. Örneğin, yedi virgöl dokuz milyar dolarlık servetin kaderini belirleyecek komitede yer almam...

Aileden değildim, şirkette yönetici değildim ve o listede adımın ne işi olduğunu bile bilmiyordum.

"Haberim yoktu," dedim ona. "Baban hiç bahsetmemişti."

Vasiyetin okunmasından sonraki gündü. İki kuzeni birkaç şezlong ötemizde *New York Times*'in bulmacası üzerine tartışırken Xavier ve ben havuz kenarında oturuyorduk.

Sabah yoga için erken uyanmış, malikânenin bitişiğindeki spor salonundan dönerken onu burada bulmuştum. Sürekli üzerime dikilen bakışlardan ve fısıltılardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Ayrıca Lupe'nin beni uykumda bıçaklamaya çalışmayacağından emin olamıyordum. Castillo ailesi en hafif tabirle, mali işlerine karışmamdan pek hoşnut değildi.

“Sana inanıyorum.” Xavier başını iki yana sallarken çenesini sıvazladı. Tüm mirasının, devralacağı bir işe ve bir komitenin kararına bağlı olduğunu yeni öğrenmiş biri için alışılmadık derecede sakindi. “Klasik Alberto Castillo işte.”

Kelimelerinde söylediğinden daha fazlası olduğunu hissetsem de burnumu sokmanın sırası değildi.

Ara sıra yaptığımız danışmanlık görüşmeleri ve basın bültenleri dışında babasıyla olan ilişkim sınırlıydı. Alberto üç yıl önce, Xavier New York’a taşınmadan ailesinin halkla ilişkiler işlerini yönetmem için beni işe almıştı. Çekirdek aile iki kişiden oluştuğundan ve Alberto kendisi için hizmetlerimi nadiren kullandığından, temelde Xavier’in kişisel halkla ilişkiler sorumlusuydum.

Alberto’nun, Xavier’in mirası konusunda bana neden bu kadar güvendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak vasiyetinde istifa etmediğim sürece ailenin halkla ilişkiler sorumlusu olarak kalmam şart koşulmuştu, bu yüzden işleri yürütmek görevimdi.

“Kafanın içinde dönen çarkları görebiliyorum ama bu işi kolayca halletmenin bir yolu var,” diyerek devam ettim. “Zekisin. İşletme okudun, üstelik sana yol gösterecek bir sürü danışmanın var. CEO pozisyonunu kabul et.” Normalde aile fertlerine ayrıcalık yapılmasını savunacak biri değildim ama Xavier’in bu işi hakkıyla yapacak kadar zeki olduğuna gerçekten inanıyordum.

Çenesinde bir kas seğirdi. “Hayır.”

Ona ters bir bakış attım. “*Koskoca* miras söz konusu. Milyarlarca doların kaderi senin karara bağlı.”

“Farkındayım,” derken sohbetimizle ilgilenmeyecek kadar çapraz bulmacaya kendilerini kaptıran küçük kuzenlerine göz attı. “Vasiyet tamamen babamın bana istediği her şeyi zorla yaptırma girişiminden ibaret. Tam bir manipülasyon. Onun oyununu oynamayacağım.”

Tanrı aşkına! Ailesinin çocukken ona neden *pequeño toro* dediğini anlayabiliyordum. Gerçekten boğa kadar inatçıydı ve bu özelliği yetişkinliğinde de devam ediyordu.

“Manipülasyon olsun veya olmasın, sonuçları gerçek.” Parayı alıp almamasını umursamamam gerekirdi çünkü bu servet için bir damla ter dökmemişti. Yine de çok başarılı olabileceğine inandığım bir işi, sırf inatçılığı yüzünden reddederek beş parasız kalmasını kabullenemiyordum. “Fevri davranıyorsun. Pozisyonu reddetmenin ne anlama geleceğini düşün. Parasız kalınca ne yapacaksın?”

“İş bulurum.” Dudakları seğirdi. “Kim bilir? Belki sonunda topluma katkısı olan birine dönüşürüm.”

“CEO’luk da böyle bir iş.”

“Ama benlik değil!”

Cevabının şiddeti karşısında afallayarak geri çekildim. Kuzenleri de konuşmayı kesmiş, bize bakıyorlardı.

Xavier’in şezlongun kolunu tutarken bembeyaz kesilen parmakları bir an sonra gevşedi. Derin bir nefes aldı ve daha sakin bir sesle devam etti. “Söylesene, Sloane. Sence şirkete kim daha çok fayda sağlar? Gerçekten orada olmak isteyen vasıflı biri mi, yoksa oraya atanan isteksiz bir vâris mi?”

Vasıflı biri.

Ses tonu, gözlerindeki gölgeler... İşte oradaydı.

Alaycılığının ve inatçılığının altında bu işi reddetmesinin asıl nedeni yatıyordu. Korkuyordu. Başarısızlıktan, beklentileri karşılayamamaktan ve soyadı üzerine kurulu bir imparatorluğu yönetirken mahvetmekten korkuyordu.

Bunu daha önce fark etmemiştim ama şimdi görmezden gelmiyordum. Korkusu ağzından çıkan her kelimenin içinden geçen ve her kararının temelini oluşturan gümüş bir ip gibi parlıyordu.

Korkusu adeta yüzüne damgalanmıştı ve içimde bir şey kırılıp o korkunun, mantığımın birazını çalmasına sebep oldu.

“Bence dışarı çıkıp kafamızı toplamamız gerekiyor,” derken spontane bir plan yapmıştım bile. “Burada çok fazla kapalı kaldık.”

Malikâne devasaydı ama dışarı çıkılamadığında bir saray bile boğucu olabilirdi.

Gözleri temkinli bir merakla parladı. “Eve kapanıp basından uzak durmamız gerektiğini söylediğini sanıyordum?”

“Ne zamandan beri sözümü dinliyorsun?”

Dudaklarında bal kadar ağır ve pürüzsüz bir gülümseme belirdi. “Doğru söylüyorsun. Sanırım bir planın var?”

“Benim her zaman bir planım vardır.”

Bütün gazeteciler ön tarafa yığıldığından bahçıvan kapısından gizlice kaçmak çok kolay olmuştu. Standart şapka-gözlük kamufajı işe yaramış, kalabalığa rahatça karışmamızı sağlamıştı.

Malikâneden çıktıktan sonra en yakındaki işlek caddeye yürüyüp bir taksiye atladık ve doğruca Bogotá’nın en popüler turistik yerlerinden bazılarına ev sahipliği yapan La Candelaria’ya gittik. Hava bizi yolumuzdan alıkoyacak kadar soğuk değildi. Ayrıca müzelere giden ya da duvarlardaki *grafitileri* seyreden turist kalabalığı arasında kaybolmak çocuk oyuncağıydı.

Xavier’in de benim gibi olduğunu hissediyordum. Kriz zamanlarında düşüncelerimle baş başa kalmak istemez, tam aksine gürültü ve hareketliliğin içinde kaybolarak dünyanın endişelerini boğmasına izin verirdim.

Sonraki dört saat boyunca yaptığımız tam olarak buydu.

Bogotá canlı bir şehirdi. Sömürge dönemlerinden etkilenen gökkuşağı renklerindeki mimarisi, çevredeki yemyeşil dağlarla çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Müzisyenler havayı *reggaeton* ve *vallenato* ritimleriyle dolduruyordu. Hem restoranlardan hem de sokak satıcılarından soğan, sarımsak ve baharatların ağız sulandıran kokuları yayılıyordu. Sanki her şey dikkat dağıtmak için tasarlanmıştı.

Xavier’le ücretsiz *grafiti* turuna katılmadan önce Botero Mü-

zesi'nde dolaştık, Teatro Colón'un karmaşık mimarisini hayranlıkla seyrettik. Acıktığımızda yakındaki bir restorana girip tavuk, patates, kapari ve mısırla hazırlanmış yerel bir güveç olan *ajiacó santafereño* yedik. Tatlı niyetine *oblea* gofretlerinden aldık.

İş, aile ya da para hakkında hiç konuşmadık. Kolombiya'ya ayak bastığımızdan beri ilk kez özgürlüğün tadını çıkarıyorduk ama her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi bu da bir noktada bitecekti.

Alberto'nun cenazesi ertesi gündü. Hemen ardından geri dönmemiz gerekiyordu. Kolombiya'da cenaze törenleri genellikle ölümden sonraki yirmi dört saat içinde gerçekleşirdi ama Alberto'nun özel istekleri ve itibarı, işlerin daha yavaş yürütmesine neden oluyordu. Uluslararası şirketlerin CEO'ları ve devlet başkanlarının törenleri, standart cenazelerden daha fazla planlama gerektiriyordu.

Bolívar Meydanı'na giden rengârenk evlerle dolu yolda yürürken, "Burada sadece ikimiz varız, o yüzden dürüst ol," dedim nazik bir sesle. "Sırf babana kızdığın için gerçekten her şeyi elinin tersiyle itecek misin?"

Anlaşılabilir şekilde duygusallığı zirve yapmıştı ama durumun ciddiyetini anlaması gerekiyordu. Bir milyarderin oğluydu. Parasız hayatın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak fikri yoktu.

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Sizinkiler küçüklüğünde ne olmanı istiyordu?"

Beklenmedik sorusu karşısında şaşırmıştım. Dürüstçe cevap verdim. "Kusursuz bir sosyetik olmamı istiyorlardı. Bir iş sahibi olmaktansa koca bulabilmek için en iyi üniversitelerden birine gidecek, itibar sahibi bir ailenin oğluyla evlenecek ve hayatımın geri kalanını evimi dekore ederek bağış galalarına ev sahipliği yapmakla geçirecektim." Bütün bunlarda yanlış bir şey yoktu, sadece bana göre değildi.

"Ama başarılı bir halkla ilişkiler sorumlusu oldun." Köşeyi

döndüğümüzde meydan karşımıza çıktı. “Diyelim ki babanla hâlâ görüşüyorsun. İşini bırakıp Gideon adında polo oynayan bir dallamayla evlenmezsen seni mirasından mahrum bırakacağını söyleseydi, ne yapardın?”

Beni yenmişti.

“Siktirip gitmesini söyledim.” Öyle de yapmıştım. “İronik gelebilir ama gerçekten lisede Gideon adında bir polo oyuncusuyla çıkmıştım ve evet, dallamanın tekiydi.”

Esprim küçük bir kahkahayla karşılık buldu.

“Dürüst olma sırası sende,” dedi Xavier. “İnsanların itibarları ve geçimi sana bağlı. Hiç işleri batırmaktan korkmadın mı?”

“Korktuğum oldu.” Yeteneklerime güveniyordum ama herkes gibi benim de şüpheyeye düştüğüm anlarım oluyordu. Müşterime kötü bir tavsiye mi vermiştim? Yanlış bir cümle mi kurmuştum? Röportajı başka bir gazete veya dergiyle mi ayarlamalıydım? Kuşkular canımı sıkmak için yeterliydi fakat günün sonunda içgüdülerim doğrultusunda hareket ediyordum. “Ama endişelerim itibar ve geçimle ilgili değil. Bunlar tekrar inşa edilebilir.”

“Söylediklerine dikkat et, *luna*. Neredeyse iyimser biri gibi konuşuyorsun.”

Gözlerimi devirsem de meydanın bir tarafını kaplayan Adalet Sarayı’na doğru yöneldiğimizde gülümsemeden edemiyordum.

“Sürekli karamsar konuşuyormuşum gibi söyledin. Ben eğlenceli biriyim.”

“Hımm.”

Kaşlarım çatıldı. “Sırf her gece kulüplerde takılıp hafta sonlarımı yatlarda geçirmemem, eğlenceli biri olmadığım anlamına gelmez.”

“Hı-hı.”

“Kes şunu!”

“Neyi?” diye sordu masumca.

“Şu sesleri çıkarmayı. Şüphecililiğini *duyabiliyorum*.”

İşimin *eğlenmek* olmadığını düşününce alınmam aptalcaydı ama nasıl iyi vakit geçirileceğini elbette biliyordum. Arkadaşlarımla New York'ta her hafta buluşurduk. Isabella'nın bekârlığa veda partisinde kucak dansı yapmayı -gönülsüzce de olsa- kabul etmiştim. Tanrı aşkına, İspanya'da masanın üstüne çıkıp dans etmiştim! Evet, o sırada sarhoştum ama önemli olan dans etmiş olmamdı.

"Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Çıkardığım seslerden ne anladığın senin sorunun," diye takıldı.

"Anlamları manipüle etmek bir iş olsaydı, çok güzel CEO olurdun," dedim söylenerek. "Sen..."

Bir saniye.

Aniden durduğumda arkamızdaki turistler neredeyse sırtımıza çarpacaktı.

"Olamaz," derken kalbim kafese tıkılmış bir kanarya gibi çırpınıyordu. "Bu kadar basit olamaz."

"Ne?" diye sordu Xavier. Bir sorun olup olmadığını görmek için etrafa bakınıyordu.

O sırada okunan vasiyeti bir kez daha aklımdan geçiriyordum. Neredeyse emindim... Hayır, *kesinlikle* emindim.

"Buldum," dedim nefes nefese.

"Ne buldun? Daha açık konuşman gerekiyor, *luna*."

"Sorununa çözüm buldum." Kolunu kavrarken heyecandan kendimi tutamıyordum. "Baban vasiyette CEO görevini kabul etmeni şart koşmuş. Ama *neyin* CEO'su olacağını belirtmemiş."

Xavier bakakaldı.

Turistler farklı dillerde söylenerek etrafımızdan dolaşıyordu ama karşımdaki koyu gözlerin ardında çarkların dönmeye başladığını görebiliyordum.

Ardından ufukta yavaşça yükselen güneş gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sloane Kensington, düşünme biçimine bayılıyorum."

Babamın cenazesi asık suratların ve fısıldanan taziyelerin bulanıklığı içinde gelip geçti. Sloane ve Eduardo'nun ısrarı üzerine kısa bir konuşma yaptıktan sonra tören boyunca uyuşukluk ile hiperaktivite arasında sıkışmıştım.

Sloane'la birlikte La Candelaria'dan döndüğümüzden beri zihnimdeki kasırga dinmemişti. Gazeteciler tarafından pusuya düşürülmeden eve dönmeyi başarmış, ardından Santos'la vasiyetnamenin içeriğini teyit etmiştik.

Sloane haklıydı. Babam *neyin* CEO'su olmam gerektiğini belirtmemişti ve bu, iş dünyasının köpekbalığı olarak görülen bir adam için çok büyük bir hataydı. Aynı zamanda başka bir günün konusuydu.

Santos'un onayından sonra işler hızla ilerlemişti. Miras komitesini -ben onları böyle adlandırıyordum- toplayıp durumu açıklamıştık. Babamın cenazesine yetişemeyen Dante eksikti ama Eduardo e-postayla onu bilgilendirmişti.

İşin özü şuydu. CEO olarak ilk değerlendirmem altı ay sonra yapılacaktı ve bu da otuzuncu doğum günüme denk geliyordu. Vasiyetnamenin şartlarını nasıl yerine getireceğimi bulmak için altı ayım vardı. Bu arada Eduardo, şirket kalıcı bir lider ararken Castillo Grup'un geçici CEO'su olarak kalacaktı.

Henüz var olmayan bir şirketin CEO'su olmak için altı ayım vardı ve ilk değerlendirmede komiteden geçmem gerekiyordu. Söylemek, yapmaktan çok daha kolaydı.

En büyük hediye zamandır.

Valhalla Kulüp'e girerken annemin cepsaatının ağırlığını cebimde hissedebiliyordum.

Babamın cenazesinin ardından New York'a döneli bir hafta olmuştu. Geçtiğimiz altı günü durumumu uzun uzun düşünerek geçirmiştim ama artık kıcımlı kaldırıp bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Kulübün imza kokteylini söyledikten sonra bakışlarımı koyu renkli duvar kaplamaları olan mekânda gezdirdim. Burası dünyanın en zengin ve güçlü insanları için son derece özel bir kulüptü. Bütün dünyada şubeleri vardı ve kurucu ailelerin birinden gelen annem sayesinde ben de üyesiydim. Babam servetini daha sonra yapmıştı ama annem paranın içine doğmuştu.

Çok sevdiğim üyeliğime rağmen Valhalla'ya nadiren geliyordum. Benim için fazla havasızdı ama New York'taki arkadaş çevremle karşılaşmayacağımı bildiğim tek yerdi. Arkadaşlarım iyi vakit geçirmek için ideallerdi fakat şu andaki ruh halimle görmek isteyeceğim son kişilerdi.

Öğlenin erken saatlerinde bar sessizdi. Tezgâhta oturan iki kişiden biriydim. Birkaç tabure ileride gözlüklü ve özel dikim Delamonte takım elbisesiyle mükemmel görünen Asyalı bir adam oturuyordu. Kibar bir merakla beni izliyordu.

"Yorum yok," dedim ağzını açmasına fırsat vermeden. Ardından içkimi getiren barmene bir ellilik verip kadehi başıma diktim.

Dünyanın en güçlü medya holdinginin CEO'su Kai Young eğlenen bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Aileden birinin ölümüyle ilgili sorular sorarak birini pusuya düşürecek biri değildi ama dikkatli olmakta fayda vardı.

"New York'a döndüğünü duymuştum." Kabalığımı özenle görmezden gelmişti. Gösterişli İngiliz aksanı, içinde bulunduğumuz elit ortama kusursuz oturuyordu. Oysa ben kendimi çöldeki bir penguen gibi hissediyordum. "Nasılsın?"

“Öğlen birde içiyorum,” diye cevap verdim. “Daha iyi günlerim olmuştu.”

Sloane yanımda olsaydı, gündüz içki içmemin gayet olağan bir durum olduğunu söylerdi. Neyse ki, çok meşgul olduğu için CEO'luk konusunda beni sıkıştıracak vakit bulamıyordu. Yine de yanımda olmasını isterdim.

Bir hafta boyunca her günü birlikte geçirdikten sonra onu özlemiştim.

“Kendini daha iyi hissedeceksen, yalnız değilsin,” diyen Kai kadehini işaret etti. “Kendini yeni *Steve Jobs* olduğuna inandırmış bir teknoloji yatırımcısıyla toplantım vardı. O yüzden viskiye ihtiyacım oldu. Bir saatlik içi boş tanrı kompleksi seansım üstümden atmam gerekiyordu.”

İster istemez güldüm. “Silikon Vadisi işte.”

Keşke benim de içi boş tanrı kompleksim olsaydı. Her şey çok daha kolay olurdu. Yıllık harçlığımı alabilmek için bir önkoşulu yerine getirmek üzere üniversitede işletme okumuş ama hiç iş *kurmamıştım*. Dikkatlerden kaçma lüksüne sahip değildim. Başarısız olursam, bütün dünyanın önünde başarısız olacaktım.

Diğer yandan *denemezsem*, mirasımı kaybedecektim. Bu arada evet, babamın parası bile olsa kızdığım bir şeyi elde etmeye çalışmanın ironik olduğunu görebiliyordum. Fakat düşünmeden verdiğim ilk tepkiden sonra Sloane'un söylediklerindeki doğruluğun farkına varmıştım. Parasız yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve dürüst olmak gerekirse, bu düşünce beni dehşete düşürüyordu. Kendimi daha az ikiyüzlü hissetmemi sağlayan tek şey, paranın tamamının bende kalmayacağı gerçeği idi. Ancak bu da şimdilik kendime sakladığım bir sırdı.

Kai'ye gözücuyla baktım. Sosyal çevrelerimiz Manhattan sosyetesinin çoğunda olduğu gibi örtüşüyordu ama onu çok iyi tanıdığım söylenemezdi. Bununla birlikte, fazlasıyla takdir ettiğim düz bir *espri anlayışı* vardı. En önemlisi ise bir şekilde miras komiteme dahil olan Dante Russo'nun en iyi arkadaşıydı.

Dante kibar bir taziye notu dışında bana ulaşmamıştı. Babamın vasiyetinde adı olduğunu biliyor muydu? Büyük ihtimalle biliyordu ve bu durum sessizliğini daha da şüpheli kılıyordu.

“Son zamanlarda Dante’yle konuştun mu?” diye sordum lafı dolandırmadan.

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Dante her şeyi bilmeyi kendine görev edinmiş olabilirdi. Kai’nin işi ise gerçekten her şeyi *bilmekti*. Ben daha New York’a dönmeden vasiyetin ayrıntılarını öğrendiyse buna şaşırırmazdım.

“Dün konuştuk,” dedi usulca. “Neden?”

“Nedeni yok.” Tezgâhın üzerinde parmaklarımla ritim tuttum. Aklımdan komite üyelerini geçiriyordum.

Sloane benim tarafımdaydı ama altı ayda işi batırırsam benim için yalan söylemezdi. Eduardo ve Tío Martin bana ellerinden geldiğince yardımcı olurdu. Mariana benden nefret ediyordu. Dante ise... eh, onun ne yapacağını kimse kestiremezdi. Luca’nın ağabeyi en büyük hayranım değildi ama bana karşı hisleri ne olursa olsun, adil davranacağına güvenebilir miydim?

“Xavier, haber peşinde koşan bir muhabir değilim. Konuşacaklarımız aramızda kalır,” dedi Kai. Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. “Sloane’la sık sık konuşuyorum. İşlerin gizli tutulması gerektiğini anlayabilirim.”

Birden aydınlandım. Kai’nin birdenbire işlerime bu kadar ilgi duymasının nedeni *buydu*. Sloane vasiyetnamedeki boşluğu keşfeden kişi olduğu için gayriresmi iş danışmanım olarak harekete geçme görevini üstlenmişti. Vasiyette benimle ilgili yazanlar sır değildi ama komite üyeleri hâlâ gizliydi. Sloane bu konuda Vivian’a, Dante’ye, Kai’ye ya da hepsine bir şeyler söylemiş olmalıydı.

Beynimdeki çarklar tekrar dönmeye başladı. Yeni bir şirket kurma konusunda ciddiysem, müttefiklere ihtiyacım vardı. Young Korporasyon’un CEO’su edinebileceğim en güçlü müttefiklerden biriydi.

“Aslında,” dedim kafamda hızlıca bir plan yaparak. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

İki saat ve sayısız içkinin ardından Kai başka bir toplantı için ayrıldığında kütüphaneye gitmek üzere üst kata çıktım.

Kulübün kalbi sayılabilecek kütüphane anlaşıma yapan, ittifaklar kuran ve bilgi paylaşan insanların buluşma noktasıydı. Russo ailesinin ejderha sembolü ile Young ailesinin aslanı arasında, annemin ayı sembolü aile armasının hemen altındaki büyük masaya oturduğumda kimse bana aldırış etmedi.

Cebimden çıkardığım saatin pürüzsüz altın kapağını başparmağımla okşarken Kai’yle yaptığım konuşma ve önceki hafta yaşadığım olayları düşünüyordum.

Olay #1: Babamın vasiyette şirket adı belirtmek gibi basit bir şeyi gözden kaçırmış olması mümkün değildi. Evet, vasiyeti değiştirdiğinde ölümcül derecede hastaydı ve bu hafife alınacak bir unsur değildi. Peki bilerek yaptıysa asıl amacı neydi? Bana ne olursa olsun *bir şey* yaptırmak mı istemişti? Hayır. Babam asla bu kadar uzlaşmacı biri olamazdı. İmkânı yoktu.

Olay #2: Kâğıt üstünde ne yapacağıma karar vermek için altı ayım vardı. Gerçekteyse ne yapacağıma aslında dün karar vermiş olmalıydım. New York’ta, üstelik kısacık bir zaman diliminde sağlam temelli bir iş kurmak neredeyse imkânsızdı.

Olay #3: En azından denemezsem, hayatımın sonuna kadar pişman olacaktım. Hayatla ilgili meselelerde *keşkeler* en kötüsüydü.

Hepimizin bir potansiyeli var. Umarım sen de seni mutluluğuna götüreceğ potansiyelini keşfedersin.

Göğsüm sıkıştı. Annem yaşasaydı, potansiyelimi gerçekleştireceğimi düşünür müydü? Muhtemelen düşünmezdi ama lanet

olsun, onu özlüyordum. Zaten hep özlerdim ama eskiden arka fonda, sürekli devam eden bir sızı gibi titreşen hafif bir şeydi. Mektubu okuduğumdan beri sanki kalbime ardı ardına bıçaklar saplanıyordu.

Başına gelenler yüzünden kendimi suçlamaktan asla vazgeçmeyecektim. Çocuk terapistlerinin ya da yas danışmanlarının söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Suçluluk duygusu mantık tanımıyordu.

Belki geçmişi değiştiremezdim. Ancak geleceğime yön verebilirdim.

Olduğun ve olacağın kişiyle gurur duy.

Kai'nin gitmeden önce verdiği kâğıdı çıkardım. Benim gibi o da varlıklı bir ailede doğmuştu ama geldiği konum ona öylece verilmemişti. Young Korporasyon'da posta odasından başlayıp en tepeye yükselmiş, kurumsal dünyada en büyüklerin arasına girmişti.

Benim bağlantılarım, birinin bir partiye davet edilmesini ya da bir gece kulübüne girmesini sağlayabilirdi. Oysa onun bağlantıları imparatorluk kurmaya yardımcı olabilirdi.

Yazdığı isim listesine baktım.

CEO olmak için bir ekibe ihtiyacım vardı. Ekibi işe almak için de bir plana ihtiyacım vardı. Bu planı uygulamak ise finansman ve yasallık gerektiriyordu.

Partilere akarak kazandığım kötü şöhretim aleyhime işliyordu, bu da insanların saygı duyduğu bir ortağa ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Güvenilir, köklü, sözünü tutan ve aklımdaki işle ilgili biri olmalıydı.

Manhattan'da bu tanıma uyan tek bir adam vardı.

Listedeki ilk numarayı aradım. Özel hattını ilk çalışında cevapladı.

“Ben Xavier Castillo,” derken yaptığımdan pişman olmamak için dua ediyordum. “Önümüzdeki hafta boş musun? Konuşmak istediğim bir konu var.”

18

Sloane

“Pardon ama biraz geriye sar bakalım.” Isabella elini kaldırdı. “İspanya’dan bahsetmeden *olmaz*. Xavier seni acayip seksi bir mağara adamı gibi omzuna atıp kulüpten çıkardıktan sonra neler oldu?”

İç geçirdim, arkadaşlarımı geçen iki haftayla ilgili bilgilendirme kararımdan pişmandım. İspanya’ya ayın başında uçmuştum ama şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyordu. “Bütün anlattıklarımın bu mu çıkarıyorsun? Alberto Castillo’nun ölümüyle anlattıklarımı duymadın mı?”

“Evet, çok üzücü,” dedi Isabella. “Şimdi şu plaj meselesi. Xavier ne söyledi?”

Vivian araya girdi. “Kıskanmış mı?”

“Öpüştünüz mü?” diye sordu Alessandra.

Onlara ters bir bakış attım. Keşke geçmişteki benliğim, arkadaşlarını daha az meraklı insanlar arasından seçme öngörüsüne sahip olsaydı.

Şaşkın bir halde hepsine cevap verdim. “Ne dediğini söylemeyeceğim, kıskanması için hiçbir neden yoktu ve *kesinlikle öpüşmedik* çünkü o benim müşterim.”

Dördümüz ev yapımı kokteyllerimiz, dışarıdan söylediğimiz yemekler ve yeni bir romantik komediyle dairemde *happy hour* keyfi yapıyorduk. Normalde dışarıda buluşurduk ama işten ve son seyahatlerimden sonra fazlasıyla yorgundum.

Buluşmayı en baştan iptal etmem gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Bu sorgulamaya maruz kalacağım açıkça ortadaydı.

“Teknik olarak müşterin Xavier’in ailesi. Yani aynı şey değil, o yüzden kesinlikle öpüşmeliydin. Çok yakışıklı.” Isabella genip seyahatim sırasında bakımını üstlendiği Japon balığıma sevgiyle baktı.

Balığı, eski kiracı beş yıl önce daireden ayrıldığında geçici olarak sahiplenmiştim. Adı bu yüzden Balık’tı. Ömrü uzun sürmeyecek bir şeye duygusal olarak bağlanmanın mantığı yoktu.

“Ne olursa olsun, dünya üzerinde kalan son adam olsa bile Xavier Castillo’yla kesinlikle öpüşmezdim,” dedim bütün soğukkanlılığımla. “Tipim değil.”

Kafamda bir ses, “*Ayrıca yakışıklı, nazik ve kimsenin tahmin etmediği kadar akıllı,*” diye şarkı söylüyordu.

Kalemimin ucunu gereksiz bir güçle not defterime bastırdım.
Kapa çeneni.

Elbette Xavier’le Kolombiya’dan sonra geçici bir anlaşmaya varmıştık. Evet, vasiyetteki şartı yerine getirmesine yardım ediyordum. Komitede yer aldığım için bu hiç etik *olmayabilirdi* ama vasiyette komite üyelerinin ona yardım edemeyeceği belirtilmemişti. Üstelik halkla ilişkiler açısmadan bakıldığında savurgan bir parti çocuğunun sorumlu bir iş sahibine dönüşmesi hikâyesi *altın* değerindeydi. Yani teknik olarak sadece işimi yapıyordum.

İçimdeki ses sinir bozucu bir şekilde kıkırdadı. “*Tabii tabii. Ona bu yüzden yardım ediyorsun. Tamamen iş için.*”

Kapa ÇENENİ.

Kafamın içindeki sorunlu sese öylesine odaklanmışım ki, Alessandra’nın söylediklerini neredeyse kaçıracaktım. “Tipin olmayabilir ama asla deme.” Mavi gözlerinde yaramaz kıvılcımlar uçtu. “Bence sana karşı boş değil. Yıllardır *sayısız* etkinlikte sana nasıl baktığını kendi gözlerimle gördüm. Gözünü senden alamıyor.”

“Sen de başlama şimdi.” Not almaktan vazgeçip şarabıma

uzandım. “Ortaokulda değiliz. Bana karşı gayet boş ve bana bakmasının sebebi... Eh, onun neyi neden yaptığını kim bilebilir ki?”

O yaramaz kıvılcımlar iyice parladı. “Sen öyle diyorsan.” İç sesime şüphe uyandıracak kadar çok benziyordu.

Isabella ve Vivian’la yıllardır ayrılmaz bir üçlüydük. Ardından Alessandra aramıza katılmış ve grubumuza anında uyum sağlamıştı. Onu herhangi bir insanı sevebileceğim kadar seviyordum -çoğu kişiyi son derece sevimsiz bulurdum- ama şimdi ekipte olması hiç hoşuma gitmiyordu.

“Perry Wilson yayınladığı plaj fotoğrafına açıklama getirmede,” diye fikir yürüttü Isabella. “Tanrım, iyi şeyleri hiç göremiyoruz.”

“Perry Wilson’dan bahsedeyim deme.” Hâlâ o sümsük kurbağayı devirmek için uygun bir plan yapmaya uğraşıyordum. “İnan bana, önümüzdeki yıl bu zamanlar sitesi ölmüş olacak. Bunun olmasını sağlayacağım.”

*Bana hizmet eden hiçbir dosta ve haksızlık eden hiçbir düşmana borçlu kalmam. Lucius Cornelius Sulla** mezarına bunları yazdırmıştı.

En sevdiğim özlü sözlerden biri olmasının nedeni vardı.

“Neyse... daha keyifli konulara geçelim,” diye devam ettim. “Josephine nasıl?”

Josephine ya da Josie, Vivian ile Dante’nin kızıydı. Henüz iki aylık bile değildi ancak şimdiden annesiyle babasını minik parmağında oynatıyordu.

“Harika. Yani sürekli ağlıyor, bir aydır doğru düzgün uyuyamadım ama...” Vivian’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Buna değer.”

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Josie gerçekten çok şekerdi fakat onu ve annesini sevmesem, bu cıvık sevgi yumağı karşısında öğürebilirdim.

* Romalı general, devlet adamı ve diktatör. (ç.n.)

“Kızımından uzak kalmak çok zor, neyse ki emin ellerde. Greta ona kendi kızıymış gibi özenle bakıyor,” dedi Vivian. Greta evin kâhyası olmanın yanı sıra Dante’nin dünyayı gezmekten oğullarıyla ilgilenmeye zaman bulamayan ebeveynlerinin yerini de almıştı.

“Peki Dante?” diye sordu Isabella gözleri parlayarak. “O nasıl?”

“Beş dakika uzak kalsa, Josie’nin ya da benim başıma bir şey geleceğinden korkuyor,” dedi Vivian. Gözlerini devirmesine rağmen sesi sevgi doluydu. “Kızımızın odasının kapısında, yedi yirmi dört duracak korumalar tutmaya çalıştığını söylemiş miydim? Yemin ederim...”

Kızlar, Dante’nin efsanevi aşırı korumacılığıyla dalga geçerken telefonum gelen bir mesajla çınladı. Adam resmen etrafındaki herkese korku salıyordu ama karısı ve kızının yanında adeta bir oyuncak ayıya dönüşüyordu.

Xavier: Bir saat sonra Valhalla’da buluşalım mı? Önemli gelişmeler var.

Xavier: Not: Kai’yle konuştum.

Kalbim tekledi. Kai’den yardım istemekle haddimi aşmış olmaktan korkuyordum ama ona güveniyordum. Ayrıca Xavier’in ona benim verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı.

Önemli gelişmeler.

Yani plan mı yapmıştı? Bir süredir plan yapması konusunda üstüne gidememiştim çünkü 1) ofiste yetiştirmem gereken tonlarca iş vardı ve 2) Xavier’i ısrarlarımla ürkütmek istemiyordum.

Diğer yandan zaman işliyordu ve mayıs ayına kadar bir şeyler yapmak istiyorsa, harekete geçmesi gerekiyordu.

“Sloane? Her şey yolunda mı?” diye sordu Alessandra.

“Evet, her şey yolunda,” dedim gözlerimi telefondan ayırarak. Xavier’in önemli gelişmelerini merak ediyordum ama kızlar gecesindeydik.

KEYİF KRALI

Bekleyebilirdi.

Bir buçuk saat sonra Valhalla'daydım.

Şans eseri, Vivian film gecemizden erken ayrılmak zorunda kalmıştı çünkü Josie onsuz uyuyamıyordu. Onun ardından epey sarhoş olan Isabella, Balık'ı akvaryumdan çıkarıp sevmeye çalışınca Alessandra elinden sıkıca tutup onu evine götürmüştü.

Yanına gittiğimde, “Bir erkeği nasıl bekleteceğini biliyorsun,” diye homurdandı Xavier. Kulüp üyesi olmadığım için beni kapıda karşılamıştı.

Mermer sütunlardan birine yaslanmıştı. Beyaz kaşmir kazağı ve kot pantolonuyla adeta yıkımın portresiydi. Sonbahar soğuğuna rağmen üzerinde paltosu yoktu, kazağı bronz teniyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Yaklaştığım sırada bakışları siyah ceket elbisemde, çoraplarımda ve botlarımda dolaştı. En sonunda yüzüme odaklandı ve kızarmama yetecek kadar uzun bir süre orada oyalandı.

“Gecikeceğimi söylemiştim,” dediğim sırada hafif bir rüzgâr olabilecek en dikkat dağıtıcı şekilde saçlarını dalgalandırdı. “Zaten mesaj, telefon ve e-posta dururken neden yüz yüze görüşmekte ısrar ettiğini anlamıyorum.” Yanında durduğumda ona bakmak yerine, etkileyici giriş salonuna odaklandım.

Valhalla'ya misafir olarak birkaç kez gelmiştim ama görkemi her seferinde beni etkiliyordu. Gurme restoranlar, saraylarla yarışabilecek bir balo salonu, lüks *spa*, üyelerin hava yoluyla gelme ihtimaline karşılık helikopter pisti, su yoluyla gelmeyi tercih ederlerse Chelsea Piers'te özel bir iskele... Hiçbir detay atlanmamıştı.

“Doğru ama o zaman seni göremezdim,” derken Xavier'in göz alıcı gamzeleri ortadaydı.

Sıcaklık yanaklarımdan boynuma yayıldı. Daha önce onunlay-ken sağlıklı düşünme konusunda hiç sorun yaşamazdım. Ancak ikinci kata giden merdivenleri çıkarken beynimi tehlikeli bir sığ ele geçirmişti.

Hepsi arkadaşlarımdan suçuydu. Aklıma aptalca bir öpüşme fikri sokmuşlardı ve şimdi Xavier'in şehvetli dudaklarını benimkiler bastırıldığını hayal etmekten kendimi alamıyordum...

Kes şunu. Bu çok ama çok uygunsuz bir davranış.

"Flört etmeyi bırak da sadede gel," diye çıkıştım. Aramızda özellikle biraz mesafe bıraktım ancak sinir uçlarım yağmurda açık kalan elektrik kabloları gibi cızırdıyordu. "Şu 'önemli gelişmeler' neymiş bakalım?"

Tanrım, bu aptal elbiseyi giymemeliydim. Kaşmir beni sıcaktan boğuyordu.

"Ne yapmak istediğime karar verdim." Süslü meşe kapıların önünde durduk. Xavier kapı kolunu çevirdiğinde esneyen kol kasları gözümü alıyordu. *Kollarına bakmayı bırak.* "Gece kulübü açacağım."

Kapılar sessizce açılarak "*Güzel ve Çirkin*" dekinin gölgede bırakan muhteşem bir kütüphaneyi gözler önüne serdi. Normalde burası benim için cennet gibi bir yerdi ama koridorda hareketsizce duruyordum.

Xavier'in kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. "Sloane?"

"Gece kulübü," diye tekrarladım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Bu muhteşem."

İyi bildiği bir şey varsa, o da partiler ve eğlenceydi. Daha önce gördüğüm bar tasarımları ise... çözüm resmen başından beri gözümüzün önündeydi.

"Ya? Öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsemeden önce yüzünde bir anlığına savunmasız bir ifade belirdi. "Karma bir konsept. Bir tür Legends tarzı ama daha az spor odaklı."

Legends, eski üniversite futbolu yıldızı ve Heisman kupasının

sahibi Blake Ryan'a ait çok ünlü bir gece kulübüydü. Özellikle yıldız sporcuların tercih ettiği bir mekândı.

"Bayıldım," derken samimiydim. Birçok işi bir arada yürüten biri olarak aynı anda bir sürü amaca hizmet eden bir yer fikri hoşuma gitmişti.

"Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum." Xavier beni gecenin bu saatinde neredeyse boş olan kütüphanenin derinliklerine götürdü. Başka zaman olsa, deri ciltli kitaplardan oluşan ormana ve nadir vitray camlara odaklanırdım ama planı ilgimi çekmişti.

Salonun ortasına demir atmış gibi görünen devasa bir masanın önünde durduk. Maun yüzeye bir sürü kâğıt saçılmıştı. Xavier'in kendine has çizgilerini birkaç metre uzaktan bile tanımıştım.

"Öğlenden beri buradayım. Barda Kai'yle karşılaştım. Konuşurken aklıma geldi..." Dünyanın en iyi on kulübünün yazılı olduğu bir çıktı uzattı. "Bunların ortak noktası ne?"

"Müzik ve alkol mü?"

Alaycı gözlerini yüzüme dikti. "Onlar dışında."

"Hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe. İşimi yapacak kadar bilgi sahibiydim ama gece kulübü meraklısı olduğum söylenemezdi.

"İlginç lokasyonlar. Mekâna has özellikler. Özel müşteri kitlesi. Bir de evet, harika müzik ve içkiler." Kâğıda parmağıyla vurarak konuşurken gözleri gittikçe parlıyordu. "Burası Manhattan. Her hafta yeni mekânlar açılıp kapanıyor. Öne çıkmak için insanların konuşacağı bir şey yapmak gerekiyor. Daha önce hiç görmedikleri ve doğruca seninle özdeşleştirecekleri bir şey."

Sesini alçalttı. "Hayal et, *luna*. Girişi dikkat çekmeyen, belki her gün önünden geçip gittiğin bir kulüp. Fakat içeri girdiğinde... bambaşka bir dünyayla karşılaşıyorsun. Bası sadece duymuyor, iliklerinde *hissediyorsun*. Müzik, ritim, kahkahalar, loş ışıklandırma... Havada resmen feromonlar uçuşuyor." Söylediklerinin hipnotize edici ritmi, görkemli kütüphaneyi birden hedonizm yuvasına dönüştürmüştü. Şehvetli dokunuşlar, ısrarcı müzik, kadife ve içki renklerinin arasında birbirine sürtünen harika vücutlar...

Nefesim sıklaşırken kan yüzüme hücum ediyor, tenim yanıyordu. Bir anda Xavier'in aşırı yakınlığının farkına vardım. Tekrar konuştuğunda kadifemsi ses tonu bütün vücuduma saf dopamin takviyesi yapıyor gibi hissettirmişti.

"Etrafındaki herkes anın sarhoşluğunda kaybolmuş," dedi usulca. "Hiçbir endişe yok, sadece arzular var. Her köşe gizli buluşmalar için fırsat sunuyor, her içki gerçek dünyadan bir adım daha uzaklaşmak anlamına geliyor. Unutulmaz bir gece kulübünün gerçek sırrı bu. İçeri girdiğin anda kulüpte değil, istediğin herhangi biriyle canın ne istiyorsa yapabileceğin yerdesin." Sesi iyice alçaldı. "En büyük arzularını gerçekleştirme şansı... tek yapman gereken kendini bırakmak."

Tek yapman gereken kendini bırakmak.

Belki kafamda kuruyordum ama artık kulüpten bahsetmediğine yemin edebilirdim.

Karanlık, sıcak ve imalı bakışları yüzüme korlar yağdırırken bahsettiği içkilerden yarım düzine içmişim gibi başım dönüyordu. Hâlâ etrafımız takım elbiselerini kuşanmış ciddi görünüm-lü kadın ve erkeklerle çevrili bir şekilde Valhalla'da olmamıza rağmen duyularım sanki başka bir yerdeymişiz gibi alev almıştı. Sanki gözlerden uzak bir yerde...

Kütüphane kapıları gürültülü bir kahkaha tufanıyla açılınca bütün gözler girişe yöneldi. Yeni gelenler sırtıtmaya devam etse-ler de hemen susmuşlardı. Neyse ki Xavier'in neden olduğu rüya âleminde sonra soğuk duş etkisi yaratan bu an aklımı başıma toplamam için yeterliydi.

Xavier benim müşterimdi ve iş konuşuyorduk. Hepsi buydu.

Küçük bir adım gerileyip kendimi sakince gülümsemeye zorladım. "Gerçek bir işletme mezunu gibi konuştun." Kontrolü kaybetmeye başladığımı fark etmemiş olmasını umarak tekrar listeyi inceledim. "Lokasyon ve iş planın var mı?"

Gözleri her şeyin farkındaymış gibi ışıldadı ancak yüzüme

vurmadı. “Evet. Lokasyon biraz zorlu bir konu ama Kai işime yarayacak birkaç isim verdi,” diyerek masaya başka bir kâğıt bıraktı.

Listedeki isimleri görünce kalbim tekledi. Sadece sekiz isim vardı, yine de bunlar yapacağı iş için önemli olan tek isimlerdi.

“Bu... etkileyici,” dedim daha iyi bir şey bulamayarak. “Konuştuğun oldu mu?”

“Sadece ilkiyle konuştum. İki hafta sonra toplantımız var.”

İlki aralarındaki en göz korkutucu olandı. Tanrı sayılırdı. Ülkedeki bütün girişimciler böylesi bir *işbirliği* için cinayet işleyebilirdi. Kai’nin halledeceğini biliyordum.

Başta Xavier konusunda kuşkulu davranmıştı. Fakat sonunda *Mode de Vie*’nin yıllık Etkileyici İnsanlar sayısı için harika bir aday olduğunu söyleyerek onu ikna etmiştim.

“Bu arada benim adıma Kai’yle konuştuğun için teşekkürler,” derken Xavier’in yüz hatları yumuşadı. “Yapmak zorunda değildin.”

İşte böylece bütün hücrelerim tekrar tatlı bir melodiyle titreşmeye başladı.

“Teşekkür etmene gerek yok.” Gözlerimi özellikle masadaki kâğıtlara diktim. “O işin kolay kısmıydı. Altı ay içinde Manhattan’da kulüp açmak... işte orası zor olacak.”

“Bilmez miyim?” diye hüzünle güldü. “Ama bir planım var ve bu ilk adım sayılır.”

“Sevindim,” derken ister istemez gülümsedim. Babası onu zorlamış olsa da Xavier projesiyle ilgili gerçekten heyecanlanmış görünüyordu. Eh, *heyecan* belki abartı kaçardı ama kendini bir şeye adanması iyiydi.

“Her neyse, senin fikrin olduğu için göstermek istedim,” dedi Xavier. Kulüp fikirleriyle ilgili not ve çizimlerin yer aldığı diğer kâğıtları gösterdi. “Sen olmasaydın...” Yüz hatları iyice yumuşadı. “Kim bilir nerede olurdum.”

Kanımdaki uğultu giderek şiddetleniyordu.

Esprili bir cevap vermeye çalışsam da havayı saran garip sis konuşmamı engelliyordu. Kulüpten bahsettiği sırada aramızda tı-reşenden farklı bir histi. Daha yoğun ve keskindi. Acı verici bir farkındalıkla kütüphanenin bir anda boşalmış olduğunu gördüm.

Xavier çok yakınımda duruyordu.

Vücutundan yayılan ısı tenime işliyordu. Beni ona yaklaştı-maya, göğsümü onunkine yaslayıp parmaklarımı saçlarına götürerek yumuşaklıklarını keşfetmeye zorluyordu.

Alkol yüzünden. Son içkimi iki saat önce içmiş olmam ya da bunun artık standart bahanem haline gelmiş olması önemli de-ğil-di. Xavier Castillo'nun yanında neden böyle *şeyler* hissettiğimin tek makul açıklaması alkol olmalıydı.

"Sloane." Fısıltıdan ibaret sesi adeta ismimi okşuyordu.

"Evet?" Ağzımdan fırlayan nefesin benimle uzaktan yakından alakası yoktu. Bu daha çok gamzeli gülümseyişe, geniş omuzlara ve erimiş çikolata rengindeki gözlere yenik düşecek bir yabancı-ya ait olabilirdi.

"Gitsen iyi olur." Kelimelerinde bir tür uyarı vardı.

Haklıydı, gitmeliydim. Geç olmuştu, film eleştirimi bitirmem gerekiyordu ve... ve... beynim durmuştu.

"Neden?"

Aramızdaki mesafe bir santim daha kısaldığında boynumdan sırtıma doğru bir ürperti yayıldı.

"Çünkü geç oldu," dedi usulca. "Ayrıca çünkü..."

Bir anlığına farkında olmadan dudaklarımı yaladığımda deva-mını getiremedi. Gözlerini dudaklarıma ve her zamankinden daha da çok kurumuş boğazıma dikti.

Dünya, kütüphanenin loş ışığında sıklaşan nefeslerimizin senkronizasyonunu duyabileceğimiz kadar küçülmüştü.

İşkence çekiyormuş gibi küfrettikten sonra başını eğdi. Du-daklarıma yapıştığında geri çekilmek aklıma bile gelmemişti.

KEYİF KRALI

Gerçek dünya buydu ve buradan asla ayrılmak istemiyordum.

Akıl ve mantık, dudaklarla dişlerin kavurucu karmaşasında darmadağın olmuştu. Ensemden tutup beni kendine çekerken diğer eli sırtımda geziniyor, sıcaklığımı kaşmirin üstünden bile hissedebildiğim parmakları tenimi eritiyordu.

Dudaklarım bir iniltiyle aralandığında dili uzanarak benimkini yavaşça, şehvetle ve hangisinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamayacağım şekilde okşadı. Ateşle baharatların bağımlılık yaratan karışımı gibiydi. Dokunuşunun sıcaklığı karnımdan bacaklarımın arasma, oradan ayak parmaklarıma kadar yayılıyordu.

Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum. Ancak parmaklarımı yumuşacık saçlarında gezdirmek ve dilinin tadına bakmak o kadar güzeldi ki... kendimi bırakmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Kollarının arasında mutlulukla boğulabilirdim ama gerçek dünya hep olduğu gibi yine araya girince nefes nefese ayrıldık.

Göğüslerimiz inip kalkarken birbirimize baktık. Öpüşmenin sıcaklığından sonra dudaklarım buzlu su içmişim gibi kamaşıyordu.

Xavier'in elmacikkemikleri belli belirsiz kızarmıştı. Biraz utanarak dudaklarının şiştiğini fark ettim ve...

Siktir.

Ben... biz... *öpüşmüştük.*

Beni öpmesine izin vermiştim.

Bu sefer gerçeklik nazik bir farkındalıktan çok yüzüme inen bir tokat gibiydi. Az önce olanların sonuçlarını düşünürken bütün vücudum kasılıyordu.

Bir müşterimi öpmüştüm. Sadece bir müşterimle değil, parçası olmayı hiç istemediğim aptal bir vasiyetname yüzünden mirasının beşte birinden sorumlu olduğum biriyle öpüşmüştüm.

Korku içimi kemirmeye başladı.

Ruh halimdeki değişimi fark etmiş olmalıydı çünkü onun da omuzları gerildi. "Sloane..."

“Gitmem gerekiyor.” Öpüşürken yere düşen çantamı kaptım. “İş planını sonra konuşuruz.”

Cevap vermesine fırsat vermeden dönüp kütüphaneden fırladım. Merdivenlerden inene, kapıdan çıkana ve Valhalla’nın bahçe kapısına ulaşana kadar kalbimin atışlarını kulaklarımda hissedebiliyordum.

Arkadaşlarıma Xavier’in tipim olmadığını söylemiş, sonra da gidip *bunu* yapmıştım.

Bunu yaparken ne düşünüyordum?

Düşünmemiştim. Sorun buydu. Hormonlarımla kontrolü ele geçirmesine izin vermiştim, onlar da beni doğruca Aptallar Köyü’ne götürmüştü.

“Uzun süredir ilişkim olmadığı için,” dedim yüksek sesle. Ya öyleydi ya da Isabella söylediği her şeyi gerçeğe dönüştürebilen sihirli bir yetenek kazanmıştı. Normalde dehşete düşerdim çünkü böylesi bir güce kavuşabilecek kadar çok erotik fantezi romanı okuyordu. Ancak başka bir açıklama düşünmektense bunun üzerine kafa yormayı tercih ederdim.

Aksi takdirde ben, Sloane Kensington, Xavier Castillo’dan etkilenmiş olacaktım.

Hayır, sadece etkilenmek değildi. Ondan *hoşlanıyor* olacaktım. Hem de müşterilerle ilişkiye girmeme konusundaki katı kurallarımı unutacak, beni öpmesine izin verecek ve öpücüğüne *karşılık* verecek kadar hoşlandığım anlamına gelecekti.

İnleyerek avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Boku yemiştim.

19

Xavier

Sloane'u öpmem hataydı. Pişman olmamıştım ancak bir kere yaptıktan sonra bir daha *yapmamayı* hayal bile edemiyordum.

Kütüphanede yaşananların üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen onu aklımdan çıkaramıyordum. Teninin sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı, vücudunun birbirimiz için yaratılmışız hissi yaratan kıvrımları... Taze kar ve lavanta kokuyor, tadı adeta cennete benziyordu. Tatlı dudaklarını hatırlamadan lanet olasıca bir fırının önünden bile geçemiyordum.

Önümüzdeki iki hafta boyunca ilgilenmem gereken bir sürü toplantım vardı ama öpüşmemiz dikkatimi esir almıştı.

Aramızdaki fiziksel çekim tanıştığımızdan beri vardı. Yine de küçük flörtleşmeler dışında Valhalla'dan önce hiç harekete geçmemiştim. Kendi kendime bunun nedeninin ilişkimizi zorlaştırmak ya da yıllık gelirimini şartlarını mahvetmek istememem olduğunu söylüyordum. Oysa gerçekte bir parçam, bu çekime teslim olmanın sonum olmasından endişeleniyordu.

Birlikte çalışmaya başlayınca katı dış görünüşünün altındaki katmanları ve zekâsını, inancını, değer verdiği insanlara şiddetli sadakatini keşfetmiştim. Özellikle öpüşmemizden sonra Sloane Kensington'ı artık çok iyi *tanıyordum*.

Tek sorun onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediği idi. *Hissetse* bile sağlam savunma duvarlarını indirmeyi göze almayacağından ve bunu kabul etmeyeceğinden emindim.

“Beni dinliyor musun?” diye sorarak beni daldığım düşünce-lerden uyandırdı.

“Elbette.” Duygudan çok kas hafızasından kaynaklanan rahat gülümsememi takındım.

Şehir merkezindeki ofisindeydik. Kütüphaneden beri ilk kez yüz yüze görüşüyorduk ve hiç öpüşmemişiz gibi doğrudan iş odaklanmıştı. Beklenmedik bir durum değildi, yine de bu hali canımı sıkıyordu.

“Az önce ne söyledim?” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ruhsat, lokasyon ve eleman işlerini hızlandırmam gerekiyor. Dante’yle konuşmam gerekiyor. Yeni mekân için *Mode de Vie* ile telefon görüşmem var. Castillo Grup’un yönetim kurulundaki kadın da CEO adayları için bir liste gönderme lütfunda bulundu.” Kaşlarının çatıldığını görünce samimiyetle sııttım. “Altın madalyam nerede?”

“En temel becerilere sahip olduğun için mi? Madalya falan yok.” Parmağını tabletine vurdu. “Pekâlâ, büyük açılış için halkla ilişkiler stratejimizin üzerinden geçelim. İş tersinden yapıyor olabileceğimizin farkındayım ama her şey yolunda giderse altı ay sonra açılıyoruz. İnsanların programları muhtemelen doludur, yine de davetlileri ayarlarım. Fenomenlerden bir grup oluşturmak istiyoruz. Arkadaşlarını getirmekte ısrarcıysan, hepsini kontrol altında tutman gerekiyor. Tilly Denman’ın hediye torbalarını çaldığını görmek istemiyorum.”

“Tilly her zamanki kleptomanlığını yapamadığında partiye parti mi denir?” Esnedim şimdiden sıkılmaya başlamıştım. Halkla ilişkiler yerine lojistikle ilgilenmeyi tercih ederdim. “Saatlerdir konuşuyoruz. Hadi öğle yemeğine çıkalım.”

“Saat daha on bir.”

“O zaman *brunch*.”

Kaşları iyice çatıldı. “Ciddi ol. Burada sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

KEYİF KRALI

“Ben *ciddiyim*. Jillian!” diye seslendim.

Asistanı kapıdan başını uzattı. “Efendim?”

“Sloane bir şey yedi mi?”

“Kahvaltıda bir muz yedi, bir de sade kahve içti,” dedi Jillian.

“Ofise yeni gelmiştim. Yani sekize çeyrek kala gibiydi.”

“Teşekkürler, canım.”

“Ne demek.” Patronunun ölümcül bakışlarını görmezden gelerek bana gülümsedi. Ardından çalan telefonu açmak için masasına koştu.

Tekrar Sloane’a döndüm. “Bir muz ve kahve üç saat tok tutmaz. Enerjiye ihtiyacımız var,” derken telefonumu çıkarıp bir Uber çağırdım. “Hadi gel de bir şeyler yiyelim, sonrasında tamamen seninim. Davetli listesindeki isimlerin üzerinden teker teker geçmeye razıyım.”

“Senden başka müşterilerim de var.”

“Elbette ama bugün başka işin yok. Jillian e-postalarına cevap verebilmek için öğleden sonrası boş bıraktığını söyledi. Bunu her yerden yapabilirsin.”

Dudaklarını birbirine bastırıp da en sonunda pes etti.

Yirmi dakika sonra garson kadın bize Laurent imparatorluğunun restoranlarından biri olan Café Amelie’deki masamızı gösteriyordu. Sebastian Laurent’le aynı yatılı okula gittiğim için restoranlarında yerim garantiydi.

Siparişimizi verirken Sloane’un kınayan bakışlarına rağmen bir *sūrahi mimosa* söyledim. Sonuçta *brunch* şampanyasız olmazdı ve Café Amelie *mimosa*’larıyla meşhurdur.

Ofis dışında olmanın, içkinin ve içerideki diğer müşterilerin sohbete dalmalarının rahatlığıyla asıl konuya girdim. Bunu eninde sonunda konuşmamız gerekecekti. Gelecekte bir bomba etkisi yaratması yerine şimdi konuşmayı tercih ederdim.

“Geçen gün hakkında...”

Sloane kaskatı kesildi. “Sakın. Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı.”

“Harika bir perşembe günü insanlarla dolu bir yerde *mimosa* içiyoruz. Konuşmak için daha iyi bir yer ve zaman düşünemiyorum.”

Sloane siparişimizi getiren garson uzaklaşana kadar bekledi. “Pekâlâ. Ben olayı şöyle görüyorum,” derken kontrollü bir kesinlikle krepini dilimliyordu. “Çok duygusal bir ortamdı. Müşterinin heyecanı beni öptü. O anda hemen karşı çıkmamak benim suçum. Ama olan oldu, geçmişte kaldı. Artık hayatlarımıza ve daha da önemlisi işimize odaklanma zamanı. Yani ben senin *halkla ilişkiler sorumlunum...*” Mesleğini vurgulayarak söylemişti. “İşimiz de senin mirasm.” Soğukkanlı cevabına rağmen yanakları ve burnu belli belirsiz kızarmıştı.

“Hımm. Daha önce hiç bu kadar gereksiz kelime kullanmazdın.” Kopardığım bir parça ekmeği ağzıma atıp yutana kadar biraz düşündüm. “Yoksa duygularını kelimelerle boğmaya mı çalışıyorsun, *luna*?”

“İnan bana, sanrılar dünyasmdansa yaşanacak çok daha güzel yerler var.”

“Daha güzel? Belki. Peki ya eğlenceli? Hiç sanmıyorum.” Ciddiyetle öne eğildim. “Geçen gece sınırı aştıysam özür dilerim. Seni gerçekten huzursuz ettiysem geri çekilirim ama bana gerçeği söyle. Öpüşmemizden keyif aldın mı?”

Yanakları daha da kızardı. “Bunun konuyla alakası yok.”

“Katılmıyorum. Öpüşme söz konusu olduğunda, keyif alıp almamak son derece alakalı.”

“Başkaları için öyle olabilir. *Bizim* açımızdan alakasız çünkü bir müşteriyle uygunsuz eylemlere girerek profesyonel duruşumu bozmayı reddediyorum.” Kelimelerini vurgulamak istercesine çatalını krepine batırdı.

“Yirmi birinci yüzyıldayız. Kendi işinin patronusun. Seni kovacak kimse yok.”

“İtibarım söz konusu.”

“İtibarın sağlam. Kimse laf edemez,” diye karşılık verdim. İş bahanesine sığınmak kolaydı ve bir bakıma onu anlıyordum. Bir ilişkiye başlarsak, Sloane’un kaybedecekleri benimkilerden çok daha fazlaydı. Diğer yandan, genel anlamda böylesi bir ilişkinin aramızı bozması gerekmiyordu. Benzer durumda olan çiftler vardı. “Eldorra kraliyet çiftine baksana. Asırlara dayanan *yasalara* rağmen bugün mutlu bir evlilikleri var.”

“Ben prenses değilim, sen de benim korumam değilsin. Ayrıca birbirimize âşık değiliz,” dedi dümdüz bir sesle. “Arada fark var.”

“Her aşk bir öpücükle başlar.” Sınırlarımı zorluyordum ama denemezsem pişman olacağımı biliyordum. Konfor kolaydı ama kolaylığın her zaman doğru cevap olmadığını artık anlamaya başlamıştım. Eğer öyle olsaydı, *altı ay* içinde New York’ta bir gece kulübü açmak gibi imkânsız bir planı formüle etmeye çalışmazdım ve Castillo Grup’ta CEO pozisyonunu kabul ederdim.

Canı cehenneme. Bunu yapacaksam her şeyi göze alabilirdim.

“Randevuya çıkalım,” dedim aniden.

Gözlerinde beliren anlaşılmaz kıvılcımlar anında söndü. “Olmaz.”

“Neden? Bir an için mesleğini unutup bana gerçek bir neden söyle, Sloane.”

Parmaklarıyla çatalını sıkıca kavradı. Muhtemelen bana saplamayı hayal ediyordu ama varsayımsal şiddet ihtimaline aldır mıyordum. Böylesi işleri daha ilginç kılıyordu.

Cevap beklediğim sırada soğukkanlı tavrıma rağmen göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbim etrafımızdaki sesleri bastırıyordu. Hayatım boyunca hiç kimse için bu kadar gergin hissetmemiştim. Sonuçlarını kestirmeden bu işe hızla daldığımı farkındaydım. Özel hayatım yerine kulübe odaklanmam gerektiğini biliyordum. Sloane’la, Kolombiya’da vardığımız geçici anlaşmayı mahvetmiş olabilirdim. Hepsinin farkındaydım ama umursamıyordum. Onu çok istiyordum, aramızda yaşanan her neyse yürümesini arzuluyordum. En azından denemek zorundaydım.

ANA HUANG

Ağzını açtı.

Gerildim, vücudumdaki her bir kas...

“Sloane? Sen misin?”

Tanımadığım halde anında nefretimi kazanan bir ses konuşmamızı böldü. İkimiz de aynı anda konuşan kişiye döndük.

Kısa saç, bronz ten, abartılı kaslar... Hayatının yarısını protein karışımları içip spor yaparak geçirmiş birine benziyordu. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Sloane’a öyle bir bakıyordu ki, yakışıklı yüzüne yumruğumu indirmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Pardon, önemli bir konu konuşuyorduk,” dedim sertçe. Genellikle yabancılara böyle kaba davranmazdım ama bu adamdan hiç hoşlanmamıştım.

Bana aldırmadan konuşmaya devam etti. “Aramalarımı ya da mesajlarıma cevap vermedin. Neler oluyor?”

Sloane ona bakakalmıştı, yüzü kaskatıydı. Cevap veremeyecek kadar şaşırılmış görünüyordu.

“Pardon ama sen kimsin?” Bu sefer sinirimi saklamaya çalışmamıştım.

Yürüyen Proten İçeceği gözlerini kısarak beni inceledi. “Ben onun erkek arkadaşım, pislik. Asıl sen kimsin?”

20

Sloane

Xavier'le yıllardır çalışıyordum ama öfkeliendiğini hiç görmemiştim. Evet, sinirlenirdi. Kesinlikle sık sık keyfi kaçardı. Peki ya öfke? *Asla*.

En azından şimdiye kadar tanık olmamıştım.

Yüz hatlarındaki değişim belli belirsiz olsa da gözden kaçacak gibi değildi. Çenesi kasılırken gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu, kasları gerilmişti. Her an kontrolünü kaybedebilirdi ve bir kez daha lanet olası Perry Wilson'a malzeme olmak istemiyorsam, hızla harekete geçmem gerekiyordu.

"Erkek arkadaşım değil," diyebilirdim en sonunda ve sinirli bakışlarımı karşımda duran adama çevirdim. "Madem sordun, söyleyeyim. Telefonlarına ya da mesajlarına cevap vermememin nedenini gayet açık bir şekilde söylemiştim. İlişkımız bitti."

"*Şaka yaptığını* sandım. Gayet güzel gidiyorduk. Neden bitirmek istedin ki?" diye sordu Mark. Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına! Tek gecelik ilişkiler yerine birileriyle düzenli ~~takılmamın~~ sonucu buydu. Bir ilişki istemiyordum ama herkes gibi fiziksel ihtiyaçlarım vardı. Elimin altında birisinin olması, internet bataklığında erkek aramak ya da gerçek hayatta yıldırım aşkı beklemekten çok daha kolaydı.

Peki sorun neydi? Erkekler yapışıp kalıyordu. Birkaç kez seviştikten sonra birden günbatımında ufuklara açılacağımızı düşünüyorlardı. Oysa günbatımını sevmez, aksine depresif bulurdum.

“Sana son kullanma tarihimizin geçtiğini söylemiştim.” Garsonumuza bakındım. Müşterilerin masalarına musallat olanlara karşı muhtemelen önlemleri vardı. “Şimdi, Xavier’in de söylediği gibi önemli bir görüşme yapıyorduk. Lütfen git.”

Konuştuklarımız rahatsız edici, uygunsuz ve birçok açıdan şırtıcıydı. Yine de Mark’la konuşmaktansa, bütün günü Xavier’le öpüşmemizi tartışarak geçirmeyi tercih ederdim.

Yunanistan’a gitmeden hemen önce Mark’tan ayrılmıştım. Arkadaşlarımla sık sık gittiğimiz mekânda barmenlik yaptığı sırada tanışmış, bir hafta sonu pansiyonda kaçamak planlayana kadar birkaç ay takılmıştık. O zaman işimizin bittiğini anlamıştım.

“Ah, hadi ama,” diye inledi Mark. Şimdiye kadar kafamda bitirmemiş olsaydım bile şimdi kesin bitirirdim. Sızlanan bir adam kadar itici bir şey yoktu. “İstersen...”

“Sana *gitmeni* söyledi.” Xavier ölümcül sakinlikteki ses tonuyla onun sözünü kesti. Mark erkek arkadaşım olduğunu söylediğinden beri yerinden kıpırdamamıştı ama gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Rahat oturuşuna rağmen bir kolunu sandalyesinin arkasına atmıştı, diğer eli masanın üzerindeydi ve bütün vücudu gergindi. Otların arasında avına atılmak için pusuya yatan bir yırtıcıdan farksızdı.

Sırtımda soğuk bir ürperti dolaştı.

Xavier şiddet meraklısı değildi ama sezgilerime göre, Mark’la kapışarlarsa içlerinden biri sonunda yere yığılırdı. Bu da şu an ayakta duran kişi olurdu.

“Seni hiç ilgilendirmez,” diye tersledi Mark ama hafiften gerilmişti. “Senin kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Bilmen gerekmiyor,” derken Xavier’in nazik gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Ama laftan anlaman gerekiyor. Sloane senden ayrılmış ve sen dinlememişsin. Az önce *gitmeni* söyledi, yine dinlemedin. Bu iki hata demektir. Üçüncü hatayı yapmanı hiç tavsiye etmem.”

KEYİF KRALI

Bazı insanların öfkesi sıcaktı, dürtüsel şiddetle patlardı.

Xavier'inkiyse soğuktu. Ses tonu havayı donduruyor, tenimde ürpertilere neden oluyordu.

Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Hep bakmıştım. Sıkıntıya düşmüş genç kızı oynamak istemiyordum ve bir erkeğin zaten söylediğim şeyleri tekrarlamak için araya girmesine hiç ihtiyacım yoktu.

Fakat lanet olsun... özellikle kas ve yıkıcı bir cazibeyle paketlenmişse, bazen destek görmek iyi hissettiriyordu.

Mark'ın bakışları Xavier'den bana kaydı, sonra tekrar ona döndü. Yüzlerimizde gördüğü şey onu ürkütmüş olmalıydı çünkü başka bir şey söylemeden kuyruğunu kıstırıp uzaklaştı.

Gözden kaybolduğunda çatalım tabağıma düştü. Bunca zamandır sımsıkı kavramıştım, hatta metal tenimde bembeyaz bir iz bırakmıştı.

Kolunu sandalyenin arkasından öne alan Xavier'in gerginliği adeta bir ip makarası gibi çözülüyordu. Gözlerindeki tehlikeli kıvılcımlar sönmüştü. Bir süre sessizce beni izledi.

"Luna," dedi en sonunda. "Geçmişine bakılırsa erkekler konusunda tartışmasız berbat bir zevkin varmış."

Homurdandım. Daha öğlen olmasma rağmen bugünün bitmesini istiyordum.

"Yemek için teşekkürler ama burada işimiz bitti." Masaya bahşiş olarak bir yirmilik attıktan sonra çantamı alarak ayağa kalktım. "Benim..." Öğleden sonramı boşalttığımı biliyordu.

Lanet olsun, Jillian.

Harika bir asistan olmasaydı, Xavier'le bu bilgileri paylaştığı için onu anında kovardım. "Kontrol etmem gereken e-postalar var," diye devam ettim.

"Seni e-posta kutundan alıkoymaktan nefret ediyorum ama dallama sevgiline nazikçe belirttiğin üzere konuşacaklarımız henüz bitmedi." Eliyle garsonu çağırıp hesabı ödedikten sonra pe-

şimden dışarı çıktı. “İş yaparken neden çıkamayacağımıza dair n bir neden söyle.”

“İş yapmamız yeterli bir neden.” Ona özellikle arkamı dönmüş, caddede taksi arıyordum. Telefonuma hızlıca göz attığımda yoldan taksi çevirmenin Uber çağırmaktan daha kolay olduğunu görmüştüm.

“İş ilişkileri gelip geçer, *luna*. Özel ilişkiler öyle değildir.” Kısa bir an için duraksadı. “En azından öyle olmaması gerekir.”

“Beni kovuyor musun?”

“Hayır, şu müşteri ilişkisinin etrafından dolaşabileceğimizi söylüyorum. Lanet olsun, çok sevdiğin romantik komediler...” Kızgın bakışlarımı ona diktiğimde hemen düzeltti. “Pardon, *nefret ederek seyrettiğin* romantik komedilerden hiç mi bir şey öğrenmedin? Hollywood bu tür durumlar için düzinelerce strateji önermiş olmalı.”

“O filmlerin gerçekçi olmadığını söylemiştim. Hollywood gerçek hayat değil,” diye hışımla ona döndüm. “Daha az önce Mark’a laftan anlamasını söyleyen sendin. Sen *neden* bu kadar ısrarcısın?”

“Çünkü seni istiyorum.”

Bu kadar basitti. Sanki göğsüme beklenmedik bir darbe inmişti. Xavier’e bakakalmıştım, nefes alamıyordum. Gözlerindeki ve dudaklarındaki ciddiyet bütün küstahlığını siliyor, geriye sadece içtenliğini bırakıyordu.

“Bir öpücük ya da tek gecelik takılma istemiyorum,” diye devam etti. “Ben *seni* istiyorum. Seni iş dışında tanımak istiyorum. Seninle gerçek randevulara çıkmak istiyorum. Sonu ne olur bilmiyorum ama en azından deneyelim istiyorum.”

Tanrı aşkına, Sloane. Kimse bir buz küpüyle çıkmak istemez.

Ruhuma dolan yoğun duygular düğüm haline gelip boğazıma oturdu.

“İnan bana, beni iş dışında tanımak istemezsin,” dedim elimi çantamın sapına sıkıca sararak.

KEYİF KRALI

Çalışırken kimse beni soğuk ya da dobra olmakla suçlayamaz, tam aksine benden bunu beklerdi. Oysa biriyle çıkarken... bu bambaşka bir meseleydi.

“Buna ben karar veririm.” Sesi yumuşamıştı. “Bu kadar çok korktuğun şey ne?”

Gözlerimin ve burnumun ardına acınası bir titreşim yayıldı. “Hiçbir şey.”

Gerçek cevabı saklama umuduyla gözlerimi korna çalan arabalara ve kaldırımdan geçen yayalara çevirdim.

Birine tekrar açılmaya korkuyorum.

Kalbimin tekrar kırılmasından korkuyorum.

Gerçek beni tanırsan, diğer herkes gibi sevmeye değer olmadığımı anlamandan ve bunu yapan sen olduğun için canımın çok daha fazla yanmasından korkuyorum.

Geçmişim geride kalmıştı. Gençtim, aptaldım, deneyimsizdim ve ilk kalp kırıklığımdan beri bir sürü adamla çıkmıştım. Şans vermekten korkmamıştım çünkü savunma kalkanımı aşamayacaklarını biliyordum.

Peki Xavier? Bütün savunma sistemimi yok etme potansiye-line sahipti.

“Sloane.” Hafif dokunuşu kolumu yakıyordu. “Bana bak.”

“Hayır.” Kararlılıkla kolumu çekip geçen bir taksiye el salladım. “Halkla ilişkiler planının üstünden daha sonra geçeriz. Bugün izin yapacağım.”

Elbette bununla evde e-posta kutumu kontrol etmeyi kastediyordum. Ardından uzun bir köpük banyosu yapacak, bir kadeh şarap eşliğinde bir film seyredecek ve hiçbir şekilde Xavier Castillo’yu düşünmeyecektim.

Taksi ani bir frenle önümde durunca kapıyı açıp bindim. Xavier de içeri atladığında, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Haneye tecavüz bu!”

“Taksideyiz.”

“O zaman *taksiye* tecavüz.” Arka koltuğu önden ayıran cam tıklattım. “Arabanızda davetsiz biri var. Kendisini tanımıyorum. Lütfen derhal çıkarın.”

Şoför hiç etkilenmemiş gibi dikiz aynasından baktı. “Az önce kendisiyle konuşmuyor muydunuz?”

“*Kendisi* benimle konuşuyordu.”

“*Konuşuyorduk*,” diye düzeltti Xavier. “Ben...”

Şoför direksiyon başında uzun bir iç çekti. “Bakın, hanımefendi. Sevgili kavgası için hiç zamanım yok. Bir yere gitmek istiyor musunuz?”

“Biz...”

“Hanımefendi gitmek istiyor, sen bizden bir şey duyana kadar sürmeye devam et,” diyen Xavier camdaki delikten bir yüzlük uzattı. “Hizmetin için avans bahşiş. Teşekkürler, dostum.”

Banknotu kapan şoför anında gaza bastı.

“Resmen beni kaçırıyorsun,” dedim öfkeyle. “Suç işliyorsun.”

“Geçen ay odama kapıyı çalmadan iki kere girdin. Ödeştik say.” Xavier gülümsüyordu ama bakışları hâlâ ciddiye. “Zor konulardan kaçmaya devam edemezsin, *luna*. Eninde sonunda korktuğun şeyle yüzleşmen gerekecek.”

“Bunu senden duymak çok ironik.”

Hayatı boyunca sorumluluktan kaçmıştı. Bana bu konuda ders vermeye kalkacak son kişiydi.

“Doğru,” dedi itiraf edencesine. “Ama üzerinde çalışıyorum.”

Buna verebileceğim iyi bir cevabım yoktu.

Ani bir yorgunlukla arkama yaslandım. Her şey üst üste gelmişti. İspanya, Kolombiya, Pen, babamdan gelen mesaj, kardeşimin hamileliği, Xavier’le öpüşmek... Geçen ayın bombaları duvarlarımda delikler açmıştı ve artık yıkılmamaları için onları korumaktan yorulmuştum.

“Öpüşmemiz sırasında gerçekten bir şey hissetmediysen, şu anda arabayı durduracağım ve sonrasında bu konuyu hiç konuş-

mayacağız,” dedi usulca. “İş ilişkimiz etkilenmeyecek, hatta hiç olmamış gibi davranacağız. Ama içinde küçücük bile olsa ilişki yürütebileceğimizi söyleyen bir ses varsa...” Yutkundu. “Evlenmekten ya da uzun süreli bir ilişkiye atılmaktan bahsetmiyorum, sadece birbirimizi daha yakından tanıyalım istiyorum. Sırlarımızı sakladığımız odalara kadar uzanması gerekmiyor. Şimdilik giriş holü bile olur.”

İstemedен kahkaha attım. “Tanrım. Hayatımda duyduğum en *berbat* metafor.”

“Hiçbir zaman şair olduğumu iddia etmedim,” derken çarpık sırtışıyla bakıyordu. “Eee, ne diyorsun? Sadece randevu, *luna*. Gizli tutarız. Yürürse yürür, yürümezse yürümez. Zarar yok, hasar yok.”

Yapabileceğim en sorumluca davranış, konuyu o an kesin olarak kapatmak olurdu. Xavier gibi zeki ve çekici biri dahil, hayatıma *herhangi* bir erkeği sokmanın hiçbir faydası olmazdı. Çıkma teklifini kabul etmek, müşterilerle yakınlaşmama yeminime aykırıydı.

Fakat ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi söylersen yalan olurdu. Öpüşmemiz, son zamanlarda yaşadığım her şeyden daha fazlasını hissettirmişti. Ayrıca ondan uzaklaşırsam, keşkelerin hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacağı gibi rahatsız edici bir his içimi kaplıyordu.

Umarım pişman olmam.

“Bugünden geçerli olmak üzere iki ay süre.” Dudaklarımdan dökülen kelimeler göğsümün sıkışmasına neden oluyordu ama aklıma gelmek üzere olan en kötü senaryoları bastırdım. “Yürüyüp yürümediğini görmek için aralık ayının sonuna kadar zamanımız var.”

“Deneme süresi diyorsun.”

“Evet.” Çenemi kaldırdım. “Bu senin için sorun mu?”

“Hiç değil.” Elini uzattı. Düpedüz sırtıyordu. “Anlaştık.”

ANA HUANG

Vazgeçmek istiyorsam, bu son şansımdı. *Sikerler.* Bu noktaya kadar ürküp kaçmak için gelmemiştim.

Elini sıkarken karnımda uçuşan kelebeklere aldırmamaya çalışıyordum. “Anlaştık.”

21

Sloane

“Sana söylemiştim demek istemiyorum ama sana söylemiştim,” dedi Isabella. “*Biliyordum*. Sen ve Xavier’in sonunda tutkulu, lezzetli...”

“Lütfen başlama. Taksideyim ve her an kusabilirim.”

“İlk randevuna giderken umarım vazgeçmezsin.” Arkadaşımın hattın diğer ucunda sırttığını duyabiliyordum. “İyi eğlenceler. Sonra *her şeyi* anlatırsın. Şu Perry meselesini de kafana takma. Biz yanındayız.”

Perry Wilson’m beni sırtımdan bıçaklamaya çalışmasını unutmamıştım. Şehre döndüğüm için arkadaşlarımın yardımıyla onu devirmeye odaklanabilirdim. “Teşekkürler,” dediğim sırada taksi kaldırıma yanaştı. “Geldim. Sonra konuşuruz.”

“Ah, fotoğraf göndermeyi...”

Isabella daha fazla uygunsuz şey söyleyemeden telefonu kapatıp taksi ücretini ödedim. Ardından Xavier’in West Village’daki evinin basamaklarını çıktım. Midemi bir şeyler kemiriyordu.

Cumartesi günüydü. Onunla *öylesine* çıkmayı -burada *öylesine* vurguluydu- şüpheli de olsa kabul etmemin üzerinden iki gün geçmişti. Xavier ne planladığını bana söylememiş, sadece rahat giyinmemi istemişti. Başka biri olsaydı, ilk randevumuzda evinde buluşmayı önerdiğinde tereddüt ederdim çünkü seri katiller kurbanlarını böyle tuzağa düşürürdü.

Ne olursa olsun, gelmem ya onun yanında kendimi çok rahat

hissettiğimin ya da çok aptal olduğumun bir göstergesiydi. Dürün olmak gerekirse, ikinci açıklamayı ilkinе tercih ederdim.

Elimi kaldırdım ama ben daha zili çalamadan kapı açıldı.

Xavier'in dağınık siyah saçları ve heykelden farksız vücudu karşısında kalbim tekledi. Kendine özgü rahat kıyafeti, kot pantolon ve geniş omuzları ile güçlü kollarını belirginleştiren incecik kaşmir bir kazaktan ibaretti. Ayakkabı giymemişti. Onu kendi evinde yalınayak görmek nedense inanılmaz samimi hissettirmişti.

Tereddütle kolumu indirdim. "Selam."

"Selam." Gülümseyince gamzeleri belirdi. "Sakın pencerede sapık gibi beklediğimi düşünme. Bunu almaya çıktım," diyerek basamaktan küçük bir kutu aldı. "Sadece denk geldin."

"Sakın gizli bodrumunda beni öldürmek için aldığın bıçak olmasın?"

Gamzeleri derinleşti. "Sanırım bunu kendin öğrenmek zorundasın."

"Çok komik."

Ceketimi kapının yanındaki piriñ direğе astıktan sonra peşinden ilerledim. Buraya daha önce bir kere bazı belgeleri bırakmak için uğramış, oturma odasından başka yeri görmemiştim.

Xavier bana hızlıca evi gezdirip önünden geçtiğimiz odaları tanıttı.

Beklediğimin aksine, evi bir erkek yurduna benzemiyordu. Geniş yerleşim planına rağmen şaşırtıcı derecede rahattı. Yumuşak beyaz, soluk turkuaz ve açık sarıdan oluşan dekor adeta ferah bir kumsal havası yaratıyordu. Ya mükemmel bir gözü vardı ya çok iyi bir iç mimar tutmuştu ya da ikisi birden geçerliydi.

"Zamanımı en çok burada geçiriyorum," diyerek ikinci kattaki salonu işaret etti. Kısmen televizyon odası, kısmen kütüphane, kısmen de oyun alanıydı. "Hepsi bir arada."

"Bu gördüğüm pençe makinesi mi?" Oyuncaklarla dolu vit-

rine yöneldim. Sağ duvardaki *vintage pinball* makinesi ile retro patlamış mısır arabasının arasında duruyordu.

“Ah, evet.” Ensesini sıvazlarken yanakları pembeleşti. “Küçükken nefret ederdim. Bunlara resmen bir servet yatırdım ama istediğim oyuncağı bir türlü alamazdım. O yüzden bunu satın alıp modifiye ettim, böylece herkes istediği oyuncağı alabiliyor.”

Çocuksu açıklaması öylesine beklenmedik bir şekilde sevimi-lydi ki, gülümsememi saklamaya uğraşmadım.

Hemen ardından, “Çocukluk yaraları derin oluyor,” dedim ciddiyetle.

“Evet, öyle.” Gözlerini bana çevirdi. “Doris’in yaşlı kedisini hiç anlatmayayım. Bir keresinde hem beni hem de Hershey’yi öldürecekti.”

“Hershey?”

“Köpeğim. Kahverengi bir labradordu, o yüzden...”

“İsmi koyarken çikolata markasından esinlendin.”

“Evet.”

Köpeğiyle oynayan küçük Xavier gözümün önüne gelince kalbim eriyecek gibi oldu.

Off. Randevumuz daha yeni başlamıştı ve şimdiden yumuşamaya başlamıştım. Neyim vardı benim?

“Küçükken evcil hayvanın var mıydı?” diye sordu odadan çıktığımız sırada. Eli benimkine değince koluma elektrikli bir karıncalanma yayıldı. İstemsizce geri çektiğimde refleksimi çaktırmamak için topuzumu düzeltmeye çalıştım. Farkına varıp varmadığını anlamamıştım. Ancak üçüncü kattaki yatak odalarının olduğu koridordan çatı katına çıktığımız sırada dudaklarında küçük bir sırıtiş vardı.

“Hayır,” dedim biraz vakit geçtikten sonra. “Atlar dışında, babam hayvan sevmezdi.” Yatak odalarının kapılarına bakmamak ve arkalarında neler olduğunu hayal etmemek için özellikle çaba harcıyordum.

Acaba Xavier'in odası nasıldı? Bogotá'daki çocukluk odası klasik bir misafir odasına dönüştürülmüştü. Seyahatlerinden hatıralar sergiliyor muydu? Sanat eserleri koymuş muydu? Posterler var mıydı? Varsa ne posterleriydi?

"Ama geçici bir balığım var," dedim. Bu aptalca soru üzerine daha fazla kafa yormayacaktım. "Benden önceki kiracı bıraktı."

Çatının kapısını açarken, "Adı ne?" diye sordu?

"Balık."

Durup yan gözle bana baktı. "Balığının adı... Balık mı?"

"Geçici olduğunu söylemiştim. İsim vermeye gerek duymadım."

"Anladım. Ne zamandır geçici bir balığın var?"

"Beş yıldır."

Kahkahası serin sonbahar havasında bembeyaz bir buhar püskürmesine neden oldu. "Canını sıkmak istemem, *luna*. Ama bir yıldan sonra geçici sahiplik düşer."

Geçiciliğin belli bir zaman limiti olmadığına dair bir iddia geliştirmiştim. Bir gün sahiplendirmek niyetiyle Balık'ın bakımını üstlendiğim için, ne kadar süre geçerse geçsin geçicilik devam edecekti.

Ne var ki, terasa çıkıp ilk buluşmamız için hazırladığı ortamı görünce dilim tutuldu.

Aman Tanrım.

Bir köşede dev bir televizyon, diğer köşede akla gelebilecek her türlü atıştırmalığın bulunduğu bir masa duruyordu. *M&M*'ler, çubuk krakerler, jelibonlar ve aradaki mesafeden ne olduğunu anlayamadığım şekerlemelerle dolu beyaz seramik kâseler vardı. Cipsler, kurabiyeler ve çeşitli atıştırmalıklarla dolup taşan tabaklar yan yana sıralanmıştı. Altı farklı patlamış mısır çeşidiyle dolu devasa kâseler, eksiksiz bir şarküteri tabağı... çay, kahve ve üç şişe şarabın -kırmızı, beyaz ve roze- yanında bir şampanya kovası vardı. Masanın altındaki ön tarafı camlı mini buzdolabındaysa su, meyve suyu ve gazlı içecek çeşitleri görülebiliyordu.

Zemine saçılmış kilimler ve saksı bitkileri ortama rahat bir hava katıyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş mumlar ve tepedeki ışık, batan güneşin yerine ortamı aydınlatıyordu. Portatif ısı lambaları da serinliği kırıyordu.

Ancak gösterinin *asıl* yıldızı ekranın önüne serilmiş dev şilteydi. Yastıklar, minderler ve kaşmir battaniyelerin üst üste yığıldığı şilte çok rahat görünüyordu. Tam ortasına yayılıp bir daha kalkmamak istiyordum.

Klişelerle dolu sahne, adeta bir romantik komedi filminden fırlamışa benziyordu.

Bayılmıştım.

Göğsümde duygusal bir karıncalanma oldu. En son ne zaman biri benim için bir şeyler yapmaya bu kadar kafa yormuştu? Eski sevgililerim beni pahalı akşam yemeklerine ve özel gösterilere götürmüşlerdi. Hepsi güzeldi ama sadece paraya mal oluyorlardı. Zaman ayırmak, özen göstermek çok daha fazla çaba gerektiriyordu ve kimse beni şimdiye kadar buna layık görmemişti.

“Cadılar Bayramı olduğu için iki film birden izleyebileceğimizi düşündüm,” dedi Xavier. “Bir tanesi cadılı romantik komedi, diğeri tatil başlayana kadar sinemalarda gösterime girmeyecek olan bir Noel romantik komedisi. Stüdyodaki bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşı sayesinde aldım.”

İlk defa verecek alaycı bir karşılığım yoktu.

“Bu...” Boğuk sesimi netleştirmek için boğazımı temizledim. “Kulağa güzel geliyor.”

Tabaklarımızı doldurup arkamıza yaslanabilmemiz için duvara dayadığı şilteye yerleştik. Yastıklardan oluşan bir dağ sert zemini yumuşatıyordu.

Jenerik başladığında Xavier’in yanımdaki varlığını düşünmek yerine, başroldeki aktörlerin isimlerine odaklanmaya çalıştım. Dip dibe olmasak da her hareketimizde birbirimize değecek kadar yakındık. Kolum omzuna çarpıyor, bacağı dizime temas ediyor ve elim kalçasının hemen yanında duruyordu.

Temas anları o kadar kısıydı ki, dokunuş bile sayılmazlardı. Bununla birlikte bütün bedenimde kasırgalar yaratacak kadar güçlüydü. Sağ tarafım onun varlığıyla karıncalanıyor, farkındalık damarlarımda nabız gibi atıyordu.

Ekim ayının sonunda New York'ta bir çatı katındaydık ve ben adeta yanıyordum. Nedeni ısı lambaları ya da battaniyeler değildi, Xavier'in ta kendisiydi.

Hızlanan kalp atışlarım için kendimi azarlarken sohbet açmayı denedim. *Tanrı aşkına, kendine gel.* "Cadılar Bayramı'nda böyle bir şey planlamana şaşırdım. Şehirde düzinelerce parti var."

"Onlar sıkıcı. Bu değil."

"Ünlülerle kostüm partilerine katılmaktansa, bir cadı ile tamircinin aşkıyla ilgili romantik komedi seyretmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Seninle seyrettiğim sürece kesinlikle öyle." Cevabı o kadar rahat bir tavırla vermişti ki, kavramam zaman aldı. Anladığımdaysa kalbim adeta bir davula döndü.

Kahrolası herif.

Bu akşamın zorunlu bir randevu olması gerekiyordu. Bu kadar fazla olmasına gerek yoktu.

Adama gerçekten bir şans vermen gerektiğinin farkındasın, değil mi?

Önceki günkü buluşmamızda Vivian'ın söyledikleri aklıma geldi. *Deneme süresinin dolmasını bekleyerek isteksiz davranma. Bu ikiniz için de adil olmaz.*

Başkalarının haklı olmasından hep nefret etmiştim.

"Peki ya sen?" diye sordu Xavier. "Kızlarla Cadılar Bayramı planın yok mu?"

"Hayır. Hepsi aileleriyle kutluyor." Karnıma ince bir sızı saplandı. "Vivian ve Dante, Josie'yi hayvanat bahçesindeki Cadılar Bayramı etkinliğine götürdü. Kai ve Isa bir *Mode de Vie* partisinde. Dominic ve Alessandra da Valhalla sonbahar galasında."

Kai ile Isabella teknik olarak henüz evlenmemişlerdi ama öyle gibiydiler.

Yalnız olan bir tek bendim ama buna aldırmıyordum. Bir ilişki yaşarken mutsuz olmaktansa, bekâr ve mutlu olmayı tercih ederdim. Yine de dünyada beni olmamı istediği kişi olarak değil, olduğum kişi olarak bütün kalbiyle koşulsuz seven birinin olduğunu bilmenin nasıl hissettireceğini merak ettiğim zamanlar oluyordu.

“Dante’den bahsetmişken... neden miras komitesinde olduğunu öğrenebildin mi?” diye sordum çünkü başka bir şey -herhangi bir şey- düşünmek için can atıyordum.

“Hayır, henüz konuşmadım. Tek odağım önümüzdeki haftanın toplantıları,” diye cevap verirken bacağı benimkine değince yine o aptal *elektrik çarpmasını* hissettim. Yan gözle bana baktığında ekranın ışığı yüzünü bir aydınlatıyor, bir gölgelere boğuyordu. “Babamla çok iş yaptılar, o yüzden kısmen nedeni bu olmalı.”

“Belki. Vivian’a sorabilirim...”

“*Luna.*” Serçeparmağını battaniyenin altından benimkine nazikçe doladığımda nefes almayı unuttum. “Romantik komedi gecesindeyiz. İş konuşmak yok.”

“Peki.”

Al, ver. Nasıl yapıldığını biliyorsun.

“Bana neden *luna* dediğini söyleyecek misin?”

“Bir gün,” dediğinde gamzeleri belirdi. “Bana karşı gerçekten nazik olursan.”

Gülümsememek için kendimi tuttum. “Şu anda naziğim.”

“Bir kelimeyi atladın.”

“*Gerçekten* naziğim. Ne yani, sakso falan mı çekmem gerekiyor?”

Hatamı fark eder etmez sustum. Xavier’le oral seks tartışmak mı? *Çok kötü fikirdi.*

İptal! İptal! Beynimde alarm zilleri çalıyordu ama artık çok geçti.

Güçlü bir duygunun gözlerindeki muzip pırıltıları yuttuğunu gördüğümde zaten az olan oksijen kaynağım tehlikeli seviyelere düştü.

Artık ikimiz de dikkatimizi filme vermiyorduk. Ne yazık ki bu da *bütün* dikkatimin 1) beynime kısa devre yaptıracak kadar vücuduma yakın olan Xavier'in lezzetli sıcaklığına, 2) benim, onun ve bir müzik aletinden ismini alan belli bir eylemin etrafında dönen müstehcen bir hayal galerisine yöneldiği anlamına geliyordu.

Birden kanımın ısındığını hissettim.

"Belki ama bu gece değil." İpeksi sesiyle mırıldanışı sırtımın karıncalanmasına neden oldu. "İlk buluşmada sınırı aşmam. Sen benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun?"

"Yani ilk buluşmada öpüşmenin ötesine hiç geçmediğini söylüyorsun." Bu bir soru değildi ama nefes nefese çıkan ses o kadar yabancıydı ki, benim olduğunu ilk anda anlayamadım.

"Geçtim ama o yıllar önceydi ve kızla çıkmıyorduk. Ayrıca kalbini kazanmaya da çalışmıyordum."

Cinsellikle alakası olmayan bambaşka bir sıcaklık karnıma yayıldı. "Bunu mu yapmaya çalışıyorsun? Kalbimi kazanmaya mı çalışıyorsun?"

"Duruma göre değişir," derken dudaklarında bir gülümseme kıpırdadı. "İşe yarıyor mu?"

Evet. "Hayır."

"Yalancı."

"Bir talip, kur yaptığı kişiye yalancı dememeli. Çok ayıp."

"Gerektiğinde dürüst davranırım. Hem her söylediğini ve yaptığını onaylasaydım, muhtemelen sıkıntıdan ölürdün." Serçe parmağını benimkine iyice kenetledi. Keşke bundan rahatsız olsaydım.

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun," diye fısıldadım. Oysa haklıydı.

"Sadece kısmen," dedi Xavier. Başparmağı elimin üstünde gezinirken karnımda kelebekler uçuşuyordu. "Ama zamanımız var."

KEYİF KRALI

Son ana kadar devam edeceğimizin iması, savunma kalkanımda kuvvetli bir baskıya neden oldu. Ancak akşam o kadar güzeldi ve dokunuşu o kadar iyi hissettiriyordu ki, aldırmamaya karar verdim.

Cadı filmi bitip Noel filmi başladığında, beş yıldır ilk kez bir romantik komediyi eleştiri notları almadan izlediğimi fark ettim.

Xavier

Bana kalsaydı, önümüzdeki iki ayı sadece Sloane'a odaklanarak geçirirdim.

Cumartesi gecesi film randevumuzu yanağına kondurduğum masum bir öpücükle sonlandırmıştık ancak bu hayatımdaki en güzel buluşmaydı. Bana ısınmaya başlamıştı ve önemli olan buydu.

Dürüst olmak gerekirse, kadınların peşinden koşmaya alışkın değildim. Ergenliğe girdiğim andan itibaren onların ilgisine boğulmuştum. Flört etmek kolaydı, seks daha da basitti. O yüzden Sloane'la kararlaştırdığımız bu deneme süreci benim için keşfedilmemiş bir alandı.

Başka biri olsaydı, çoktan boş verirdim. Ancak Sloane başka biri değildi ve ben şimdiden bir sonraki randevumuz için planlar yapmaya başlamıştım. Önümüzdeki iki ayı en iyi şekilde değerlendirmeliydim.

Diğer yandan, ne yazık ki gece kulübü planımda sinir bozucu sorunlarla uğraşmak zorundaydım. Uygun ruhsatlar, lokasyon, finansman ve iş kurmanın getirdiği milyonlarca diğer şey...

Randevudan sonraki çarşamba günü bir kez daha Valhalla'da bu sefer planlarımı daha başlamadan bitirebilecek ya da başarıya ulaştıracak adamla yüz yüzeydim.

Kai'nin listesindeki ilk isim.

Sırp olarak da bilinen Vuk Markovic, ofisinde karşımda oturuyordu. Fikrimden bahsettiğim sırada ürkütücü mavi gözlerinde duygudan eser yoktu. Tipik CEO üniforması olan takım elbise ve

kravattan kaçınarak siyah bir kazak ile pantolon tercih etmişti. Yüzünü ikiye bölen acımasız bir yara izinin yanı sıra boynundaki yanık izlerine gözümü dikmemek için kendimi zor tutuyordum.

Neyse ki, planımı anlatmaya başladığımda kolayca ritmimi bulmuştum. Üniversiteden beri iş planı sunmamıştım ama hızlı öğrenen ve topluluk önünde rahat konuşabilen biriydim.

İşin yasallığı için bir ortağa ihtiyacım vardı. Valhalla'nın yönetim komitesi dönem başkanlığı sayesinde, şehrin tartışmasız en güçlü adamı Vuk da bunun için mükemmeldi. On yılı aşkın bir deneyime sahipti ve adil biriydi. Ayrıca gerektiğinde acımasız olmasıyla tanınıyordu.

Elbette benimle iş yapmak için ortak bir tanıdıktan çok daha ikna edici bir nedene ihtiyacı vardı. Kai beni kapıdan içeri sokmuştu ama kapıyı kapatmak bana bağlıydı.

“Markovic Holding önümüzdeki yaz alkolsüz votka işine giriyor ve Vault'un açılışıyla lansman aynı zamana denk geliyor,” diyerek başladım. Kulübe -umduğum- lokasyonundan dolayı Vault' adını vermiştim. “Özel bir tanıtım gecesi düzenleyebilir, içkileri vurgulayan bir bar kurabiliriz. Açılış gecesinden Sloane Kensington sorumlu. Sezonun en büyük etkinliği olacak. Bütün önemli fenomenler gelecek. Bunu yeni tadım lansmanlarının ilki olarak düşünüyoruz.”

Temelde basit bir fikirdi. Her ay davetlilerin Castillo birası ve Markovic içkisini yudumlarken yemek, performans ve moda ön izlemelerine kadar geniş bir yelpazedeki her şeye erken ve/veya özel erişim elde ettiği bir etkinlik serisinden bahsediyordum.

Ailem bira konusunda uzmanlaşmıştı ama Vuk herhangi bir üniversite öğrencisinin satın alabileceği ucuz şaraptan, yılda sadece bir avuç şişe üretilecek kadar nadir bulunan kaliteli şampanyaya kadar uzanan devasa bir içki imparatorluğunu yönetiyordu. Gelecek yıl girecekleri hızla büyüyen alkolsüz içki sektörü için çok ciddi bir pazarlama bütçesi ayırmışlardı.

* Kasa, kasa dairesi anlamına gelmektedir. (ç.n.)

İmza niteliğindeki Tadım Serisi, genel gece kulübü eğlencelerinden ayrı bir gecede gerçekleşecekti ama asıl amaç sıradan parti meraklılarını çekmek değildi. Tam aksine, her zaman yeni bir şeyi ilk deneyen olmayı seven medya ve fenomenlere hitap edecekti. Onların katılımı ve etkinliklerin sürekli gelişen doğası sayesinde her ay yeni bir heyecan, kulübü insanların aklında tutacaktı.

En azından plan buydu.

Vuk konuşmamı bitirene kadar bekledi, ardından bana metodik sorular yöneltti.

Rakiplerin kimler?

Mekân kontratı yaptın mı?

Tadım Serisi'ne katılmak isteyen başka markalar var mı?

Altı aydan kısa sürede bütün işleri nasıl halletmeyi düşünüyorsun?

Sonuncusunu tam olarak dile getirmese de iması bu yöndeydi.

Teknik olarak hiçbir şey söylememişti çünkü sorular yazılı notlar şeklindeydi. Bu adam hakkında iş anlaşmalarının ötesinde çok bir şey bilinmiyordu. Fakat söylentilere göre konuşmaması tıbbi nedenlerden kaynaklanmıyordu. Efsaneye göre, bir keresinde Valhalla'daki görevlilerden birine *teşekkür* etmişti. Belli ki sadece konuşmaktan nefret ediyordu.

Vuk'un endişelerini elimden geldiğince gidersem de değişmeyen soğukkanlılığı karşısında kendime güvenim her saniye biraz daha azalıyordu.

"Legends'tan sonra New York gece hayatının en büyük olayı Vault olacak," dedim ona. "Bağlantılarım, vizyonum ve motivasyonum var ama günün sonunda bu iş tamamen sezgilerle alakalı. Ne işe yarar, ne yaramaz, yeni trendler ne? Bunları satın alamaz veya öğrenemezsin." Gözlerimi gözlerine dikip öne eğildim. "O sezgiler bende var. Ortağım olarak işe girersen, ikimizi de efsane isimlere dönüştürürüm."

KEYİF KRALI

Kulübü en başta, miras şartını yerine getirirken bir yandan da babamla inatlaşmaya devam etmek için tasarlamıştım. Fakat artık kendimi adadığım bu işin gerçekten başarılı olmasını *istiyordum*. Para, aile ya da dünya için değil; kendim için istiyordum. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

Vuk buz gibi bir yüzle bana baktı.

Çoğu insanın onunla aynı odadayken neden altlarına yapacak kadar korktuğunu anlayabiliyordum. Sırp, insanı fena halde tedirgin eden biriydi. Belki sessizliği, statüsü ve yara izlerinin kombi-nasyonu yüzündendi. Belki de tamamen başka bir nedeni vardı. Her ne olursa olsun, kâğıda bir şeyler yazmaya başladığında sinir uçlarım karıncalanıyordu.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra kâğıdı masasının üzerinden kaydırды.

Yeri ayarladıktan sonra tekrar gel.

Kahretsin. Vuk ortağım olmadan aklımdaki yeri ayarlamak neredeyse imkânsızdı.

Madem yeri bu kadar önemsiyordu, bunu toplantıdan önce söyleyemez miydi?

Hayal kırıklığıyla yutkunup zaman ayırdığı için teşekkür ederek ofisinden çıktım. Koyu renk saçlı bir adamın yanından geçiyordum, yanında da... lanet olsun, Ayana mıydı o?

“Selam. Vuk müsait mi?” diye sordu adam. Muhtemelen ofisten çıktığımı görmüştü.

Şaşkınlığımı sakladım. Çok az insan Vuk’a adıyla hitap ederdi çünkü söylendiğine göre, Sırp bundan nefret ediyordu. “Ben çıkarken müsaitti,” dedim ona.

Adam başını salladı. “Teşekkürler.”

Ayana yanımdan geçerken belli belirsiz gülümsedi. Işıltılı koyu teni ve belirgin elmacıkkemikleriyle süper model, yüz yü-

zeyken çok daha büyüleyiciydi. Ancak bende ne bir çekim ne de şehvet duygusu yaratmıştı.

Sloane'la bir kere öpüşmek, diğer kadınlara ilgimi bitirmişti.

Belki endişelenmem gerekirdi ama onu kütüphanede volta atarken görünce mutlulukla gülümsedim. Vuk'la toplantımdan önce kapıya adını bırakmışım. Moral desteğine ihtiyacım *olmasa* da orada olması hoşuma gidiyordu.

"Ne söyledi?" diye sordu yaklaştığımda. "Daha doğrusu ne yazdı?"

"Mekânı ayarladığımda gelmemi söyledi."

"Öyleyse sırada listedeki ikinci isim mi var?"

"İkinci isim," dedim onaylayarak.

"Kahretsin."

Ben de öyle düşünüyordum. Kai'nin listesindeki ikinci isimle cuma gününü toplantımı hevesle beklediğim söylenemezdi.

"İyi yanından bakarsak, Sırp hayır demedi," diye ekledim. "Bir şekilde hallederim. PW meselesi ne âlemde?"

Sloane, Perry Wilson'ı mahvetme planlarını anlatmıştı. İtirazım olamazdı çünkü o kahrolası dedikodu blogcusu benim de en büyük baş ağrılarımdan biriydi.

"İyi. Arkadaşlarım tohumları attı. Gerisiyle ben ilgileneceğim. Aslında sen gelmeden hemen önce küçük bir araştırma yapıyordum."

"Harika. Verimli bir gün olduğuna göre akşam yemeği yiyebiliriz." Vuk'la toplantımdan sonra resetlenmem gerekiyordu ve bunu yapmanın en güzel yolu her zaman yemek yemektir.

Sloane'un dudakları seğirdi. "Öğün saatleriyle ilgili zaman algının değişmesi gerekiyor. Saat daha dört."

"İş çıkışı trafiğiyle savaşıırken saat beş olur. Yani *happy hour*. Peki sonra?"

"Duş."

"Akşam yemeği." Dudaklarım pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Ger-

çi duşu paylaşmaya da asla hayır demem,” derken sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltmıştım.

Sanki kulaklarının kenarı hafifçe kızarmıştı. “Yavaş ve istikrarlı flörte ne oldu?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Aklın hep edepsiz şeylerde, *luna*. Tek söylediğim aynı duş kabinini paylaşmaktı. Suyun altında çok çekici iki çıplak insan olması dışında pornografik hiçbir yanı yok.”

Tutamadığı kahkahası birkaç kınayan bakışı üzerimize çekince Sloane eliyle ağzını kapattı.

Sırtışım genişledi. Eğer biri bana bir yıl önce bu dünyada en sevdiğim şeyin ne olduğunu sorsaydı, sıcak bir plajda soğuk bir şeyler içmek derdim. Ancak artık en sevdiğim şey Sloane’u güldürmektir. Savunmasını indirip tamamen kendisi gibi davrandığı anlara tanık olmanın büyüleyiciliği asla eskimiyordu.

“Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ne bugün ne de yakın gelecekte duş kabinini paylaşmak söz konusu olacak,” dedi gülümsemesini bastırmaya çalışırken. “O...”

Telefonunun ışığı gelen aramayla yandı. Ekranı bakış attığı anda gülümsemesi yüzünden silinmişti.

Sloane telefonu açtı, hattın ucundaki kişiyi dinlerken rengi git-tikçe soluyordu. Bir dakika sonra telefonu kapatıp sandalyenin arkasına astığı ceketini aldı. “Gitmem gerekiyor.”

Midem endişeyle kasıldı. “Ne oldu?”

Çıkışa kadar peşinden gittim. Koridordaki meraklı kulaklardan uzaklaşana kadar bir şey söylemedi.

“Kardeşim,” En sonunda bana baktığında gözlerinde bir panik fırtınası vardı. “Hastaneye kaldırılmış.”

23

Sloane

Xavier hastaneye gelmekte ısrar edince karşı çıkmadım. Kulübe arabasıyla gelmişti, bu yüzden taksi çağırmaktansa onunla gitmek daha kolay olacaktı.

Trafikte hızla ilerlerken Rhea'nın stresli sesi kulaklarımda çınlıyordu.

İzin günümdü... Penny sokakta bayılmış... Şimdi hastanede...

Hemşire ona seslenince her şeyi anlatacak fırsat bulamamıştı. Bilgi eksikliği midemi altüst ediyor, hayal gücümü dikenli yollara sürüklüyordu.

Pen ne kadar kötü yaralanmıştı? Bir yeri kırılmış mıydı? Yoksa daha kötü bir şey mi olmuştu? Ameliyat olması gerekecek miydi?

Dehşet içimi kemiriyordu.

Pen'i daha önce kontrol etmem gerekirdi. Londra'da görüşmemizin üzerinden bir ay geçmişti. Rhea arada sırada mesaj atarak bilgi veriyordu ama kardeşimle görüntülü konuşmak için zaman bulmam gerekirken kendimi işe ve Xavier'e kaptırmıştım.

Mantığım, ciddi bir tehlike içinde olsaydı Rhea'nın daha fazla dehşetle konuşacağını söylüyordu. Ancak mantık, buz gibi bir korku karşısında daima zayıf düşüp parçalanırdı.

Xavier soru sormuyor, sohbet etmeye çalışmıyordu. Sadece caddelerde hızla ilerleyerek trafik ışıklarını ve yayaları şaşırtıcı bir beceriyle aşıyordu. İş çıkış saati olduğu için Manhattan'ın merkezinde trafik tıkanmıştı. Işıklar yeşildi fakat kalabalık yollardan dolayı hiçbir araba yerinden kıpırdıyamıyordu.

KEYİF KRALI

“Ne var?” diye sordum. Koltuğumda doğrulup arabalara, yaya-
yalara ve onların arasında ilerleyen bisikletlilere bakmaya çalış-
tım.

“Galiba kaza olmuş,” diyen Xavier kapısını açıp dışarı sarka-
rak etrafa bakındı. “Trafik birkaç sokak boyunca kilit.”

Kahretsin.

Parmaklarımı koltuğun kenarına geçirdim. Saatlerce trafikte
kalabilirdik ve o kadar zamanım yoktu. Ya Pen’in durumu aniden
kötüleşirse? Ya onu son defa görme şansımı...

Hayır. Oralara hiç girme.

Sakinleşmek için kendimle savaştım. Histeri krizinin kimseye
faydası olmazdı.

“Hemen döneceğim,” diyen Xavier arabadan indi. “Trafik beş
dakikaya açılırsa, bebeğim sana emanet,” diyerek *Porsche*’unun
tepesine vurdu.

“Sen ne...?”

Dönüp bakınca arkamızdaki arabalara yaklaşılarak sonuncusu-
nun camına vurduğunu gördüm. Sürücü camı indirdiğinde bir şey
uzattı, çok geçmeden araba direksiyon kırıp yan sokağa girdi.

Neyse ki sadece üç araç vardı. Xavier aynı alışverişi diğer iki
arabayla da tekrarladı.

Ardından geri döndü. “Plan değişikliği,” diyerek direksiyon
başına geçtiği gibi arabayı geri vitese taktı. “Bundan sonrası biraz
sarsıntılı olabilir.”

“Sen ne yaptın?”

“Dönmeleri için sürücülerin hepsine üç yüz dolar verdim.”
Çatık kaşlarla trafiğin tıkadığı yan sokağa bakıyordu. “Rüşvet
mucizeler yaratır.”

“Üzerinde taşıdığın tehlikeli miktarda nakit hakkında konuş-
mamız gerekiyor... *Kahretsin.*” *Porsche* kaldırıma çıkarken kal-
bimdeki şiddetli atışlarla kapı koluna yapıştım. “Burası yol de-
ğil!”

“Farkındayım.” İki tekerleği kaldırımda, iki tekerleği caddede olmak üzere korna sesleri ve öfkeli küfürlerle dolu konvoyun yanında ilerledi. “Kaldırımda yürüyen yok ve cezayı ödeyebilirim.”

“Sen aklını kaçırmışsın... *Siktir!*” Yangın musluklarından bine yandan sürttüğümüzde kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Sonunda yeni bir caddeye dönüp yola çıkana kadar nefes alamadım. Artık sadece asfalt vardı.

Aldığım yoğun oksijen başımı döndürüyordu.

Kendime not: Bir daha asla Xavier 'in kullandığı arabaya binme.

“Hastaneye gitmen gerekiyor ve bu en hızlı yolu,” dedi sakince. Bir eli direksiyondaydı, diğeriyle elimi tutmuştu. Şaşkınlıkla kasıldığımı görünce ekledi. “Merak etme, *luna*. Yetiyeceğiz.”

Gözlerimi kenetlenen parmaklarımıza çevirmeden önce bir saniyeliğine profilini inceledim. Elim kocaman elinin içinde kaybolmuştu. Sıcaklığı kolumdan göğsüme, oradan da karnıma yayılıyordu.

Yola odaklanmıştı. Elimi tutması rahatlamak için düşünmeden yaptığı bir şeydi.

Duygular boğazıma tırmanarak bir yumru oluşturdu.

Bir aydır yapmadığım için seksi özlemiştim ama asıl *bunu*; cinsellikle alakası olmayan dokunuşları, böylesi rahat yakınlığı, kendiliğinden kurulan bağı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Belki yıllardır *böyle bir şey* yaşamadığım içindi. Belki de hiç yaşamamıştım.

Önüme dönerek Xavier'in elinden aldığım güvenle sakinleşmeye çalıştım. O anda savunmasız olmak umurumda değildi. Tam aksine, tutunacak birine ihtiyacım vardı.

Neyse ki, bir daha trafiğe takılmadık ve hastaneye nispeten kısa sürede vardık.

“Sen içeri gir,” dedi Xavier. “Ben park yeri bulacağım.”

Karşı çıkmadım.

Sıradan bir çarşamba öğleden sonrasına göre hastane çok kalabalıktı ama aileden olduğum için resepsiyondan kolayca geçtim. Asansöre bindiğimde telefonumu kontrol ettim. Rhea'dan yeni mesaj olmaması muhtemelen iyi bir şeydi.

Lütfen iyi olsun.

Kapılar kayarak açıldığında dışarı fırlayıp köşeyi döndüm ve... Midem kasıldı.

George ve Caroline koridordaydı. George takım elbise, Caroline tüvit elbise giymişti. Sırtları bana dönüktü ama onları her şekilde tanıyabilirdim.

Sadece Pen'i görmeye odaklandığım için onların da burada olacağını düşünememiştim. Dürüst olmak gerekirse, gelmeselerdi hiç *şaşırmazdım*. Çok gerekli olmadıkça Pen'i görmezden gelmek gibi bir alışkanlıkları vardı.

Bir hemşireyle konuştukları için beni henüz fark etmemişlerdi. Ancak Rhea görmüştü. Göz göze gelmemizin ardından bilerek arkasını döndü. George ve Caroline'ın hemşireyle konuşmasından faydalanıp Pen'in odasına girmeme izin verdi.

Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenirdim. Şu anda tek istediğim Pen'i görmektir.

Kardeşim uyuyormuş gibi görünüyordu ama kapıyı arkamdan kapattığımda kıpırdadı.

Başını çevirince gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sloane?"

"Selam." Gözlerimle deli gibi vücudunda korkunç yaralar olup olmadığını kontrol etsem de gülümsemeye çalıştım. Hastane yatağında minicik görünüyordu ama başındaki devasa sargı dışında başka hasar görememiştim. Bacağını ya da kolunu kırmamıştı. Yara bere yoktu. "Nasılsın?"

"İyiyim," derken halsiz sesinde titreme yoktu. "Endişelenme. Sadece küçük bir sıyrık. Herkes boşuna telaşlandı."

"Ne oldu?" Midemdeki düğümler gevşese de endişe hâlâ kalbimde oyalanıyordu.

“Çok aptalcaydı,” diye homurdandığında tam da dokuz yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu. “Düşüp başımı kaldırıma çarptım. Hepsi bu.”

“Pen.” Ciddi bir bakışla onunla yüz yüze gelmek için eğildim.

Hüzünle iç çekti. “Annie’yle yürürken yere yığıldım. Başımı kaldırıma çarptım ve... şey, neredeyse bir bisiklet üzerimden geçecekti.”

İçimden geçen küfrü ve soruları bastırdım. Annie izin günlerinde Rhea’nın yedeği idi. Günün kaza olasılığının en yüksek olduğu saatinde Pen’i dışarı çıkarmaması gerektiğini bilmeliydi.

Neyse ki hafif bir kaza gibi görünüyordu, aksi takdirde benimle konuşmak yerine Pen baygın halde uyuyor olurdu. Yine de endişelerim hâlâ tazeydi.

Saçlarını okşarken ne kadar ince ve narin olduğunu görmek kalbimi sızlattı. Küçücük olmasına rağmen şimdiden çok şey yaşamıştı.

“Ama ben iyiyim,” dedikten sonra gözleri kapanır gibi oldu. Tekrar açtığımda minik yüzünde kararlılık vardı. Birlikte olduğumuzda uyumamak için hep direnirdi. Bencil yanım biraz daha zaman geçirebileceğimiz için seviniyordu, endişeli yanımsa onu daha çok yormaktan korkuyordu. “Annie yine de beni hastaneye getirdi...”

Muhtemelen çok geçmeden onu özel bir odaya alırlardı. Babam yıllar önce hastanenin bütün bir bölümünün inşası için büyük miktarda bağışta bulunmuştu.

“Annie şimdi nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Kovuldu,” derken gözlerini kucağına çevirdi. “Rhea beni görmek için yeğeninin bebek partisinden erken ayrılmış.”

“Çünkü seni önemsiyor. Hepimiz önemsiyoruz,” dedim nazikçe.

Sargıya tekrar baktım. Nispeten küçük bir yaralanmaydı ama küçük yaralanmalar bile kronik yorgunluk sendromuna sahip

lâşilerde şiddetli etkilere neden olabilirdi. İyileşme süreci daha uzun oluyordu ve ağrı, semptomları şiddetlendirebiliyordu.

“Annemle babam burada olduğunu biliyor mu?” diye sorarken gözleri bir kez daha kapanır gibi oldu.

“Henüz bilmiyorlar.” Onlarla karşılaşma düşüncesi, yaşadığım rahatlamayı gölgeliyordu.

“Geldiğine sevindim. Onlar...” Devamını getiremedi çünkü kendinden geçmişti.

Bir dakika kadar oyalanarak birlikte geçirdiğimiz son anların tadını çıkardım.

İkimiz de yıllar önce ailemin yanından ayrıldığımdan beri değişmiştik. Daha büyüktük, biraz daha akıllıydık. George ve Caroline söz konusu olduğunda neyle karşı karşıya olduğumuzu çok daha iyi biliyorduk. Fakat bazı açılardan hâlâ aynıydık. Esiri olduğumuz koşulları değiştirme konusunda çaresizdik.

Rhea'dan aldığım acil mesajın yarattığı adrenalin dağılmış, beni soğuk ve sert bir berraklıkla baş başa bırakmıştı. Koridora adımımı attığım anda George ve Caroline gizlice Pen'i gördüğümü öğrenecekti. Buraya bu kadar çabuk gelebilmemin tek yolu Rhea'nın beni aramış olmasıydı, hızlıca gelmemin tek nedeni de Pen'i çok sevmemdi. Bilinen son görüşmemizde onun dört yaşında olduğunu düşünürsek, yıllar boyunca görüşmeye devam ettiğimizi anlamaları için dâhi olmalarına gerek yoktu.

Yine de belki şans benden yana olurdu. Belki George ve Caroline olayı büyütmez, Rhea'yı kovmaz ya da Pen'i inat uğruna bir daha hiç göremeyeceğim bir yere kapatmazlardı.

Tabii... Belki Şeytan da tövbe edip cehennemdeki krallığını bırakarak Noel Baba'nın oyuncak atölyesindeki Elflerden birine dönüşür.

Pen'in odasında saklanıp ailemin gitmesini beklemeyi düşün-
düm ama kapı penceresinden görebildiğim kadıyla gitmeye niyetleri yoktu. Birinin içeri girerek etrafta sinsice dolaştığını görmesi çok daha kötü olurdu.

Birçok şey olabilirdim ama korkak değildim. Sonuçları ne olursa olsun, bununla başa çıkabilirdim. Tek umudum Rhea'yı koruyabilmektir. Pen'in hastaneye kaldırıldığını haber verirken geleceğimi ve bunun sonucunda muhtemelen kovulacağımı biliyordu. Aynı zamanda Pen'in beni görmek isteyeceğini de biliyordu, anlayışlı davrandığı için işten atılmayı hak etmiyordu.

Kendimi toparlayıp kapıyı açtım ama daha eşikte kalakaldım.

Koridordakiler sadece George, Caroline ve Rhea değildi. Hemşire gitmişti ve bizimkilerin yanında son derece bakımlı, incecik bir sarışın duruyordu. Yanındaki kahverengi saçlı, mavi gözlü yakışıklı adam canı sıkılmış gibi etrafına bakınıyordu.

Bu sefer yanlarından gizlice geçmem imkânsızdı. Kapı arkamdan kapandığında dört -eski- aile ferdim susup çeşitli şok, inanamama ve şaşkınlık ifadeleriyle bana baktı.

"Ah," dedi sarışın hemen kendini toparlayarak. "İşte bu tam bir sürpriz."

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Tatlı konuşmasına rağmen sesi derime işleyip eski yaraların kabuklarını soyabilecek bir etkiye sahipti.

Adamı görmekse daha berbat bir histi. Geçmişten gelen bir tırın bana arkadan çarpması gibi hissettirmişti.

Bana kendimi hâlâ aşağılık ve değersiz hissettirebilen yegâne iki insan karşımdaydı. Kız kardeşim Georgia ile kocası, kayınbiraderim ve eski nişanlım Bentley...

*Düzenleme
Ny.ozlem*

24

Sloane

Floresan lambaların sert ışığı koridoru keskin beyazlara ve gölgelere boyuyordu. Ayakkabılar gıcırıyor, sağlık personeli aceleyle yanımdan geçiyor ve dezenfektan kokusu havayı ağırlaştırıyordu. Yine de bunların hiçbirisi, *Vogue* sayfalarından çıkmış modern bir *Grace Kelly* gibi görünen Georgia'yı etkilemiyordu.

"Penny'nin ailesi olduğunu söylediğini ve resepsiyonun girmene izin verdiğini söyleme sakın," dedi kardeşim. "Bu çok fena bir ironi olmaz mıydı?"

Teni göz tırmalayan ışıktaki bile imkânsız bir şekilde ışıldıyordu. Hamile olduğu henüz anlaşılmıyordu. Kaşmir kazağıyla İtalyan yün pantolonu, pilatesin şekillendirdiği hatları için özel olarak dikilmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen öyleydi. Yüzük-parmağındaki dört karatlık aile yadigârı elmas göz kamaştırıyordu. Bentley aynı yüzükle bana da evlenme teklifi etmişti.

Midemdeki yanmaya rağmen küçümseyen bakışlarımı kardeşime sabitledim. "Pen benim ailem. O zaman dört yaşındaydı. Yetişkinlerin berbat kararlarından sorumlu tutulamaz."

"Penelope bir Kensington," dedi Caroline buz gibi bir sesle. "Sense ismin haricinde artık bir Kensington değilsin. Yani onun ailesi falan değilsin. Burada olmaya hakkın yok."

"Günün büyük kısmında kızı yokmuş gibi davranan biri için çok büyük sözler," diyerek öfkeli bakışlarına buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Buralarda fazla zaman geçirme, Caroline. Yoksa insanlar senin gerçekten bir anne olduğunu düşünebilir."

“Seni küçük...”

“Caroline.” Babam karısının koluna dokundu. “Yapma.”

Üvey annem derin bir nefes alırken boynundaki elmas kol-yeye dokundu. Hâlâ gözleriyle ateş püskürüyordu ama devamını getirmedi.

Bana dönen George’un ne düşündüğünü yüzünden anlamak mümkün değildi, yine de cesaret kırıntıları ateşe dökülen demir gibi eriyip gitti.

Kopmamızın ardından ilk kez yüz yüzeydik. Bentley’yi görmek tır çarpmasına benziyorsa, babamı görmek sonsuz bir çöle hapsolmak gibiydi. Her bir kum taneciğinin kayması farklı bir anıyı çağırıyordu.

Yedinci yaş günümde Central Park Hayvanat Bahçesi’nde yürürken sevgi dolu bir sesle bana farklı hayvanları anlatması.

Sosyeteye takdim balomda yüzündeki gururlu gülümseme.

“Yapmam gerektiği” gibi yuva kurmak ve bebekler doğurmak yerine, ona kendi halkla ilişkiler şirketimi kuracağımı söylediğimde yaşadığı şok.

Georgia ve Bentley’yi arkamdan ilişki yaşamakla suçladığımdaki savunmacı tavrı, ilişkilerini “normal karşılamayı” ve onlara desteğimi vermeyi reddettiğimde gösterdiği öfke.

Son olarak da bana ültimatı verirken ses tonunun mutlak soğukluğu...

O kapıdan çıkarsan, bir daha dönemezsin.

Geçmişimizin ağırlığı ciğerlerimi eziyordu. Duygularım eski öfke ve taze nostaljinin karmaşasıyla dalgalanıyordu. Olmamakla övündüğüm bir korkak gibi arkamı dönüp kaçmamak için resmen savaş veriyordum.

Babamla tekrar görüşmemizin nasıl olacağını hayal etme cesaretini bulmam bile yıllarımı almıştı. Bu hayaller birbirimizi görmezden gelmekten, gözyaşları içinde sevinçle kucaklaşmaya kadar uzanıyordu. Birincisi en mantıklısı, ikincisiyse imkânsızdı.

Ölümün tehdit ettiği kardeşimin yattığı hastane odasının önünde karşılaşmak da bu aralığın tamamen dışında kaldığı için fazlasıyla mantıksızdı.

“Sloane.” Gösterdiği duygu miktarına bakıldığında babam şoförüyle de konuşuyor olabilirdi. “Penelope’nin burada olduğunu nereden öğrendin?”

Hayal kırıklığının acı tadı damağımı yakıyordu. Ne beklemiştim ki? Hasretle kucaklaşmayı mı?

“Ben...” Rhea’ya bakmamaya çalışıyordum. “Annie’den mesaj geldi.” Suçu kadının üstüne atmak kötü hissettiriyordu ama zaten kovulmuştu ve Pen’in hâlâ Rhea’ya ihtiyacı vardı. Üstelik bizimkiler muhtemelen Annie’ye bunu doğrulatma zahmetine girmezdi. Kovdukları insanları anında unuturlardı.

Caroline gözlerini kıstı. “O kadınla hiç tanışmadın.”

“Sen öyle san,” diyerek tek kaşımı kaldırdım. “Başka nereden öğrenecektim ki?”

“Penelope söylemiş olabilir.”

“Olabilirdi ama söylemedi.”

“Saçmalık bu,” diyen üvey annem öfkeli gözlerini babama çevirdi. “George, kovdur şunu. Bu aileyi *küçük düşürdüğü* günden beri artık bir Kensington değil... Tanrım, sonrasında bağış toplantılarında kim bilir kaç fısıltıya katlanmak zorunda kaldım. Üstelik...”

“Beni kovduramazsınız,” diye çıktım. “Burası kamu mülkiyeti. Kaç para bağışlamış olursanız olun, hastane sizin değil.”

“Belki değil ama hastane çalışanlarına yalan söyleyerek aile mahremiyetini ihlal ettiğin için uzaklaştırma kararı çıkarttırabiliriz.”

“Hiç durmayın. Benim...”

“Yeter!” Babamın kükreyişiyle ikimiz de aynı anda sustuk. “Önemsiz didişmelerinizin ne yeri ne de zamanı.” Ardından sert bakışlarını gözlerime dikti. “Sloane, yasal olarak hâlâ bir Kensington’sın ama ofisimden çıkıp gittiğin gün bu ailenin bir ferdi olma

haklarından vazgeçmiş oldun. Buna Penelope'yle hiçbir şekilde görüşmemenin de dahil olduğunu açıkça söylemiştim."

Tırnaklarım avucuma batıyordu. "O daha çocuk. Birinin onunla..."

"Penelope seni ilgilendirmez. Sağlığıyla ilgili sokaktaki yabancı birinden daha fazla bilgi sahibi olmaya hakkın yok." Hayal kırıklığı yüzünde dalgalanıyordu. "Bunu çözmüş olmalıydık. Telif etmen için sana fırsat tanısam da aldırmadın. Sonuçlarına katlanacaksın."

Soğukluğu konuşma gücümü balta gibi kesiyordu. Göğüs kafesimin ardında bir fırtına çıkmıştı ama hep olduğu gibi öfke yerine sadece gümbürtüsü vardı. Yağmur yoktu, gözyaşı yoktu. Sadece serbest kalmak isteyen ve bitmek bilmeyen sonsuz bir basınç...

"Rhea, Penelope'nin odasına gir ve orada kal," diye devam etti babam. "Ben, Caroline, Georgia, Bentley ya da hastane çalışanları dışında biri girmeye çalışırsa güvenliği arayarak beni derhal bilgilendir."

"Peki, Bay Kensington," dedi kadın usulca. Ardından bana endişeli bir bakış atıp telaşla odaya girdi.

Georgia ve Bentley'ye dönerek, "Doktor, Penelope'nin iyi durumda olduğunu söyledi," diye ekledi babam. "Siz isterseniz kalın. Ben ofise dönüyorum."

"Benim de Plaza'da Buffy Darlington'la buluşmam gerekiyor," diyen Caroline mantosuna sarındı. "Bir sessiz müzayede planlayacağız."

Çıkarken ne bana baktılar ne de son bir kez Pen'i kontrol ettiler. Beni görmezden gelmelerine şaşırمامıştım ama Pen'i yok saymalarına çok kızmıştım. Oysa beklemem gerekirdi. Onların ebeveynlikten anladıkları *en azını yapmaktan* ibaretti.

Damarlarım, karşılaşmamızın artçı şoklarıyla uğulduyordu. Yıllarca hayalini kurduğum bu an hem bunaltıcı hem de eziciydi ama henüz bitmemişti.

“Bugün *bu* şovla karşılaşmayı beklemiyordum,” dedi Georgia başını yana eğerek. “Telaî etmen için fırsat tanıdığını söylerken babam ne kastediyordu?”

Yanındaki Bentley suskundu. Beni gördüğünden beri hiç konuşmamıştı ve böylesi en iyisiydi. Ağzını açsa yumruğu yapıştırdım. *İki kere.*

“Hamileliğinle ilgili mesaj göndermişti,” derken kasılan mide-me rağmen gülümsedim. *Öğle yemeğinde o tavuklu salatayı yememeliydin.* “Tebrik ederdim ama burada yalan söylemeyen tek kişi benim.”

Bentley kızarma inceliğine sahipti, Georgia değildi.

“Sorun değil,” dedi Georgia delirtici sakinliğiyle. “Babamın bize aldığı ev bütün tebriklere bedel. *Sonunda* bir torunu olacağı için çok heyecanlı. Torun demişken... hâlâ bekâr mısınız?” Çıplak yüzükparmağıma bakıyordu. Küstah ses tonu zaten uyarılmış sinirlerimi adeta zımparalıyordu. “Neden acaba?”

Bentley’yi yumruklama isteğim aklımdan çıkıp gitmişti çünkü kardeşimin kalp şeklindeki mükemmel yüzü kol mesafemdeydi.

“Ben de şaşıyorum.” Araya giren bu kadife ses, üzerime bir güvenlik battaniyesi gibi serildi. “Bu yüzden başkaları kapmadan benimle çıkması için ısrarcı davranıyorum.”

Birden içim ısındı. Çok geçmeden güçlü bir kol belime sarılıp beni kendine çekince içimde kopmaya hazırlanan fırtına diniverdi.

Bunu sadece bir kişi yapabilirdi.

“Xavier Castillo.” Georgia sırtını dikleştirdi. Gözleri Xavier’in dağınık siyah saçlarında ve biçimli vücudunda geziniyordu. Onun hoşlandığı kolejli oğlanlara benzemiyordu ama Xavier çok az kişinin sahip olabileceği saf bir şehvet yayıyordu. Ayrıca aile serveti Bentley’inkinin üç katıydı.

Kardeşimin bakışları karşısında gerilirken damarlarımda çirkin ve yeşil bir şeyin dolaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Bentley de kaskatı kesilmiş, sahiplenici elini Georgia’nın

kalçasına yerleştirmişti. Ona aldırmayan kardeşimin gözleri Xavier'in belime dolanan koluna kaydı.

"Sloane'la mı çıkıyorsun?" diye sorarken inanmadığı sesinden belli oluyordu.

"Evet," dedi Xavier usulca. "Aylarca peşinden koştum, neyse ki sonunda benimle çıkmayı kabul etti." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Geciktiğim için kusura bakma, bebeğim. Park yeri tam bir kâbustu. Resepsiyon görevlisi de başta aileden olmadığım için zorluk çıkardı. Pen nasıl?"

"Başı sarılı ama iyileşecek," diyerek gerçekten kız arkadaşımıymışım gibi ona sokuldum. Teknik açıdan yalan söylemiyorduk, gerçekten çıkıyorduk. Xavier'in rahat tavrı bunu daha da gerçek kılıyordu. "Geldiğin için teşekkürler." Son sözlerimde yüzde yüz samimiydim.

"Her zaman, *luna*. Daima yanında olacağım."

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerindeki samimiyet kalbimin teklemesine neden oldu. Bunu kaç kere görürsem göreyim, beni şaşırtarak ödümü koparmayı başarıyordu.

Sahtekârlarla nasıl başa çıkılacağını bilirdim çünkü her gün düzinelercesiyle uğraşıyordum. Ancak nadiren karşılaştığım samimi insanlar savunma hatlarımı felaketle sonuçlanabilecek bir şekilde aşabiliyorlardı. Söz konusu Xavier olduğunda da felaketten korunmak için çok geç kalmış olabilirdim.

O...

Bentley boğazını temizleyince düşüncelerim dağıldı. "Sen bu adamın halkla ilişkiler sorumlusu değil misin?" diye sordu.

Georgia ona sert bir bakış attı. Müşteri listem bir sır değildi ama eski nişanlımın bu kadar ilgili olması tuhaftı.

"Müşterinle çıkman mesleki etik kurallarıyla çelişmiyor mu?"

Ona öylece baktık.

Kahretsin.

Bentley haksız değildi ama ilişkimizin detaylarını ona açık-

layacak değildim. Dürüst olmak gerekirse, bütün mazeretlerimi bir kenara bırakıp bu yola girdiğimde Xavier'le çıkmak istemem dışında başka iyi bir neden bulamayacağımdan korkmuştum. Xavier mantığıma, çekingengliğime, rasyonelliğime ve beni bu gibi bataklıklardan uzak tutmak için güvendiğim diğer her şeye karşı bir tehditti.

Fakat Georgia'nın yüzündeki kibirli ifadeyi silmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, ilişkimizi toplum içinde gizli tutmamız gerektiğini bile unutmıştım. Saklanmıyorduk ama gösteriş de yapmıyorduk. Çünkü şehrin dedikodu ağına laf vermek istememiştik.

“Kiminle çıktığın ya da işimi nasıl yürüttüğüm seni hiç ilgilendirmez,” dedim soğukkanlılıkla. “Kendi işine bakmanı söyledim ama bir işin yoktu, değil mi?” Başımı hafifçe yana eğdim. “Princeton'a kabul edilmen için servet döktüler ancak ne kadar para öderlerse ödesinler, ailenin sana iş tutturamaması çok üzücü.”

Bentley'nin elmacıkkemikleri neredeyse morarmıştı. Babası gibi özel sektördeydi ama işi almasının nedeni babasının bağlantılarıydı. Ayrıca Princeton'a yedek listeden girdiğinin hatırlatılmasından *nefret* ederdi. Okula kabul edilmesinin tek nedeni, ailesinin üniversiteye bağışladığı binaydı.

“Saçmalık,” dedi Georgia. Babamı ya da ilişki durumumu bana karşı kullanamadığı için konuşmaktan sıkıldığı belliydi. “Burada durup hakaretlerini dinleyecek değiliz. Hadi gidelim, Bentley. Le Boudoir'da akşam yemeği rezervasyonumuz var.”

Gitmeden önce Pen'le ilgili tek bir kelime bile etmediler. Ailemin özeti gibiydiler. Hastaneye gelmek gibi yüzeysel inceliklerde muhteşemlerdi ama sonrasında bunu sürdüremeyecek kadar becericilerdi.

Doğrusu Georgia'nın gelmesi bile şaşırtıcıydı. Nadiren görüşmelerine rağmen Pen'le birbirlerine katlanmanın ilerisine geçmezlerdi. Kardeşimin çocuklarla hiç ilgilenmemesi hamileliği açısından endişe vericiydi. Bir de Pen onun *fazlasıyla* narsist

olduğunu düşünürdü. Kelimeyi nereden öğrendiğini bilmiyordum ama haksız sayılmazdı.

İkisi uzaklaşırken, “Harika bir ailen var,” dedi Xavier. “Onlarla neden konuşmak istemediğini anlayamıyorum.”

Küçük bir kahkaha attım. “Evet, ben de anlayamıyorum.”

Artık ailem gittiği için dik durmamı sağlayan direncim de çökmüştü. Adrenalin gözeneklerimden sızarken omuzlarım düştü, hissettiğim ağırlık bitkinliğe neden olmuştu.

Xavier’in kolundan kurtulup Pen’in odasının karşısındaki sandalyelerden birine çöktüm. Boş gözlerle karşı duvara bakıyordum. Ailemle yaşadığım sürpriz karşılaşmadan sonra duygularım altüst olmuştu.

Bazen affedebilen ve untabilen bir insan olmayı istiyordum. Kırgınlığımı ve öfkemi yutarak Georgia için mutluymuşum gibi davransaydım, bu bir gün gerçek olabilirdi. Gerçekleşene kadar numara yapmayı önermezler miydi?

Kardeşim iyi bir kardeş olsaydı ve Bentley’le ihaneti tek seferlik kalsaydı, numara yapmayı düşünebilirdim ancak Georgia hiçbir zaman iyi olmamıştı. İlgi odağı olmaya ve her istediğini elde etmeye alıştı. Çoğu zaman istedikleri büyükannemin doğum günümde hediye ettiği türünün tek örneği porselen bebek, annemin sosyeteye takdim balosu için aldığı *vintage* elbise ve elbette nişanım gibi sahip olamayacağı şeylerdi.

Bebek ve elbise konusunda o kadar yaygara koparmıştı ki, babam ikisini de ona vermişti. Bentley’ye gelince... Bentley onun suç ortağıydı. Aldatan kişinin bu işi yaptığı kişiden daha çok sorumlu olduğuna inanırdım ama onların durumunda ikisi de Brooklyn Köprüsü’nden atlasa umurunda olmazdı.

Bir hışırtı duyunca Xavier’in yanıma oturduğunu fark ettim. Yaşananları sindirmeme sessizce izin vermişti. Bunun için ona minnettar olsam da sonsuza kadar uyuşuk bir halde kalamazdım.

Yüzüne baktım. “Teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum,” diyerek arkasına yaslandı. Kişiliksiz hastane koridoruna rağmen oturuş şeklindeki aşinalık insana güven veriyordu. “Her zaman yaptığım gibi sadece gerçeği söylüyordum.”

“Doğru. Yukarı çıkabilmek için resepsiyon görevlisine ne söyledin?”

“Hiç,” derken gözlerinde hınzır kıvılcımlar uçtu. “Benjamin” benim yerime konuştu. Aslına bakarsan beş Benjamin. Bir de nişanlın olduğumu söylemiş olabilirim.”

“Bu yasadışı olmalı ve üzerinde bu kadar nakitle ortalıkta dolaşmayı bırakmalısın. Güvenli değil.”

“Güvenli değil mi?” Kıpırdadığında dizi benimkine değdi. “Yoksa benim için endişelenmeye mi başladın, luna?”

“Hayır, başlamadım.” *Başlama* noktasını haftalar önce geride bırakmıştım ama bunu o zaman henüz bilmiyordum.

Ani bir endişe dalgasıyla sarsıldım. Önemseydiğimi itiraf etmek, dişlerimi kerpetenle söktürmekten farksızdı. Fakat duyguları konusunda bana karşı dürüst davranmıştı, o yüzden ben de -bir dereceye kadar- dürüst olmalıydım.

İmalı cevabımla Xavier’in sırtışı soldu, ardından gözlerindeki şaşkın kıvılcımlar yerini yavaşça bir sıcaklığa bıraktı. “O zaman aynı durumdayız,” derken yumuşacık sesi endişelerimi uzaklaştırdı.

“Sanırım öyleyiz.”

Bir süre konuşmadan oturduk ve hemşirelerle yabancıların gelip geçmelerini seyrettik. Hastaneler gözyaşı yuvasıydı, aynı zamanda teselli ediciydi. Çünkü acımızda yalnız olmadığımızı ve evrenin sürekli bizi hedef tahtasına koymadığını hatırlatıyordu. Baktan şeyler herkesin başına gelirdi. Tuhaf bir teselli olsa da teselliydi.

* Yüz dolarlık banknot, üzerinde *Benjamin Franklin* portresi bulunması nedeniyle bu şekilde anılmaktadır. (ç.n.)

“Pen gerçekten iyi mi?” diye sordu Xavier.

“Evet. Ailemle karşılaşmadan önce birkaç saniyeliğine göre-bildim,” derken pantolonumdan fırlayan bir iplikle oynuyordum. “Babamla üvey annem de buradaydı. Sen gelmeden önce gittiler.”

“Yukarı çıkarken gördüm,” dedi nazikçe. “Nasıldı?”

“Beklediğim gibi. Kensington ailesi birleşmedi.” Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye titredi. “Kardeşimle kocası hakkında ne düşünüyorsun? Çok sevimli değiller mi?”

“Aklıma ilk gelen sevimlilik olmadı maalesef.”

Küçük bir kahkaha içimdeki fırtınayı yarıp geçti. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama Xavier’in korkunç durumları katlanılabilir hale getirmek gibi bir yeteneği vardı.

“Bentley’yle aranda bir gerginlik vardı sanki,” diye ekledi. “Kardeşinle zıtlaşmanın çok ötesinde bir gerginlik.”

Kulüp açmaktan vazgeçerse, bu adam *FBI*’a katılabilirdi. Gözlemleri dehşet vericiydi.

“Olması normal. Kardeşimle evlenmeden önce nişanlıydık.” Şaşkınlık içinde hızla bana baktığında gülümsemem daha buruk bir hal aldı. “Çok kişi bilmez. En azından New York’ta fazla bilen yok.”

Hikâyenin tamamını arkadaşlarıma bile anlatmamıştım. Kısmen bilirlerdi ama anıları deşmek benim için fazlasıyla acı vericiydi. Bir kutuya kilitleyip yaşanmamış gibi davranmayı tercih ederdim.

Ancak Bentley’yle karşılaşmak o kutunun kilidini paramparça etmişti ve anılarda boğulmamak için biriyle paylaşmaya ihtiyacım vardı.

“Londra’da üniversite okurken tanışmıştık,” diye başladım. “Ben üçüncü sınıftaydım, o da son sınıfta. Mezuniyet sonrası iş için orada kaldı, sonra bir süre ilişkimizi uzaktan sürdürdük. O zamanlar bir yatırım bankasında çalışıyordu ve çok yoğun olduğu için sık sık ziyaretine giden ben oluyordum. Sonra New York ofi-

sine transfer olunca evlilik teklif etti. Kensington Hİ'yi kurmamdan bir ay önceydi.”

Çıkmaya başladığımızda babam çok heyecanlanmıştı. Bentley'nin iyi bir işi vardı, hep doğru şeyler söylerdi ve *kabul edilebilir* derecede zengin bir aileden geliyordu. Özetle George Kensington'ın hayalindeki damattı. Şimdi benim yerime mükemmel kızıyla evlendiği için babam muhtemelen çok daha mutluydu.

“Zaten şirketimi kurma planlarına başlamıştım, o yüzden düğünümü planlamak için bunları aksatamazdım. Erteleyebilseydim bile hiç istemiyordum. Ancak şirketin ilk ayları... fazlasıyla stresliydi. Haliyle ilişkimizde gerginlikler çıkmaya başladı. Beni işime öncelik verdiğim için suçluyordu. Ben de onu başarısız olmamı istemekle suçluyordum. İkimiz de öylesine yoğun çalışıyorduk ki, birbirimizi neredeyse hiç görmüyorduk ve *görüştüğümüzde* tek yaptığımız kavga etmektir. Yine de onu seviyordum, şirkette işler oturup evlendiğimizde bütün sıkıntıların biteceğini düşünüyordum.”

Duyuma mesafesinde Xavier'den başka kimse olmasa da utançtan her yerim kızarmaya, kaşınmaya başlamıştı. Büyük aptallık etmiştim. Kariyerimi başlatırken destek olmayan Bentley'nin başarılı olduğumda daha da bozulacağını bilmeliydim.

“Evlilik teklif etmesinden birkaç ay sonra iş için Londra'ya gittim. Noel zamanı olduğundan gitmem elbette kavga nedeniydi ama o sırada en büyük müşterimin bir krizini çözmem gerekiyordu. Neyse ki sorun beklediğimden hızlı çözüldü ve eve erken döndüm. Dairemize girdiğimde onu oturma odamızda kardeşimle sevişirken yakaladım. Yılbaşı arifesiydi.”

Ne kadar silmeye çalışırsam çalışayım, o görüntü beynime kazınmıştı. Georgia benim seçtiğim kanepede yüzüstü uzanıyordu, Bentley arkasındaydı. Orada donakalmış halde neler olduğunu anlamaya çalıştığım sırada zevkten inliyorlardı. Kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki, işleri bitene kadar varlığımın farkına bile varmamışlardı.

Yepyeni bir aşağılanma duygusuyla sarsıldım. Aldatılmak elbette kötü bir şeydi ama insana bunu nişanlısı ile kardeşinin yapması ihanetin bambaşka bir boyutuydu. Georgia'yla hiçbir zaman yakın olmamıştık ancak böylesine duygusuz olabileceği aklımın ucundan geçmemiştir. Sonrasında özür bile dilememiştir.

“Tanrım.” Xavier İspanyolca küfürler etti. “Çok üzüldüm, *luna.*”

“Sorun değil. Önemli bir hayat dersiydi,” dedim duygusuzca. *İnsanlara güvenme, onları kendine yaklaştırma.*

Onları umursamazsam, canım da yanmazdı.

“Pişmanlık bile göstermediler. Bentley’nin gözünü dışarıya dikmesinin çok çalışmamdan kaynaklandığını söyleyince Georgia’yı evden attım. O gittikten sonra Bentley’yle acayip bir kavgaya tutuştuk. Sonra...” Sandalyenin kenarlarını kavrayan parmaklarım bembeyaz kesilmişti. “Sonra Bentley *buz gibi* olduğumu söyledi. Hep buzlar kraliçesi gibi davranıyormuşum ve şirketimi kurduktan sonra daha da beter olmuşum. Söylediğine göre hayatı tutkuyla yaşayan Georgia’yla takıldığı için onu suçlayamazmışım çünkü ben duygularımı bile doğru dürüst gösteremiyormuşum. O gece ayrıldık. Bir hafta sonra Georgia’yla çıkmaya başladılar.”

Buzlar kraliçesinin teki olmasan, belki başka yere bakmam gerekmezdi.

Boğazım ve burnum yanıyordu. “Daha da beteri, babam Georgia’dan taraf oldu. Ona göre biricik, kusursuz kızının iyi bir nedeni olmadıkça böyle bir şey yapması imkânsızdı. Bana aynı suçlamaları yöneltti ve karşı çıktığımı görünce ültimatom verdi. Ya unutacaktım ya da defolup gidecektim. Ben de gittim.”

Yaşananları yüksek sesle anlatmak kalbimde taze yaraların açılmasına neden oluyordu. Yine de dudaklarımdan dökülenler hastanenin steril havasında çözülürken başlangıçtaki acı zamanla iyileştiren bir uyuşukluğa dönüştü.

Kilit altında tutmayı tercih ederek anılarıma güç vermiştim. Yıllar içinde bu anılar iltihaplanmış, boynuzlar ve pençeler çıkar-

muş, farkında olmasam da sürekli kaçtığım bir kâbusa dönüşmüştü. Şimdi dile getirdiğimde güçlerini ellerinden almıştım.

Kötü anılar, büyük bir perdenin ardında durup bana zarar verebileceğine ikna etmeye çalışan küçücük bir adamdan başka bir şey değildi. Oysa zarar veremediği ortadaydı.

Georgia'nın rezil bir kardeş ya da Bentley'nin kendine güveni olmayan piçin teki olması benim suçum değildi. Önyargıları yüzünden babamın gözünün önündekini göremeyecek kadar kör olması da benim suçum değildi. Utanması gereken ben değilim, *onlardı*.

"Sloane. Beni dinle." Xavier omuzlarımdan tutarak beni kendine çevirdi. Gözlerindeki kıvılcımlar öfkenin kıpkırmızı korları gibiydi. "*Buz gibi* falan değilsin. Kendini farklı göstermeye çalışsan da hayatımda gördüğüm en tutkulu insansın. Ayrıca sen sadece beş yılda dünyanın en iyi halkla ilişkiler şirketini kurdun. Sence tutkulu olmayan biri bunu yapabilir miydi? Hem soğuk olsan bile o dangalak herif bunu hak etmişti. Seni olduğun gibi sevemiyorsa ne zamanına ne de enerjine değer."

Yüz ifadesi sertti. Dokunuşu, inancını ruhuma kazımaya çalışırcasma tenimi yakıyordu.

O kadar anıydı ki, ayakta olsaydım mutlaka tökezlerdim. Midedeki *vınlamayı*, baş döndürdüğü kadar kafa karıştıran ama tamamen tatsız sayılamayacak bir uçurumdan yuvarlanma hissi takip etti. Kelimeleri hücrelerimden süzülüyor, böylesine boktan bir güne rağmen şampanya baloncukları gibi damarlarımda uçuşuyordu.

Xavier Castillo. Sadece sen.

"Motivasyon koçu olmalısın," dedim gülümsemeye çalışarak. "Konuşma yaparken sahneleri darmadağın ederdin."

"Aklımda tutarım." Bu sefer gülümsemiyordu. "Bana anladığını söyle, *luna*. Yaşananların hiçbirisi senin suçun değildi. Bentley'nin, Georgia'nın, ailenin *canı cehenneme*." Duraksadı. "Pen hariç."

Boğazımda bir kahkaha oluşurken tutmaya çalıştığım gözyaşlarım tetiklendi. “Anlıyorum.”

Gerçekten anlıyordum.

Bu konuşmadan saniyeler önce ben de aynı sonuca varmıştım ama düşünmüş olmakla bir başkasının onayladığını duymak farklı şeylerdi.

Omuzlarımdan bir yük kalkarken yıllar sonra ilk kez rahat nefes aldım.

Ailemle karşılaşmak bir felaket olarak başlamıştı oysa sonunda iyileştirici bir etkisi olmuştu. *Kim bilebilirdi ki?* Xavier hayatıma girdiğinden beri hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu ama bundan şikâyetçi değildim.

“Güzel.” Omuzlarımı bıraksa da gözleri hâlâ temkinliydi. “Pen’i tekrar görmek istemiyorsan, buradan çıksak iyi olur.”

“Bir süre daha uyuyacaktır. Hem Rhea’nın başını belaya sokmak istemem,” dedikten sonra babamın yeni ültimatomundan bahsettim. Xavier’in tekrar sıralamaya başladığı küfürler nedeniyle gülümsemeden edemedim. “Evet, çalışanlar soru sormaya başlamadan gitsek iyi olacak.”

Hızlıca saatime baktım... *Siktir! İki saat mi?* Bu nasıl olabiliirdi?

“Akşam için bir şeyler alırsın, sonra seni dairene bırakırım,” dedi Xavier dışarı çıktığımızda. Hava kararmıştı. Serinlik ceke-timle kazağımın arasından sızıyordu. “Acıkmış olmalısın.”

“O kadar aç değilim.” Az önceki arınma deneyimine rağmen boş daireme dönme düşüncesi rengimin solmasına neden oluyordu. Eh, Balık vardı ama arkadaşlık ettiği söylenemezdi.

Genellikle yalnız olmak benim için sıkıntı değildi, hatta yalnızlığı tercih ederdim. Ancak son birkaç saatin ardından fiziksel rahatlamaya ve günü üstümden silkeleyip atmaya ihtiyacım vardı.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedim arabanın yolcu tarafında dururken. “Geçen gün Greenwich Village’da çok iyi bir kulüp olduğunu söylemiştin. Çarşamba günleri açık mı?”

KEYİF KRALI

Xavier'in kaşları kalktı. "Evet ama..."

"Gidelim."

"Emin misin? Uzun bir gün oldu."

"O yüzden gitmek istiyorum," diyerek yolcu koltuğuna oturdum ve emniyet kemerimi taktım. Xavier de direksiyonun başına geçti. "Hep daha spontane olmamı söylersin. İşte spontane oluyorum."

"Sandığın gibi bir kulüp değil," derken yüzümü inceliyordu. Sonunda görmek istediği şeyi görmüş olmalıydı. Çatık kaşlarının yerini bir gülümseme aldı. "Gitmek istiyorsan gideriz, sadece uyarmadı deme."

25

Xavier

“Bana bunu yaptığına inanamıyorum.” Onu döndürdüğüm sırada Sloane nefes nefese kalmış halde beni suçluyordu. Elbisesi dizlerinin etrafında ipeksi ve mavi bir bulut gibi dalgalandı, en sonunda yavaşça söndü. “Beni bir *salsa* kulübüne getirdin. Seni asla affetmeyeceğim.”

Dudaklarımın kenarları keyifle yukarı kıvrıldı. “Neden? Çok eğlendiğin için mi?”

“*Salsa yapmayı bilmediğim için.*”

“Gayet iyi gidiyorsun, *luna*,” diyerek onu tekrar kendime çektim. Bir elimle bel kıvrımını kavrarken diğeriyle dansa rehberlik ediyordum. “Yaptığın her şeyde yüzde yüz mükemmel olmak zorunda değilsin. İspanya’daki dans dersimizi unuttun mu? Kendini bırak ve eğlenmene bak.”

Greenwich Village’daki bir yeraltı salsa kulübünde idik. Müşteriler yeni başlayanlardan dünya yarışmalarını kazanmış profesyonel dansçılara kadar uzanıyordu. Zaten kulübün güzelliği de buydu. Kapısı herkese açıktı ve burada kimse kimseyi yargılamıyordu.

İki saat önce gelmiştik. Biraz *Jose Cuervo**’nın da yardımıyla Sloane’u dans pistinde bana katılması için ikna etmiştim. Piste benimle gelecek kadar rahatlamasına rağmen henüz kendini tamamen dansa kaptıramamıştı.

“Dans dersimiz.” Sloane çenesini kaldırıp bana baktı. Yanak-

* Meksika kökenli tekila markası. (ç.n.)

ları kızarmıştı, gözlerindeki parıltı kalbimi sızlatıyordu. Savunma kalkanları olduğunu biliyordum, *ne kadar* kalm olduklarını ise ancak indiklerinde fark edebilmişim. “Onları hatırlamıyorum bile.”

“İşte buna alındım. Gösterdiğim onca çabaya rağmen hatırlamıyorsun, öyle mi? Bir dahaki sefere hatırlamasan bile hatırlıyormuş gibi yap lütfen.” Tembel dans adımlarıyla dönerek pistin kıyasına yöneldim. Küçük bir kulüptü, bu da çok fazla boş alan olmadığı anlamına geliyordu. Fakat Sloane’un mümkün olduğunca bana kalmasını istiyordum.

“Öyle demek istemedim, koca bebek. İspanya bir ömür önce siymiş gibi geliyor ve...” Elim yavaşça sırtından yukarıya kaydığında nefesini tuttu.

“Ve?” diye üsteledim.

Derin bir sırt dekoltesi vardı, elimin altındaki ipek kumaşın yerini pürüzsüz teni aldı. Parmaklarım zahmetsizce kayıyor, sıcaklığı kanımı sıvı aleve dönüştürüyordu. Düşüncelerimi tehlikeli bir şekilde bulanıklaştırıyordu ama umurumda değildi. Buraya tanıdıklarımız uğramazdı. Kimse kim olduğumuzu bilmiyordu. Yani bu gece özgürdük.

“Ve...” Köprücük kemiğini hafifçe okşadığımda bir an için gözlerini kapattı. “Üzerinden sadece bir ay geçtiğine inanamıyorum.”

“Hakkıyla yaşanırsa bir ay yıllara bedeldir,” diyerek elimi ensesine götürüp başparmağımla tenini okşadım. “Hatırlamadığına göre tazeleme dersi yapmamız gerekecek.”

Temkinli bir keyifle kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Öyle. Öğretmenlik rolümü *çok* ciddiye alırım.” Başımı eğdiğimde nefesi dudaklarımı gıdıklıyordu.

Kütüphaneden beri öpüşmemiştik. İşleri ağırdan almak istiyordum ama Sloane’un yanındayken ne istediğimin bir önemi yoktu.

Onu sadece *istemiyordum*. Ona ihtiyacım vardı. *Çaresizce*.

Ona, okyanustaki gelgitlerin aya ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacım vardı. Onun da bana karşı küçücük bile olsa böyle hislerinin olması için her şeyi verirdim.

“Kendini bırak,” dedim usulca. “Müziği dinle, kendini müzikte kaybet.”

Yüz hatlarında tereddüt dalgalanıyordu. Sloane için kontrol bir lüks değil, gereklilikti. Fakat hepimiz ara sıra kontrolü bırakmak zorundaydık. Aksi takdirde dünyamız her zaman etrafına çizdiğimiz keyfi sınırlara hapsolürdü.

“Kimse bizi izlemiyor.”

Sırtı duvara dönüktü, bedenim onu dans pistinden saklıyordu. Vücutlarımız birbirine sıkıca yaslanmıştı. Kalbinin düzenli ve güçlü atışlarını duyabileceğim kadar yakındık.

“Sadece biz varız, *luna*.”

Arka planda, yüksek tempolu müzik yeni bir şarkının yumuşak ritmine dönüştü. Buğulu vokaller havaya karışıyor, etrafımızdaki çiftlerin ritmi yavaşlıyordu.

Yutkundü. “Peki,” diye fısıldadı.

Yanıtı vanilyalı viski gibi kanıma karıştı. Dans dersinden bahsediyorduk ama ona rehberlik ederken aklımdaki son şey danstı.

Burası aynı anda yüz kişiyi alacak kadar büyük, insanların çekingenliğini yok edecek kadar loş ve samimi bir mekândı. Tepemizde parlayan kehribar rengi ışıklar Sloane’un elmacıkkemiklerine vuruyordu. Elim boynundan tekrar beline doğru kayarken ürperdiğini hissettim.

Başlangıçta kaskatıydı ama doğal bir sezgiyle hareket ediyor, bedeni senkronize bir şekilde dönüyor ve ayakları benimkini hiç kaçırmadan takip ediyordu. Müzik ilerledikçe hareketleri daha da akıcı hale gelmişti. Çelik eriyerek ipeğe dönüşüyordu. Gözlerindeki temkinli bakış kaybolduğunda damarlarım alev aldı.

Ders denilen şey teknikti, kişisel olamazdı. Peki ya bu? Olabildiğince kişiye özeldi.

“İlk buluşmada sınırı aşmadığını söylemiştin,” derken ışıqların altında gözleri parlıyordu. “Peki ikinci buluşmada?”

Sorusu bütün bedenimde şok etkisi yaratmıştı. Damarlarımdaki alevler adeta cehennem ateşine dönüşürken bütün düşüncelerim darmadağın oldu.

Artık sadece o, dansımız ve ikimiz vardık.

“İkna edilmeye açığım.” Boğuk sesim bedenimin arzularını ele veriyordu. Kaslarımı saran tenim fazlasıyla gergindi. Sloane’un tadına bakmazsam her an patlayabilirdim.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsedi.

Parmak uçlarında yükselerek kısa ama acı dolu bir bekleyişin ardından dudaklarını benimkilere değdirdi.

Hepsi buydu. Tek bir hafif temasla dizginlerim kırılmıştı.

Kollarını boynuma doladığında elim saçlarının arasına daldı ve duvara yapıştık. Birilerinin izleyip izlememesi sikimde değildi. O anda Sloane’dan başka kimse yoktu. Ona, dudaklarının yumuşaklığına, tatlılığına, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın açlığıyla dilinin tadını keşfederken çıkardığı küçük inlemelere, sık nefeslerine *doyamıyordum*.

Öpüşmenin rengi olsaydı, şu an yaptığımız etrafımızda kırmızı, kehribar ve kobalt renginden oluşan bir senfoni yaratırdı. Tenime işliyor, sinir ağımın her ucuna elektrik akımları gönderiyordu.

Siyah ve beyazdan ibaret bir dünyada Sloane benim kaleydoskopumdu.

“Xavier.” Sık nefesleri arasında ismimi sayıklayınca nispeten kendime geldim. “Gitmeliyiz. Yalnız kalabileceğimiz bir yere.”

Bir şehvet dalgası bu anı uzatma arzumu bastırırken, geri çekilip dolgun dudaklarını ve baygın gözlerini seyrettim. Topuzu biraz dağılmıştı, yüzünü ve göğsünü çilek rengi bir kızarıklık süslüyordu. Hayatımda onun kadar mükemmel birini görmemişim.

Çok güzeldi ve tamamen benimdi.

Eğilip dudaklarını uzun bir öpücük için tekrar esir aldım. “Aklımda bir yer var.”

Kapıdan girdiğimiz anda ilk giysiler yere düşmeye başladı. Yol kısa sürmüştü ama yanımda bu kadar güzel ve arzulu bir kadının varken on dakika bile bir ömür gibi hissettirmişti.

Bir kırmızı ışığa ya da yavaş yürüyen birine daha denk gelseydik, şehvetin baskısıyla arabayı bir yerlere çarpabilirdim.

En sonunda başarmıştık. Birbirimizi çırılçıplak kalana dek soyarken her yer elektrikleniyordu.

Elbise, ayakkabılar, gömlek ve pantolon...

Sutyenini açtım, hızla bir kenara attım. Ardından Sloane'un çekip indirdiği *boxer*'ımı tekmeleyerek arkama fırlattım.

Vahşi arzularımızda ne mantık ne de senkron vardı. Son giysi parçası vücudundan kayıp yere süzülürken artık *hiçbir şey* umurumda değildi.

Ay ışığı pencereden süzülüyor, Sloane'un kıvrımlarına vuruyordu. Memelerinin altında gölgeler oluştururken omuzlarına gümüş renkli bir örtü seriyordu.

Upuzun bacaklar, kremi bir ten ve ayın öpücüğüyle belli belirsiz ışıldayan saçlar... Dünyaya inmiş bir tanrıça gibi görünüyordu ama en güzel tarafı yüzü ya da çıplaklığı değildi.

Bunların arkasındaki güvendi.

Burada... evimde çıplak ve savunmasızdı. Ben de bir saniyeyi bile hafife alacak kadar aptal değildim.

Elim omzundan boynuna ve saçlarına kayarken dudakları aralandı. Telaşımızdan dolayı saçları dağınık görünse de bozulmamıştı. Bir an önce saçlarının omuzlarına döküldüğünü görme dürtüsü, içimde sıcak ve parlak bir alev yakmıştı.

"Saçını aç, Sloane," dedim usulca.

Tereddüt etmesini beklemiştim, oysa gözlerini gözlerimden ayırmadan yavaşça tokalarını çıkardı. Saçları ipekten bir şelale gibi yüzünün etrafına dalga dalga dökülüp göğsüne yayıldı.

Nefesim kesilmişti. Daha mükemmel olamayacağını düşündüğüm her seferinde yanıldığımı kanıtlıyordu.

“Aferin kızıma.” Saçlarını kavrayarak başını arkaya eğdiğimde göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyordum. “Yumruğuma dolanmış hallerini daha çok sevdim.”

Hava değişti. Baş döndürücü beklenti yerini saf, ham bir şehvete bıraktı.

Kulüpteki gibi sırtını duvara bastırduğımda nefesi kesildi. Bu sefer etrafta dizimle bacaklarını nasıl araladığıma tanık olacak ya da parmaklarım kadınlığına dokunduğunda çıkardığı iniltiyi duyacak kimse yoktu.

Bütün kaslarım gerilirken aletim acıyla zonkluyordu.

Hassiktir.

İslenmişti.

O kadar islenmişti ki, hiç zorlanmadan kolayca içine girebilirdim. Ancak bu kadar çabayı en iyi kısmı aceleye getirmek için göstermemiştim.

Ayrıca yemeden önce oynamayı severdim.

Başparmağımı yavaşça klitorisinden geçirirken, “Şimdiden islenmişsin, *luna*,” diye mırıldandım. Nefesini tutarak başını geriye attı ve dudaklarım tatmin duygusuyla kıvrıldı. “Daha yeni başladık.”

Titreşen kirpiklerinin arasından ateş saçarcasına baktı. “Sürekli konuşacak mısın, yoksa başladığın işi bitirecek misin?”

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. *İşte benim kızım.*

Çırlıçıplak duvara yapıştığında bile sivri dilinden vazgeçmiyordu. Onu Sloane yapan tam da buydu.

“Başladığım işi her zaman bitirmişimdir,” diyerek saçlarını kavrayan yumruğumu sıkılaştırıp biraz daha çektim.

Başını iyice arkaya attığında boğazı ortaya çıktı. Dudaklarım narin boynunda gezinirken bütün vücudu titriyordu.

Nabzının attığı yere ulaşana kadar dudaklarımla teninin hantasını çıkardım. İki parmağımı içine sokmadan ve başparmağımı klitorisine sıkıca bastırmadan önce aradığımı bulmuştum.

Nabızı deli gibi atıyordu.

“Ah, Tanrım!” Kalçaları sarsılırken parmaklarımı içine gömülene kadar derine ittiğimde dudaklarından bir çığlık koptu. Tırnakları omuzlarıma derin hilaller çiziyor, acı sadece zevkimi artırıyordu. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Vahşi, sınır tanımaz ve o kadar güzeldi ki kalbim ağrıyordu. “Xavier, ben... bu... Ah.”

Ben o tatlı amcığını parmağım ile becerirken kelimeleri yerini, anlaşılmaz inleme ve sızlanmalara bıraktı. Şiddetle kıvrandığında saçlarını bırakıp boş elimle onu dengede tutmak zorunda kaldım.

Parmaklarımı boğazına doladım. Camnı acıtacak kadar değildi ama bütün vücudu titrerken kendi dengemi kaybetmeyeceğim kadar güçlüydü.

Aletim o kadar sertleşmişti ki, her an derim yırtılabilirmiş gibi hissediyordum. Henüz kendime dokunmamıştım, zaten Sloane’a dokunmak yeterliyken buna ihtiyacım yoktu.

“İşte böyle,” diye mırıldanarak parmaklarımı en hassas yerlerinde dolaştırırken onu zirveye davet ediyordum. “Hadi, tatlım. Benim için gel.”

Geldi.

Kaskatı kesilip kollarıma yığılırken boğazından boğuk bir çığlık yükselmişti. Kasılmalar birbirini izledi, elim sıırılsıklam oldu ve sonunda nefes nefese göğsüme yığılına kadar zevk anını uzattıkça uzattı.

“Siktir.”

Göğsümden dolayı sesi boğuklaşmıştı. Geri çekildiğimde yeni bir kahkahayla omuzlarım sarsıldı.

“Başladığım işi her zaman bitirdiğimi söylemiştim,” diye takıldım. “Hem de hiç zaman kaybetmediğimi eklemek zorundayım.”

Başını kaldırıp baktığında gözlerinde keyifli bir meydan okumanın kıvılcımları vardı. “Henüz test edilmeden küstahlık yapma hakkın yok.”

Aletim bir kez daha acıyla zonkladı. “Doğru. Hadi beni test et. Gönüllü kobayım.”

Kahkahası benimkine karıştı. “Tavsiye; seks sırasında *kobay* kelimesini kullanma.”

“Teknik olarak seks sırasında değil...”

Beni iterek kanepeye yatırdığında cümlemin gerisi havada asılı kaldı. Küçük bir homurtuyla minderlerin üzerine yayılsam da üzerime çıktığında şaşkınlığım büyük bir açlığa dönüşmüştü.

“Belki test doğru bir terim olmadı,” diyerek üzerime eğildiğinde meme uçları göğsümü gıdıklıyordu. Elektrikten bir mızrak adeta bütün vücudumu delip geçiyordu. “Bahse girerim, seni daha hızlı boşaltabilirim.”

“Hep çok rekabetçisin.” Memelerinin ağzıma bu kadar yakın olması aklımı başımdan alıyordu. “Kazanan ne alacak?”

“Övünme hakkı.” Altdudağımı dişleriyle nazıkçe çekti. “Kaybedense sonsuza kadar diğerinin daha iyi olduğu bilgisiyle yaşayacak.”

“Anlaştık,” derken gözlerime bakması için saçlarından tutarak başını geri çekti. “Konuşmayı kes de otur. Sikimi sürerken seni izlemek istiyorum.”

Mavi derinliklerinde alevler parlıyordu. Ellerini omuzlarıma koyup destek alarak aletimin başını ıslaklığına yerleştirdi. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim.”

“Ben de.”

Şehvetin bulanık suları üzerime çökmeden önce söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Derinliklerine gömülene kadar santim santim üzerime otururken kalbimin gümbürtüsü zirveye ulaşmıştı.

Araladığı dudaklarından nefesini belli belirsiz verdiğinde benden çıkan sesler daha çok bir hayvaninkini andırıyordu.

Sıkı, sıcak ve lanet olsun... çok ıslaktı.

Birbirimize o kadar mükemmel uyuyorduk ki, sanki Tanrı bizi birbirimiz için özel olarak yaratmıştı. Hareket etmeye başladığımda cennete sürükleniyormuşuz gibi hissediyordum.

Yavaşça kalçalarını kıvırdı ama ritmi kısa sürede hızlanınca dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Sırf erkenden boşalıp kendimi utanç verici bir duruma düşürmemek adına Vault için hazırladığım sunumu aklımdan geçirmeye başladım.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” diye inledim. Onu doyasıya seyretilmek için başımı arkaya attım.

Sloane aletimin üstünde zıplıyordu, saçları darmadağın ve yüzü harcadığı çabadan dolayı kızarmıştı. Tenin tene çarpma sesi odada yankılanıyordu. İçinde kaybolduğumu hissettiğim anda girdiğimiz bahis umurunda bile değildi.

Belinden kavradığım gibi onu kanepeye çarptığımda tiz bir sesle bağırdı. Onun hızına uyarak içinde gidip geliyordum. Gözlerimi kör eden bir şiddetle boşaldığım ana kadar homurtularımız ve inlemelerimiz birbirine karıştı.

Gözlerimde şimşekler çaktıktan sonra duyularımın kontrolünü yeniden kazandım. Sloane’un zevkle haykırdığının hayal meyal farkındaydım.

Sonunda görüşüm netleştiğinde kendi zirvesinden yeni iniyordu. Gülümsemesi seks sonrası mutluluk, zafer ve tanımlayamadığım başka bir şeyin karışımıydı.

“Ben kazandım.”

“Sen kazandın,” diyerek onu kendime çekip öptüm. “Hayatın boyunca övünebilirsin.”

İkimizin de saat tutmadığından bahsetmedim. Bu yüzden kimin kazandığını gerçekten nasıl bilebilirdik ki? Ancak bunun hiçbir önemi yoktu.

Rahat bir sessizlikte öylece uzandık. Kalp atışlarımızın normale dönmesini beklerken üzerime sıcacık ve ağır bir memnuniyet örtüsü yayıldı.

KEYİF KRALI

Tüm hayatımı bir sonraki zirveyi kovalayarak geçirmiştım. İnsan her şeye sahip olduğunda, her şey hızla sıkıcı hale geliyor ve hep daha büyüğünü, daha iyisini, daha hızlısını arıyordu. Ben de uzun sürecek bir şey istiyordum. Sloane yuvarlanıp yanıma kıvrıldığında onu bulduğumu anlamıştım.

Bu en büyük zirvemdi. Onun kollarımda ve mutlu olmasıydı.

Dünyadaki hiçbir şey bu andan daha iyi olamazdı.

26

Xavier

Sonsuza kadar Sloane'la evimde kalıp mutlu olabilirdim ama ne yazık ki, gerçek hayatın sorumluluklarıyla ilgilenmem gerekiyordu.

Sloane'la geçirdiğim geceden iki gün ve sabah şipşak bir sevişmeyle onu neredeyse işe geç bırakmamdan -bunun için beni hâlâ affetmemişti- bir gün sonra cuma günü, D.C.'nin en gözde adreslerinden birinin tepesindeki cam ve kromdan oluşan bir ofiste oturuyordum.

Buz gibi yeşil gözler ilgisiz bir dikkatle beni inceledi. "Xavier Castillo." Alex Volkov'un sesi soğuk, mesafeli ve acımasız tavrını yansıtıyordu. "Toplantı isteyeceğini bekleyeceğim son kişi."

Kai'nin listesindeki ikinci isim.

Omuz silktim. "Durumlar değişir, insanlar da."

Ülkenin en büyük gayrimenkul geliştirme şirketi olan Archer Grup'un CEO'su olan Alex, kulübüm için hayalimdeki mekân dahil Manhattan'daki gayrimenkullerin yarısına sahipti. Gerçek bir banka kasası, bir asır sonra Alex'in gökdelenlerinden birinin bodrum katında duruyordu. Hedef müşteri kitlemin sevdiği iki şey varsa, o da banka kasaları ve kuytu köşelerdi.

Alex arkasına yaslanıp parmağıyla masasına vurdu. Babamın ölümünden sonra başsağlığı dilemeyen tek kişi o olmuştu. Buna minnettardım çünkü bana acınmasından bıkmıştım.

"Mekânın kaç patlayacağını biliyorsundur," derken soru sormuyordu.

Sekiz haneli bir sayıya.

“Evet, sorun değil,” diye karşılık verdim. Henüz mirasa erişimim yoktu ama soyadım ve Kai sayesinde tanıştığım Dominic Davenport’un -*listedeki üç numaralı isim*- şirketi Davenport Capital’den finansman sağlama sürecini başlatmıştım.

Toplantı öncesinde Alex’e belgeleri göndermiştim.

“İzinler ve ruhsatlar?”

“Silver & Klein hallediyor. Herhangi bir sorun öngörmüyorlar.” D.C.’de bulunan prestijli hukuk bürosu ülke çapında kurumsal müşterilere sahipti.

Jules Ambrose, Silver & Klein. Listedeki dördüncü isim.

Alex soru yağdırıyordu. Hepsini nazikçe yanıtladım ama kararının tek bir şeye bağlı olduğunu biliyordum ve o şey henüz cepte değildi.

Pazardaki potansiyel rakiplerle ilgili endişelerini yanıtlamanın ardından, “Teklifin etkileyici, belgeler eksiksiz. Ancak dürüst olmak gerekirse...” diye söze başladı. “Bu kadar hızlı değişimine inanmıyorum. Hayatın boyunca ne bir iş sahibi oldun ne bir yerde çalıştın ne de bir yer işlettin. Ayrıca umursamaz parti çocuğu unvanını hakkıyla kazanmış birisin.”

“Umursamazlık konusunu bilemeyeceğim...”

“Bununla birlikte, mirasa kavuşmanın bu kulübe bağlı olduğunun farkındayım,” diye devam etti bana aldırmadan. “İlk değerlendirmeden geçemezsen ne olacak?”

İyi bir soruydu ama bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyordum. Halkın gözünde başarısız olma ihtimalim kâbuslarımdaki köprüden düşmek gibi korkunç, kontrolüm dışında ve neredeyse kaçınılmaz geliyordu.

“Endişelerini anlıyorum,” derken güvenli bir gülümsemeyle midemdeki ani kasılmayı bastırmaya çalıştım.

Başarana kadar öyleymiş gibi yap.

“Ama geçmişte yaptıklarım, bugün nasıl bir adam olduğumun

kanıtı olamaz. Evet, yirmili yaşlarımdan büyük kısmını... gırışım-cilik dışındaki etkinliklerle geçirdim. Ancak şimdiye kadar aldığım yolun kanıtlayacağı üzere bu konuda ciddiymim."

Alex hiç etkilenmişe benzemiyordu.

Kahretsin. Düşman sayılabilecek bir buzdağıyla konuşsam daha iyiydi.

Zaten bildiği şeyleri tekrarlamamak için söyleyecek bir şeyler düşünürken gözüm masayı süsleyen çerçeveli fotoğrafa takıldı. Fotoğrafta yanında, uzun siyah saçları ve pırıl pırıl gülümsemesi olan güzel bir kadın duruyordu. İkisinin de kucığında biri pembe, diğeri mavi kundakta birer bebek vardı.

Alex'in gülümsediği söylenemezdi ama yüzünde ondan beklemediğim bir sıcaklık vardı. Bir süredir evli olmasına rağmen karşımdaki soğuk ve duygusuz görünen CEO'nun şimdiki eşiyle ilişkisinin çalkantılı olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Hiç kimse onun âşık olabileceğini düşünmemişti ama Alex olmuştu.

"İnanmadığını söylesen de çok değiştim. Evet, fazla hızlı bir değişimdi ama her değişim kademeli olarak gerçekleşmez," dedim kelimeler ağzımdan yavaşça dökülürken. "Bazen beklenmedik olaylar bizi daha önce hiç girmedığımız yollara sokar ya da tanıştığımız biri bakış açımızı değiştirir. Bu her gün oluyor. Babamın ölümü benim için bir dönüm noktası oldu." Doğru sayılırdı ancak vasiyetin ayrıntılarını ya da annemin bıraktığı mektubu bir yabancıyla paylaşacak değildim. "Boşa geçirdiğim zamanla asla gurur duymuyorum ama şimdi giden zamanı telafi etmeye çalışıyorum." Gözlerimi onunkilere diktim. "Sen hiç pişman olduğun bir şey yapmadın mı? Düzeltmek için çaresiz kaldığın ama durumun değişmesi adına, birilerinin bir yerlerde sana duydukları güvenle senin için bir adım atmasına bel bağladığın bir pişmanlık?"

Hareket etmedi ama gözlerinde küçücük duygu parıltıları belirdi.

"Birbirimizi pek tanımıyoruz," diye devam ettim. "Ama söz

veriyorum, bana güvenirsen mekânın hakkını vereceğim. Çünkü burada sadece senin ismin ve itibarın değil, benim ismim ve itibarım da söz konusu.”

Ardından gelen sessizlik, klimanın uğultusunda gittikçe gerginleşiyordu. Yüzüne bakarak Alex’in ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda çenesini hafifçe eğdi.

“Bir ortak getir. Makul bulursam, kasa senindir.”

Kalbim beş saniye içinde aniden kükreyip çöktü.

Bu Alex’ten beklediğimden daha büyük bir tavizdi ve tam da duymak istemediğim şeydi.

Vuk imza atmadan önce mekânın onaylanmasını, Alex de Vuk’un ya da Vuk gibi birinin ortak olmasını istiyordu. Tam bir çıkmazdaydım.

Evren benimle dalga geçmeyi gerçekten seviyor.

Kesinlikle hissetmediğim bir özgüvenle gülümsedim. “Senden bir adım öndeyim. Vuk Markovic’le sessiz ortağım olması yolunda ilerliyoruz.”

“Güzel. O zaman imzalanmış bir anlaşmayı önüme getirmen sorun olmayacaktır,” derken saatine göz attı. “Anlaşmayı Şükran Günü’nden önce bekliyorum, Bay Castillo. Kasa için sayısız teklif var ama teklifin ilgimi çektiği için sana yeterli süre veriyorum. Teklifin geçerliliği 26 Kasım gece yarısı sona erecek.”

“Kabul,” derken Vuk ve Alex arasında şansımı hızla hesaplıyordum. Vuk’un kabul etmesini sağlamak, Alex’i ikna etmekten çok daha kolay olacaktı çünkü adam New York’ta yaşıyordu ve onu daha rahatça sıkıştırabilirdim. “Zaman ayırdığın için teşekkürler.”

Kendime not: Vuk’a koş ve onu ortak yapmanın bir yolunu bul. Bu sırayla olması gerekmiyor.

Alex’in ofisinden çıktığımda aklımdan fikirler ve stratejiler birbiri ardına geçiyordu. Asansörü beklerken duvara monte edil-

miş düz bir ekrandaki sessiz görüntüler günün en önemli haberi veriyordu. Eldorra'nın en yeni kraliyet bebeği Prenses Camilla doğmuştu.

O bebeği kısıkanıyordum. Bebeklerin barlar ve işletme hakkında endişelenmelerine gerek yoktu. Sadece ağlar, uyur ve bir şeyler yerlerdi. Buna rağmen insanlar onları severdi.

Alt kata indiğimde o gün için tuttuğum şoföre beni Harper Güvenlik'in genel merkezine götürmesini söyledim. Her gece kulübünün güvenliğe ihtiyacı olurdu ve Christian Harper bu alanda en iyisiydi.

Listedeki beş numaralı isim.

Onunla görüşmemin Alex'le yaptığım toplantıdan daha iyi geçmesini ummaktan başka çarem yoktu.

İşin iyi tarafı, Christian'la toplantım hiç fena geçmemişti. Çünkü kulübüm ister batsın ister başarılı olsun, parasını zaten alacaktı. Alamadığı anda hizmet vermeyi keserdi.

İşin kötü yanı, mekânı sağlama almadan Vuk'a on sekiz günde nasıl imza attıracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Başka bir mekân *bağlayabilirdim*. Eski banka kasasını ayarlamama ihtimaliyle bir yedek liste oluşturmuştum ama sezgilerim hiçbirinin uygun olmadığını söylüyordu. İnsanların bir gece kulübüyle ilgili ilk etkilendikleri şey mekândı. İkinci seçeneklere gitmeyecek, standart mekânlardan uzak duracaktım.

Christian'la toplantımdan sonra en genç kıdemli ortakları olmasının yanı sıra izinler, ruhsatlar ve sözleşmeler dahil olmak üzere tüm yasal işleri yürüten Jules'la görüşmek için Silver & Klein ofisine uğradım. Önümüzdeki hafta başına kadar ortaklık sözleşmesini hazırlayıp imzalamaya hazır hale getireceğine söz vermesini sağladım.

Geceyi D.C.'de geçirmek yerine trenle New York'a döndüm. Hafta sonunu Vuk'u ikna etmek için kurallara uygun olandan etik açıdan sorgulanabilir olana kadar çeşitli stratejiler geliştirmeye başladım.

Geçici süreliğine adam kaçırmamanın cezası o kadar da kötü olmazdı muhtemelen? Onu tutacak ya da öldürecek değildim. Gerçi o beni öldürebilirdi ama kendisine tonlarca para kazandırdığımda belki de imzayı atana kadar onu kaçırmaması için birini tuttuğumu unuturdu. Teoride tabii.

Şaka yollu da olsa bunları düşünmem çaresizliğimi gösteriyordu.

Hafta sonunun tek güzel tarafı pazar günü gerçekleşti. Sloane'u bir sürpriz yapmak için Queens'te buluşmaya ikna etmiştim. Onu anlaştığımız yerde görünce göğsümdeki betondan ağırlık hafıfledi.

Queens ikimize de uzaktı ama koşullar göz önüne alındığında bu gerekliydi.

Beyaz elbisesi, paltosu ve botlarıyla bina girişinin yanında duruyordu. Saçlarını topuz yapmıştı. Ben yaklaşırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Umarım burada buluşmamızın iyi bir nedeni vardır. Kızlarla kahvaltıyı ektem."

Sarılp öperken yumuşaklığının tadını çıkarıyordum. "Bunun Olaylı Pazar günü olduğunu düşün," dediğimde kaşlarını kaldırıncaya açıklamaya başladım. "Öylesine heyecanlı bir pazar günü ki, bir sonraki kızlar kahvaltısında anlatabileceğin bir şey olacak."

Gülüşü, içimde bir dopamin dalgasının salgılanmasına neden oldu. Sanki bir zamanlar duyup çok sevdiğim ama adını hiç öğrenemediğim bir şarkıya yıllar sonra rastlamıştım.

"Saçmalık," diyerek peşimden içeri girdi. "Ama gelmişken şu gizemi anlatmak ister misin? Pazar sabahı Queens'te ne işimiz var?"

"Göreceksin." Onu koridordan geçirerek ayırtığım odaya gö-

türdüm. Giriş işlemini önceden yapmıştım ve arka kapıdan geçebilmemiz için çalışanlardan birine rüşvet vermiş *olabilirdim*. “Pen nasıl?”

Kardeşinin adını duyar duymaz Sloane hüznünlendi. “Rhea hızla toparlandığını söyledi, bu iyi haber. Yaraları zamanla iyileşecek. Ancak...” İç çekti. “Bu tür kazaları önemsemediği için hâlâ endişeleniyorum. Üstüne titrememizden korkuyor, hatta nefret ediyor.”

“Peki ziyaret edemeyecek misin?”

“Hastaneden taburcu oldu. Babam ve Caroline’a yakalanmadan evde ziyaret edemem.” Mavi gözleri fırtına bulutlarıyla griye dönüştü. “Bir yanım onu Avrupa’daki uzak kuzenlerimden birine göndermelerini bekliyor. Bana inat olsun ve onu görmem zorlaşsın diye bunu yaparlar.”

Bir annenin ya da babanın çocuğuna böyle bir şey yapmasını hayal etmek zordu ama yatılı okullarda büyümüş biri olarak anlıyordum.

Odamızın önünde durdum. “Ama D.C.’den dönene kadar bunu yapamazlar,” dedim ona. Cuma günkü toplantılarımda işe yarar bilgiler toplamıştım. George ve Caroline büyük bir hayırseverler gecesi için Washington’daydı.

Sloane’un yüzünde şaşkınlık dalgalandı. “Nereden biliyorsun?”

“Bunu yapmadan önce nerede olduklarını bilmem gerekiyordu,” diyerek kapıyı açtım.

İçeri girince daha ikinci adımında ağzı açık kaldı. “*Pen?*”

Küçük kızın yüzü harika bir sırıtişla parladı. “Sürpriz!”

Rhea’yla birlikte kanepede oturuyordu, kucağında bir kâse atıştırılmalık vardı. Dadısı, George Kensington’ın her an içeri dalmasını bekliyormuş gibi açık kapıya bakıp duruyordu ama en azından buradaydı. Önemli olan buydu.

“Burada ne işiniz var?” diye soran Sloane kardeşine koşup sarışın ufaklığı şaşkın bir yüz ifadesiyle kucakladı. “Sen nasıl...?”

“Biraz koordinasyon gerektirdi ama bir arkadaşım arabasıyla Rhea ve Pen’i buraya getirdi.” *Arkadaş* dediğim aslında ikisini bina görevlisine ya da Kensington çiftine durumu ispiyonlayacak birilerine görünmeden evden çıkarabilecek yeteneğe sahip bir Harper Güvenlik çalışanıydı.

George ve Caroline’ın, Rhea ve Pen’in evden ayrıldığını öğrenmeleri ihtimaline karşı yedek olarak sinema bileti almıştık. Neyse ki plan tıkr tıkr işliyordu.

“Hemen panikleme çünkü Pen’in doktoruyla da konuştum,” dedim kapıyı kapatıp ikinci kanepeye otururken. “Fiziksel olarak zorlanmayacağı için gelebileceğini söyledi.”

Sloane ona baktığında kardeşi ciddi bir tavırla başını sallayarak söylediklerimi doğruladı. “Aynen öyle.”

Görünüşe bakılırsa, çarşamba günü düşüşü nispeten hafif geçmişti. Geçirdiği kaza nedeniyle olduğundan daha kötü görünse de bugün sürprizi mümkün kılacak kadar iyileşmişti.

“Rhea?” Sloane dadiya döndü. “Sen...?”

“Ben iyiyim,” diyen kadın halsizce gülümsedi. “Bay ve Bayan Kensington, Annie’yle ilgili söylediklerine inandı. Çok teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmene hiç gerek yok. Benim yüzümden zor duruma düştün, asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor,” derken Sloane’un sesi hafifçe titremişti. “Yıllardır hem benim hem de Pen için yaptıklarına çok teşekkür ederim.”

Rhea hastanede yakalanmanın eşiğinden döndüğü için planım konusunda endişelenmişti. Ancak Pen ve Sloane’a işverenlerinden daha fazla sadakat duyduğu için en sonunda kabul etmişti. Şimdi Sloane’a aileden biriymiş gibi yumuşacık, dokunaklı ve sevgi dolu bakıyordu.

Eğlenceli olması gereken buluşma duygusal bir sarmala dönüşmeden en sonunda herkes göz temasını kesti.

“Tam olarak neredeyiz?” diye sordu Sloane boğazını temizle-

yerek. İki kanepa, iki masa, bir medya konsolu ve devasa birkaç monitör dışında kocaman sayılabilecek odaya bakınıyordu. Duvarlara ana renklerle süslemeler yapılmıştı.

“Queens’teki en iyi spor simülasyon merkezindeyiz,” diyerek konsol çekmecelerinin birinden dört kumanda çıkarıp herkese birer tane verdim. “Pen’in futbol sevdiğini söylemiştin, o yüzden futbol oynayacağız.”

“Futbolu sevmem, *bayılırım*,” dedi Pen. Çoktan en mükemmelini bulmak için oyunları taramaya başlamıştı.

Gülümsememi bastırdım. Küçük kızın küstahlığı bana başka bir sarışını hatırlatıyordu. “En sevdiğin oyuncu kim?”

“Asher Donovan,” dedi Pen hiç düşünmeden.

Klasik.

Pen kadar futbolla ilgilenmeseler bile her yaştan kız ona bayılırdı. Fakat adamın hakkını yiyemezdim, gerçekten yetenekliydi.

Yunan tanrılarına benzeyen birinin aynı zamanda *bu kadar* iyi futbol oynaması ve birkaç kez karşılaşmamıza rağmen her seferinde *bu kadar* iyi olması sinir bozucuydu. Sloane’un müşterisi olması sinirlerimi daha da bozuyordu.

Her neyse... Sloane’un en sevdiği olmadığı sürece umurumda değildi. Yani çok değildi.

Vincent DuBois’nın aslında Asher’dan daha yetenekli olduğunu söyleyerek Pen’i şakalarımınla biraz kızdırdıktan sonra bir Avrupa Kupası simülasyonuna karar verdik. Sloane ve Rhea yarı yolda pes edince şampiyonluk için savaşmak Pen’le bana kaldı.

Kendimi çocuklarla arası iyi biri olarak görmezdim. Yani çocuklar kötü değildi ama yarı yaşımdan küçük insanlarla anlaşmakta zorlanıyordum. Oysa Pen harikaydı. Tanıdığım yetişkinlerin yarısından daha olgundu ve inanılmaz oynuyordu. Kazanmasına özellikle izin vermediğim halde ilk yarıda üç gol atmıştı. Bu kadar tatlı görünen bir çocuk için, çok geçmeden zor yoldan öğreneceğim üzere oldukça zorlu biriydi.

Sloane tuvalete gidince küçük kız oyunu durdurup bana döndü. “Eee, ablamla aranızda neler oluyor?” diye sordu lafı dolandırmadan.

Rhea sırtıtmamak için kendini tutarken kolamdan aldığım yudumu neredeyse püskürtecektim.

“Takılıyoruz,” dedim ayrıntıya girmeden. Dokuz yaşındaki bir çocuğa aşk hayatımın ne kadarını anlatabileceğimden emin değildim ama tedbirli davranmam gerektiğini hissediyordum.

“Hayır, *biz* takılıyoruz,” dedi Pen ikimizi işaret ederek. “Sloane’la daha fazlasını yapıyorsunuz.”

Tanrım.

Kapıya göz attım. Sloane’un gelip beni bu işkenceden kurtarmasını diliyordum.

Ne yazık ki gelmedi.

“Çıkıyoruz,” diye açıkladım. Pen’in ayrıntı sormamasını umuyordum. Tehlikeli sulara girecek değildim.

“Ne zamandır?”

“Resmen mi? Bir hafta kadar oldu ama...”

“Başkalarıyla da görüşüyor musun?”

“Hayır.”

“Ona âşık mısın?”

“Ben...” Sırtımdan bir damla ter süzüldüğünü hissettim. Boyu belimin azıcık üzerinde olan biri tarafından sorgulandığıma inanmıyordum. “Ona çok değer veriyorum.”

Ona hiç kimseye değer vermediğim kadar değer veriyorum.

Fakat bunun aşk olup olmadığını bilmiyordum. Daha önce hiç âşık olmadığım için nasıl bir his olduğunu da bilmiyordum. Nasılsa zamanı gelince anlardım, değil mi?

Damarlarıma özgüvensizliğin dizginlediği ani bir merak yayıldı.

“Sorum bu değildi.” Pen aldatıcı bir şekilde masum görünen mavi gözlerini yüzüme dikmişti. Arkasındaki Rhea omuzları sar-

sılarak güldüğünü saklamaya bile gerek görmüyordu. “Sloane eski erkek arkadaşlarından hiç *bahsetmemiştir*. Seninle takılmama izin verdiğine göre senden gerçekten hoşlanıyor olmalı.”

Bu kelimeleri duymak kalbimin teklemesine neden oldu.

Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı.

“Sakın onu incitme,” diye uyarırken küçücük yüzünden kararlılık okunuyordu. “İncitirsen Mary’yi üstüne salarım.”

“Onu asla incitemem,” derken samimiydim. Düşüncesi bile kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Kısa bir duraksamanın ardından ekledim. “Mary kim?”

“Göster ona, Rhea.”

Hâlâ gülen Rhea telefonunda bir şey bulup bana gösterdi. Ekranı mavi gözleriyle Viktorya tarzı bir oyuncak bebek bana bakıyordu. Kapkara saçları ve fırfırlı beyaz elbisesi vardı. Gülümsemesi saf kötülüğün kanıtı olabilirdi. Hayatımda gördüğüm en ürkütücü oyuncaktı.

“Annem onu bir antikacıdan almış,” dedi Pen. “Bir İngiliz aristokratın öldürülen kızına aitmiş. Katili hiç bulunamamış. Efsaneye göre kızın ruhu en sevdiği bebeğinde yaşıyormuş.”

“On yıl kadar önce çok değerli olduğu için bebeği aileden çalma girişiminde bulunmuşlar ama uykularında gizemli bıçak yaralarıyla ölmüşler,” diye ekledi Rhea.

Şaka yapıp yapmadıklarını kestiremiyordum.

Ayrıca yok artık! Kim kızına *içine ruh kaçmış katil bebek* hediye ederdi ki? Yine de Caroline Kensington’ın böyle bir şey yapmış olmasına şaşırımdım.

“Ah,” demekle yetinerek Cani Mary ekrandan üstüme sıçrayıp beni bıçaklamadan önce telefonu kadına geri verdim. “Mary’ye gerek yok. Oyuncak bebeklerle işim olmaz, üstelik söylediğim gibi...” Nazik ses tonum ciddileşti. “Sloane’u *asla* incitmem. O benim için...” *Dünyalara değer.* “...çok değerli.”

Pen’in çatık kaşları biraz sonra yumuşadı. “İyi,” dedi cılız sesiyle. “Çünkü yeterince incindi.”

Dokuz yaşında bir kızdan böylesi bir darbeyi hiç beklememiştim ama Pen'in isabet yeteneği sanal futboldakinden bile iyiydi. Karnımdan göğsüme yayılan yanma hissi Sloane ve Pen içindi. İkisi de onları sevmesi gereken insanlardan daha iyisini görmeyi hak ediyordu.

Yanımıza gelen Sloane, "Ne kaçırdım?" diye sorarak içine hapsoldüğümüz baloncuğu patlattı. Düşüncelere daldığım için geldiğini fark etmemiştim.

"Hiç," dedik Pen'le aynı anda.

"Mola vermiştik," diye ekledim.

"Çünkü kı... poposunu tekmeliyordum," dedi Pen. Ona yalandan kızgın bir bakış attığımda kıkırdadı. "Sorun yok. Ben As-her'ken sen Vincent'sın. Sadece senden daha iyiyim."

"Pekâlâ, buraya kadar," diyerek kollarımı sıvadım. "Artık sana yumuşak davranmak yok. *Gerçek* oyun başlasın."

İkinci yarı boyunca atışıp durduk. Kendimi oyuna kaptırdığımdan pek bir şeyin farkında değildim ama birkaç kere Sloane'un bize tuhaf bir yüz ifadesiyle baktığını görmüştüm. Her seferinde bakışlarını kaçırsa da gözlerinde şüpheli bir parıltı uçuştugu açıktı.

Pen'in enerjisi gözle görülür bir şekilde tükenmeye başlayana kadar dördümüz simülasyon merkezinde yarım saat daha kaldık. Gitmek istemiyordu ama şimdiden tükendiğini görebiliyordum. Tekrar geleceğimize söz verdim. Harper Güvenlik elemanı ikisini almaya geldiğinde Pen gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Yine de kalan enerjisini toplayarak hem bana hem de Sloane'a sarıldı. Yeni tanıştığım birine böylesine bağlanacağım aklımın ucundan bile geçmezdi oysa küçük kıza sarılırken onu çaresizce korumak istiyordum. Neyse ki, Rhea ve Sloane hayatındaydı çünkü onu ihmal ettikleri için ailesi cehennemin dibine gidebilirdi.

Sloane bir şeyler mırıldanınca Pen titreyen çenesiyle başını salladı, sonra Rhea'nın peşinden arabaya bindi.

Caddede ilerleyen arabanın arkasından bakarken, “Teşekkür ederim,” dedi Sloane. “Bu gerçekten... buna hiç gerek yoktu.”

“Yapmak istedim,” derken dudağımın kenarında bir gülümseme oluştu. “Fakat oyunda yenileceğimi bilseydim, muhtemelen fikrimi değiştirebilirdim.”

Pen yediye üç kazanmıştı.

Sloane’un küçük kahkahası, Pen’in gidişini hafifletiyordu. “Hem beni övgülere boğmadan önce bir itirafta bulunmam gerekiyor,” dediğimde bir kaşını kaldırdı. “Ben...” *Bugün sona ersin istemiyorum. Gitmeni istemiyorum. Sanırım senden uzak kalmak isteyeceğim tek bir gün bile olmayacak.* “Yakındaki bir restoranda akşam yemeği için yer ayırttım. Saat yedide, o yüzden belki burarlarda biraz takılabiliriz.”

“Takılmamız gerekecek, değil mi?”

“Korkarım ki öyle. Karbonhidrat yüklemesinden önce biraz eğlenmemiz gerekecek. Yemin ederim rüyanda bile pizza ve makarna göreceksin.”

Gözleri keyifle ışıldadı. “Buna hayır demem. Daha kötü rüyalarım oldu.”

“Güzel.” Parmaklarımı onunkilere sardım ve el ele anacaddeye yöneldik. “Seb mutlaka denememiz gereken bir dondurmacıdan bahsetmişti.”

“Seb?”

“Sebastian Laurent. Yürüyen bir yemek rehberi gibidir.”

Kai’nin listesindeki altıncı isimdi ama onu zaten tanıyordum, o yüzden ekibinden Vault menüsünü tasarlamasını rica etmek kolay olmuştu.

“Anladım.” Avucu sıcacıktı, rüzgâr da kokusunu ciğerlerime dolduruyordu. İstemsizce elini sıktım.

Bazen seks sonrası durum biraz tuhaflaşırды ama bizde öyle bir şey olmamıştı. Çarşamba gecesi olmasaydı, kendi başıma bugünkü Pen programını yapamazdım. O gece aramızda bir şeyler değişmişti ve konu seks değildi.

Ona âşık mısın?

Pen'in sorusu hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Sesi zihnimde bir anlığına oyalandı, ardından Sloane'un kollarımda uyuduğu anıya dönüştü. Bana doğru kıvrılmıştı, bedenlerimiz birbirine yaslanmıştı. Yüzü tüm endişelerden arınmıştı. Nefeslerini dinleyebilmek için kendimi biraz daha uyanık tutmaya zorluyordu.

Ancak büyük bir hayvanın çıkarabileceği gürültülü bir hışırtıyla düşüncelerim dağıldı. Simülasyon merkezini saran çalılıklara baktığımda bir şey göremedim.

Hımm. Tuhaftı.

Başımı iki yana sallayarak çarşamba gecesinin hayaletlerini kovdum. Ayrıca Queens'in ortasında büyük hayvanların ne işi vardı?

Muhtemelen sesi hayal etmiştim.

27

Sloane

“Neden sürekli gülümsüyorsun?” diye sordu Jillian. “Beni korkutuyorsun.”

“Gülümsemiyorum, ağız egzersizi yapıyorum.” Bir elimle uzatılan kahveyi alıp diğer elimle e-postamı gönderdim. Karşılık alamayınca başımı kaldırıp baktım. “Şakaydı.”

Harika bir espri değildi ama uzun zamandır pratik yapmamıştım. Biraz hoşgörüyü hak ediyordum.

“Biliyorum,” dedi ürpererek. “Bu beni daha da korkutuyor.”

“Aman ne komik,” dedim kuru bir sesle. “Komedi şovun bitince Asher’ı bağla. Toplantıya yine geç kalırsa, faturasına bekleme ücreti ekleyeceğim.”

“Olur,” diyerek hülyalı bir iç çekti. “Asher günleri en sevdiğilerim.”

Başımı iki yana sallayıp özel video konferans sistemine bağlanmadan önce kapıyı kapatmasını bekledim.

Jillian haksız değildi. *Gerçekten* sürekli gülümsüyordum, hatta bazen ben bile kendime sinir oluyordum. Önceki haftanın sarhoşluğunu üstümden bir türlü atamamıştım.

Geçen çarşamba günü adeta bir duygu fırtınası yaşamıştım. Pen’in hastaneye kaldırılması ve ailemi görmek fazlasıyla sevimsiz şoklara neden olmuştu. Ancak Xavier’le hem kulüpte hem de evinde geçirdiğim saatler tarihe geçebilecek kadar boktan günümü hafifletmişti.

Onunla sevişmeyi planlamamıştım. Bir yanımda bu fikre kesin-

likle direniyordu çünkü kötü bir fikir olduğunu *biliyordum*. Bana sarılmasında ve bakışında bir şeyler vardı... Özenle inşa ettiğim dünyama en büyük tehdidi oluşturunuyordu, buna rağmen kollarından dayken kendimi hiç hissetmediğim kadar güvende hissetmişim.

Saçlarını aç, Sloane.

Basit bir istekti ama bunu yaptığımda çok daha büyük anlamlar taşıdığını hissetmekten kendimi alamamışım.

Hissettiğim, güven gibi bir şeydi.

Ekranıma baktım. Asher henüz bağlanmamıştı ama sorun değildi. Son birkaç günün hatıraları birbirini kovalıyordu. Xavier'in içimi doldurması, senkronize hareketlerimiz, Pen organizasyonu ve kardeşimle çok iyi anlaşması... Annelik içgüdüsüne sahip olduğum söylenemezdi ama vedalaşırken sarıldıklarını gördüğümde yumurtalıklarımın patlayacağını sanmışım.

Çocuklarla arası iyi olan bir adamdan daha seksi bir şey olmazdı.

Pen'in semptomlarını ağırlaştırmayacak, üstelik seveceği bir aktivite seçmişti. Aynı zamanda ona porselen bebekmiş gibi değil, normal bir çocuk gibi davranmıştı. Pen'in istediği tam olarak buydu. Muhtemelen bu yüzden Xavier'le bu kadar çabuk bağ kurmuştu. Tek endişem...

"Kusura bakma, patron." Asher'in kusursuz yüzü ekranımı doldurdu. Gülümsemesi tıpkı İngiliz aksanı kadar çapkın ve sevimliydi. Özür dilercesine konuşsa da son yaramazlığından pişman olmuşa benzemiyordu. "Bir daha olmayacak."

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Öylesine düşüncelere dalmıştım ki, bu görüşmeyi beklediğimi bile unutmuştum.

En önemli müşteriye odaklanmak için özel hayatımla ilgili endişelerimi hemen bir kenara bırakıp sırtımı dikleştirdim.

Asher, Blackcastle'daki evindeydi. Eski bir gri tişört giymişti. Saçları ya terden ya da duştan dolayı nemliydi. Günlük egzersizini yeni bitirmiş olmalıydı.

Keşke formuna dikkat ettiği kadar itibarını korumaya da özen gösterseydi. Dünyanın en ünlü futbolcusunun sokakta yasadışı araba yarışlarına katılamayacak kadar kariyerini sevdiği düşünülebilirdi. Ancak maalesef bu, basına düşmeden temizlemek zorunda kaldığım ilk skandalı değildi.

“Patronun değilim,” dedim düz bir sesle. “Yerinde olsam, bir şey söylediğimde kulak asmamaktan vazgeçerdim. Bir konuda anlaşalım, Donovan. Holchester’da kaç gol attığın *umurumda* değil. Blackcastle kulübündeki yeni oğlansın. Dürtülerini kontrol etmeni şart koşan dokuz haneli bir kontratın var. O yüzden kendine çekidüzen ver, hız sınırlarına uy ve Tanrı aşkına Vincent DuBois’yle kavga etmeyi bırak. O senin takım arkadaşın.”

Asher’in yılın başlarında iki yüz milyon dolara transfer olması dünya çapında manşetlere yansımıştı ama transferin çok özel bir şartı vardı. Bu şarta göre iki yıllık bir deneme sürecinde sözleşmedeki ahlakla ilgili maddeye uyması gerekiyordu, yoksa sözleşme feshedilecek ve ilk iki yıllık kazancının yarısını geri ödemek zorunda kalacaktı.

Rakibinden bahsedince Asher’in yüzü asıldı. Vincent onun şöhretine ve yeteneğine yaklaşabilen tek oyuncuydu.

“Vincent pisliğin teki.”

“Beni ilgilendirmez. Aranızdaki rekabet magazin basınına mıknatıs gibi çekiyor ve şu anda buna hiç ihtiyacımız yok. Kendine çekidüzen ver, Asher. Yoksa garajındaki bütün araçlara el koyması için kiralık bir ordu tutarım ve Rahim’in sana bir daha araç satamaması için bütün önlemleri alırım. Hani göz koyduğun şu sınırlı sayıdaki *Bugatti* var ya? En yüksek fiyatı verene gider.”

Asher ünlüydü ama ben de kararlıydım, bıkmıştım ve sinirliydim. Ayrıca lüks araba satıcısı Rahim, gönderdiğim çok sayıda müşteri için bana borçluydu. Hepsi de karşımdaki futbolcudan çok daha sorumluluk sahibi sürücülerdi.

Tehdidim karşısında yutkundu. “Hadi ama, Sloane. Bu hiç...”

KEYİF KRALI

“Söylediğimi yap. Hemen.”

Görüşmeyi sonlandırdım. Bazı müşteriler daha sert davranmamı gerektiriyordu. Asher söz konusu olduğunda titanyum kadar sağlam olmalıyım.

Bir sonraki görüşme için birkaç dakikam olduğundan telefona göz attım.

Xavier: *İki şekerli sütsüz kahve*

Dudaklarımda beliren gülümseme, Asher yüzünden yaşadığım siniri yatıştırdı.

Ben: *Çalışıyorum.*

Xavier: *Bu bir soru değildi, luna*

Ben: ...

Bugün şeker yok. Tatlı kotamı doldurdum.

Jillian kahvaltı için donut getirmişti.

Hemen cevap gelmeyince kızlarla sohbet grubuna girdim.

Isabella: *PW operasyonu tam gaz ilerliyor ;)*

Bugün yazmak için PW'nin favori kafesine gitmiş OLABİLİRİM ve yeni yazısıyla ilgili konuşmalarına kulak misafiri olmuş OLABİLİRİM.

Kalp atışlarım hızlandı.

Ben: *Yoksa...*

Isabella: *Hı hı. İsim dile getirmedi ama planladığımız kişi olduğundan neredeyse adım gibi eminim.*

Vivian: *Gerçekten yayınlar mı dersin?*

Peşine düşmekten ödünün koptuğu birkaç ünlüden biri

Alessandra: “Ünlü” tanımına katılmıyorum.

Vivian: Anla işte.

Isabella: *PW*’nin biraz dürtüklenmesi gerekebilir.

Ben: *Hallediyorum.*

Ofis telefonum çalınca sohbetten çıktım.

“Bir sonraki randevun burada, Sloane,” dedi Jillian.

“İçeri alabilirsin.”

İki dakika sonra limon sarısı rengindeki ipek elbisesi ve omuzlarına kadar inen küpeleriyle göz alıcı Ayana içeri girdi.

“Ani toplantıyı kabul ettiğin için teşekkürler,” diyerek bütün zarafetiyle karşımdaki koltuğa yerleşti. Teni ışığın altında parlıyordu. Elmacıkkemikleriyle elmas bile kesebilirdi. Son bir yıldır modellik dünyasını kasıp kavurması hiç şaşırtıcı değildi.

“Sen müşterimsin. Her türden yardım, beni ancak mutlu eder,” diye karşılık verdim.

Ayana son dönemdeki en yeni müşterimdi. Aslında teknik açıdan kapasitemi doldurmuştum ama Alessandra’nın annesi, Ayana’nın modellik hocasıydı. Rica üzerine yılın başlarında bir görüşme yapmış, daha ilk andan kendisinden çok hoşlandığım için aynı gün sözleşme imzalamıştık.

“Güzel,” derken o sevimli yüzü endişeyle gölgelendi. “Çünkü başım belada olabilir.”

Hikâyesini dinlediğim sonraki kırk beş dakika boyunca hislerimi yüzüme yansıtmamaya çalışsam da *evlilik* kısmına geldiğinde bütün hücrelerim adeta buz tutmuştu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye sözünü bitirip kaygıyla gözlerini kucağına dikti. “Ona çok şey borçluyum ama...”

“Aması yok. Bu senin hayatın,” dedim kararlılıkla. “Halkla ilişkiler sorumlun olarak bunun *mükemmel* malzeme olacağını söyledim. Halk ünlü düğünlerine bayılır. Ancak bir kadın ve bir insan olarak sezgilerine kulak vermeni öneririm. Borcun hayatının beş yılına değer mi?”

Ofisimden çıktığında Ayana sorumu yanıtlamamıştı. Cevabı onun yerine veremezdim ve benim görevim kararı ne olursa olsun, sonucu basın açısından altına dönüştürmekti. Tek umudum, sonrasında pişman olmayacağı bir karar vermesiydi.

Posta kutumu açtım ama daha mesajlarımı kontrol etmeme fırsat kalmadan Xavier kapıda belirdi.

“Çıkan Ayana mıydı?” diye sorar sormaz rüzgârın dağıttığı saçları ve gövdesine günahkâr derecede yapışan kazağıyla içeri girdi. “Hâlâ şehirde olduğunu bilmiyordum.”

Tenimde beliren farkındalık hissini, görmezden geldiğim daha karanlık bir şey takip etti. Öğle yemeğim yüzünden olmalıydı. Tonbalıklı salata iyi bir günde bile yüzde elli tehlike taşırdı. “Onu tanıyor musun?”

“Şahsen değil ama bir arkadaşımın arkadaşı. Birkaç kez orada burada görmüştüm,” dedi omuz silkerek. “Luca bu hafta Avrupa’da Delamonte çekimine gideceğini söylemişti. Anlaşılan gitmemiş.”

“Ah.”

Kaşları kalktı. “Ne oldu? Toplantı iyi geçmedi mi?”

“Gayet iyi geçti.” Ekranıma bakarken midemdeki çalkalanmaya aldurmamaya çalışıyordum. “Harika bir kadın. Belli ki. Sonuçta sen bile içeri girer girmez onu sordun.”

Sert tepkim sessizlikle karşılandığında başımı kaldırıp baktım ve beklediğim gibi şok geçirmediğini gördüm. Pislik herif *gülüyordu*. Bütün vücudunun sarsılmasına neden olan sessiz kahkahaları yanaklarımın yanmasına neden oldu.

“Luna,” dedi gözlerinde yaramaz kıvılcımlarla. “Yoksa kıskandın mı?”

“Hayır,” diye çıkıştım. “Sadece bir gözlem.”

Öfkeli gözlerimi ekrana çevirdiğimde satırlar bulanıklaşıyor, burnum ve gözlerim yanıyordu.

Aptalca, tamamen mantıksız bir tepkiydi çünkü Xavier’in ona

ilgi duyduğunu falan *düşünmüyordum*. Yine de içimde sızıntı yapan özgüven vanasını tam olarak kapatamıyordum. Oysa böyle anlarda kendimle ilgili kuşkular kalbimi dağlamaya başladığında hep kapandığına inanmıştım.

Çok soğuk. Çok tutkusuz. Sevmek mümkün değil.

Xavier benim tam tersimdi. Sıcacıktı, rahattı ve her hareketiyle büyüleyiciydi. Çıkmaya başladığımızdan beri hem dürüst hem de sadık olmuştu ama bir yanımda hâlâ benden kaçıp gitmesini bekliyordu. Bir sabah kalktığında birlikte olmak istediği kişi olmadığını anlayarak gidecekti.

“Sloane.” Sesinde yaramazlıktan eser kalmamıştı. Sessiz adımlarla yaklaşırken ferah kokusu genzimi dolduruyordu. “Bana bak,” dedi elimi tutarak.

İnatla gözlerimi boynuna diktim. Kazağının altından belli olan dövmeleeri, beni dağılmaktan alıkoyan tek şeydi.

Ne olmuştu bana böyle?

Bir saniye önce işime bakıyor, Jillian’ı korkutacak kadar çok gülümsüyordum. Şimdiyse bir *erkek* yüzünden sinir krizinin eşiğindeydim.

Geçmişteki benliğim kendinden iğreniyordu ama şimdi bildiklerimi geçmişteki Sloane bilmiyordu. Galiba ortaya attığım bu deneme süresi fena halde geri tepmişti. İki ay boyunca eğlendikten sonra en azından denediğimizi söyleyebileceğimizi, ardından süreci geride bırakıp iyi olacağımı düşünmüştüm.

Oysa bunu yapamıyordum. Xavier’in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi bile içimi kıskançlıkla kemirirken yapamazdım.

“*Bana bak.*” Çenemi tutarak başımı kaldırdığında gözleri beni adeta cırılçıplak bırakıyordu. “Kıskanacak hiçbir şey yok. Aya-na’dan bahsetmemin tek nedeni, Luca’yla yeni konuştuğum için aklımda kalmış olması. Onunla ilgili hissettiğim hiçbir şeyle alakası yok çünkü hiçbir şey *hissetmiyorum*.”

“O bir süper model. Herkes ona karşı bir şeyler hisseder.”

“Ben hissetmiyorum. Ünlü ya da güzel olması umurumda değil, *luna*. Hiçbiri senin yanma bile yaklaşamaz.”

Başka biri olsaydı, verdiği güvenceyi boş sözler olarak görüp geçiştirirdim. Ancak karşımdaki Xavier’di ve o olduğu için verdiği cevap midemde binlerce kelebeğin kanat çırpmasına neden oluyordu. Kadifemsi kanatlar kalbime dokunarak sızıntıyı kapatıyor, bütün güvensizliklerimi siliyordu.

Deli gibi atan kalbime rağmen gülümsemeyi başardım. “Ne zaman ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun.”

“Doğruyu söylemek her zaman kolaydır. Şimdi...” Eğilip dudaklarımdan öptü. Sıcak kahve tadındaydı. “*Böyle karşılanmak daha iyi.*”

Güldüm. Öpüşmemizden, konuşmamızın böyle sonlanmasından ya da her ikisinden dolayı tenim karıncalanıyordu. Alışıldık kıskançlık krizim nedeniyle biraz utanmıştım ama onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki, gerisi umurumda bile değildi.

“Bugün toplantımız mı vardı?” diye sordum profesyonel tavırma geri dönmeye çalışarak. “Telefonla görüşeceğimizi sanıyordum.”

Xavier mekânı sağlama almadan Vuk’u işe ortak olmaya ikna etme planı hakkında bir şeyler danışmak istediğini söylemişti.

“Randevumuz yoktu ve evet, telefonla görüşecektik. Ama buraya iş için değil, seni görmeye geldim,” diyerek başıyla masama bıraktığı kahve kupasını gösterdi. “Şekersiz ve sütsüz.”

Kahvemi yudumlarken kupanın üstünden gözlerimi kısarak ona baktım. “Yetiştirmem gereken bir sürü iş var.”

Çıkmaya başladığımızdan beri dikkatim sürekli dağınık olduğu için, eskisi gibi programımın iki hafta ilerisinde değildim. Ajandama sadece *ayak uydurmam* kabul edilemezdi.

“Öğle yemeği saatindeyiz. Jillian da ikiye kadar toplantının olmadığını söyledi.”

“Jillian’ın programımla ilgili sana bilgi vermeyi bırakması gerekiyor. Ayrıca aç değilim.”

“Olabilir.” Xavier’in sesi ipek gibiydi. “Ama ben açmı.”

Kucağına aldığı gibi yumuşak ve hızlı bir hareketle beni masanın üzerine oturtmasına tepki bile verememiştim. Eteğimi kalçalarımın kadar sıyrıp başparmağını iç çamaşırımın kenarından geçirdiğinde çoktan ıslanmışım.

Arkamızdaki her an *açılabilir* kapıya göz atarak, “Xavier,” diye tısladım. “Biri duyabilir.”

İtirazıma rağmen klitorisim arzuyla zonkluyordu. Hem güçlü hem de becerikli eller beni okşayıp kalçalarımı ve baldırlarımı kıvama getiriyor, çekincelerimi yerle bir ederken içimde körüklenen yangını büyütüyordu.

“Duysunlar.” Dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı iyice araladığında ıslak arzularım bütün açıklığıyla karşısındaydı. Volkanik camı andıran kapkara gözleri parlıyordu. “Böylece kime ait olduğunu öğrenmiş olurlar.”

Başını eğip dişleriyle narin ipek çamaşırımı çekiştirirken ağızımdan rezil bir inilti kaçtı. Nefes nefese, sersemlikle dolu gergin bir an boyunca kalp atışlarım zirveye çıkmıştı. Ardından iç çamaşırımı parçalayarak çıkardı. Diliyle derinlerime daldığında keskin bir nefes ile çığlık arasında bir ses çıkardım.

Tembel duygusallıktan vahşi, evcilleşmemiş bir açlığa ani geçişle birlikte gözlerimin arkasında şimşekler çakmaya başladı. Beynim olanlara yetişemiyor, haliyle kontrolü bedenime bırakıyordu. Kalçalarım sarsılırken saçlarını kavradığımda her yanıma hızla saran uyarılma, işkence sayılabilecek kadar güçlüydü.

Bacaklarımı kapatmaya, geriye kaçmaya ve katıksız bir zevkle patlamadan önce soluklanmama izin verecek *herhangi* bir şey yapmaya çalıştım. Ancak Xavier’in demir gibi elleri beni yerimde kalmaya zorluyordu. Saldırısında acımasızdı. Ağzı, dili ve dişleri her hassas noktayı yıkıcı bir doğrulukla tespit ediyordu.

Çığlık mı atıyordum, hıçkırıyor muydum, yoksa hiç sesim çıkmıyor muydu emin değildim. Personelimin şu anda kapıda

durmuş, kendimden geçmemi izlemesi bile mümkündü. Aslında emin olduğum tek şey bunun bitmesini... bizim bitmemizi asla istemediğim gerçeği idi.

İçimdeki ateş fırtınası sonunda patlarken bir el ağzımı kapatana kadar kulağımda kendi çığlığım *yankılandı*.

Şiddetli orgazmın ardından paramparça olmuş gibi hissediyordum. Sis dağılıp duyularım geri gelene kadar biraz zaman geçmesi gerekmişti.

Çok geçmeden ağzımdaki elin yerini cezalandırıcı bir öpücük aldı. Kendi tadımı dilinde alırken meme uçlarım az önce boşalmışım gibi tekrar dikleşti. Nefes almakta zorlanıyordum.

“Bu ön gösterimdi, bir daha seni ne kadar istediğim konusunda kuşkuya kapılırsan...” Altdudağımı dişlediğinde bir elektrik akımı kasıklarına yayılarak nabız gibi attı. “Bunu hatırla,” diye ekledi. Ardından kalçalarımın tutup beni kaldırdı ve masanın üzerine eğilmeye zorladı. Eteğim hâlâ belimde, iç çamaşırım yerdedydi.

Çekmecemin açılıp bir selobandın tanıdık yırtılma sesini duyunca ağzım kurudu.

“Ne...” Cümlemi tamamlayamadan bandı dudaklarımın üstüne yapıştırdı.

“Tekrar çığlık atarsan diye. İnsanların duymasını istemiyordun, unuttun mu?” Karanlık ve kadife gibi cevabı hain emellerinin vaa-dini taşıyordu. “Ayrıca ellerim başka şeyler için bana lazım.”

Şehvet ve korku eşit ölçüde içimi doldurmuştu, birini diğerrinden ayırt edemiyordum. Ellerimi bırakmıştı, o yüzden bandı kolayca çıkarabilirdim ama yapmadım.

Bacaklarımı açmış, ağzımı bantlamış, sunduğum müstehcen manzara nedeniyle sıırılsıklam olmuşum. Korkum bana yapmak üzere olduğu şeylerden değil, yapacaklarını çok istememden ve kontrolü kaybetmekten hoşlanmamdan kaynaklanıyordu. Çünkü artık düşünmek zorunda değildim. Geriye sadece hisler kalmıştı.

“Masaya tutun,” diyen uyarıcı sesi sırtımın ürpermesine neden oldu.

İtaat ettiğim anda içime yüklendi. Sırtım refleksle gerildi. Çığlık atmaya çalıştıysam da ağzımdaki bandın altında anlamsızca inlemekten başka bir şey yapamıyordum. Bir eliyle belimden bastırıyor, diğer eliyle bluzumun altından memelerimle oynuyordu.

Masaya yapışmış halde açıkta kalan dev bir sinir yığınınından ibarettim. Ter içindeydim, klitorisim Xavier’in her hareketiyle zonkluyordu. Kalp atışlarım gözlerimin kararmasına neden oluyordu.

Zevkin doruğu yaklaştığında her çimdik, her sıkıştırma, her bir hamle beni dayanılmaz noktalara hızla taşıyordu. Beynim artık bütün bedenimi sarsan ezici hisleri algılayamıyordu. Dünyaya sunduğumuz müstehcen manzara gözümde canlanırken bir an için kendimden geçer gibi oldum.

Topuzumdan kaçan saçlar tenime yapışıyor, Xavier içime girip çıkarken bandın altından salyalarım akıyor, hırlamaları diğer her şey gibi içime işliyordu.

Zevkten çıkardığı sesleri seviyordum. Kendimi o anda gasp edilmiş gibi çaresiz ama bir o kadar da güvende hissetmeyi seviyordum...

Bütün vücudum gerildi. Kara bulutların arasında iğne uçları gibi ışıklar belirerek doruğa ulaştığımda kontrolsüzce titredim. Kadınlığım arka arkaya kasılıyor, sersemlemiş beynime zevk dolu şimşekler gönderiyordu. Xavier’in de boşalmadan önce son bir kez hırladığını duydum ama elektrik dalgaları gelmeye devam ediyor, her yerimde durmak bilmeyen bir okyanus gibi büyüyüp zihnimi uyuşturuyordu.

Masanın üstüne yapışmış halde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Xavier hâlâ içimdeydi. Sonunda hareketlendiğimizde saat neredeyse iki olmuştu.

“Toplantına yetişeceksin,” diye takıldı.

Perişan haldeydim. Xavier ise dağınık saçları ve kızaran ya-

nakları dışında bir moda dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu.

Pislik herif.

“Zamanlamam mükemmeldir.” Beni temizleyip nazıkçe elbise mi düzelttikten sonra ağızımdaki bandı çıkardı.

“Çok komik,” diye karşılık verirken kendi boğuk sesimi tanıyamadım. Yüzüm bir kez daha kızarınca Xavier’in tatmin dolu sınıtışı genişledi. “Toplantıyı ertelemem gerekecek. Bu halimle medya stratejisi konuşamam...”

“Yeni becerilmiş halinle mi?”

Buğulu aksanı karşısında yanaklarım daha çok yanıyordu. İç çamaşırlarım paramparçayken kalan onurumu toplamaya çalıştım. “Ben öyle demezdim.”

Yaptığım şey... *yaptığımız* şey, bana o kadar yabancıydı ki kavrayamıyordum. İş ile zevki karıştıran biri değildim ama... eh, o kapılar bir hafta önce zaten açılmıştı. Yine de sürekli diken üstündeydim ve hiçbir zaman ofis ortamını bozacak bir şey yapmamıştım. Kuralları unutarak bundan *hoşlanmamı* sağlayan tek kişinin Xavier olması biraz rahatsız ediciydi.

Tanrım. Kimsenin bizi duymadığını umuyordum. Herkes öğle yemeğine çıkmış olmalıydı ama işgüzar bir asistanın çıkmayıp iş yetiştirmeye çalışması -haliyle patronunu seks yaparken yakalaması- ihtimal dahilindeydi.

“Nasıl dersin de ama gerçek bu, *luna*.” Dudaklarım öptü. “Bu arada yeni becerilmiş halinle çok güzel görünüyorsun.”

“Ne kadar da etkileyici!” Telefonu almalı, saat ikideki randevumu ertelemeliydim ama Xavier’in kollarında biraz daha kalmak istiyordum. “Belki bu isimle bir makyaj seti çıkarmalılar.”

“Kesin çıkmıştır,” diye geri çekilip beni süzdü. “Nasılsın?”

“İyiyim. Biraz canım yanıyor ama... iyiyim.” Yaşadığım hafifliği başka hangi kelimeyle daha iyi anlatabileceğimi kestiremiyordum. *İyi* uygun kelimeydi, başka kelimeler kadar ödümü koparmıyordu.

“İyi,” diye tekrarladı.

Avuçlarını iki yanında masaya dayamıştı. Birbirimize **gölüm-**seyerek fırtına sonrası sessizlikte zirvelerin tadını çıkarırken **zib-**nimde başka bir kelime belirdi.

Mutlu.

Basit ve temel bir kelimeydi ama doğrudu.

28

Sloane

Mucizevi bir şekilde dün Xavier'le şeyden... ah, seansımızdan sonra ofisimden çıktığımızda kimse hiçbir şey söylememişti. İnsanlar hâlâ öğle yemeğinden dönüyordu. Yemeğe *çıkmayan* personel de Prenses Camilla'nın fotoğraflarına hayranlıkla bakmakla meşgul olduğundan bize fazla aldırış etmemişti.

Hayatın bu küçük lütufları için şükrettim.

Toplantımı yeniden planlamış, ertesi akşam yemekte buluşana kadar Xavier'in, Vuk planını unutmuştum. İlk mesajı dışında bundan hiç bahsetmemişti.

"İki soru," dedim şehir merkezinde dolaşırken. "Birincisi Vuk planı ne? İkincisiyse akşam yemeği için nereye gidiyoruz? Açlıktan ölüyorum."

Kolunu omuzlarıma sararak, "Ah, demek şimdi açsın," diye takıldı Xavier. Sıcak ağırlığı midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. "Seni öğle yemeğine çıkarmak istediğimde beni neredeyse kovacaktın."

"Çünkü *dün* öğle yemeği sırasında olanları çok iyi hatırlıyorum. Sayende hiç çalışmadım." Kibirli görünmeyi denesem de kendimi yaramaz bakışları karşısında yine kızarıırken buldum.

Bu sıralar çok sık kızarıyordum ve benim gibi bundan nefret eden biri için delirtici bir durumdu.

"Farkındayım," dedi usulca. Ses tonu arzuyla yoğunlaşmıştı. "Masanın üzerine eğildiğinde çok güzel görünüyordun, *luna*. Özellikle de o ıslak..."

“Xavier.” Yanaklarımdaki yangın bütün vücuduma yayılmak üzereydi.

Etrafıma bakınırken kaldırımdaki diğer herkesin bizi dinlediğinden emindim. Aşırı ahlaklı takılan biri değildim. Yine de kaldırımda yürüyen sıradan insanların seks hayatımın ayrıntılarını öğrenmesini istemiyordum.

Güldü. “Peki. Pis konuşmaları otele saklarım.”

Otel mi?

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sorarken sesim şüpheyle doluydu.

“Göreceksin. Başka bir soru sor.”

“Kaçamak cevaplarından nefret ediyorum.”

“Aslında seviyorsun çünkü sürprizlere bayılıyorsun.”

“Ben başak burcuyum, sürprizlerden nefret ederim.” Pen’le pazar buluşmalarımız hariçti ama o sayılmazdı.

“Başka bir soru sor, *luna*,” diyerek astrolojiye dayandırdığım mükemmel cevabımı duymazdan geldi. Katı bir bilim destekçisiydim ama astroloji vazgeçemeyeceğim kadar eğlenceliydi.

“Peki,” dedim homurdanarak. Planını *merak ettiğimi* asla itiraf etmeyecektim. Sağdan soldan sürpriz yağdırmasına hiç ihtiyacım yoktu. “İlk soruya dönelim. Bahsettiğin Vuk planın neydi?”

“Vuk planı. Doğru.” Sola dönüp daha sakın bir sokağa girdik. “Her başarılı iş adamının arkasında nasıl bir dürtü olur? Neden yaptıkları işi yaparlar?”

Cevabı kolaydı. “Para, güç ve şöhret için.”

“Bir nedeni daha var.”

Kaşlarım çatıldı. “Ego mu? Yok, zaten o da ilk üçün içinde. İntikam? Hırs?”

Yan gözle bana baktı. “Tutku.”

“Ah.” Burnumu kırıştırdım. “Hırs kadar güçlü değil.”

Beni Kensington Halkla İlişkiler’i bugünkü haline getirmeye iten şey buydu. Evet, yaptığım iş konusunda tutkuluydum ve evet,

elbette gelire ihtiyacım vardı. Ancak en kötü anlarımda ve uykusuz gecelerimde karanlığı uzak tutan şey hırşımdı.

Ailemin parası veya desteği olmadan da başarılı olabileceğimi kanıtlamak istemiş, bunu başarmıştım. Başarısız olmamı, dolayısıyla onlardan yardım istememi beklemişlerdi. Onlara bu zevki tattırmaktansa, ayağıma tuğla bağlayıp Hudson Nehri'ne atlamayı tercih ederdim.

Tabii bu benim tarzımdı. Diğer insanların farklı motivasyonları olabilirdi.

“Belki değildir,” dedi Xavier kuru bir sesle. “Ama Vuk’u biraz araştırdım. İlginç bir geçmişi var. Markovic Holding’in nasıl kurulduğunu biliyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Lisedeyken Vuk memleketindeki küçük bir damıtım tesisinde çalışıyormuş,” diye devam etti Xavier. “İşini sevse de yönetim şeklinden nefret ediyormuş, o yüzden üniversiteyi bitirir bitirmez tesisi satın almak için deli gibi çalışıp para biriktirmiş. Kimya mühendisliğinden mezun olunca tesisi satın almış ve votka üretim sürecine yenilikler getirerek...”

“Markovic Votka’yı yaratmış,” diye sözünü tamamladım. Dünyanın en popüler votka markasıydı.

“Aynen öyle. O günden sonra elbette çok uzun bir yol katetmiş. Fakat önemli olan, bu işe para ya da şöhret için girmemiş olması. Sevdiği bir şey görmüş, daha iyi yapabileceğini düşünmüş ve daha iyisini yapmış. Yıllarını ve emeğini vermiş ama başarmış. İşte buna tutku denir,” diyerek başını iki yana salladı. “Benim hatam buydu. Kalbini unutup onun *sadece* iş tarafına yöneldim.”

Gülümsedim çünkü tutkulu olan sadece Vuk değildi. Kulüp planı ortaya çıkana kadar Xavier’i hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.

“Kalbine konuşmak iyi bir fikir,” dedim ona. “Tekrar ne zaman buluşacaksınız?”

“Yarın. Sorun şu ki, elimde fazla bir şey yok. Küçükken gece kulübü sahibi olmayı hayal ederek büyümedim.”

“Ama Kolombiya’da çizip yerlere attığın bar tasarımlarını çok iyi hatırlıyorum. O da bir başlangıçtır.”

“Hepsi Kolombiya’da çöpe gitti,” diye belirtti.

“Orada çizim yaptıysan, herhalde burada da birkaç tane vardır,” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Evini gördüm. Hazırlık okulunda kazandığın En Çapkın ödülün bile duruyor.”

“Hey, o ödül sahte altından olabilir ama manevi değeri paha biçilemez.” Gülümsediğinde bembeyaz dişleri bronz teniyle harika bir tezat oluşturuyordu. “Ama eski birkaç çizim olabileceği konusunda haklısın.”

“İnsanlar bu yüzden bana bir sürü para ödüyor,” diye takıldım.

Beş dakika daha yürüdükten sonra duvarlarını sarmaşıkların kapladığı büyüleyici bir tuğla binanın önünde durduk. Cam kapıdan, saksı bitkileri ve zengin kumaşlarla zarifçe döşenmiş lobi görülebiliyordu.

“Bir ailenin işlettiği yeni bir butik otel,” diye açıkladı Xavier. “Birkaç ay önce açıldı ama şehrin en iyi Tayland yemeklerini yapıyorlar.”

Yemek lafını duyunca karnım guruldadı. “Bayılıyorum.”

“Girmeden önce bir şey daha var.” Ciddi yüzünde bir parça gerginlik vardı. “Kalmayı istersen oteli ayarladım. Yani benimle kalmak istersen. Süitleri harika ve...”

“Tamam.” Kalbim deli gibi atıyordu.

Evet. Evet. Evet.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. Ardından dudaklarında omurgamdan aşağı ürpertiler gönderen yavaş bir gülümseme belirdi. “Tamam,” diye tekrarladı.

Söylememiz gereken tek şey buydu.

“İyi akşamlar, Bay Castillo.” Resepsiyon görevlisi onu görür görmez tanıdı. “Bu gece hangi süitimizde kalmak istersiniz?”

KEYİF KRALI

“Kral Dairesi. Yemeği havuz kenarında yiyeceğiz. Lütfen pijama, banyo malzemeleri falan gönderin. Bavul getirmedik.”

“Elbette. Fikrinizi değiştirirseniz, diğer tüm süitlerimiz hizmetinizdedir.”

Kadının söyledikleri üzerine duraksadım. “Bir saniye,” dedim Xavier’e şaşkınlıkla bakarak. “Otelı ayarladım derken... *bütün* oteli mi tuttun?”

Yaramaz gamzeleri ortaya çıkarken, “Aile işletmelerini desteklemeyi seviyorum,” diye cevap verdi. “Ayrıca baş başa olmayı da seviyorum.”

İçimdeki iş kadını, henüz mirasını alıp alamayacağı bile belirsizken bu kadar savurgan olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Romantik yanım ise çenemi kapatarak tadını çıkarmamı söylüyordu.

Hayatımda ilk kez romantik tarafım kazandı.

Otelde kısa bir tur yaptıran görevli sonunda bizi akşam yemeğini yiyeceğimiz yere çıkardı. “Yemek, mayo ya da başka bir ihtiyacınız olursa bu kartları kullanabilirsiniz,” diyerek ikimize incecik birer altın kart uzattı. Kartın üzerinde temizlik, yemek ve genel hizmetler için bir sürü beyaz düğme vardı. “İyi akşamlar.”

“Teşekkürler,” dedim görevliye.

Kapıyı kapatıp çıktığında arkamı döndüm ve...

Şaşkınlıktan kalbim tekledi. *Vay canına.*

Hayatım boyunca pek çok lüks otelde kalmıştım. Birçoğu, diğer tüm pahalı oteller gibi klasik bir güzelliğe sahipti. Fakat burası çok *etkileyiciydi*.

Bir gölet şeklinde tasarlanmış turkuaz havuzun bir ucunda minyatür şelale, diğer ucunda ise jakuzi vardı. Yemyeşil bitki örtüsü ve özel kaya manzaraları tropik havayı güçlendiriyor, minderlerle döşenmiş ve mum ışığıyla aydınlatılmış bir loca manzaraya rüya gibi bir romantizm katıyordu. Cam kubbe tüm alanı hava koşullarından koruduğu için ılık bir bahar akşamı hissi veriyordu.

Sanki Manhattan'da değil, Cennet Bahçesi'ndeydik.

Xavier elimi tutup beni locaya çekti. Yaklaştığımızda alçak ahşap masanın yemeklerle donatılmış olduğunu fark ettim.

Düzelتيyorum, bu tam bir *ziyafetti*. Hindistancevizli milföy çubukları, ızgara ve marine edilmiş tavuk şişlerle servis edilmişti. Klasik *pad Thai* eriştelere yanına içi boşaltılmış gerçek bir ananasta servis edilen ananaslı kızarmış pilav duruyordu. Çeşit çeşit sıralanmış çorba ve körilerden limon otu, zencefil, kimyon ile daha bir sürü ağız sulandıran baharatın kokusu geliyordu.

Karnım tekrar sabırsızlıkla guruldadı.

"Bunların hepsini bitirmemiz mümkün değil," diyerek devasa minderlerden birine çöktüm.

"Muhtemelen," dedi Xavier. "Neyi sevdiğini bilmiyordum, o yüzden her şeyden biraz söyledim." Gamzeleri bir kez daha belirmişti. "Ama hiçbirinde ceviz yok."

Midemdeki kelekler çıldırmıştı. Yakında böcek ilaçlama ekibi falan çağırmam gerekecekti.

"Tayland mutfağında ceviz kullanıldığını sanmıyorum," derken kalbimdeki çırpınmayı saklamaya çalışıyordum.

"Hiç belli olmaz. Bu arada zavallı cevizlere neden karşısın?"

"Beyne benzedikleri için tüylerimi ürpertiyorlar... *Gülme*."

"Gülmüyorum." Kahkahalarını tutmayı başardı. "Sadece böyle bir açıklama beklemiyordum."

Öfkemi bastırmaya çalıştım. Cevizden nefret etme nedenim son derece geçerliydi. Ancak Xavier'in neşesi fazlasıyla bulaşıcıydı, en sonunda bir gülümsemeyle çatık kaşlarım yumuşadı.

Ziyafetin tadını çıkarırken aramızda rahat bir sohbet dönüyordu. Xavier'le konuşmak en iyi arkadaşlarımdan biriyle konuşmak gibi hissettiriyordu. Konu bulmak zorunda kalmıyor, söylediğim bir şeyi yanlış anlamasından endişelenmiyordum. Beni anlıyordu. Sohbetimiz yemek, film ve müzikten seyahatlere kaydığında anın dışındaki her şeyi unutacak kadar rahatlamıştım.

KEYİF KRALI

Şimdiye kadar ziyaret ettiği yerler arasında en çok nereyi sevdiğini sorduğumda, “Tayland,” dedi Xavier. “Üniversiteden sonra gittim ve âşık oldum. Bütün yaz orada kaldım. Cehennem gibi sıcaktı, o yüzden zamanımın çoğunu plajda geçirdim,” derken gözlerindeki özlemi görebiliyordum. “Annem de çok severdi. Küçükken bana yurtdışındaki maceralarını anlatırdı. Eninde sonunda hep Tayland’a tekrar gidermiş. Kültürü, doğası, yemekleri...” Başıyla önümüzdeki yarısı boş kapları işaret etti. “Hepsini çok severdi.”

Ürküp susmasına neden olmamak için sessiz kaldım. Annesi hakkında hiç konuşmazdı ve aralarındaki ilişkiye dair küçücük bir şey bile öğrenmiş olmak beni çok etkilemişti.

Yakın olduklarını biliyordum. Annesi öldüğünde ne kadar yıkıldığı düşünülürse, öyle olmalıydı. Fakat Patricia Castillo’yu geçmişin şekilsiz bir gölgesinden somut bir anıya dönüştüren küçük ayrıntılardan haberdar değildim.

“Belki o yüzden orada o kadar uzun kalmışımdır,” diye ekledi. “Ona yakın olduğumu hissediyordum.”

Göğsüm onun hislerinin ağırlığıyla sıkıştı. Kendi annemle ondan birkaç yıl daha fazla zaman geçirmiştım ama artık hayatta olmayan birine duyulan özlemi anlıyordum. Bizimle geçirdikleri süre çok kısa olsa bile sevdiklerimiz içimizde asla doldurulamayacak büyük bir boşluk bırakıyordu.

“Doğduğumda annem bana mektup yazmış.” Şaşkınlıkla bakakaldığımda Xavier mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Geçen aya kadar bilmiyordum. Babam... son konuşmamızda söyledi. Söylediğine göre unutmuş çünkü annem mektubu bir kasaya koymuş. Ona inanmakta zorlanıyorum ama sanırım artık bunun bir önemi kalmadı. Babam öldü ve mektup bende.” Omuz silkmesi zoraki görünüyordu. Önemli değilmiş gibi davranmasına rağmen önemsedığı belliydi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

“Mektubu okudun mu?” diye sordum usulca.

Yutkunduğunda âdemelması yukarı aşağı hareket etti. “Evet”

Böyle hassas bir konuda onu zorlamak istemediğimden sessizce bekledim. Mektubu merak etsem de daha çok Xavier için endişeleniyordum. Bu kadar kısa bir süre içinde babasının ölümü ve annesinin geçmişten gönderdiği kayıp bir mektup, özellikle konuşacak kimsesi olmadığından çok ağır bir yük olmalıydı. Ailesinin evinde, onun sırdaşı olmaya en yakın kişi bendim.

Göğsümdeki sıkışma hissi şiddetlendi.

“Tuhaftı,” diye devam etti en sonunda. “Mektubu okurken annemin sesini *duyabiliyordum*. Sanki yanı başımda beni seyreliyordu. Dünyada en sevdiğim yerleri öğrenmek için sabırsızlandığını ve nereye gideceğimi bilemediğimde sahili olan bir yer seçmem gerektiğini yazmıştı. Tayland’a, mektubun varlığını öğrenmeden çok önce gitmiştim. Ancak tesadüfe bak ki, oraya gitmemin nedenlerinden biri sahildi. Babamdan uzaktı, suyla çevriliydi ve bana annemi hatırlatıyordu.” Belli belirsiz gülümsedi. “Bir taşla üç kuş. Keşke...” Gülümsemesi melankolinin gölgesinde soldu. “Keşke mektubu daha önce bulsaydım. Hayatım daha farklı olabilirdi. Gurur duyacağım şeyler yapabilirdim.”

“Sen kötü bir insan değilsin, Xavier,” dedim nazikçe. “Utanmanı gerektirecek berbat şeyler yapmadın. Belki mektubu geç okudun ama bence annen hep yanımdaydı, sana rehberlik ediyordu. Hem...” Aklım beş yıl önce bildiğim tek ailemi terk ettiğim zamana gitti. “Değişmek için hiçbir zaman geç değildir. Çıktığın yolda mutlu değilsen, her zaman başka bir yol seçebilirsin.”

Xavier bana baktı, gözlerinde çözemediğim bir duygu kasırgası vardı.

“Keşke seni tanıyabilseydi.” Konuştuğunda sesi o kadar alçaktı ki, duymaktan çok kelimelerini hissetmiştim. “Seni çok se-verdi.”

Kaburgalarımın arkasındaki gerginlik ham bir sızıya dönüşerek boğazıma, burnuma, gözlerimin ardına ve kalbimin en derin-

lerine yayıldı. Ağlamadım ama çok uzun zamandır buna en çok yaklaştığım andı.

“Mektupla birlikte bunu bırakmış,” dedi cebine uzanarak. Altın bir antika cepsaati çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve sevgiyle kapağını okşadı. “Bir aile yadigârı. Saat sevmem ama yanımdan ayırmıyorum çünkü... Bilemiyorum. Yanımda olması doğru hissettiriyor.”

“Çok güzel.” Temkinli parmaklarla saati alıp kapağım açtım. Safır vurgular ve kusursuz işçilik hayranlık uyandırıcıydı. Bunu yapan belli ki üzerinde sevgiyle çalışmıştı. Solmaya yüz tutsa da hâlâ okunabilen yazı dahil, her bir unsur özenle işlenmişti.

En büyük hediye zamandır. Akıllıca kullan.

Zamanla hafifçe silinmiş harfleri dikkatle inceledim.

“Güzel söz, değil mi?” Xavier’in dudaklarında neşesiz bir gülümseme belirmişti. “Yıllarımı hiçbir şey yapmadan geçirdim. Babama çok kızgındım... üstelik denediğim herhangi bir şeyi berbat etmekten çok korkuyordum. O zamanlar mantıklı geliyordu ama...” Devamını getiremedi. Ardından sohbet hiç beklemediğim bir yöne saptı. “Annemin neden öldüğünü biliyor musun?”

Saati kapatıp masaya bıraktığımda kalbim yerinden çıkmak üzereydi. “Evde yangın çıkmış. Zamanında kaçmayı başaramamış.”

“Hayır. Bu söylediğin nasıl öldüğü. Nedeni değil.” Gözlerindeki fırtına, en tehlikeli ve karanlık kasırgaların habercisiydi. “Annem benim yüzümden öldü.”

Hiçbir şey beni bu kelimelerin darbesine hazırlayamazdı. Ciğerlerimdeki hava boşalırken darbe aldığım yerde beklenmedik ve acı veren bir yara açıldı. “Xavier...”

“Yapma,” dedi sertçe. “Hikâyenin tamamını dinlemeden benim suçum olmadığını söylemeye kalkma.”

Dizginleyemediğim duygularla gözlerim yanarken sustum.

“On yaşındaydım. Babam iş seyahatindeydi. Annem bir et-

kinlikte gönüllü olarak çalışıyordu. Sanatı çok severdi, o yüzden parasının ve zamanının çoğunu yerel galerilere bağışlardı.” Yutkundu. “Babamın doğum günü, döneceği günün ertesiydi. Annem sürpriz bir parti yapmak istemiş, beni de süslemelerle görevlendirmişti. İlk önemli görevimdi. İkisini de gururlandırmak istiyordum, o yüzden bütün gücümle çalıştım. Balonlar, *piñata*’lar...” Parmak eklemleri bembeyaz kesildi. “Mumlar.”

Görünmez bir demir çapa kalbimin midemin derinliklerine çekiyordu. *Olamaz.*

“Her şeyin nasıl duracağını görmek için provasını yaptım,” diye devam etti. “Ama başka bir odadan ses duyunca dikkatim dağıldı ve yanlışlıkla mumlardan birini devirdim,” derken bakışlarına kasvet çökmüştü. “Söndürmeye çalışsam da her yer tahta ve karton doluydu. Yangın hızla yayılınca alevlerin arasında kaldım. Neyse ki o zamanlar fazla çalışanımız yoktu, sadece tek bir kâhyamız vardı. Postayı kontrol etmek için dışarı çıktığında alevleri görerek itfaiyeyi aramış. Fakat o sırada eve gelen annem içerde olduğumu öğrenince itfaiyeyi beklemeden eve dalmış. Beni bulup odadan çıkardı. Tam ön kapıya ulaşmak üzereyken bir giriş düşerek yolumuzu kapattı. Sonrasını pek hatırlamıyorum. Dumandan bayılmışım. Uyandığımda dışarıdaki ambulanstaydım. Ben kurtulmuştum ama annem kurtulamamıştı.”

Düşünmeden uzanıp elini tuttum. Çaresizce dinlemek dışında bir şeyler yapmak istiyordum.

“Haber alan babam hemen eve geldi. Sanırım cesedini görene kadar annemin, karısının öldüğüne inanmamıştı. Gördüğündeyse... kimseyi öyle ağlarken görmemiştim. Bazen hâlâ kulaklarımda çınıyor. Bir insana ait olamayacak kadar derin bir çığlıktı.” Gergin bir yüz ifadesiyle saati okşadı. “Annemi dünyadaki herkesten daha çok *severdi*. Üniversitede tanışmışlar. Umut vaat eden iş adamı ile onun yakışıklılığına, hırsına ve sadakatine âşık

• *Piñata* özellikle Latin Amerika’da kutlamalarda kullanılan rengârenk kâğıtlarla süslenmiş, içi şeker ya da oyuncakla doldurulmuş süs eşyasıdır. Katılımcılar gözleri bağlı şekilde *piñata*’ya vurarak kırmaya çalışır ve dökülenlerden paylarını alırlar. (ç.n.)

olan varlıklı bir ailenin kızı... Babamın Castillo Grup'u kurmak için deli gibi çalışmasının tek nedeni annemdi. O öldüğünde babamın bir parçası da öldü."

Başını tekrar kaldırdığında gözlerinde on yılların ıstırabı vardı. "Beni suçladı. Cenaze töreninden sonra annemin yerine benim ölmemi tercih edeceğini söyledi. Sarhoştı. Çok sarhoştı. Ama o sözleri hiç unutmadım. Kısıtlamalarımız ortadan kalktığında, gerçekler ortaya çıkar."

Göğsümdeki düğümler yüzünden nefes alamıyordum. Benim de berbat bir ailem vardı ancak çocuğuna böyle bir şey söyleyecek bir anne ya da baba düşünemiyordum. Xavier o zamanlar daha *on* yaşındaydı. Sadece bir çocuktur.

"Yine de onu suçlamadım," diye devam etti. "En azından başta suçlamadım. Benim *suçumdu*. O lanet olası *tek* bir mumu yakmasaydım yangın çıkmazdı ve annem hâlâ hayatta olurdu. Ama yaşım ilerledikçe..." Duraksadı. "Bilemiyorum. Öfkelen dim. Öfkeyi yutmak suçluluk duygusundan daha kolaydı. Babam da zaten öfkesini benden çıkarıyordu. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak. Sırf başka seçeneği olmadığı için şirketi devralmamı istiyordu. Ben tek vârisiydim. Bu zorunluluk dışında, benden nefret ediyordu. Ben de ondan nefret ettim." Parmağıyla kolundaki dövme yi işaret etti. Castillo'nun en büyük rakibi olan ailenin amblemi, magazin basınında fırtınalar yaratmıştı. "Bir keresinde bununla eve gittiğimde, oradan yara izleri içinde çıktım."

Sıradan bir şeyden bahsedercesine konuşması midemin kasılmasına neden oldu.

"Tek ebeveynim babamdı," diye devam etti. "Yakınlaşmamız gerekirken birbirimizden koptuk. Ne zaman bir araya gelsek ailemizdeki eksikliği hatırlıyorduk, bu da canımızı çok yakıyordu. O yüzden farklı yollardan birbirimize saldırdık. Üniversite bittiğinde artık ondan iyice kopmuş tım. Para dışında babamla ya da şirketle hiçbir alakam olmasını istemiyordum. Kulağa hiç hoş gelmese de gerçek bu."

Çöken ağır sessizlik, otelin içinden gelen belli belirsiz müzikle suyun yumuşacık şırlıtısını iyice belirginleştiriyordu.

Elinin üstündeki elime bakarken Xavier'in yüzünden binlerce duygu geçiyordu. En sonunda başını iki yana salladı.

"Özür dilerim," diyerek hüzünlü bir kahkaha attı. "Harika bir akşam geçirmemiz gerekiyordu ama seni olabilecek en berbat sohbete sürükledim."

Elini çekmeye çalışsa da izin vermedim. İspanya'dayken babamın gönderdiği e-postadan sonra, hastanede ve daha bir sürü zor anımda yanımda olmuştu. Bunların benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

Şimdi onun yanında olma sırası bendeydi.

"Zaten harika *bir* akşam. Hindistancevizli milföyler kalbime giden yol," dedim ona. Belli belirsiz gülümsediğini görünce ödül kazanmışım gibi hissettim. "Ama şimdi söyleyeceklerimden önce iki şeyi bilmeni istiyorum. Birincisi, insanları rahatlatıp teselli etme konusunda çok kötüyümdür. Bunu yapmak için ne yeteneğim ne de isteğim var. Ayrıca gözyaşı görmek beni huzursuz eder. İkincisi, klişe sözlerden nefret ederim çünkü sahte ve aptalca gelir. O yüzden şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Senin suçun değildi. Çocuktun ve yaşanan şey bir kazaydı." Elini sıkarken samimiyetimi tenine kazıyabilmeyi diliyordum çünkü söylediğim her kelimeye inanıyordum. "*Senin suçun değildi.*"

Çalkantılı gözleri parlıyordu. Çapkın, veliaht, eğlence düşkünü, flörtöz... Bütün maskeleri gitmiş, geriye sadece bunları takan adamın kendisi kalmıştı. Savunmasızlığı tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Birçok açıdan kusurlu, aldatıcı şekilde cilalanmış yüzeyinin altında çatlaklar ve yaralar vardı.

Ona bakarken daha önce hiç bu kadar güzel birini görmediğimi düşündüm.

Elimi kavrayarak bir kez sıktı. Bu bile kalbimin varlığından hiç haberdar olmadığım bir parçasını harekete geçirmeye yetmişti. Ar-

dından çatlakları kapandı, yaralarını tekrar gizledi ve ayağa kalktı. Tişörtünü çıkarmak için elini benimkinden ayırdı.

Atmosferdeki ani değişim o kadar çarpıcıydı ki, havuza doğru ilerlediğinde ne söyleyeceğimi bilemedim. “Ne yapıyorsun?”

“Çıplak yüzeceğim.” Pantolonunu yerdeki tişörtünün yanına attı.

“Burada çıplak yüzemezsin,” diye tısladım etrafa bakınırken. “Güvenlik kameraları var. Her an birileri gelebilir.”

“Çağırmadığımız sürece kimse gelmeyecek. Gelseler bile havuzda olduğumuz için bir şey göremezler.” *Boxer*’ını çıkarırken gülümsemesinde hem meydan okuma hem de neşe vardı. “Hadi, *luna*. Beni yalnız bırakma.”

Havuzun yanında bronz teni ile yontulmuş gibi görünen kaslarıyla bir Yunan tanrısı kadar çıplak ve arsızdı. Loş ışık vücudunun sert hatlarına yayılarak karın kaslarının çıkıntılarını, bacaklarındaki sağlam kasları ortaya çıkarıyordu.

İçimdeki sıcak dalgalanma şaşırtıcı bir kıskançlık duygusuyla birleşti. *Bu kadar* kaygısız ve spontane olmak acaba nasıl bir histi? Ya da sonuçlarından endişelenmeden istediğim bir şeyi yapmak?

Ah, neyse ne. Sonuçta beni hiç çıplak görmemiş değildi.

Fikrimi değiştiremeden ani bir kararla ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladım. Her adımda elbisemi, çorabımı ve son olarak iç çamaşırlarımı çıkarmamı seyrederken Xavier’in bakışları karar-mıştı. Havuza ulaştığımda üzerimde hiçbir şey yoktu, üstelik çok iyi hissediyordum. İyiden de öteydi. *Özgürdüm.*

“Büyüleyici,” diye fısıldadığında bu tek kelimeyi baştan aşağı her zerremde hissettim.

Havuza daldığımızda ipeksi sıcak suyun tadını çıkarırken hareketlerimiz durgunlaştı. Konuşmuyorduk. Giysilerimizin ve uzun zamandır sakladığımız sırların ağırlığından kurtulmuş, parmaklarımızı daha çok alışkanlıkla kenetlemiş halde öylece suda süzüldük.

ANA HUANG

Şehrin ışıkları gökyüzünde yıldızları fark etmeyi imkânsız kılıyordu. Yine de sessizlik, sıcaklık ve havayı süsleyen egzotik çiçeklerin kokusu, New York'taki gizli bahçeyi en azından bir geceliğine büyülü bir dünyaya dönüştürüyordu.

Hayatlarımız mükemmel olmayabilirdi ama burada birlikteyken huzurluyduk.

29

Xavier

Sloane'a geçmişimden bahsetmeyi planlamamıştım. Yangını bu zamana dek *hiç kimseye* anlatmamıştım. Ancak o gece, bana bakışıyla ve yanında hissettiğim rahatlıkla ilgili bir şeyler daha ne olduğunu anlayamadan kelimelerin ağzımdan dökülmesini sağlamıştı.

Sanki konuştukça omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Geçmişimden gelen zehrin beni içten içe nasıl yiyip bitirdiğinin farkında değildim. Üstelik Sloane beni yargılamadan dinlemekle kalmamış, sonrasında beni rahatlatmıştı.

Kimse için böyle bir şey yapmayan Sloane Kensington beni teselli etmişti. Daha önce onu bırakabileceğimi düşünmüş olsaydım bile dün gece, böyle bir şey yapamayacağımı ispatlamıştı.

Onun sayesinde cuma sabahı Vuk'un ofisine yeni bir stratejiyle gittim. Slaytlar ya da gösterişli raporlar götürmedim, eski bar taslaklarımı bile yanıma almamıştım. Ona sadece gerçeği söyledim. Babamla bozulan ilişkiyi, korku ve kin yüzünden şirketini devralmayı reddetmemi, babamın ölümünü ve annemin mektubunu anlattım. Sloane'la paylaştığım her şeyi, sadece rakamlardan ibaret olmayan bir hikâyeye dönüştürmüştüm. Olay yaşananların ardındaki kalple ilgiliydi.

"Mayıs ayında vasiyet komitesi lehime karar vermezse kulübü batırmamdan korkuyorsun. Yerinde olsam ben de korkardım. Ama konu şu ki, bunu artık mirasımı almak için yapmıyorum." Vuk'un kaşları hafifçe kalktı. "Sadece miras için yapmıyorum,"

diye düzelttim. “Hayatım boyunca insanların bana verdiklerine bağlı kaldım. Kendi inşa etmediğim bir hayatı yaşarken kendi me bunun sorun olmadığını söyledim çünkü başka yollara sapma cesaretini gösteremeyeceğimi düşünüyordum. Fakat bu kulüp? Şimdiye kadar aldığım yol? Tamamen bana ait ve acayip gurur duyuyorum.”

Yol boyunca yardım almıştım çünkü kimse tek başına bir imparatorluk kuramazdı. Ancak vizyon ve uygulama bana aitti, üstelik henüz hiçbir şeyi yüzüme gözüme bulaştırmamıştım. Her şey şehirde yeni bir iş kurmanın gidebileceği kadar iyi gidiyordu. Bu da bu işi yapabileceğim, Castillo adını kendi başıma inşa etmeyi başarabileceğim hissini güçleniyordu.

“Seninle ortak olmayı çok isterim,” diyerek sonuca ulaştırdım. Tam da beklediğim gibi Vuk henüz hiçbir şey söylememişti ama bakışları geldiğimden beri gözle görülür şekilde sıcaklaşmıştı. Uykusuzluk yüzünden böyle bir izlenime kapılıyor da olabilirdim. “Kabul etmesen de kulüp açılacak. Banka kasasını tutamazsam, başka bir yer bulurum. İdeal olan bu değil ama sonuçta iş hayatı her şeyin kusursuzca ilerlemesiyle ilgili değil. Tam tersi, aksiliklere rağmen işi halletmekle ilgili. Sen ister ol ister olma bunu yapacağım.” Söylediklerimi hazmedebilmesi için biraz duraksadım. “Ancak ben bu işi seninle yapmayı tercih ederim. O yüzden...” Başımla masadaki sözleşmeyi işaret ettim. “Cevabın nedir? Riski göze alacak mısın, yoksa güvenli sularda yüzmeye devam mı edeceksin?”

Vuk’u bu şekilde kışkırtmak kumar sayılırdı. O olmadan kulübü açmam çok daha zor olacaktı ama bir *yolunu* bulacaktım. Bunu yüksek sesle dile getirene kadar fark etmemiş olsam da kendi başıma yapabileceğimi söylerken samimiydim. Ciddi bir savaşa girmem gerekecekti ve muhtemelen mayıs ayına kadar pek uyumayacaktım. Yine de tarihte insanlar hedeflerine ulaşmak için çok daha zorlu engellerin üstesinden gelmişti.

KEYİF KRALI

Onlar yapabildiyse, ben de yapabilirdim.

Vuk'un beni inceleyen gözleri neredeyse renksiz sayılabilecek kadar griydi. Kıpırdamıyor, gülümsemiyor ve konuşmuyordu.

Bakışlarına karşılık verdiğimde kalbim tekinsiz bir ritimle çırpınıyordu.

Sonsuzluk gibi hissettiren ıstırap dolu bir sessizliğin ardından Vuk Markovic hiçbir şey söylemeden sözleşmeyi önüne çekti. Kalemimi alarak noktalı yeri imzaladı.

Başarmıştım.

Gerçekten başarmıştım.

Vuk resmen iş ortağımdı ve onun onay damgasıyla diğer parçalar da yerine oturacaktı. O gece Sloane'la birlikte yemek, şarap, fazlasıyla klişe oluşuyla eğlendiren klasik bir romantik komedi ve -tabii ki- doyasıya seksle kutlama yaptık.

Ayrıca haberi Alex'e telefonda bizzat verme zevkini de tatmıştım. Söylediklerimi bir granit parçası gibi duygusuzca karşılamıştı. Ancak kapatmadan önce söylediği beni gülümsetmişti. "Verdiğim süreden iki hafta önce işi bağladın. Görünüşe bakılırsa sektörde hayatta kalabileceksin."

Alex Volkov'dan beklenebilecek iltifata en yakın şey buydu.

Peki ya daha önemlisi ne miydi? Banka kasası artık benimdi.

Jules izinlerimi ve ruhsatlarımı hızlı bir şekilde hallederken diğer yandan Alex'in avukatlarıyla ticari kira sözleşmesi üzerine çalışıyordu. Sloane'la ilişkim düşündüğümde daha hızlı ilerliyordu. Davenport Capital'den gelen finansman onayı da son aşamasındaydı.

Bu kadar büyük bir gece kulübünü bu kadar hızlı açmak tonlarca sermaye gerektiriyordu. Her şey alacağım mirasa bağlıydı. Vuk denenmemiş bir girişime çok fazla para akıtmak istemiyordu,

o yüzden açığı kapatmak için Davenport'un finansmanına ihtiyacım vardı. Fakat özellikle Vuk artık ortağım olduğu için sorun çıkmayacağından emindim.

Genel olarak hayat güzeldi. Gerçekten iyiydi.

Diğer yandan bilge birinin bir zamanlar söylediği üzere, her güzel şeyin bir sonu vardı. Özel şans zincirim sonraki pazartesi günü aniden kopuverdi.

Luca: *Bunu gördün mü?*

Mesajına Perry Wilson'ın bir blog yazısının linkini eklemişti.

Her zamanki kafeden kahvemi alıp linke tıklamadan önce bahşiş kavanozuna yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırdım. Perry her zaman saçmalardı, o yüzden insanlar onun yazdıklarının yarısını ciddiye almamaları gerektiğini iyi biliyordu.

Acaba bu sefer ne yazmıştı? Beşinci Cadde'nin ortasında mankenlerle seks partisi mi yapmıştım? Bir kulüpte kavgaya mı karışmıştım? Sloane'la ilişkimiz tamamen ortaya dökülmüş olmasa da çoğu kişi biliyordu. Bu durum muhafazakâr kesimde birkaç kınayan fısıltıya ve tartışmaya neden olmuştu. Ancak Sloane ve Perry'nin beklediği kadar büyük bir *skandal* yaratmamıştı çünkü her şeyden önce ortada somut bir kanıt yoktu. İkincisi, New York'ta her gün skandallar patlardı. Üçüncü olarak da Sloane işinde müşterilerinin küçük bir skandal yüzünden onu bırakamayacağı kadar iyiydi.

Fakat Perry'nin blog yazısını gördüğümde umursamazlığım şoka dönüştü. Haber Sloane ve benim hakkımdaydı ama beklediğim gibi değildi.

Kensington ailesi o kadar da kopuk değil mi? New York'un en ünlü parçalanmış ailesinde neler oluyor?

Sayfada metinden çok fotoğraf vardı. *Hem de düzinelerce.*

Sloane'la birlikte Queens'teki simülasyon merkezine girdiğimizi, Rhea ve Pen'le birlikte çıktığımızı gösteren kareler sıralanmıştı. Vedalaşırken Pen'e sarıldığım anların fotoğrafları da vardı. Kusursuz bir şekilde planlanmış gizli buluşmamız, bütün dünyanın görebilmesi için yüksek çözünürlüklü ayrıntılarla kayda geçmişti.

Sayfayı sonuna kadar kaydırırken kulaklarımdaki uğultu, caddedeki korna ve trafik seslerini bastırıyordu.

Otelde çekilmiş fotoğraflarımız var mıydı? Sloane'un çıplak fotoğraflarını yayınladıysa...

Öfkem içimdeki panik dalgasının altında sinsice ilerliyordu. Haber oteldeki gecemize hiç değinmeden sona erdiğinde rahatladım. Perry'nin fotoğrafçısının ne kadar zamandır peşimizde olduğunu bilmiyordum ama belli ki sonraki günlerde takibine devam etmemiştir.

Ancak rahatlama hissi çok kısa bir sürede içimi kemiren çirkin bir suçluluk duygusuna dönüştü.

Pen, Sloane ve Rhea... Hepsi *benim* kararım yüzünden sıkıntı yaşayacaktı. Buluşmayı fark edilmeden ayarlayabileceğimden o kadar emindim ki, riskleri bilmeme rağmen Sloane'a danışmadan hareket etmişim. Kardeşi için çok endişelendiğinden ona güzel bir sürpriz yapmak istemişim çünkü söylersem beni vazgeçireceğinden korkmuştum. *Kahretsin.* Bu blog haberi, beni vazgeçirmek istemekte haklı olacağını kanıtlıyordu.

Gelecekte Pen'i tekrar görme şansım yok etmiş olabilirdim.

Siktir.

Eve giderken aniden dönüp Sloane'un ofisinin yolunu tuttum.

Ailesi blog yazısını çoktan görmüş olmalıydı. Kimse kabul etmek istemese de son hedefin kendileri olup olmadığını görmek için herkes Perry Wilson'ı okurdu.

Öfkeli bir taksiciyi sollayarak trafik ışığı hâlâ yeşilken geç-

tiğim sırada, “Hadi, *luna*. Aç şu telefonu,” diye söyleniyordum. Önceki seferlerde olduğu gibi arama yine telesekretere düştü.

En azından ofisine yakın bir mesafedeydim ve bu gidişle oraya rekor sürede ulaşacaktım. Şehir merkezindeki sürücülerini ~~çileden~~ çıkarmak umurumda değildi. Sloane’u görmek, iyi olduğundan emin olmak zorundaydım.

Ofise delirmiş gibi daldığımda Jillian oturduğu yerde doğruldu. “Xavier!” dedi kocaman açılmış gözlerle. “Neler...”

“Toplantıda mı?”

“Hayır ama Asher Donovan’la yapılan bir röportajı takip ediyor. Sessiz gözlem...”

Cümlesini bitirmesine fırsat bırakmadan harekete geçtim.

Odasına girdiğimde Sloane masasında oturuyordu. Bluzu ve kalem eteğiyle her zamanki gibi şıktı. Saçlarını kusursuz bir topuz yapmıştı. Yine de gerginliğinin küçük izlerini fark edebilecek kadar onu tanıyordum. Dik duruşu, çenesini hafifçe sıkması, kalemle masada ritim tutması...

Kapının açılıp kapandığını duyunca gözlerini bilgisayarından ayırdı. Bakışlarımdaki soruyu okumuş olmalıydı çünkü klavyeye dokunduğunda Asher’ın idman rutiniyle ilgili bir şeyler anlatan sesi kesildi.

“Gördüm.” Elmacıkkemikleri ve burnunun ucu hafifçe pembeleşmişti. “Bu sabah Rhea aradı. Onu kovmuşlar.”

“Kahretsin.” Suçluluk duygusunun sivri kayaları içimde çoğaldıkça çoğalıyordu. Odanın karşı tarafına ilerlerken mideme ve ayaklarıma çöken bir ağırlık gibiydi. “Çok özür dilerim, *luna*. Onları oraya götürmemeliydim. Ben...”

“Özür dilemene gerek yok. Niyetin iyiydi ve yakalanma riskimizi en aza indirmek için her şeyi yaptın,” diyerek hüznle gülümsedi. “Harika bir gündü, Xavier. Pen’le görüşme şansı bulduğum için asla üzölmeyeceğim. Üstelik onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Bu senin sayende oldu. George ve Ca-

roline'in adiliklerini, kızlarının sağlığından önde tutmaları senin hatan değil." Babası ve üvey annesinden bahsederken kalemini sıkıyordu. "Bu onların suçu. Senin değil."

Kararlı kelimeleri suçluluk duygumu çok az hafifletmişti. Geriye kalanı bir engerek yuvası gibi içimi kemirmeye devam ediyor, yılanlar karnımda kıvrılıyordu. Aklımda durmaksızın dönen her *keşke* ve *yapmamalıydım* içeren cümleler göğsümü biraz daha sıkıyordu.

Bir kez da her şeyi berbat etmiştim.

Ancak bunun için kendimi daha sonra cezalandırabilirdim. Buraya kendime acımak için değil, Sloane'a destek olmak için gelmiştim.

"Pen nasıl?" diye sordum. "Haber var mı?"

Başını iki yana salladı. "Rhea'yı, Pen uyanmadan kovmuşlar. Veda bile edememiş. Doğduğundan beri ona Rhea bakıyordu. Böylesine..." Neredeyse hıçkırdı. "Her neyse... Rhea gittiği için artık neler olduğunu öğrenemeyeceğim. Pen'i çoktan Avrupa'daki uzak bir kuzenin yanına postalamış bile olabilirler. Buna hiç şaşırمام."

Cesur bir tavır sergiliyordu ama gerçekçi cevaplarının ardındaki çatlakları açıkça görebiliyordum. Sloane çökmek üzereydi ve dolaylı da olsa bundan sorumlu olduğumu bilmek beni kahreliyordu.

Beni suçlamaması, kendimi suçlamama engel değildi.

Yine de söylediği bir şey aklıma bir fikir getirdi. *Rhea gittiği için artık neler olduğunu öğrenemeyeceğim.* Sloane'un bilgi kaynağı gitmişti ama doğru fiyata her tür istihbaratı toplayabilecek birini tanıyordum. Planı şimdilik kendime sakladım çünkü teyit ettirmeden onu umutlandırmak istemiyordum.

Bu kaosa ben neden olmuşum. Şimdi düzeltmek de benim sorumluluğumdu.

"Söz veriyorum, bir yolunu bulacağız," derken çarpık bir şe-

kilde gülümsemeyi başardım. “İkimiz her şeyin üstesinden gelebiliriz çünkü birer dâhiyiz.”

Sloane’un boğazından yarı hıçkırık, yarı kahkahaya benzer bir ses çıktı. Gözleri kuruydu ama kollarımı açtığımda masanın etrafından dolaşıp itiraz etmeden yüzünü göğsüme gömdü. Omuzlan titriyordu. Başının üstünü öperken tüm acısını alabilecek gücüm olmasını diledim. Hepsini benim omuzlanmam gerekse bile bunu yapardım.

Konuşmadık. Tek bir gözyaşı dökmedi.

Sadece sarıldık.

Sloane

Bazıları bir felaket yaşadığında debelenir, başkaları sinir krizleri geçirirdi.

Peki ya ben? Plan yapardım.

Perry’nin yazısından sonra yaşadığım şoku, öfkeyi, dehşeti ve patlayan diğer binlerce duyguyu yutmak için bir haftam vardı. Rhea’nın haksız yere kovulmasının üzerinde durabilir ya da Pen’den tamamen koptuğum için paniğe kapılabilirdim ama bunun kimseye bir yararı olmazdı. Ben de bunun yerine en iyi yaptığım şeye yönelerek krizi çözmenin yollarına odaklandım.

İşe Perry’yi alaşağı etmekle başlayacaktım.

İntikamımın tohumlarını çoktan ekmiştim. Artık hasat zamanıydı.

Kalemimle dizimde tempo tutarken dizüstü bilgisayarına baktım. Şükran Günü’nden önceki çarşamba günüydü ve yine evden çalışıyordum. Çoktan PW Operasyonu -Perry Wilson Operasyonu- hakkında beş sayfalık not almıştım.

Perry’nin gücünün iki kaynağı vardı: bilgi ve bilgiyi yayabileceği bir platform. O küçük çakal yıllar boyunca New York’tan

Los Angeles'a kadar zengin, ünlü ve yaramaz kişiler hakkında kendisine bilgi veren bir casus ağı kurmuştu. Bazıları doğrudu ama çoğu abartıydı.

Kaynaklarını tamamen kesmek imkânsızdı çünkü *herkes* casusu olabilir. Otel hizmetçileri, bahçıvanlar, şoförler, sokaktan rasgele geçenler... İsimsiz ihbarda bulunmanın sınırı yoktu.

Kaynaklarını ortadan kaldıramayacağım için insanların özellikle ona bilgi gönderme *isteklerine* engel olmak zorundaydım. Sonuçta hiçbirine ödeme yapmıyordu ama bir ünlüyü ifşa etmek, kendilerine haksızlık ettiğini düşündükleri birinden intikam almak ya da sadece ihbarlarının kullanıldığını görmenin tatminini yaşamak isteyen herkes göldeki en büyük balığa başvuruyordu.

İnsanlar Perry'nin yazdıklarını büyük bir kitleye ulaştıracak araçlara sahip olduğunu *biliyordu*. Bu da gücünün ikinci ayağına, yani platformuna ve özellikle blogu ile sosyal medya hesaplarına odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü bunlar elle tutulur somut şeylerdi. Yani yok edilebilirlerdi.

Bunu kendi başıma yapamazdım. Bir orduya ihtiyacım vardı ve şansına bu orduyu nerede bulacağımı çok iyi biliyordum.

Şifreli sunucumda beliren yeni mesajı tekrar tekrar okurken kalbim adeta yerinden fırlayacaktı.

Onaylandı.

Perry'nin blog yazısını gördüğümde beri ilk kez gülümse-dim.

Xavier'in olanlar için kendini suçladığını biliyordum ama onun hatası değildi. Uzun zamandır yaşadığım en iyi günlerden birini organize ettiği için ona kızamazdım. Yine de blog yazısı Perry Wilson'la ilgili öfkemi *körüklemişti*.

Hemen yanımda, Balık akvaryumunda sakince yüzüyordu. Çoğu insan kedi ve köpek gibi sevimli evcil hayvanları tercih etse de ben bir balığa sahip olmayı seviyordum. Rollerimiz belliydi ve

dünyalarımız asla kesişmiyordu. O kendi evinde kalıyordu, ben de benimkindeydim. Diğer yandan karşılık alamam bile evdeyken konuşabileceğim bir canlının olması güzeldi.

“İşi bitti,” dedim bana aldırmayan balığıma. “Bu adamın kariyeri *Fast and Furriness*’de kedi maması reklamları yazarlığından ibaret kalana kadar durmayacağım.”

Balık bir an durup bana baktı, sonra hain planlarımı umursamadan yüzmeye devam etti.

Perry’nin bir kap yaş mamanın başında hıçkırığa hıçkırığa ağladığı hayaline kendimi o kadar kaptırmıştım ki, telefonum çaldığında ekrana bakmadan cevap verdim. “Efendim?”

“Sloane.”

Tanıdık ses omurgamın buz tutmasına neden oldu. Perry’nin berbat röllesiyle kendine has pembe papyonunun hayali kaybolarak, yerini dalgalı kahverengi saçlar ve mavi gözlere bıraktı.

Oturduğum yerde doğrulurken telefon parmaklarımın arasında resmen çatırdıyordu.

“Kapatma,” dedi Bentley. “Şu anda sesini duymak istediğin son kişi olduğumu biliyorum ama konuşmamız gerekiyor.”

30

Sloane

Bentley'ye siktirip gitmesini söyleyebilirdim ama merakım öfkeme galip gelmişti.

Telefonla konuşmamızdan dört gün sonraki pazar günü taksiden inip şehrin ücra bir bölgesindeki sıradan bara girdim. Öğlen olmuştu. Hem erken bir saat hem de hafta sonu olduğu için bar boştu.

Xavier'in evinde sessiz ama huzurlu bir Şükran Günü geçirmiştik. Tatili birlikte geçireceğimiz için gergindim çünkü Bentley'den beri hiçbir özel günü bir erkekle geçirmemiştim. Neyse ki Xavier olayı abartmamıştı. Yemiş, içmiş, film izlemiş ve sevişmiştik. Bir ara beni *strip-poker** oynamaya ikna edince yaklaşık iki buçuk dakikada çıtırçıtlık kalmıştık ama bunun kartlarla hiçbir ilgisi yoktu. Genel olarak onunla geçirdiğim zaman tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tek engel Bentley'yle randevumdu. Xavier'e bundan bahsetmemiştim çünkü eski sevgilimin ne istediğini anlayana kadar söyleyebileceğim bir şey yoktu.

İşte bu yüzden buradaydım. Çok soğuk bir pazar günü, Reagan başkan olduğundan beri temizlenmemiş gibi görünen bir barın ortasında beni aldatan ve kalbimi kıran adamla buluşacaktım.

Tam bir aptalım.

Bentley köşedeki kabinde beni bekliyordu. Mavi polo tişörtü ve sinekkaydı tıraşı *rock* tarzı dekorla şaşırtıcı bir tezatlık oluşturuyordu.

* Kaybedenin soyunduğu bir poker oyunudur. (ç.n.)

Beni gördüğünde ayağa kalktı. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Sadede gel.” Ceketimi çıkarmadan karşısına oturdum. Uzun süre burada kalmak gibi bir niyetim yoktu. “İşim var.”

Yerine otururken kaşları çatıldı. Önemli bir finansçının oğlu olan Bentley, *Ralph Lauren*’in Amerikan yakışıklısı modellerinden farksızdı. Hayatı boyunca zengin, popüler ve yakışıklı olmuş birinin kibrine sahipti. O yüzden kendisine bir sıkıntıymış gibi davranılmasına alışkın değildi ama kesinlikle öyleydi.

Sert çıkışından kayda değer bir hızla sıyrıldı. “Georgia,” diyerek konuya girdi. “Şey... hamileliği zor geçiyor.”

Her şeye hazırlıklı gelmiştim ancak bunu duymayı hiç beklememiştim.

Bir kaşımı kaldırdığımda şaşkınlığıma bir parça endişe karışıyordu. İnsan kız kardeşinden ne kadar nefret edebilirse, ben de Georgia’dan o kadar nefret ediyordum. Fakat canavar da değildim.

Diğer yandan kocamın neden kardeşimin yörüngesindeki herhangi biriyle değil, benimle konuştuğu kafamı karıştırıyordu.

“Doktora göründü mü?”

Bentley gözlerini kırıştırdıktan sonra güldü. “Hayır, *tıbbi* sıkıntılardan bahsetmiyorum,” diye açıkladı. “Bebek de kendisi de iyi. Sadece son zamanlarda çok dengesiz. Birlikte büyüdünüz. Nasıl olduğunu biliyorsun. Aptalca şeyler yüzünden sürekli bana bağırıp çağırıyor. Mesela geçen gün sabahın üçünde buzlu sıcak çikolata almadığım için başıma *Lalique* vazo fırlattı. Bak, *Lalique* diyorum. Ne kadar pahalı olduğundan haberin var mı?”

İçimdeki azıcık sempati anında kayboldu. Yerini Bentley’nin kafasını o aptal beynine birazcık olsun sağduyu girene kadar duvara vurma dürtüsü aldı.

“Bir konuyu aydınlatalım,” dedim ona. “Tatil günü beni buraya *Georgia* sana bağırıp durduğu için sızlanmaya mı çağırdın?”

“O vazo beni öldürebilirdi,” diye kendini savundu. “Kontrol-den çıktı.”

“Georgia hamile, Bentley. Yani içinde bir *insan* büyütüyor. Hormonlarının zıvanadan çıkması gayet anlaşılabilir bir şey.”
Özellikle de kocası şerefsizin tekiyse.

Georgia’yı savunduğuma inanamıyordum ama Bentley resmen kafası kışında dolaşıyordu.

“Evet, öyle. Yine de hamileliğin bu kadar zorlu geçmesini beklememiştim.” Sanki karısı ve doğmamış çocuğundan değil, yaramazlık yapan evcil hayvanından bahsediyorduk. “Ama hepsi bu değil. Seninle hastanede karşılaştığımızdan beri paranoyaları arttı. Beni seni süzmekle, sana karşı hâlâ bir şeyler hissetmekle suçladı. Kendisinin ikinci tercihim olduğunu, onu hep seninle karşılaştırdığımı söylüyor. Mesele şu ki...” Samimi bir ifadeyle öne eğildi. “Bu konuda yanılmıyor.”

Mutlak bir sessizlik oldu.

Kesinlikle yanlış duyduğumu düşünerek ona bakakaldım. Böyle bir şeyi yüzüme söyleyecek kadar cesur ve *aptal* olması mümkün değildi.

Cevap vermeme fırsat kalmadan garson geldi. Bentley bira söyledi. Küçük bir tereddüdün ardından ben de bir kadeh kırmızı şarap istedim.

Garson gittikten sonra Bentley devam etti. “Aramızın bozulmasını hiç istemedim. Anlaman gerek, sürekli çalışıyordun. *Evdeyken* bile sadece şirketinle ilgili konuşuyordun. Nadiren sevişiyorduk. Nişanlın değil de oda arkadaşınmışım gibi hissetmeye başlamıştım. Anlarsın ya, daha çok insani temasa ihtiyacım vardı. Georgia oradaydı ve endişelerimi çok iyi anlıyordu. Sonra... eh, aynı zamanda bana seni hatırlatıyordu. Sadece senden biraz daha sıcaktı,” dedikten sonra kahkahayı bastı.

İçkilerimiz geldiğinde gözümün altındaki bir kas seğiriyordu. Garson bana anlayışlı bir bakış attı. Barda çalışanların iyi bir şerefsiz radarı vardı.

Hiçbir şey söylemedim. Bentley’nin kendi mezarını daha derin kazmasına izin verdim.

“İstediğimin o olduğunu sandım ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Evlendikten sonra çok talepkâr oldu. Sürekli bir şeylerden şikâyet ediyor. Eskisi kadar seks yapmıyoruz. Üstelik *senin* her hareketini saplantılı bir şekilde takip ediyor. İnternette *seninle* ilgili haberlerin bildirimini açtığım biliyor muydun? Hastalıklı bir şey. Seni hastanede gördüğümüzde, Xavier Castillo’yla çıktığını öğrenince kafayı yedi.”

“Anlıyorum.” Şarabıma dokunmamıştım.

Georgia’nın saplantılı şekilde beni takip etmesi şaşırtıcıydı ama bir yandan tam da onun yapacağı bir şeydi. “Rakiplerin” göz önünde tutulması gerektiğine inanırdı.

“Seni özlüyorum, Sloane.” Bentley kederle gözlerime baktı. “Her zaman fazlasıyla sakindin. Mantıklıydın. Başıma asla vazo atmazdın. O zaman değerini bilemedim. Bilmem gerekirdi.”

“İlginç,” dedim buz gibi bir sesle. “Çünkü bana *buz kraliçesi* dediğini çok iyi hatırlıyorum. Benimle birlikte olmanın bir buz küpüyle çıkmaya benzediğini söylemiştin.”

Yüzü bembeyaz oldu. “Onu öfkeyle söylemiştim. İşini ilişkimizin önünde tutmana sinirlenmiştim, o yüzden...”

“Oturma odamızdaki kanepemizde kardeşimi becerip bunun benim suçum olduğunu düşündürmeye çalıştın. Ardından bana evlilik teklif ettikten sadece bir yıl sonra onunla *evlendin*. Üstelik tesadüfen karşılaşana kadar tek kelime etmediğin halde mucizevi bir şekilde hâlâ beni sevdiğini fark ettin. Öyle mi?”

Konu ben ya da Georgia’yla ilişkisi değildi. Evet, belki mutlu evliliğinde sorunlar vardı ama günün sonunda Bentley’yi yöneten egosuydu. Her açıdan ondan daha iyi bir adam olan Xavier’i ve Georgia’nın verdiği tepkiyi gördüğü için kendini tehdit altında hissediyordu.

Bu yüzden 1) beni Xavier’den uzaklaştırarak, 2) yaptıklarına rağmen beni geri *alabileceğini* kanıtlayarak ve 3) işlediği bütün suçları çaktırmadan Georgia’ya yapıştırarak gücünü geri kazanmaya çalışıyordu.

Niyeti özensizce örülmüş bir örümcek ağı kadar barizdi.

“Öyle değil,” derken yanakları kızardı. “O sırada nasıl bir bas-kı altında olduğuma dair *hiçbir fikrin yok*. Sırf *sana* yakın olabilmek için uğraştığım New York transferimle ilgili halletmem gereken bir dolu şey vardı. Buraya geldiğimdeyse sen benimle ilgilenmedin bile. Kabul ediyorum, özgüvenim sarsılmıştı ama o zamandan beri hatamın bedelini ödüyorum.” Birkaç yıl önceki Sloane’un asla karşı koyamayacağı yavru köpek bakışlarından birini attı. “Bir zamanlar birlikte çok iyiydik. Londra’yı hatırlıyor musun? Thames kıyısında yürürdük, her akşam en iyi restoranlarda yemek yerdik, otele girip bütün hafta sonu odadan çıkmazdık... Mükemmeldi.”

Kadehimin sapını okşarken kalbimi kırmakla yetinmeyen, bir de ailemle ilişkiyi mahveden adamı sessizce inceledim. Babam ve Georgia suçsuz değildi ama tetikçi Bentley olmuştu.

Bir zamanlar Bentley’nin hayatımın aşkı olduğunu düşünüyordum. Yakışıklılığına, aldatıcı tatlı sözlerine ve sık sık izlediğim romantik komedilerdeki gibi yabancı bir ülkede âşık olmanın büyüüne kapılmışımdı. Evlenme teklifinin sonsuza dek sürecek mutluluğumuzun başlangıcı olması gerekiyordu.

Oysa sonsuza dek mutlu son vaatleri her zaman mutlulukla sona ermiyordu.

Yaş ve deneyim sayesinde gözlüğümdeki tozpembe filtre silindiği için artık Bentley’yi gayet net şekilde görebiliyordum. Saçları fazla mükemmel, kıyafetleri aşırı düzgündü. Gülümsemesi sahteydi. Kelimelerinden şakacı bir ton yerine kibir damlıyordu. Bir zamanlar cazibe sandığım şey, parlak giysilere bürünmüş bir manipülasyondan ibaretti.

O kadar sıkıcı, mide bulandırıcı ve sahteydi ki ona âşık olduğuma inanamıyordum.

En çok da *bu* pisliğin yıllarca ilişki yaşamaktan korkmama neden olmasına izin verdiğime inanamıyordum. Ona kendi ellerimle sunduğum gücü hak etmiyordu.

Artık hayatımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

“Londra’yı hatırlıyorum.” Gülümsediğimde o da aynı şekilde karşılık verdi. Belli ki yumuşamaya başladığımı düşünüyordu “Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Yine eskisi gibi olabileceğimizi söylüyorum,” diyerek etrafına bakındı. “Hamile olduğu için Georgia’dan ayrılamasam da uzun vadede bu işin yürümeyeceğini biliyorum. Ancak sen ve ben bu sırada aşkımızın ateşini yeniden yakabiliriz. Senin de beni özlediğini biliyorum.”

“Biriyle çıkıyorum, Bentley.”

“Kim? Xavier mi?” Burnundan küçümseyici bir ses çıkardı. “Hadi ama, Sloane. İkimiz de o eziğin sana layık olmadığını biliyoruz.”

“Anlıyorum.” Nefret ettiğim, son derece küçümseyici lakabım *Sloane* yüzümde herhangi bir dalgalanmaya neden olmamıştı. “Gerçekten... gururum okşandı,” diye devam ettim. “Elbette buna karşı verebileceğim tek bir cevap var.”

“Elbette,” dedi bütün bir erkekler yurduna yetecek bir yılışıklıkla.

“Teklifini al, götüne sok.”

Gözlerini kırıştırdı. Kelimelerimi kavradığında gülümsemesi kıpkırmızı suratında kaybolmuştu. “Sen...”

“Birkaç konuyu açıklığa kavuşturmakta fayda var,” diye sözünü kestim. “Öncelikle bana *bir daha* dokunmana izin vermek-tense, cüzzamlı bir devle yatmayı tercih ederim. Devasa egonun yanında minicik kalan beyninle, iğrenç ve kadın düşmanı domuzun tekisin. Tanıştığımızda bunu göremeyecek kadar deneyimsiz olduğum için şanslısın. İkincisi, Georgia’nın *birçok* kusuru olabilir ama o dahil bütün kadınlar senden çok daha iyisini hak ediyor. Umarım bir dahaki sefere sana vazo attığında ıskalamaz. Üçüncüsü, Xavier senin olmayı hayal edebileceğinden on kat daha iyi bir adam. Senden çok daha akıllı, çok daha nazik. Üstelik yatakta

çok daha iyi.” Çenemi kaldırdım. “Flaş haber, sandığın gibi seks tanrısı falan değilsin, Bentley. Tekniğin berbat. Bir kadın sana harita verip kocaman bir çarpıyla gösterse bile klitorisin yerini bulamazsın.”

Konuşmamı kahkaha atarak noktaladım. Yan kabinde yirmili yaşlarında bir grup genç kadın dikkatle bize kulak kesilmişti.

Olaylı pazar böyle olur.

Kızlardan birinin Bentley’yi tanıyıp herkese bunları anlatmasını umuyordum. Düşük bir olasılıktı ama pislik herif bunu hak ediyordu.

Zavallı kekelemeleri karşısında kocaman sırtışımla ayağa kalktım. “Özetle metresin olma teklifini kınayarak reddediyorum. Bir daha beni arama, yoksa uzaklaştırma emrini suratına yapıştırırım. Çalıştığın ve yaşadığın her yerde hayır cevabından anlamadığını herkesin bilmesini sağlarım.”

“Seni lanet sürtük...”

Klişe hakaretini bitirmesine fırsat bırakmadan büyük kadehi elime aldım ve en koyu tondaki kırmızı şarabımı suratına çarptım. Dışarı çıkar çıkmaz telefonumun ses kaydını durdurarak kaydettim.

Georgia’ya gönderip göndermemek konusunda şimdilik kararsızdım. Kocasının onun arkasından ne işler çevirdiğini ve söylediklerini bilmeyi hak ediyordu. Ancak karmaşık ilişkimizden dolayı şimdilik saklayacaktım.

Bentley peşimden gelmedi. Zaten gelmesini de beklemiyordum.

Çenesinden ve saçından şarap damlarken açık kalmış ağzıyla öylece oturduğu halini hatırladığımda dudaklarım kıvrıldı.

Bir erkeğin suratına içki fırlatmak gibi sevimsiz bir güç hareketini kötülediğim birçok film eleştirisi yazmıştım. Ancak eve gitmek üzere taksiye bindiğimde fena halde yanıldığımı düşünüyordum.

Klişe bile olsa son derece tatmin edici bir eylemdi.

Demek bazen romantik komediler de haklı çıkabiliyordu.

Xavier

Kulüp işleriyle uğraşmaya başlamadan önce Sloane'la sakin bir Şükran Günü geçirmiştik. Hafta sonu tatili olması inşaat, aydınlatma, envanter ve büyük açılıştan önce halletmem gereken milyonlarca işle ilgili mesajların posta kutuma düşmesine engel olmuyordu.

Sloane, perşembe ve cuma günleri bende kalmıştı ama cumartesi günü kendi işlerimizle ilgilenmek için ayrılmıştık. Vedalaşırken biraz garip davranmıştı. Ancak büyük bir tatili birlikte geçirmenin onu ürküttüğünü hissediyordum, bu yüzden fazla kurcalamadım. Hafta boyunca yaşananlar göz önüne alındığında üstüne giderek onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

Rhea ve Pen konusunda hâlâ üzgündüm ama en azından bağlantım sayesinde ihtiyacım olan teyidi almıştım. İlk bilgiler yakında hazırlanacaktı, böylece -umarım- Sloane'u biraz olsun rahatlatılabilecektim.

Sloane dışında hafta sonu boyunca gördüğüm tek kişi Luca'ydı. Leaf karmaşasından çıkmış gibi görünüyordu ve ailesinin şehirdeki ofisinde çalışmaya geri dönmüştü. Ya da Dante, içine Tanrı korkusu salıp kışını tekmeleyerek onu kendine getirmişti.

Babamın Dante'yi neden vasiyet komitesinde görevlendirdiğini hâlâ bilmiyordum. Sorma girişimlerim de şimdiye kadar reddedilmişti.

Belki Luca'yı, Vegas'ta bir çatı katı partisine ev sahipliği yapması için kandırdığım ve polislerin bizi bir gece boyunca neza-

rette tutmasıyla sonuçlanan olaydan dolayı hâlâ bana kızgındı. Durum buysa, komitenin ilk değerlendirmesinde ondan olumlu oy almam pek mümkün görünmüyordu. Fakat bunu sonra düşünecektim.

Şu anda halletmem gereken daha acil meseleler vardı.

“Void sistemimiz burası için mükemmel,” dedi en yeni iş ortağım. “Önümüzdeki yılın sonlarında piyasaya sürülecek ama öncelik tanıyabilirim.”

“Öylesine içinden geldi sanırım.”

Killian Katrakis şifreli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Listedeki yedinci isim.

Yarı İrlandalı yarı Yunan olan Killian uluslararası elektronik, teknoloji ve telekomünikasyon devi Katrakis Grup Şirketi’nin CEO’suydu. Telefondan bilgisayara, televizyondan ticari ses sistemlerine kadar her şeyi satıyorlardı ve bugünkü ziyaretinin nedeni de sonuncusuydu.

Normalde bu tür toplantılar şirketin CEO’suyla değil, müşteri temsilcileriyle yapılırdı. Ancak Kai, Killian’a doğrudan ulaşabileceğim telefon numarasını vermişti. Kulübün nerede olduğunu söylediğimde şaşırtıcı bir şekilde ilgilenmiş, mekânı görüp kendi sistemlerinden birini kurmak için ısrar etmişti.

“Ben bir iş insanıyım, Xavier,” dedi Killian. “Hiçbir şey öylesine içimden gelmez.” Başıyla etrafımızı gösterdi. “Büyük açılış, isminle doğrudan bağlantılı olduğu için dünya çapında ilgi çekecek. Diğer bütün kulüp sahipleri fark edecek ve rekabet etmeye kalkacak.”

“Buna açılış gecesinde kullanacağımız ses sisteminin aynısından satın almak da dahil.” Bir kaşımı kaldırdım. “Anlaşılan, bu işi düzgünce halledeceğime epey güveniyorsun.”

Void’a erken erişim teklifinin gerekçesi basitti ama Killian’ın en son teknoloji ses sisteminin reklamıyla ilgili endişelerine kanacak değildim. Bu sistemler telefon ve dizüstü bilgisayarlarla

kıyaslandığında Katrakis Grup'un gelirinin çok küçük bir kısmını oluşturunuyordu. Belki de bu ürün bir tutku projesi ya da gurur meselesiydi.

Sonuçta milyarderler acayip insanlardı. Üstelik söylentiler doğruysa, karşımdaki meşhur çapkın birçok açıdan değişik biriydi.

"Bu işi başaracağına inanıyorum çünkü sende bildiğim bütün başarılı girişimcilerde olan niteliği görebiliyorum," dedi Killian. "Açgözlülük. Bu işin yürümesini istemiyorsun. Bu işin yürümesine ihtiyacın var çünkü bu kulüp senin yansıman olacak. Başarısız olursa sen de başarısız olacaksın ve sen başarısız olacak hiçbir şey yapmazsın."

Ensemde huzursuz bir karıncalanma başladı.

Tanısalı daha bir saat bile olmamıştı ama Killian beni tamamen çözmüştü. Çok mu şeffaftım, yoksa o gerçekten bu kadar iyi miydi?

Kasa dairesindeki gezintimizi bitirdik. Üzerinde çalışılması gerekiyordu ama iskelet ortadaydı. Taş zeminler, orijinal kartonpiyerler, içki şişelerinin sergileneceği duvarlar... Temizlenip dekore edildikten sonra burası gerçekten harika bir yer olacaktı.

"Tasarımdan kim sorumlu?" diye sordu Killian. Sohbetin yönünü tekinsiz psikanalizden daha güvenli sulara çevirecek kadar akıllıydı.

"F&J Tasarım'dan Farrah Lin-Ryan." *Listedeki sekiz numara.*

Şehirdeki en prestijli restoran ve konaklama alanlarının gözde iç mimarıydı.

"İyi seçim," dedi onaylayan bir mırıltıyla. "Birkaç projede çalışmıştık."

Farrah'ın iyi olduğunu biliyordum ama bunu başkasından duymak içimi rahatlatmıştı.

Tasarımla ilgili birkaç soru daha sorduktan ve el sıkışarak anlaştıktan sonra Killian bir sözleşme göndereceğine söz vererek başka bir toplantı için ayrıldı.

Ben de kalıp mekânı inceledim.

Alex'in anahtarları teslim etmesinin ardından kasaya ikinci kez giriyordum ve hâlâ buranın *benim* olduğu gerçeğini idrak etmekte zorlanıyordum. Profesyonel yönlendirmeler doğrultusunda uygun gördüğüm şekilde burayı şekillendirecek, belli bir kalıba sokarak şahsen tasarlayacaktım. Aldığım sorumluluk hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Boş alanda tanıdık bir çınlama yankılandı.

Ekrana baktım ve arayanı gördüğümde heyecanımın yerini endişe aldı. Sloane'la öğle yemeği için buluşacaktık. Ancak aramanın telesekretere düşmesine izin veremeyecek kadar gerilmiştim.

Aramayı yanıtlayıp, "Her şey yolunda mı?" diye doğrudan konuya girdim.

Bir terslik olmadığı sürece Eduardo beni gün ortasında aramazdı. Gerçi artık ölüm haberini verebileceği bir ebeveynim de kalmamıştı.

Karanlık şakam karşısında dudaklarımda kısa süreli, keyifsiz bir gülümseme belirdi. Ne kadar hastalıklı olursa olsun, başa çıkma mekanizmaları böyle bir şeydi.

"Nasıl olduğunu merak ettim," dedi Eduardo. "Kulüp ne âlemde? Sloane'dan güzel şeyler duydum ama... eh, son gelişmeleri düşünürsek tarafsız olmayabilir."

Demek ilişkimizin haberi Bogotá'ya kadar ulaşmıştı. Şaşırmamıştım. Vasiyet komitesinin beni şahin gibi izlediğine bahse girebilirdim.

"Onunla kulüp fikrinden sonra çıkmaya başladık. Sloane'un taraflı olabileceği konusunda endişelenme. O öyle biri değil. İlişkimizden bağımsız olarak dürüstlüğünü koruyacaktır."

Çıktığımız için bana yumuşak davranacak bir tip olsaydı bile -ki değildi- zaten ben öyle yapmasını istemezdim. Ya kendim başaracaktım ya da hiç başaramayacaktım.

"Biliyorum, *mijo*. Ama herkes benim gibi değil. Çıkar çatış-

ması olabileceğine dair fısıltılar artıyor. O senin halkla ilişkiler sorumlun, *üstelik* önümüzdeki mayıs ayında vasiyet komitesinde oy verecek. Yine de siz... ilişki yaşamaya başlamışsınız,” dedi nazikçe. “Dışarıdan bakıldığında bu iyi bir görüntü sunmuyor.”

“Nasıl görüldüğü umurumda değil.” İnatçılıktan çenem kasılmıştı. “İkimiz de yetişkiniz. Boş zamanımızda ne yaptığımız bizi ilgilendirir. Hem babamın vasiyetinde çıkar çatışmasıyla ilgili bir madde olmadığı gibi komite üyelerinden biriyle çıkmamı yasaklayan bir kural da yok. Çıkmamızla ilgili bir sorunu olan varsa, bunu babamın vasiyetini yerine getirecek kişiyle görüşebilir. Sloane beş üyeden biri, Eduardo. Kararı o vermeyecek. Bozmayacak da.”

“Tabii eşitlik olmazsa. Yine de seni anlıyorum,” diyerek uzunca bir süre duraksadı. “Bir kadına bu kadar kapıldığını hiç duymamıştım.”

“O herhangi bir kadın değil. O...” *Her şeyim.*

Neredeyse bunu söyleyecektim. Söylemesi çok kolay hissettirmişti. Potansiyel sonuçları beni mermi gibi vurmasaydı, dilimin ucundan kayıp gidebilirdi.

Sloane *her şeyim* olamazdı.

Evet, ona çok değer veriyordum ve hayır, onu aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Ne zaman yakınlarımda olsa kanım alev alıyordu. O acı çektiğinde ben de acı çekiyordum. Sloane sırlarımı paylaşacak kadar rahat hissettiğim tek kişiydi. Şu anda şişeden bir cin çıkarak benden onunla ilgili bir şeyi değiştirmemi istese, tek bir şeyi bile değiştirmezdim.

Yine de tüm bunlar onun her şeyim olmasıyla aynı değildi. Çünkü Sloane her şeyim olsaydı, o zaman bu onun... yani benim...

“Ah.” Eduardo’nun ses tonu yumuşadı. “Anlıyorum.”

Sessizliğimden ne anladığını bilmesem de bununla henüz yüzleşmeye hazır değildim.

Konuyu değiştirmek için aniden, “Sizin tarafta CEO arayışı nasıl gidiyor?” diye sordum. Sloane sarmalından çıkmanın tek

yolu, Castillo Grup'un bitmek bilmeyen CEO arayışına odaklanmaktı.

"İyi gidiyor," dedi Eduardo. "Yönetim kurulu muhtemelen yılbaşına kadar son kararını veremeyecek. En iyi aday konusunda güçlü iddialar var."

"Seni seçmeliler." Şaka yapıyordum çünkü Eduardo CEO olmayı hiç istememişti. Ancak düşündükçe bu fikir aklıma daha çok yatıyordu. Nezaketen aday listesine eklenmişti ama neden onu seçmeyeceklerdi ki? Diğer isimleri görmüştüm. Hepsini gölgede bırakırdı. Üstelik listedeki isimlerin yüzde doksanı gibi pislik değildi.

Hattın diğer ucundan boğuk kahkahası duyuldu. "Xavier, bunun geçici olduğunu biliyorsun. Böyle bir pozisyonu kabul edersem, karım beni öldürür."

"Bu fikre sandığından daha açık olabilir," diye karşılık verdim. Eduardo'nun eşi, konu ailesi olduğunda son derece inatçıydı ama aynı zamanda bir avukattı. İş ve özel hayatı nasıl dengeleyeceğini biliyordu. Eduardo'nun da bu konuda deneyimli olduğundan emindim. "Şirketi önemsiyorsun, kurumsal bilgiye sahipsin ve işinde iyisin. Şirketi bugünlere getirirken babama yardım ettin. Dışarıdan hangi aday bunun üstüne çıkabilir?"

Sessizlik birkaç saniye sürdü. "Bilemiyorum. Büyük bir karar," dedi en sonunda. "İstesem bile yönetim kurulunun bu yönde karar alması garanti değil."

"Sen bunu bir düşün. Bahse girerim, yönetim kurulu, senin pozisyonu istemediğini düşündüğü için ısrar etmiyordur."

"Olabilir." İç çekerken sesinde hüznün ve sıkıntı vardı. "Alberto giderken bize bu karmaşayı bırakmasa olmazdı, değil mi?"

"İnsanların hayatını cehenneme çevirmeyi hep sevmiştir." Sütunlardan birine yaslamp karşımdaki antika kasa kutularına baktım. Manzara beni Kolombiya'ya geri götürmüştü. Babamın odası, annemin mektubu, vasiyet okunurken eski kitapların ve

derinin kokusu... “Anlayamadığım bir şey var. Babam vasiyetteki açığı nasıl ve neden gözden kaçırdı? CEO’su olmam gereken şirketi belirtmemiş, Eduardo. Alberto Castillo’yu tanıyorsun. Bu sence onun yapabileceği bir şey mi?”

“Hayır. En azından hastalanmadan önce tanıdığım Alberto Castillo böyle bir şey yapmazdı. Fakat ölüm döşeği insanları değiştirir, *mijo*. Bizi ölümlülüğümüzle yüzleşmeye ve neyin daha önemli olduğunu tekrar gözden geçirmeye zorlar.”

Homurdandım. Babam söz konusu olduğunda Eduardo her şeyi daha çekilir hale getirmeye çalışırdı. “Ne demek istiyorsun? Ölüm döşeğindeyken birden duyguları mı değişti?”

“Sadece hastalığının son günlerinde düşünecek çok zamanı olduğunu söylüyorum. Geçmiş, bıraktığı miras ve her şeyden önemlisi de seninle ilişkisi hakkında.” Bir kez daha ağır bir sessizlik oldu. Eduardo’nun söyleyeceklerini aklında evirip çevirdiğini adeta *duyabiliyordum*. “Annenin mektubunu bu yılın başında, belgelerini düzenlerken buldu. Sana şahsen söylemek istemişti ama...” Duraksadı. “Ziyaret etmen için bu yüzden ısrar ediyordum. Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordum ve bunun yüz yüze görüşülmesi gerekiyordu.”

Buz gibi bir his bedenimi sararak göğsüme oturdu. “Suçu benim üstüme atma, Eduardo,” diye sertçe çıkıştım. “Eve neden gelmek istemediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Seni suçlamıyorum, Xavier,” dedi nazıkçe. “Sadece hikâyenin diğer tarafını da görmeni istiyorum. Bir önemi var mı bilmiyorum ama baban mektubu okumadı. O mektup sadece senin içindi. Patricia’nın bunu isteyeceğini biliyordu. Annenin yazdığı mektubu görmek... Sanırım annen, o öldükten sonra ikimizin halini görseydi ne derdi diye düşünmesine neden oldu. Annen birbirinizden kopmanızdan nefret ederdi. Babanın olanlar için seni suçladığını görmek kalbini kırardı. O seni ve babanı dünyadaki her şeyden çok seviyordu. Aranızın açılması onu çok üzerdi.”

Yumruk gibi kelimeleri göğsüme kuşandığım beton duvarı çatlatıyor, kaburgalarımı sızlatıyordu. Boğazıma bir yumru yerleşti. “Bunları babam mı söyledi, yoksa onun adına mı konuşuyorsun?”

“İkisi de. Babanla çocukluğumuzdan beri arkadaştık. O kadar çok şey paylaştık ki, ne düşündüğünü anlamam için her zaman dile getirmesine gerek yoktu.”

Kasa duvarı bir an için bulanıklaştığında gözlerimi kırıştırdım. “Peki. Söylediğini doğru kabul edelim. Bunun vasiyetle ne alakası var?”

“Emin değilim. Vasiyeti değiştirdiğini sonradan söyledi,” diye itiraf etti. “Yeni eklediği madde hakkında bilgim olmadığı gibi değerlendirme komitesinde olacağımı da bilmiyordum. Ancak haklısın. Alberto Castillo böyle bariz bir açığı gözden kaçırarak bir adam değildi. Bu da o maddeyi bilerek koyduğu anlamına gelir. Galiba...” Bu sefer tereddüdünde bir parça temkinlilik vardı. “Bunu yaparak hem zeytin dalı uzatıyor hem de potansiyelini gerçekleştirilmene yardım etmek istiyordu. İsteddiği herhangi bir şartı yerine getirmezsen seni mirastan kolayca mahrum bırakabilir, hatta vasiyetten tamamen çıkarabilirdi. Bunu yapmadı.”

Babamın uzattığı bir zeytin dalı fikri o kadar saçmaydı ki, gülmek istedim. Yine de Eduardo haklıydı. Babam beni gerçekten vasiyetinden *çıkarabilirdi*. Böylece ölmeden önce bana son kez *siktir git* demiş olurdu.

Vasiyetini değiştirerek ölümünden sonra bile istediklerini yapmam için beni manipüle etmeye çalıştığını düşünmüştüm. Elbette bu da işin bir parçasıydı ama... belki de hikâye burada bitmiyordu.

Belki de çok saftım ve hayal görüyordum.

“Son konuşmamızda fikrini değiştirmiş gibi görünmüyordu.”

Artık büyü, Xavier. Şimdi bir işe yarama zamanı.

Telefon elimden düşecek gibi olduğunda tutuşumu sıkılaştırdım.

“Babanın bir aziz olduğunu söylemiyorum. Gururluydu ve galiba sunduğu bütün teklifleri elinin tersiyle ittiğini düşünüyordu.

Ölüm döşeğindeki bir adamın en son isteyeceği şey, oğluyla yeni bir kavgaya tutuşmaktır,” diye belirtti Eduardo. “Söylediğim her şeyi kesin olarak kabul etmek zorunda değilsin. Hepsi şahsi varsayımlarım. Kesin gerçekler değil. Fakat doğru *olabileceği* ihtimalini düşün ve bunu bir kapanış olarak gör. Baban öldü, Xavier ama sen hâlâ buradasın. Sonsuza kadar kinine tutunarak seni tüketmesine izin verebilirsin ya da geçmişi ait olduğu yerde bırakıp önüne bakabilirsin.”

Telefonu kapattığımda kelimeleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

İlk dürtüm Eduardo’nun yorumunu reddetmekti. Onu kendi babamdan daha çok severdim ancak söz konusu en eski arkadaşı ve iş ortağı olduğunda çok önyargılı davranıyordu. Diğer yandan söylediklerindeki tuhaf, çarpık mantık ödümü koparmıştı. Fırtınalı ilişkimiz boyunca babama duyduğum kızgınlığı bir cankurtaran gibi kullanmıştım. Bu olmadan pişmanlıklar ve keşkeler denizinde boğulabilirdim.

Kasa dairesinden çıktığımda beni sokağa kadar takip eden belirsizlik dalgaları, gürültü ve hareketlilikle birlikte dağılıp gitti. Yalnız kaldığımda bunların tekrar aklıma geleceğini biliyordum. Şimdilik Sloane’la öğle yemeği için yürürken hepsini memnuniyetle kenara atabilirdim.

İnsanlar şehir hayatı hakkında istediklerini söyleyebilirlerdi ama başka hiçbir şeye benzemeyen dikkat dağıtıcı unsurlar sunduğu kesindi.

Restorana girdiğimde Sloane beni bekliyordu. Seçme sırası ondaydı ve Kore mahallesinin kalbinde yer alan küçük bir aile işletmesi restoranı seçmişti. İçerisi inanılmaz kokuyordu.

“Geciktiğim için özür dilerim.” Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup karşısına oturdum. “Eduardo aradı. Konuşma biraz uzun sürdü.”

“Sorun değil. Ben de yeni geldim sayılır.” Bakışları bilmiş bir ifadeyle keskinleşti. “Vasiyetle ilgili mi aradı?”

“Sayılır.” Ona genel bir özet geçtim. Bitirdiğimde yüzü anlayışla yumuşamıştı.

“Söyledikleriyle ilgili nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.” Uzun bir nefes verdim. Annemin mektubunda bana söylemeyi unuttuğu bir şey vardı. Büyüdüğümüzde hayat çok daha karmaşıklaşıyor, dünya üzerinde geçen her yıl bu karmaşaya yeni dramalar ekliyordu. Sadece siyah ve beyazken hayat kolaydı. Aradaki çizgi bulanıklaştığında olaylar da bulanıklaşıyordu.

“Kafam karışık. Babamdan nefret etmeye devam etmek en kolay yol ama benim... Şu anda bunu düşünemem. Çok fazla şey oluyor. Bu arada sana bir şey getirdim,” diyerek sarı bir zarfı masanın üzerinden ona doğru kaydardım. Christian Harper sabah kuryeyle gönderdiğinden beri yanımdaydı. “Umarım sınırı aşmamışımdır.”

Neyse ki, konuştuğumuz konuyu bariz şekilde kapattığım için bir şey söylemedi. Zarfı açıp belgeleri okurken her kelimedeye gözleri irileşiyordu. Sonunda başını kaldırdığında, “Xavier,” dedi nefesi kesilerek. “Sen nasıl...?”

“Bilgi toplama konusunda uzman birini tanıyorum.” Parmakla zarfa vurdum. “Pen hâlâ şehirde, önemli bir sağlık sorunu yok ve yeni bir dadısı var. Umarım bu, George ve Caroline’ın onu yurtdışına göndermeyi planlamadıkları anlamına geliyor.” Aslında bir şey yapmamış olsa da en azından Sloane’un içini rahatlatmayı umuyordum. Bazen belirsizlik, bildiklerinin acısından daha kötüydü.

“Umarım,” derken gözleri doldu. “Teşekkür ederim. Bu... sen... her neyse.” Boğazını temizlerken Pen’le ilgili belgeleri zarfa geri koydu. Yanakları ve boynu kızarmıştı. “Bunu yapmana hiç gerek yoktu ama teşekkür ederim. Gerçekten.”

“Teşekkür etmene gerek yok. Memnuniyetle yaptım.”

Gözlerimiz kenetlendiğinde restoranın gürültüsü, söylenmeyen kelimelerin ağırlığının altında eridi.

Camdan süzülen güneş ışığı elmacıkkemiklerinin altına gölgeler düşürüyor, yüzünü çevreleyen narin sarı saçlarını belirginleştiriyordu. Gözlerini koruyan buzul mavisi havuzlar çatladığında, kalbimin sızlamasına neden olan kırılganlığı ortaya çıkıyordu.

O kadar güzeldi ki, ona bakmak neredeyse canımı yakıyordu. Bunun farkında olup olmadığımı merak ediyordum.

Hep aklımda olduğunu ve ayrı kaldığımızda onu tekrar görmek için dakikaları saydığımı biliyor muydu?

Onun benim hayatımı altüst ettiği gibi ben de onunkini etmiş miydim? O olmasaydı hayatımın taşları yerine oturamazdı çünkü Sloane yol üstündeki bir durak değil, varış noktasıydı.

Kalbim biraz daha ağırlaştı.

Ağzımı açtığımda pişman olacağım bir şey söylememe fırsat kalmadan Sloane gözlerini kırpıştırarak başını çevirdi. Söyleyeceklerim elbette içten olacaktı ama ona fazla hızlı ve duygusal gelebilirdi.

İçimde hayal kırıklığı ve rahatlama aynı yoğunlukla birbirine karıştı.

“Telefondan bahsetmişken, dün gece Rhea aradı,” dediğinde az önceki duygusal an tamamen dağılmıştı. Bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Yanaklarının pembeliği koyu bir gül rengine dönüşüyordu. “Dün posta kutusunda sürpriz bir çek bulmuş. Gönderen kimliğini gizlemiş ancak para bir yıllık geçimini sağlamaya yetermiş.”

“Gerçekten mi?” Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. “Ne şanslı kadın. Sanırım iyi insanların başına iyi şeyler geliyor.”

“Sanırım öyle.” Sloane bir an için duraksadı, ardından imalı bir ses tonuyla ekledi. “Şükran Günü’nde Rhea’nın adresini söylemiştim, değil mi? Yeni bir iş bulana kadar idare etmesi için para göndereceğimi söylediğim sırada mıydı?”

“Öyle mi?” Menüü alıp incelemeye başladım. Bir an önce sipariş versek iyi olacaktı çünkü açlıktan ölüyordum. “Hiç hatırlamıyorum.”

“Hımm.” Dudağı hafifçe kıvrıldı. “Eminim hatırlamıyorsundur.”

Bilmiş ses tonuna karşılık dudağımın kenarında küçük bir sırıtış belirdi ama ikimiz de konuyu uzatmadık. Tam aksine, çok daha tatmin edici bir konuya geçtik. *İntikam*.

“Hafta sonu Dante ve Viv’in partisine gidiyor muyuz?” diye sordu.

PW Operasyonu için planını anlatmıştı. Bu parti, planın uygulanması için çok önemliydi. Ayrıca Dante’yle konuşma ve umarım bazı cevaplar alma fırsatım olacaktı. En önemlisi, Sloane ve arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirebilecektim. Arkadaşlarının onayını almaya çalıştığım falan yoktu ama benim tarafımda olmalarından zarar gelmezdi, değil mi?

Gülümsedim. “O partiyi hayatta kaçırmam.”

Düzenleme

Ny.ozlem

32

Sloane

Operasyon Perry Wilson, o cumartesi günü Dante ve Vivian'ın geleneksel yıl sonu davetinde tam anlamıyla yürürlüğe girdi.

Josephine doğmadan önce daveti evlerinde düzenlerlerdi ancak bu yıl yeni doğan bebeklerini rahatsız etmek istememişlerdi. Bu nedenle Valhalla Kulüp'ün balo salonunu, Manhattan'ın en zengin ve en güçlü üç yüz kişinin katılacağı "samimi" bir toplantı için kiralamışlardı.

Bu üç yüz kişiden biri Kai Young'dı.

"Bu bakışı biliyorum," dedi barda ona yaklaştığını görünce. Kavalym olarak Xavier'i getirmiştim ama kendi işlerimizi halletmek için ayrılmıştık. Ben Kai'yle, o da Dante'yle olacaktı. "Kimi mahvetmeyi planlıyorsun?"

Yanındaki Isabella sırtıp Kai'ye çaktırmadan başparmağını kaldırdı. Konuyu Kai'ye açmayı teklif etse de reddetmiştim. Bu benim kavgamdı ve Isabella zaten elinden gelenin fazlasını yapmıştı.

"Bence biliyorsun. İkimize de batan bir diken."

"Dur, tahmin edeyim," diyen Kai ona baktığında nişanlısı hızla gözlerini kaçırıp içki kadehini inceliyormuş gibi yaptı. "Baş harfleri PW mi?"

"Evet."

"Rezil bir blog yazarı. Son zamanlarda yayınladığı yazılar yüzünden öfkeli olduğunu biliyorum." Kai'nin ses tonundan Isabella'nın ona olanları birden fazla kez anlattığı anlaşılıyordu. "Yine

de bir medya şirketinin CEO'su olarak arkadaşlarımla kişisel kavgalarına dahil olamam.”

“Bu kişisel bir konu değil,” diye açıkladım. “Rezil bir blog yazarı olabilir ancak internet trafiği ve izlenmeler konusunda *yıllardır* onunla savaşıyorsun. Üstelik adamdan öğreniyorsun. Gazeteciliğe dair yanlış olan her şeyin vücut bulmuş hali resmen.”

“Onun yaptığı şey gazetecilik falan değil,” dedi hemen. Tek kaşımı kaldırdığımda buruk bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Mesaj alındı.”

Kai gibi kurallara ve doğuştan gelen onur duygusuna göre hareket eden biri için Perry'nin ahlaksız yöntemleri, Youngların yıllarını harcadıkları medya işini kirletiyordu. Bir çürük elma bütün kasayı bozabilirdi.

“Onu *yenip* gelecekte sorun olmamasını sağlayacak bir yol olduğunu söylesem?”

“Bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, doğru değildir.” Kai içkisini bitirerek kadehini bıraktı. “Yine de seni dinliyorum.”

Planımı anlatırken sözümü hiç kesmedi ancak en sonunda başını iki yana salladı.

“Buna katılması mümkün değil,” dedi Kai.

“Başka şansı olmayacak.”

“Düzelتيyorum, *ben* neden böyle bir şeye katılayım? O herifle mümkün olduğunca az ilişki kurmayı tercih ederim.”

“Çünkü konu o herif *değil*. Sadece bir satın alma sayesinde adam gitmiş olacak,” derken sesimi yumuşattım. “Nasıl harika bir haber olacağını düşün. *Kai Young, son derece popüler ama tartışmalı dedikodu blogunu satın alarak kirli ünlü haberleri endüstrisinde parlak bir işaret fenerine dönüştürdü*. Senden başka kimse o blogun itibarını *temizleyemez*. Bunu başarırsan efsane olursun.”

Kai'nin düşünceli bir ifadeyle, sakince beni izlediği sırada Isabella nişanlısının omzunun üzerinden bir kez daha başparmağını kaldırdı.

Dudaklarını kıpırdattı. “Başardın.”

“İsa, aşkım. Arkamdan Sloane’la konuşmayı kes,” dedi Kai arkasını dönmeden.

Isabella’nın suratı asıldı. “Her seferinde *nasıl* anlıyorsun? Yemin ederim, sen insan değilsin,” diye homurdandı. “Aman neyse, ben de işin bitene kadar Ale’yle takılırım. Umarım yine Dom’la kütüphane kaçamağı yapmıyorlardır...” Nişanlısının yanağından öpüp uzaklaştı.

Kai bir saniye boyunca sevgi dolu bakışlarla onu izledi. Ardından bana döndü. “Bir bu, bir de Xavier’in kulübü. Pazarlama konusunda iyisin.”

“İşim bu.” Başımı eğdim. “Bu arada ona yardım ettiğin için teşekkürler. Verdiğin liste inanılmaz işe yaradı.”

“Sadece bağlantılarımı verdim. Anlaşmaları bağlamak onun işiydi ve bunu başardı. Vuk Markovic’i ortaklığa ikna etmek kolay değildir.” Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “İspanya’dan sonra onu hafife almamam gerektiğini tahmin etmeliydim.”

Bütün duyularım alarm durumuna geçti. “Ne demek istiyorsun?”

“İspanya’dayken senin hakkında yayınlanan blog yazısı... Beni arayıp yayılmasını engellememi rica etti. Kendisini çok iyi tanıımıyordum ama oldukça ısrarcıydı. Yani elbette garanti veremezdim çünkü Young Şirketi o blogun sahibi değil. Fakat en azından bizimkilerin yaymasını engelleyebilirdim.”

Söylemediği şey, şirketinin neredeyse bütün büyük haber sitelerine ve medya kuruluşlarına sahip olduğuydu. Yayma alınmasını engelleyerek haberi resmen yok etmişti. Tabii insanlar bunu sosyal medyada paylaşabilirdi ancak hikâye o kadar da ilgi çekmemişti. Ateşi körükleyecek bir rüzgâr olmayınca korlar sönüp gitmişti.

Xavier bana bu konuda hiçbir şey söylememişti. Kendisi de skandalın bir parçası olarak lanse edilse bile benim gibi bir halkla

ilişkiler sorumlusunun özel hayatıyla kimsenin ilgilenmeyeceğini varsaymıştım. Belki bu düşüncemde haklıydım. Belki de biz daha çıkmaya başlamadan *önce* yaptıkları sayesinde haberin bir değeri olmamasını sağlamıştı.

Göğsümü sıkıştıran duyguları dizginlemek için kendimle savaşıyordum.

“Teklifine gelince. İlginç bir öneri ama henüz değerlendiremem,” diye devam etti. Az önce sıradan bir şeymiş gibi söylediklerinin yarattığı kaosun farkında bile değildi. “Önce ekibimle konuşmam gerekiyor.”

Ben de öyle tahmin etmiştim ve bu, kesin bir hayır cevabından çok daha iyiydi. Ekibinin artıları ve eksileri tarttıktan sonra bana hak vereceğinden emindim çünkü artılar eksilerden *çok* daha ağır basıyordu.

Kai, Isabella’yı bulmak için gittiğinde duble viski söyleyip Xavier’i düşünmenin verdiği sersemliğin geçmesini bekledim.

Şimdi onu düşünerek kızarmanın zamanı değildi. Hayata geçirmem gereken bir intikam planım vardı.

Taze bir kararlılık ve sert içkinin etkileriyle donanıp Tilly Denman ile arkadaşlarının bir şeylere kıkırdadığı hediye masasına yürüdüm. Tilly’nin hediyelerden birini çoktan çaldığına, renk uyumuna göre eşyalarımı dizdiğim gardırobum üzerine bahse girerdim. Ancak buraya onun kleptomane eğilimlerini denetlemek için gelmemiştim.

Bizim dünyamızda Tilly ve arkadaşları, dedikoduyu kuru çalılıklarda çıkan bir orman yangınından daha hızlı yayardı. Ben de onlara arkamı dönüp telefonda konuşuyormuşum gibi davrandığımda tam olarak bunu yapacaklarına güveniyordum.

“Soraya, selam... Ne oldu?” Dramatik etkiyi artırmak için duraksadım. “Sakin ol. Sorun ne?”

Arkamdaki kıkırtılar anında kesildi.

Soraya -tek isim kullanırdı- gezegenin en büyük fenomenle-

rinden biriydi. Geveze *vlogları*, seksi kıyafetleri ve çarpıcı görünüşüyle sosyal medya platformlarında yüz elli milyondan fazla *fanatik* takipçisi vardı. Bir keresinde hayranlarından biri *Met Gala*'da kullandığı bir peçete için iki bin dolar ödemişti. Yaptığı her şey haber olurdu ve karıştığı her skandal *büyük* olaydı.

“Hayır, beni dinle. Onun evine gidemezsin. Adam *evli*.” Sır kalması gereken şeyler hakkında konuşuyormuşum gibi sesimi alçalttım ama duyabileceklerinden de emin oldum. “Bu öğrenilirse ve Bryce...” Hikâyeyi en heyecanlı yerinde keserek Tilly ve ekibini merakta bırakmak için uzaklaştım. Bir yandan gülümsememi bastırmaya çalışıyordum.

Bryce sıkı takipçileri olan başka bir fenomendi. Geçenlerde gösterişli bir düğünle evlenmiş, düğünün her saniyesi YouTube kanalında yayınlanmıştı. Fakat yıllardır Soraya'yla ilişkisi olduğu konuşulurdu.

Arkadaşlarım bu söylentileri Perry'ye kadar uzanan çeşitli kanallardan çoktan yaymışlardı. Bryce'ın, Soraya'yla ilişkisi olduğu iddiasının *doğrulandığının* blog yazarının kulağına ulaşmasına sadece dakikalar kalmıştı. Akıllı olan biri, deneyimli bir halkla ilişkiler sorumlusunun sezonun en büyük partisinin ortasında hassas müşteri meselelerini tartışmasını sorgulayabilirdi. Ancak Tilly ve çetesinin mantıkla işi olmazdı. Onların tek istediği drama ve dedikoduydu.

Üzerime düşeni yapmıştım. Şimdi sadece arkama yaslanıp Perry'nin yemi yutmasını izleyecektim.

Bu gecelik işim bittiğinde Vivian'ın yanına gitmeden önce müşterilere ve önemli sporculara selam vermek için hızlı bir tur attım. Xavier'le barda buluşmak üzere sözleşmiştik. Orada olmadığına göre, muhtemelen hâlâ Dante'yle konuşuyordu.

“Her zamanki gibi harika bir parti,” diyerek Vivian'a bir kadeh şampanya uzattım. Şehrin en beğenilen lüks davetlerini planlardı, o yüzden daha azını beklememiştim. “Yine kendini aşmışsın.”

“Teşekkürler.” Gülümsediğinde yüzünde yorgunluğun belli belirsiz çizgileri oluştu. Buna rağmen kırmızı elbisesi ve merhum İngiltere kraliçesini bile kışkandıracak mücevherleriyle göz alıcı görünüyordu. “Planlama kısmı bittiği için seviniyorum. Hatırlat da bir daha doğumdan birkaç ay sonra davet vermeyeyim. Aklım neredeydi acaba?”

Vivian ve Dante küçük kızlarına onlarca dadı tutabilecek imkâna sahip olsalar da ebeveynlik işini bizzat yapmayı tercih ediyorlardı. Neden böyle yaptıklarını anlamıyordum ama çocuğum yoktu, o yüzden nereden bilecektim ki?

“Hatırlatırım,” diyerek etrafa bakındım. “İsa ve Ále nerede?”

“İsa ve Kai bir yerlere kayboldu. Sormamanın daha iyi olacağını düşündüm. Ále de kendini iyi hissetmiyordu, o yüzden Dom onu eve erken götürdü.”

“İyi hissetmiyordu derken...”

Vivian mükemmel şekilde biçimlendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. “Evet,” dedi belli belirsiz sınıtışıyla.

Harika.

Evlilikleri Dominic’in işkolikliği ve ihmalciliği nedeniyle sarıntılı bir dönemden geçmişti. Hatta Dominic’in önemli bir yıldönümünü kaçırmasının ardından geçen yıl kısa bir süreliğine boşanmışlardı. Bir süre ayrı kaldıklarında Dominic büyük pişmanlık duymuş, yaşam tarzını değiştirerek işleri yoluna koymuştu. Sonrasında Alessandra’yla her zamankinden daha güçlü bir çift olmuşlardı.

“Çiftlerden bahsetmişken...” Vivian omzumun üstünden arkaya baktı. “Geliyor.”

Sıcak bir el sırtıma dokunduğunda kalbim hızlandı. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Xavier’in dokunma şeklini ve verdiği hissi o kadar benimsemiştim ki, gözlerim bağlıyken bile o olduğunu anlayabilirdim.

“Selam, Vivian,” dedi rahatça. “Araya girdiğim için özür dilerim ama Sloane’u birkaç dakikalığına çalsam sorun olur mu?”

“Hiç olmaz,” derken arkadaşımın gözleri keyifle parlıyordu
“Sanırım artık kocamla görüşebilirim?”

Xavier’in cevabı mahcubiyetle karışık etkileyici bir sınıftı
“Artık senindir. Bütün gece alıkoyduğum için kusura bakma. Konuşacak çok konu vardı.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Vivian. Yanımdan geçerken bana göz kırptı. “Size iyi eğlenceler.”

Xavier’e döndüm. “Tam bir yağcısın.”

“Ben mi?” Elini kalbine götürdü. “Çekici olarak anılmayı tercih ederim.”

“Çekici yağcı.”

“Sadece arkadaşlarına kendimi sevdirmeye çalışıyorum,” diye açıkladı. “Ne yazık ki, sihrimi konuşturamadan Alessandra gitti ve Isabella’nın nerede olduğundan emin değilim. Ama sanırım Vivian beni sevdi.”

“Dante’yi bütün akşam esir almandan sonra hiç sanmıyorum.” Ona takılırken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Bu arada görüşmeniz nasıl geçti?”

“Geçti işte.” Xavier’in keyfi kaçır gibi oldu. “Babamın onu neden seçtiğiyle ilgili belirsiz konuştu. Tek söylediği iş insanı olarak birbirlerine saygı duydukları ve babamın onun yargılarına güvendiği oldu. Diğer yandan Luca’nın tutuklanmasına neden olduğum zamanla ilgili de uzun bir nutuk çekti.”

“Yani bir cevap vermedi,” diye özetledim.

“Kısaca evet.”

Aslında kaçamak davranmak Dante’nin yapacağı bir şey değildi. Belki Alberto’nun onu neden komiteye soktuğunu kendisi de bilmiyordu. Vivian’dan bir şeyler öğrenmesini isteyebilirdim çünkü Dante hayatta en çok karısına güvenirdi ancak bu Vivian’ın sorunu değildi. Üstelik Josie ve işleriyle fazlasıyla yoğundu. Omzuna bir yük daha eklemek istemiyordum.

“Sanırım merakımı gidermesi dışında bunun pek bir önemi

yok. Nedenini bilsem de bilmesem de sonuçta komitede,” dedi Xavier. “Kai’yle konuşmanız nasıl gitti?”

Çıkışa doğru yürürken Kai’yle konuştuklarımızı anlattım. Erken ayrılmayı planlamamıştık ama Vivian ve Dante davetlileri eğlendirmekle meşguldü. Böylece sözsüz bir anlaşma bizi kalabalıktan uzaklaştırıp yandaki balo salonunun sessizliğine çekmişti.

“Demek sizin görüşmeniz daha iyi geçmiş,” dedi en sonunda. “Sence kabul edecek mi?”

“Yüzde doksan eminim.” Kai bir iş insanıydı ve teklifim iş açısından çok mantıklıydı. Fakat konuşmamızın ana konusu sadece Perry planı değildi.

İspanya’dayken hakkında yayınlanan blog yazısı... beni arayıp yayılmasını engellememi rica etti.

Daha önce tenimde hissettiğim karıncalanma bütün gücüyle geri geldi. Xavier smokini ve dağınık saçlarıyla tüm erkeklerden daha lezzetli bir şekilde karşımdaydı. Kravat takmayarak kıyafet kurallarını çiğnemişti ama bu ona yakışıyordu.

Her şey ona yakışıyordu. Adam resmen zahmetsiz çekiciliğin somut örneği.

Yakasından tutup onu en yakındaki tuvalete doğru ittiğimde kaşları hızla kalktı.

Valhalla’daki diğer her şey gibi burası da tertemizdi. Mermer zemin, pırıl pırıl aynalar, gizli difüzörlerden yayılan özel yapım kokular... Halka açık bir tesisten çok ünlülerin soyunma odaları-
m andıran bu yer, aklımdaki şey için gayet uygundu.

“Geçen hafta ofisimdeki toplantımızı hatırlıyor musun?” Kapıyı arkamızdan kilitledim. “Hani Ayana’dan hemen sonra?”

Xavier tezgâha yaslandı. Onu buraya neden getirdiğimi anladığında bakışları koyulaşmıştı.

Hava ağırlaşmış, yoğunlaşmış ve ısınmıştı.

“Hatırlar gibiyim.” Tembel sesinde arzudan kaynaklanan bir gerginlik vardı. Kıpırdamıyordu ama bir yırtıcının kapkara ve aç gözleriyle beni izliyordu.

“Eh...” diye önünde durduğumda topuklularımın ucu onun ayakkabılarına değiyordu. Parmaklarımı kemerinin halkasına geçirerek onu kendime çektim. “Belki bu gece iyiliğinin karşılığını verebileceğimi düşündüm.”

Boğuk fısıltım hiç benlik değildi. Gerçi birini sevişmek için tuvalete kapatmak da *benim* yapacağım şey değildi, o yüzden ilklerin gecesini yaşıyorduk.

Xavier’in nefesleri hızlandı ama kemerini çözüp fermuarını indirdiğimde hiç hareket etmedi.

Bütün hücrelerim, elektrik dolu bir beklentiyle uğuldası da acele etmedim. Tadını çıkarmak istiyordum çünkü beklemenin aşırı tahrik edici bir yanı vardı. Bakışlarındaki açlık, kaslarındaki belli belirsiz gerginlik... sanki bana hemen orada sahip olmamak için bütün iradesini kullanıyordu.

Düşüncesi bile kasıklarımın yangına neden oldu.

Pantolonunu ve çamaşırını indirip dizlerimin üzerine çöktüm. Beni beklerken zonklayan kalm ereksiyonu ağzımı sulandırıyor. Çok büyüktü ve kalbimi hızlandıracak kadar sertleşmişti. Ucundan küçük damlalar halinde zevk suyu akıyordu. Tadına bakmak için dilimi uzattığımda bütün vücudu bir ürpertiyle titredi.

İhtiyacım olan teşvik buydu.

Ağzıma alarak emmeye başladım. İki elimle uzunluğu boyunca aletini sıvazlıyor, dilimi hassas alt tarafında gezdiriyordum.

“*Hassiktir,*” diye tıslarken başı arkaya düştü.

Ağzımı ellerimin olduğu yere doğru ittim. Teknik açıdan ben ona zevk veriyordum ama aynı zevki yaşıyormuşum gibi bütün tenim alev almıştı. Dilimin her hareketi doğrudan klitorisime gidiyordu, arzuyla inleme ihtiyacı duyuyordum.

İçimi kemiren açlığı bastırmak için onu daha derine aldım. Ağzımdan çıkan şapırtılar onun homurtularına karışıyordu. Saçlarımı yumruğunun etrafına dolayarak beni durdurdu. Aleti ağzıma doğru seğirirken nefes nefese kalmıştı.

Başımı nazikçe çekiştirmesi tüylerimin ürpermesine neden

oluyordu. Meme uçlarım acı verecek kadar sertleşmişti ama aletini birden boğazıma doğru ittiğinde bu hissin tadını çıkarma şansım olmadı.

Öğürürken gözlerim sulandı. Onu köküne kadar almak için mücadele ederken ağzımın kenarından salyalar akıyordu.

Xavier'in elleri gevşese de iniltiyle itiraz ettiğimde tekrar saçımı tuttu. Kıkırdamasında kaba bir keyif vardı.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diyerek beni gözlerine bakmaya zorladı. Şehveti elmacıkkemiklerini belirginleştirmiş, kaşlarının arasına gergin çizgiler kazımişti. "Siktir, *luna*. Dizlerinin üstünde aletimle boğulurken çok güzel görünüyorsun."

Seksi sözleriyle uyluklarım iyice kasıldı. Başımı tutup son santimini boğazımdan aşağı ittiğinde midem küçük çırpınışlarla kasılıyordu. Boğulur gibi oldum. Aleti o kadar derindeydi ki, burnum karnına sürtünüyordu. Gözlerimde yıldızlar uçuşmaya başladığı sırada sadece ucu dilimin üzerinde kalana kadar geri çekildi.

Tekrar yüklenerek her seferinde biraz daha hızlandıkça acımasızlığı kalp atışlarımla eşleşiyor, nefesim kesiliyordu. Karnımdaki arzu düğümü daha da sıkılaştı. Kıpırmızı kesilmiştim, tenime su değse buharlaşacağından emindim. Boğazım ağrmasına rağmen bir elimin bacaklarımın arasına doğru gitmesine engel olamadım.

"Elinle değil."

Sert emri durmamı sağladı. Bir protesto iniltisi daha çıkardım ama bu sefer acımasızdı. Olduğu yerde hafifçe hareketlendi. Saçlarımı bırakmadan ayakkabısını bacaklarımın arasına yaklaştırdı. Ucu en hassas noktama değdiğinde ister istemez boğuk bir çığlık attım.

Daha çok temas için çaresizce kıvranıyordum, durup düşünecek durumda değildim. Bu yüzden istediğini yaparak ayakkabısına doğru eğildim ve bacaklarımı iyice açtım. Derinin ipek iç çamaşırımın üzerinden tenime yaptığı baskı bütün vücudumun sızlamasına neden oluyordu.

Hızlandıkça inlemelerimin şiddeti artıyor, o ağzımdayken ben hiç utanmadan ayakkabısına sürtünüyordum.

Yaptığımızın ne kadar müstehcen olduğu ya da kapının arkasında insanların olup olmadığı umurumda değildi. Duyguların selinde kaybolmuştum.

Ayakkabısının bağcıkları kabaran klitorisime sürtünüyor, vücuduma keskin zevk şimşekleri gönderiyordu. Bu kadar ıslanmışığuma inanamıyordum. Sanki hayatımda ilk kez orgazm yaşamak üzereymişim gibi resmen yerlere damlıyordum.

Yine de yeterli değildi. Daha fazla sürtünmek istiyordum, daha fazlasına *ihtiyacım* vardı. Dengemi sağlamak için kalçasına tutunup aletini sertçe emdim. Bir taraftan da kalçalarımı sallıyordum. Hareketleri bana uyum sağlayarak hızlandı. Zihnim bulanıklaşıyor, kasıklarım sarsılıyor, ihtiyaç arttıkça hareketlerim çılgınlaşıyordu...

İçimdeki baskı patladığı anda ılık menisi de boğazımdan aşağı aktı. Derinden gelen iniltisi boğuk çığlıklarına karıştı. Gözlerimin bulanıklığı artık bembeyaz bir sise dönüşmüştü.

Aklım başımdan gitmiş gibi orgazm olurken bütün vücudum üst üste sarsıldı. Her şey çok sıcak, çok kaygan ve çok *güzeldi*. Sis nihayet dağılıp parmakları saçlarımdan ayrıldığında ayakta duramayacak kadar bitkin halde bacaklarına yığıldım.

Güçlü eller, kollarımı kalçasından uzaklaştırarak beni ayağa kaldırdı. Beni tezgâhın üzerine oturtup temizlerken hareketleri yumuşak ve rahattı. En sonunda elbisemi düzelitti. Gözleri hâlâ *arzu* ve keyifle parlıyordu.

“Eh,” derken sesi hırıltılıydı. “Başka bir iyiliğe ihtiyaç duyar-san ben hep buradayım.”

Beni öptüğünde kahkaham gülümsemeye dönüştü.

Elbisem, iç çamaşırım ve makyajım mahvolmuştu. Onun ayakkabıları ve pantolonu da farklı durumda değildi. İnsanlar ne yaptığımı öğrenmeden buradan nasıl çıkacağımızı bilmiyordum ama umurumda değildi.

Doymuştum, halimden memnundum ve en azından bu gece için endişeler bana dokunamayacaktı.

33

Sloane

Cumartesi gününden sonra Valhalla Kulüp'ün tuvaletini bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğim yerler listesine ekleyebirdim. Ofisim, mutfakım, Xavier'in oturma odası ve seks yaptığımız hemen hemen her yer buna dahildi.

Gece için harika bir kapanıştı ama oral seks ve orgazm bir yana, galada pazartesi günü resmen başlayacak olan Perry Wilson Operasyonu'nun ikinci adımı atılmıştı.

Asansörden inip ofisime henüz adım atmıştım ki, telefonuma bir son dakika bildirimi geldi.

Soraya EVLİ fenomenle skandal bir yasak aşk mı yaşıyor?

Resmen çılgılık atan manşet retorik bir sorudan ibaretti.

Bir tıklamayla Perry'nin sitesine girdim. İddia edilen ilişkinin, arkadaşlarımdan yaydığı detaylar eşliğinde heyecanla anlatıldığını gördüm. Hediyeler, New York'ta gizli hafta sonu kaçamağı, Soraya ve Bryce'ın yazın katıldıkları bir markanın gezisi sırasında uçak tuvaletinde oral seks yapmaları gibi ayrıntılar sıralanmıştı.

Her şey ahlaksızca, çirkin ve tamamen gerçekdışıydı. Zaten Perry'nin haber doğrulatma gibi bir derdi yoktu. Yazısı kanıtsız iddialarla doluydu.

Gülümsedim. Salak herif yemi yutmuş, hikâyenin üstüne atlamıştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Jillian nefesini tutarak. Çoktan masasına oturmuştu, kahve fincanı doluydu ve bilgisayarında Soraya ile Bryce'ın marka gezilerindeki bir fotoğrafı açıktı. Perry'nin blog

logosu ekranın üst kısmını kaplıyordu. “Soraya *gerçekten* Bryce’la mı yatıyormuş? Adam evlenmeden önce ikisini çok yakıştı-
rıyordum ama...”

“Jillian.” Bir kaşımı kaldırdım. “Soraya müşterimiz mi?”

İç çekti. “Hayır.”

“O zaman müşterilerimize odaklan lütfen. Ayana’nın dergi işi ne durumda?”

Kısa bir söylenmenin ardından Jillian teklifleri özetledi. Belli bir editörden ne kadar nefret ettiğiyle ilgili konuşmaya başladığı sırada hızlıca bir mesaj gönderdim.

Ben: *Sıra sende*

Soraya: *İş üstündeyim*

Soraya müşterim olmayabilirdi ama onun halkla ilişkiler sorumlusuyla arkadaşım ve her iki tarafın da yararına olacak bir anlaşmaya varmıştık.

Tam düşündüğüm gibi Perry’nin sosyal medya hesaplarını çökertmek için bir orduya ihtiyacım vardı ve Soraya internetteki en ürkütücü hayran kitlelerinden birine sahipti. Bir keresinde büyük bir makyaj markasının pazarlama müdürü, Soraya’yla asla çalışmayacaklarını çünkü *marka imajının* ona *uygun* olmadığını söylemişti. Bunun hemen ardından internet sitesini kırk sekiz saatliğine kapatmak zorunda kalmıştı.

Şanslıydım ki, Soraya müzik sektörüne atılıyordu. Yakında ilk albümünü çıkaracaktı, o yüzden gerçek bir basın sıçraması istiyordu. Haliyle büyük bir seks skandalı *büyük* tanıtım anlamına geliyordu. Sonuçta kötü reklam diye bir şey yoktu. Korkusuz sosyal medya yıldızı, bir başka fenomen olan en yakın arkadaşına kötü bir lakap takıp zavallı kızın rehabilitasyon merkezine yatmasına neden olduğu için, Perry’den nefret ediyordu. Bu nedenle Perry’ye kafa tutmaktan çekinmiyordu.

Soraya, Perry'nin doğrudan saldırıya geçme konusunda temkinli davrandığı çok az ünlüden biriydi. Bu da hayranları yüzündendi. Fakat benim dürtmelerim sayesinde hikâyenin cazibesi kendini koruma duygusundan daha ağır basmış ve pes etmişti.

Özel ofisime girerken adımlarım haftalardır olmadığı kadar hafifti.

Bryce da haberin patlayacağını biliyordu. Masum birini bilgisi olmadan planlarımın içine çekmezdim. Neyse ki, karısıyla birlikte planı kabul etmişlerdi. Düğünlerinin yarattığı heyecan dinmişti ve halkın ilgisini ilişkilerinin üzerinde tutmak istiyorlardı.

Soraya, Bryce'la yaptığı iddia edilen şehir dışı kaçamağı için bir inkâr videosu yayınlayacaktı. Fotoğraf ve makbuzlarla o sırada Avrupa'da olduğunu kanıtlayacaktı. Bunun ardından takipçilerinin Perry'yi paramparça etmesi an meselesiydi.

Perry'yi devirmek Pen ikilemimi çözmeyecekti ama bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum kontrol hissini geri verecekti. Xavier'le ilişkim ve Perry'nin sabotajları yüzünden İspanya'dan sonra hayatım resmen kontrolden çıkmıştı.

Bilgisayarımı açtığımda Xavier'in verdiği Pen'le ilgili dosyayı tekrar inceleme dürtüsüne direndim. Dosya geldikten sonra işler değişmiş olabilirdi ama yaklaşan tatil döneminin George ve Caroline'ın acele etmeyeceği anlamına gelmesini umuyordum. Pen'i mümkün olduğunca gözden uzak tutsalar da küçük kızları Noel'den hemen önce gizemli bir şekilde yurtdışına gönderilirse muhtemelen soru yağmuruna tutulurlardı.

Benimle inatlaşma arzularından daha güçlü olan tek etken, imajlarını koruma arzularıydı. Bu da bir çözüm bulmak için yılbaşına kadar zamanım olduğu anlamına geliyordu çünkü Pen'i bir daha görmemek gibi bir seçeneğim *olamazdı*.

Tatilden önceki sabahı ve öğleden sonrayı telefonlara cevap verip biriken e-postaları yanıtlayarak geçirdim. Kapı hızla açıldığında Asher'in *Sports World* röportajını gözden geçiriyordum.

Jillian'ı ya da belki Xavier'i görmeyi umarak başımı kaldırdım. Fakat kardeşimin incecik bedeniyle karşılaştığımda kalbim şokla dalgalandı.

“Seni sürtük.”

Öfkeli selamı karşısında kaşlarımı kaldırdım. Georgia genellikle çok daha nazik şekilde şirretlik yapardı.

“Bu bir tartışma konusu ama sadece hak edenlere sürtüklük yaparım,” diyerek sürprizinin sebep olduğu irkilmeyi buz gibi bir gülümsemeyle geçiştirdim. “Mesela ofisime davetsiz girip ben daha ikinci kahvemi içmeden hakaret edenlere.”

Georgia masamın önünde durduğunda pürüzsüz tenindeki kıpkırmızı lekeler görülebiliyor, gözü seğiriyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Büyükanнемiz vasiyetinde eski *Chanel* koleksiyonunu Georgia yerine bana bıraktığında bile bu kadar öfkelenmemişti.

“Bentley ne yaptığını söyledi,” dedi sertçe.

“Gerçekten mi?” Bu konuşma çok güzel olacaktı. “Lütfen beni aydınlatır mısın? Ne yapmışım?”

“Onunla yatmaya çalışmışsın. Onu arayıp öğrenmesi *gereken* önemli bir şey bildiğini söylemiş, Windsor Rose Society'nin Şükran Günü sonrası yıllık kadınlar *brunch*'ı sırasında buluşmak istemişsin. Çünkü o gün yoğun olacağımı *biliyordun*.” Mavi gözleri düşmanca parlıyordu. “Hamile kardeşinin kocasını baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Bu senin için bile çok aşağılıkça bir şey.”

“Yılbaşı gecesi ablasının nişanlısıyla, hem de ablasının oturma odasında düzüşmekten daha aşağılıkça olamaz,” diye karşılık verdim.

Dudakları gerildi. “Ah, hadi ama. O olay *yıllar* önceydi. Üstelik Bentley'nin iyi nedenleri...”

“Saçmalıklarını başkalarına sakla, Georgie,” dedim sözünü keserek. Kendisine böyle seslenilmesinden nefret ettiği için bunu hep yapardım. “Geçmişte defalarca yaptığımız konuşmayı tekrar-

lamayacağım ama şu kadarını söyleyeyim. Artık eski biz değiliz ve bir milyon dolar bile versen Bentley'ye asla dokunmam.” Bilgisayarına döndüm. “Onu çok mu istiyorsun? Sende kalabilir.”

“Bir sürü şey olabilirsin ama yalancı olduğunu düşünmemiştim, Sloane,” derken telefonunu masama fırlattı. “Pazar günü buluşmuşsunuz. İnkâr etme.”

Ekrana baktım.

Orospu çocuğu.

Bentley barda içkimi sipariş ettiğim sırada dikkatimin dağılmasını fırsat bilip bir şekilde fotoğrafımı çekmişti. En sevdiği *Rolex* saatini gösteren eli de kadrajdaydı. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Belki kendini garantiye almak istemişti veya en başından bunu yapmayı planlamıştı. Her ne olursa olsun, herif resmen aptalın tekiydi. Fotoğraf benim kadar onu da kötü duruma düşürüyordu.

“Onunla buluştum... ama o *beni* arayıp konuşmak istediğini söyledi,” diyerek telefonu geri ittim. “Teklifi yapan oydu, Georgie.” Detaylara girmek istemiyordum. En azından şimdilik bekleyecektim.

Neredeyse gözden kaçıracağım kadar hızlı olmuştu ama görmüştüm. Georgia'nın yüzünde, Bentley'yle buluşmamızdan önce bile ilişkilerinde bir sorun yaşandığını düşünmeme neden olacak bir seğirme belirip kayboldu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi kardeşim.

“Kafasına fırlattığın *Lalique* vazoyla ilgili de yalan söylüyor muyum?”

Hiçbir şey söylemedi.

Georgia küçüklüğünden beri pahalı eşyalar almayı alışkanlık haline getirmiş olsa da bu, Bentley söylemese asla bilemeyeceğim küçük bir ayrıntıydı.

“Bu hiçbir anlam ifade etmiyor,” derken rengi iyice solmuştu. “Konuşma arasında öylesine söylemiş olabilir.”

“İster inan ister inanma. Kocanın sadakatsizliği konusunda seni ikna etmek bana düşmez,” dediğimde ses tonum bir derece daha soğumuştı. “Ama ne derler bilirsin. Seninle aldatan adam, seni de aldatır.” Biraz duraksayarak aşağılanma hissinin devreye girmesine izin verdim. “Hatta bir söz daha var. Karma tam bir sürtüktür.”

Bembeyaz yüzünde beliren kızarıklıklar boynuna yayılıyordu.

“Bu yüzden kimse senin etrafında olmak istemiyor, Sloane,” diye tısladı. Tehdit hissettiği anda pençelerini çıkarırdı ve şu anda pençeleri ışıkların altında fazlasıyla ölümcül görünüyordu. “Taş kalpli yılanın tekisin. Hep öyle oldun. Annem öldüğünde ağlamadın. Annesi öldüğünde en kalpsiz canavar bile bir damla olsun gözyaşı dökmez mi?”

Damarlarım buz tutmuştu. İkimizle, Bentley’yle ya da düşman kardeşlere dönüşmemizle ilgili söylediği her şeyle başa çıkabilirdim. Fakat Georgia gerçek yüzünü göstererek beni tek zayıf noktamdan vurmuştu. *Normal* insanların hissetmesi gerektiği gibi hissetmediğim için bir şekilde sorunlu olduğumu düşündüren ya da insan kılığına girmiş, şefkatten yoksun ve gerçek bağlar kuramayan bir canavar olduğuma dair korkularıma dayanan güçsüz tarafımı hedef almıştı.

Bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum. Sonuçta arkadaşlarımı ve Pen’i seviyordum. Xavier’le de Bentley dahil, geçmişte ilişkim olan bütün erkeklerden daha güçlü bir bağ kurmuştum. Fakat korku çoğu zaman gerçeklerin önüne geçiyordu, üstelik Georgia kapattığım yaranın dikişlerini endişe verici bir hızla sökmüştü.

Doğrudum ve ona tepeden bakmanın verdiği tatminle rahatladım. Kardeşimin bana kendimi küçük hissettirmek gibi gizemli bir yeteneği vardı ama buna izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

“Ofisimden defol.” Sessiz emrim bir uyarı niteliğindeydi.

Beni duymazdan gelerek, “Neyse ki Rhea’dan kurtulduk,”

dedi Georgia. Kan kokusu alan köpekbalıkları gibi zayıflığının kokusunu almıştı. “Zaten berbat bir dadıydı. Pen’in evde yalancı bir hainle yaşadığını düşünmek bile nefretimi körüklüyor. Ona ne kadar rüşvet verdin?”

“Ofisimden defol git.”

“Birilerinden kurtulmaktan bahsetmişken, Xavier’in de seni terk edeceğini çok iyi biliyorsun,” diye devam etti. Yine keskin nişancılığıyla hedefi tam on ikiden vurmuştu. “Seninle çıkmak başta muhtemelen ilgi çekici gelmiştir. Herkes sözde buz kraliçesinin kalbini eritmek ister. Bentley, sana evlilik teklifi etmesinin tek nedeninin bu olduğunu söylüyor. Seni evcilleştirenin kendisi olduğunu bilmek hoşuna gidiyormuş ama çok geçmeden hata yaptığını anladı, değil mi?” Başını eğdiğinde güzel yüzü nefretle çarpılmıştı. “Peki Xavier? Zengin, yakışıklı ve eğlenmeyi seviyor. Sence senin gibi birinden sıkılması ne kadar sürer? Onun...”

“Beni seni süzmekle, sana karşı hâlâ bir şeyler hissetmekle suçladı.”

Bentley’nin sesi telefonumdan yankılandığında Georgia donup kaldı. Kocasını duyduğu anda yüzündeki pis sırıtış kaybolmuştu.

“Kendisinin ikinci tercihim olduğunu, onu hep seninle karşılaştırdığımı söylüyor. Mesele şu ki... bu konuda yanılmıyor.”

Bentley konuşmaya devam ederken gözlerimi kardeşimin hızla solan yüzünden bir an olsun ayırmadım. Bardan ayrıldıktan hemen sonra kaydı göndermememin bir nedeni vardı. Tepkisini görmek istemiştım ve hayal ettiğim kadar muhteşemdi.

Georgia’nın ilk kez nutku tutulmuştu.

Bir yanım ses kaydını kendime saklamayı düşünmüştü. Fakat bu düşüncem kardeşimin ofisime dalıp beni suçlamasından ve gitmesine dair talebimi duymazdan gelmesinden önceydi. Kalmayı çok istiyorsa, ofisimde ancak benim şartlarımla kalabilirdi.

Şimdiye kadar söyledikleri hâlâ canımı acıtıyordu ama onun

öfkeyle titrediğini görmekten aldığım zevk, yaralarımı geçici olarak uyuşturmaya yetmişti.

“Xavier’le ilişki mi dert edeceğine kendi evliliğinle ilgilen,” dedim sakın bir sesle. “Bentley’nin bana sürünerek geri dönmeye çalışması için tesadüfen karşılaşmamız yeterli oldu. Tabii ki onunla artık hiç işim olmaz. Başkalarının aksine, ben sadakat kavramını idrak edebilen erkekleri tercih ediyorum. Aynı zamanda hiç düşünmeden kolayca çekip gidebilirim. Oysa sen Bentley’ye hapsolmuş durumdasın.” Omuz silktim ve konuşmaya devam ettim. “Belki evlilik terapisi falan deneyebilirsiniz. Muhtemelen ikinci tercih olmak zordur ama artık buna alışmış olman gerekirdi. Sanırım sadece benim olanı istemek gibi bir huyun var.”

Ben konuştukça Georgia’nın yüzündeki kırmızılık artıyordu. Sadece Bentley’nin arkasından atıp tuttuklarını duymak değil, aynı zamanda onu benim küçük düşürmüş olmam kardeşim için en kötü senaryoydu. *Rakiplerine* karşı kaybetmekten nefret ederdi. Her ne kadar arkadaşlarıyla arasında düzenli bir üstünlük yarışı olsa da onun gözünde en büyük rakibi hep ben olmuştum. Georgia Kensington’ın katlanamadığı bir şey varsa, o da ikinci olmaktı.

“Başka bir şey yoksa, çalışmam gerekiyor,” diyerek sandalyemde arkama yaslandım. “Xavier’le, Monarch’ta akşam yemeği planımıza geç kalmak istemiyorum.”

Monarch şehrin en özel restoranlarından biriydi. Babam bile orada rezervasyon yaptırmakta zorlanıyordu.

“Neyse ne,” diye terslendi. “Monarch’ın modası çoktan geçti. Artık kimse orada yemek yemiyor.”

Kardeşimden duyduğum en zayıf karşılıktı. Topukları üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden hışımla çıkana kadar ona ifadesizce bakmaya devam ettim. Kapı kapanana dek yüzümdeki küçümseme ifadesini hiç değiştirmedim.

Annesi öldüğünde en kalpsiz canavar bile bir damla olsun gözyaşı dökmez mi?

Neyse ki Rhea'dan kurtulduk.

Xavier'in de seni terk edeceğini çok iyi biliyorsun.

Georgia gider gitmez kırıncı kelimeleri içimdeki boşluğu hemen doldurmaya başladı. Dik durmamı sağlayacak gururum olmadan üzerime ani bir yorgunluk çökmüştü.

Gözlerimi kapatarak kalp atışlarımın hızına rağmen nefes almaya çalıştım. Georgia'nın yemini yutup Bentley'nin ses kaydıyla sözünü kesmeme neden olacak seviyeye geldiğime kızıyordum. Beni bir kitap gibi okuyabilmesinden ve bağışıklık kazanmış olmam gereken cümlelerinin beni bu kadar derinden etkilemesinden nefret ediyordum. Beni incitmeye çalıştığını bildiğim halde buna izin vermiştim.

Masamın kenarını kavradığımda aklıma Xavier geldi, bu da Georgia'nın söylediklerini hatırlattı.

Herkes sözde buz kraliçesinin kalbini eritmek ister.

Sence senin gibi birinden sıkılması ne kadar sürer?

İki aylık deneme süremizin sonuna yaklaştığımızı düşünmekten kaçınıyordum çünkü ne yapacağımdan emin değildim. Beni çok mutlu eden bir ilişkide kalıp bir gün bitme riskini göze mi alacaktım? Yoksa tek kişilik fanusumun rahatlığına geri mi dönecektim? Her halükârda bir seçeneğim olduğunu ve Xavier'in deneme süresi bittiğinde de benimle birlikte olmak isteyeceğini varsayıyordum.

Peki ya istemezse?

O durum işimi kolaylaştırırdı. Seçim yapmak zorunda kalmazdım. Hiçbir şey yaşanmamış, hiç öpüşmemişiz, şehir manzarasının altındaki havuzda yüzmemişiz, hastaneye yetismeye çalışırken eliini tutmamış, güzel bir sonbahar günü terasta film gösterimi ayarlamamış, onu hiç rahatlatmamışım ve ona hiç güvenmemişim gibi eski hayatıma dönebilirdim.

Dünya bir anda bulanıklaştı.

Fazlasıyla alışılmadık ve kafa karıştırıcı bu hissi kavramak-

ta zorlandım. Pervasız bir umut dalgası ruhuma yayıldı. Nefesim boğazımla ciğerlerim arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Yüzüm uzandım.

Parmaklarımla yanaklarıma dokundum. Kuruydular.

Gözlerimi kırıştırdığımda dünya berraklaştı.

Elbette berraklaşacak.

Hayal kırıklığı ve rahatlama göğsümdeki baskıyı artırıyordu. Ofisim birden küçülmüş, havasız kalmıştı. Kardeşimin hâlâ alabildiğim parfüm kokusu midemi bulandırıyor.

Buradan çıkmazsam boğulabilirdim.

Çıktığımda Jillian kapının önünde bekliyordu. “Sloane, çok özür dilerim,” dedi gergin bir ifadeyle. “Durdurmaya çalıştım ama geçip gitti. İçeri girdiğinde de rahatsız etmek...”

“Sorun değil,” derken en azından sesim boğuk çıkmamıştı.

Hayatın küçük lütuflarına şükürler olsun.

“Lütfen bina güvenliğini arayıp Georgia Kensington-Harris ve Bentley Harris’i kara listeye aldır. İkisinden biri ofisimin üç metre yakınına gelirse, polisi aramalarını istiyorum.”

“Tamamdır,” diyen asistanım dudağımı ısırıldı. “Sen iyi misin? Şey... çörek falan ister misin?” Jillian şekerin bütün sorunların çözümü olduğuna inananlardandı.

Neredeyse gülümseyecektim ama yüz kaslarım buna izin vermedi. “Hayır, teşekkürler. Bugün evden çalışacağım. *Curated Travel* röportajını Tracy gözden geçirsin.” Birkaç talimat daha verdikten sonra dışarı çıktığımda taksiye binmek yerine, evime doğru yürümeye başladım.

Hiçbir şey iyi bir yürüyüş kadar kafamı temizleyemezdi.

Pen’i özlemiştim. Rhea’yı özlemiştim. Georgia’yla bir gün barışabileceğimize dair küçük umut kırıntılarımı bile özlemiştim. Kendimi hiçbir zaman aileme gerçekten ait hissetmediğim düşünüldüğünde bu ironik bir umuttu. Ancak bir zamanlar rol yapabiliyordum. Özellikle mücadele edemeyecek kadar yorgun olduğum günlerde öyle yapmak bana yetiyordu.

Oysa ofisimde yaşananlar bu umudu öldürmüştü. Çok fazla kan dökülmüştü.

Xavier'e gelince...

Lobiye girip kapı arkamdan kapanırken asansöre bindim.

Xavier'e gelince, ilişkimizin bitmesini istediğine dair hiçbir işaret görmemiştim. Çıkmaya başladığımızdan beri destekleyici ve şefkatli olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yani ondan şüphe etmem aptallık olurdu, öyle değil mi?

Asansörden inerek dairemin kapısını açtığımda Georgia'nın sataşmalarını zihnimin gerisine itmeyi başarmıştım. Zayıf noktayı bulmakta bu kadar yetenekli olması konusunda bir şey yapamazdım. Fakat verdiğim tepkiyi kontrol edebilirdim ve ona hak ettiğinden daha fazla enerji harcamıştım.

Georgia'nın söylediklerini unut. İşine odaklan.

Işığı yakıp ayakkabılarımı çıkardım. Akşam yemeği için Xavier'le buluşmadan önce çalışmam gereken bir buçuk saat vardı. Bir yanım randevuyu ertelemek istiyordu ama onu görmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Bektan bir günün ardından ona ihtiyacım vardı.

İhtiyacım vardı.

Daha önce kimseye ihtiyacım olmamıştı, o yüzden Xavier'e ihtiyacım olduğu fikri tüylerimi ürpertiordu. Korkuyor muydum, yoksa bundan zevk mi alıyordum? Emin değildim.

Çantamı kanepeye atıp üzerime rahat bir şeyler geçirmek için hareketlendiğim sırada birden durdum. Etrafıma bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir terslik vardı.

Daire hareketsizdi. *Fazla hareketsizdi.*

Gözlerim televizyonda, kitap raflarında ve yatak odamın kapısında gezinirken çantamda daima bulundurduğum göz yaşartıcı spreyi yavaşça aldım. Her şey o sabah bıraktığım gibiydi, öyleyse neden...

Gözlerim yan sehpadaki Balık'ın tertemiz akvaryumuna takıldı. Genellikle boş zamanlarında yüzer, turuncu pullarıyla eve her geldiğimde beni karşılardı.

Bu sefer karşılamamıştı. Akvaryumda gözbebekleri bulanıklaşmış halde baş aşağı duruyordu.

Sprey şişesi yere düştüğünde kulaklarım uğuldamaya başladı. Eğilip onu almaya halim yoktu.

Ölmüştü.

Balık ölmüştü.

Balık ölmüştü.

Göğsüme dolan keder dalgasını ya da dizlerimi zayıflatan titremeyi anlayamıyordum. Gözlerimdeki yanma veya dairemi aniden istila eden ezici *boşluk* hissi için doğru düzgün bir açıklamam yoktu.

Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim çünkü Balık, kendim için aldığım sevimli bir evcil hayvan bile değildi. Bir yabancı tarafından terk edildiğinde onu geçici süreliğine sahiplenmiştim. Üzgün olduğumda başını kucağıma koymaz, oyun oynamak için bana ağzıyla top getirmezdi çünkü o lanet olası bir balıktı.

Yine de beş yıl birlikte yaşamıştık. Bu süre boyunca bu steril dairede birbirimizden başka kimsemiz olmamıştı.

Kanepeye çöküp ağlamak, göğsümdeki basıncı hafifletmek için kendimi zorladım.

Bir kere... sadece bir *kere* rahatlamak istemişim ama her zamanki gibi başaramamıştım. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından göğsümdeki basınç dayanılmaz hale geldi. Savaşma isteğim sifıra indiğinde kanepeye kıvrıldım. Acıya katlanmak için gözlerimi kapatarak başka biriymişim ya da başka bir yerdeymişim gibi davrandım çünkü yapabildiğim tek şey bu olmuştu.

34

Xavier

Bir terslik vardı.

Rezervasyonumuz yedideydi ve üzerinden on beş dakika geçmişti. Çoğu kişi için on beş dakika geç kalmak dünyanın sonu olmazdı ama Sloane'dan bahsediyorduk. O *asla* geç kalmazdı.

Mesajlarıma cevap vermemiştir. Aramalarım telesekretere düşmüştü.

Saate tekrar bakarken endişem her geçen saniye artıyordu. Daha önce ofisini aradığımda Jillian iki saat önce evden çalışmak için gittiğini söylemişti. Uyuyakalmış olabilir miydi? Bir soygun kurbanı mı olmuştu? Araba kazası nedeniyle hastaneye kaldırılmış olması mümkün müydü? Olasılıklar beni dehşete düşürüyordu.

“Sikerler,” diyerek yan masadaki çiftin kınayan bakışlarına aldırmadan sandalyemin arkasından ceketimi aldım. Sloane'un bir yerlerde kan kaybından ölme ihtimali varken burada aptal gibi oturamazdım.

Verdiğim zahmet için masaya bir ellilik atıp doğruca çıkışa yöneldim. Belki boşuna abartıyordum. Sloane biraz sonra gelecek, gözlerini devirerek hemen korkunç sonuçlar çıkardığım için söylenecekti. Ancak öyle olacağını hiç sanmıyordum.

Ölümcül bir yara almamış olsa bile incindiğini *hissedebiliyordum*. İçgüdü ve sezgilerin ısrarcı karışımıyla taksiye atlayıp evinin yolunu tuttum.

Tam şoföre adresini verdiğim sırada telefonum çaldı. Aniden

hızlanan kalp atışlarım yavaşladı. Arayan Sloane değildi. Vuk'un ofisinden arıyorlardı.

"Merhaba, ben Bay Markovic'in asistanı Willow. Bu sabah gönderdiğiniz e-postayla ilgili arıyorum," dedi yumuşak bir kadın sesi. "Bay Markovic uygun olduğunuz bir zamanda kasa dairesini birlikte gezmek ve ortaklıkla ilgili birkaç meseleyi görüşmek istiyor. Konuşmak için uygun musunuz?"

"Merhaba, Willow. Sizden haber aldığıma sevindim ama..." Taksi bir dur işaretinde sarsılarak durdu, ardından salyangoz hızıyla ilerlemeye başladı. Nasıl olmuştu da Manhattan'daki tek yavaş taksi şoförünü bulmuştum? "Özel bir işim var, o yüzden şimdi maalesef konuşamayacağım."

Uzunca bir sessizlik oldu. "Teyit etmek amacıyla soruyorum. Görüşmeyi ret mi ediyorsunuz?"

"Beklenmedik bir acil durum yüzünden görüşmeyi erteliyorum," dedikten sonra elimle telefonu kapatarak öne eğildim. "Adrese on dakikaya varırsan yüz dolar bahşiş veririm."

Taksi aniden hızlandı. Sloane yanımda çok fazla nakit taşımamdan şikâyet ediyordu ama böyle durumlarda çok işime ya-
rıyordu.

Tekrar konuşmaya başladım. "Lütfen Bay Markovic'e özürlerimi ilet. Başka zaman olsa memnuniyetle konuşurdum. Kasa dairesini gezmek için bana uygun zamanlarını mesaj olarak atarsan ayarlamaları yaparım."

Kadın itiraz edemedi telefon kapattım. Profesyonel konuşmalar yapamayacak kadar gergindim.

Ortağım olup sözleşmeye imza attıktan hemen sonra Vuk'a itaatsizlik ederek kendi ayağıma sıkışmış olabilirdim. Ancak şu anda önemseydiğim tek şey, Sloane'un iyi olduğundan emin olmaktı.

Taksi binanın önünde durduğunda ücrete yüz dolar ekleyerek ödeme yapıp hemen arabadan fırladım. Evine ilk kez geliyordum. Bugüne kadar hep bende ya da otelde kalmıştık.

KEYİF KRALI

İki yüz dolarlık rüşvet, telefonumdaki Sloane'la çekilmiş fotoğrafımız ve dairesini aradığımızda cevap alamamak lobi görevlisini ikna etmeye yetmişti.

Telefona bakmıyordu.

Telefona neden bakmıyordu?

Yatak odasında yerde baygın yattığı, küvette boğulduğu ya da *siktir*, mutfakta kazara önemli bir atardamarını kestikten sonra fışkıran kan görüntüleri gözlerimin önünden gitmiyordu. Bazen hayal gücümünden gerçekten nefret ediyordum.

Asansör onun katında durunca hemen koridora fırlayarak dairesine ulaşana kadar bir dizi kapıyı geçtim.

“Sloane!” Kapıyı yumrukladım. “Benim, Xavier. Evde misin?”

Bilinci yerinde değilse elbette cevap veremezdi. Kapıcıdan bana eşlik etmesini istemeliydim. Böylece kapıyı açtırabilirdim.

Zihnim seçenekleri gözden geçirirken kapıyı tekrar yumrukladım. Açması için bir dakika bekleyip girişe koşabilir ve kapıcıyı çağırabilirdim. Kapıcıyı *arayarak* yukarı gelmesini isteyebilirdim. Fakat onu görev yerinden ayrılmaya ikna etme şansım yüz yüzeyleken daha yüksekti.

Her saniye önemliydi ve...

Kapının arkasından bir ses mi gelmişti?

Duyabilmek için kalp atışlarımı yatıştırmaya çalıştım.

Kesinlikle bir hışırtı duymuştum.

Ardından kilit döndü.

Kapı açıldı.

İşte oradaydı. Sarı saçlar, mavi gözler... porselen teninde kan ya da yara yoktu.

Rahatlama, paniğimi bastırsa da çok geçmeden donuk bakışlarını ve dudaklarımn etrafındaki gergin çizgileri fark ettiğimde midem kasıldı.

“Selam.” Elimi uzattım ama dokunuşumla dağılmasından

korktuğum için elim havada kaldı. Fazlasıyla kırılgan görünüyordu. “Ne oldu?”

“Hiç,” diyerek girmem için kenara çekildi. Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

“Sloane.” Dudaklarımdan dökülen ismi aynı anda bir soru, yalvarış ve emirdi.

Sorunlarını paylaşmaktan hiç hoşlanmazdı ama içine atmaya devam ederse en sonunda patlayacaktı.

Ses tonumda duyduğu bir şeyle çenesi titrerken sonunda kupkuru bir sesle cevap verdi. “Balık öldü.”

“Balık...” *Balık.* Evcil Japon balığından bahsediyordu. Midedem yine kasıldı. “Ah, lanet olsun. Çok üzüldüm, *luna.*”

Klasik sözlerden nefret ederdi ama söylediklerimde samimiydim. Hershey öldüğünde bir türlü kendime gelememiştim. Artık evcil hayvan sahiplenmeme nedenlerinden biri buydu. Bir daha aynı kaybın acısını yaşamak istemiyordum.

“Sorun yok.” Başını çevirdiğinde sehpadaki kâğıtlara baktığını fark ettim. Dikkatle bakınca Balık’ın bakımıyla ilgili maddeler açıkça okunabiliyordu.

1. *Pazar günleri hariç her gün bir tane yemle besle. Belirtilen miktardan fazla BESLEME, yoksa patlar.*
2. *Pazar günleri dondurulmuş tuzlu karidesle besle.*
3. *Su sıcaklığı her zaman 23 derece olmalı.*

Listenin geri kalanı başka bir kâğıtla kapanmıştı ama üzerine fazlasıyla kafa yorduğu açıktı.

“Sadece bir Japon balığıydı,” diyerek kâğıdı sehpadan aldı. Ortasından yırtıp yakındaki çöp kutusuna attı. “Benim bile değildi. Başka hayvanlar gibi ortalıkta dolaşamıyor, ses çıkaramıyordu. Akıllı ya da sevimli değildi. Muhtemelen...” Çenesi bir kez daha titredi. “Yani beslediğim sürece kim olduğumu bilmediği gibi muhtemelen *umurunda* da değildi.”

“Yıllardır birlikteydiniz,” dedim usulca. “Ölen evcil hayvanın ardından yas tutmak çok doğal.”

“Başkaları için öyle. Benim için değil.” Ceketimle pantolonumu süzdü. Genellikle bu kadar resmi giyinmezdim ama rezervasyon yaptırdığım restoranın katı kıyafet kuralları vardı. Bunu fark ettiğinde yüzü yumuşadı. “Yemek yiyecektik, değil mi? Özür dilerim. Evde biraz çalışırım demiştim ama eve geldiğimde onu görünce ölüsüyle ne yapacağıma karar vermek biraz zamanımı aldı. Sonra akvaryumu temizledim çünkü ölü bir balık için tutmanın anlamı yok. Mutfaktayken balık yemleriyle dolu paketleri gördüm. Haliyle artık ihtiyaç olmadığı için...”

“Sloane. Sorun değil.” Gözlerime bakması için çenesinden tutup başını kaldırdım. “Rezervasyonun önemi yok.”

Yutkundu. Gözlerinin çevresinde ve burnunun ucunda hafif bir pembelik vardı. “Evet, muhtemelen yoktur,” dedi boğuk bir sesle.

Onu göğsüme bastırdığımda direnmeden bana sokuldu. Sımsıkı sarılmak, bir daha bırakmamak istiyordum.

“Sen ne yapmıştın?” diye sordu. “Yani Hershey...”

“Ağladım,” dedim bütün dürüstlüğümlle. “Hem de çok ağladım. O en iyi arkadaşımdı. Neyse ki yangın sırasında kâhyayla dışarı çıkmıştı...” Uyandığımda Hershey’in bana koştuğunu hatırlayınca duraksadım. Kazadan sonra tutunacak bir şeyim olmazsa dağılıp gideceğimi hissediyormuş gibi haftalarca yanımdan ayrılmamıştı. “Yanımda olmasaydı o birkaç ayı nasıl geçirirdim, hiç bilmiyorum. Bir süre yas danışmanlığı alsam da Hershey’in varlığı kadar etkili değildi.”

Anılarımdan bahsederken Sloane’un omuzlarındaki gerginlik kısmen gevşedi. Hâlâ kollarımdayken, “Balık’ın etrafta olması da bana yardımcı oluyordu,” dedi usulca. “Daha önce fark etmemiştim ama üzgün olduğumda evde konuşabileceğim birinin, bir şeyin olması güzeldi.” Söyleyeceklerinden utanmış gibi yüzünü göğsümün derinliklerine gömdü. “Öldüğü için üzgünüm. Ona gerçek bir isim bile vermemiştim.”

“Eh, sonuçta o bir Japon balığı. Ona daha kötü isimler de verebilirdin.”

Boğuk kahkahası gülümsememe neden oldu. Duygularını dile getirmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Belli ki bu küçük itiraf onun adına büyük bir adımdı.

“Her neyse,” dedi Sloane. “Bu yüzden geledim. Rezervasyonu kaçırdık ama on beş dakika verirsen hemen hazırlanırım...”

“Yemeği boşver. Dışarıdan bir şeyler söyler, yeni Cathy Roberts filmini seyrederiz.” Kalabalık bir restorana tıklamak yerine, onunla burada olmayı tercih ederdim.

Başını göğsümden kaldırdı. “Büyük şehirdeki zengin kızın Avustralya taşrasına taşınmak zorunda kalarak zorba ama aynı zamanda yakışıklı çiftlik işçisine âşık olduğu film mi?” diye sordu umutla.

“Evet. Zavallı oyuncular ya da senaristle ilgili gereksiz sert yorumlarını sessizce not almana bile izin vereceğim.”

Gözleri parladı. “Anlaştık.”

Yemek siparişi verdiğim sırada Sloane filmi bulup defter ve kalemini hazırladı. Fakat jenerik akarken yüzünde gizemli bir savaşın izlerini görebiliyordum.

“Bir şey daha var,” diye devam etti. “Georgia bugün ofisime gelerek beni Bentley’yi baştan çıkarmaya çalışmakla suçladı.”

Gözlerim hızla ona döndü. İtirafı hiç beklemediğim bir yerden gelmişti. Kardeşiyle konuştuklarını ve hafta sonu Bentley’yle buluşmasını anlatırken donmuş halde ona bakmaktan başka şey yapamıyordum. Dinledikçe damarlarıma yavaş ama *yakıcı* bir öfke yayılmaya başlasa da kendimi tuttum. Kimsenin onunla Georgia ve Bentley’nin konuştuğu gibi konuşmasına izin veremezdim.

“Beni aradığını sana söylemem gerekirdi ama ne istediğini bilmiyordum. Hem Şükran Günü’nü mahvetmek istemedim,” diyerek kalemiyle dizine vurdu. Gergin olduğunda yaptığı bir alışkanlıktı. Ben de yıllar önce birlikte çalışmaya başlamamız-

den kısa süre sonra ondan kapmıştım. “Georgia gerçekten canımı sıkı. Ofiste kalamayacak kadar sinirlenince eve geldim. İşte o zaman... yani.” Boğazını temizledi. “Bunları sana niye anlattığımı bilmiyorum, sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Belki birileri onunla görüşmemden başka anlamlar çıkarmaya çalışabilir.”

Göğsüme yayılan sıcaklık öfkemi bastırduğunda eski sevgiliyle ilgili küfürlerimi yuttum. “Bana her şeyi anlatabilirsin,” demekle yetindim.

Kalemi durdu. “Biliyorum,” derken sesi iyice yumuşamıştı.

Kalbimde minik bir sızı hissettim.

Akşamın devamında fazla konuşmadık. Film bittikten ve yansını yediğimiz yemek soğuduktan sonra uyukladığı için onu yatağına götürüp yorganı üstüne örttüm. Daha başı yastığa değdiği anda uykuya dalmıştı. Onun için uzun ve duygusal açıdan yorucu bir gün olmuştu ancak ben yanındayken rahatça uykuya dalması bana çok şey anlatıyordu.

Yüzüne düşen bir tutam saçı nazikçe çektiğimde elmacıkke miğinin kıvrımı ve uzun kirpiklerinin hilal şeklindeki gölgesi ortaya çıktı. Onu izlerken Pen’in simülasyon merkezinde sorduğu soru kulaklarımda yankılandı.

Zihnim ofisinde ilk tanıştığımız günden şu ana kadar olan anılarımız arasında geziniyor, Sloane Kensington’a tam olarak ne zaman âşık olduğumu merak ediyordum.

35

Xavier

Sloane'a itiraf etmedim. Henüz zamanı gelmemiştir.

Duygularımızın ne kadar karşılıklı olduğundan emin değilim. Ayrıca hislerimi, onu korkutmadan söylemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Yine de pazartesi gecesinden salı sabahına kadar yanında kaldım. O işe gittikten sonra Vuk'un ofisini arayarak özür diledim ve ayın sonlarına doğru bir gün kasa dairesini gezdirmek için sözleştik. Ardından bütün günü kulübün işleriyle uğraşarak geçirdim.

Çarşamba günü daha çok gayriresmi işlerle ilgilenmem gerekiyordu.

Arthur Vanderbilt Tennis Kulübü, Doğu Yakası'ndaki en eski özel tenis kulüplerinden biriydi. Polo tişört giyip polo oynayan müdavimlerin en sevdiği yer olan kulüp, yıllık giriş için astronomik paralar talep ediyordu. Üstelik bir keresinde tenis yıldızı Richard McEntire'in raketle top toplayan çocuklardan birine saldırarak birkaç dişini kırdığı olayla çok konuşulmuştu. Birinin dişlerini raketle dökmenin mümkün olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre yapılabilirdi. Çünkü McEntire ve kulüp davayı iki milyon dolar karşılığında çözmüşlerdi.

Bir Castillo olarak otomatik giriş hakkım vardı, bu yüzden çarşamba günü öğle yemeği saatinin sonuna doğru kulüpteydim. Yaşlı zenginler egzersiz ve erkek erkeğe sohbet için kapalı kortlara akın ettiğinde koridorlardan geçerek erkekler soyunma odasına doğru yürüdüm.

İçeri adım attığımda bir gürültüyle karşılaştım. Havayı saran buhar, maun panelleri ve işe dönmeye hazırlanan finansçı kankalar kalabalığını kısmen gizliyordu. Neyse ki aradığım kişiyi bulmam uzun sürmedi.

II. Bentley Harris en çok tercih edilen orta koridorda oturmuş, kendisinin kopyası gibi görünen birkaç adamla gülüşüp şakalaşıyordu. Hepsi özenli saç kesimleri ve yarı resmi iş kıyafetleriyle düzgün görünümlüydü.

Sırtı bana dönük olduğu için yaklaştığımı fark etmemişti.

“Yeni resepsiyon görevlimiz çok seksi ama maalesef sarışın,” diyordu Bentley. “Evde zaten bir sarışın var. Georgia son zamanlarda iyice sürtükleştii. Pazartesi günü resmen ağzından köpükler saçarak eve geldiğinde... Ne?”

Beni fark eden arkadaşlarından biri kolunu dürtmüştü. Dönüp beni gördüğünde yüzü asıldı.

“Harris.” Eski bir sınıf arkadaşımı ya da yakın bir tanıdığımı selamlamak için kullanacağım türden nazik bir ses tonu takınmıştım.

“Castillo,” dedi gerginlikle. “Kulübe üye olduğunu bilmiyordum.”

“New York’a taşındığımda kart göndermişlerdi.” Tembel gülümsemem kanımı kaynatan öfkemi saklıyordu. “Gerçi çok sık kullanmıyorum. Valhalla varken buraya neden geleyim ki?”

Havaya çöken utanç ve hoşnutsuzluk dalgası zayıf ama belirgindi. Aslında Valhalla’dan da çok sık faydalanmıyordum. Ancak herkes tenis kulübünün Bentley ve arkadaşları gibi Valhalla’ya giremeyenler için bir teselli ödülü olduğunu biliyordu.

Bentley’nin çenesi seğirdi. Ardından zoraki bir kahkaha atarak arkadaşlarına baktı. “O zaman seni buralarda görmek büyük şeref,” diye dalga geçti. “Halkın arasına karışmaya mı geldin, yoksa Valhalla sonunda senden daha değerli bir üye bulunca seni kovdu mu?”

“Senin gibi değerli bir üye mi? Maalesef bekleme listesi ~~hakk~~ çok uzun,” dedim harfleri uzatarak. “Halkın arasına karışma konusunda da haklısın. Seni görmeye gelmiştim.”

Soyunma odasında herkes bizi dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışsa da sesler azalmıştı. Fırtına kopmak üzereydi. ~~Duşı~~ ~~şıp şıp şıp~~ damlayan sular, havada doğal olmayan bir elektriklenmeye neden oluyordu.

Bana doğru bir adım attığında Bentley gülümsüyordu, yine de gözlerinde aşağılanmanın neden olduğu öfke kıvılcımları uçmaya başlamıştı. “Beni görmek istiyorsan randevu al,” diye saçma bir cesaretle çıkıştı. Belli ki arkadaşlarının yanında kendini güvende hissediyordu. “İşsiz eziklerle konuşmam.”

Pazartesi gecesinden kalma öfkem aniden alevlendi. Bana söyledikleri umurunda değildi ama Sloane’a da aynı küçümseyici tavırla konuştuğunu hatırlamak yetmişti.

“Yanılıyorsun,” dedim nezaketimi koruyarak. “Buraya konuşmaya gelmedim.” Ardından yumruğumu yüzüne indirdim.

Tatmin edici bir kemik çatırtısını acı dolu bir uluma takip etti. Geriye doğru sendelerken burnundan kanlar fışkırıyordu. Soyunma odasındaki herkes dövüşü en iyi yerden görebilmek için birbirini itiyor, bağırışlar çılgın tezahüratlara dönüşüyordu.

Kimse müdahale etmese bile bu kargaşa öfkemi daha da körükledi. Şiddet yanlısı değildim. Bir sorunu çözmek için nadiren fiziksel saldırıya başvurmak zorunda kalırdım. Fakat konu Bentley olunca düşünmeme *gerek* bile kalmamıştı. Ona vurmak istemişim.

Kendini toparladığı anda yumruklarını sıkarak saldırıya geçse de hazırlıklıydım. Hızlı bir hareketle darbeden kaçıp fırsatı değerlendirdim ve karnına sağlam bir yumruk geçirdim. Darbenin etkisiyle iki büklüm olurken nefesi kesilmişti. Zaman kaybetmeden yakasından tuttuğum gibi onu arkasındaki dolaba yapıştırdım.

“Bu ilk ve son uyarım,” derken sesim sadece onun duyabile-

ceği kadar alçaktı. “Sloane’a bir daha dokunur, onunla konuşur, hatta onu *düşünürsen* Richard McEntire’in o çocuğa tenis racketiyle yaptığı sana yapacaklarımın yanında hiç kalır. Buna dolaylı iletişim de dahil. Sloane’un hayatında *herhangi* bir sıkıntıya neden olursan, New York sosyetesinde o kadar hızlı bir şekilde kara listeye alınırsın ki başın döner.”

Küçümseyici bir tavırla, “Öyle bir gücün yok,” diye homurdandı. Buna rağmen donuk bakışlarında korku kıvılcımları belirmişti. Onun gibi biri için kara listeye alınmak, dayak yemekten bile betardı.

“Öyle mi?” dedim usulca. “Dene de gör.”

Ailemin servetini ya da adım çok fazla kullanmazdım ama sonuçta bir Castillo’yum. Mirasım şarta bağlı olsa ve hedonistin teki olarak tanınsam bile II. Bentley Harris’i böcek gibi ezebilirdim. Bunu o da çok iyi biliyordu, bu yüzden onu bir patates çuvalı misali yere bıraktığımda hiçbir şey söylemedi.

“Mesajı karına da ilet,” dedim sert bir ifadeyle. “Aynı şey onun için de geçerli.”

Georgia’ya dokunmayacaktım. Sloane’un kardeşiyle ilişkisi kendi alanına giriyordu ama sevdiğim kadına yapılan saldırıları öylece durup izleyemezdim.

Sevdiğim.

Bana yabancı gelen bu kavramı geçmişte tecrübe etmemiştim. Fakat artık adını koymuşken şimdiye kadar fark etmememe şaşıryordum.

Zihnim Sloane’la ilgili her ayrıntıyı hem bilinçli hem de bilinçsizce haritalandırmıştı. Onu yeterince içime çekmezsem boğulacakmışım gibi hissediyordum. Sırlarımı paylaşmanın verdiği rahatlık, yakınımdayken kalbimin deli gibi atmaya başlaması, sıcaklık, kıskançlık, şiddetli bir koruma içgüdüsü...

Onu her şeyiyle *seviyordum*. Birinin ona zarar vermesine asla izin vermezdim.

Bentley sesimdeki hırçın kararlılığı fark etmiş olmalıydı çünkü arkadaşlarının önünde durumu kurtarmaya çalışmadı. Soyunma odasındaki tezahüratlar, kavganın bu kadar çabuk sona ermesinden duydukları hayal kırıklığı homurtularına dönüşmüştü. Zaten uzun bir dövüş olmayacağını en başından beri biliyordum.

Sonuçta Bentley Harris gibi insanlar korkak olurdu. Böyle tipler blöflerini görenler karşısında asla uzun süre dayanamazlardı. Hem onun hem de eşinin Sloane'u bir daha rahatsız etmeyeceklerinden adım kadar emindim.

Kanlar içinde, aşağılanmış bir halde yerde duran Bentley'nin bacaklarının üzerinden geçerek dışarı çıktım. Kulüp üyeleriyle selamlaşmak ya da çıkmadan boş kortlardan faydalanmak gibi bir niyetim yoktu.

Buradaki işim bitmişti.

36

Sloane

Yaşanan onca şeyin arasında bir Japon balığı yüzünden bu kadar yıkıldığım için utanmalıyım. En azından Xavier'in yanımda olması durumu şaşırtıcı şekilde hafifletmişti. Kapıyı açtığımda karşımda başka birini görseydim, muhtemelen o kadar rahatlamazdım.

Ancak o gelmiş, yanımda kalmıştı.

Gece boyunca benimleydi.

Bu benim için büyük bir olaydı çünkü sıradan erkeklerin kişisel alanıma girmesine asla izin vermezdim. Fakat o sıradan bir adam değildi, *Xavier*'di. Eve kattığı canlılığı fark ettiğimde en sonunda tedbirli davranmayı bırakmış ve onu hafta sonu davet etmiştim.

Evet, bu doğrudu. Ben Sloane Kensington, kendi isteğimle bir erkeği bir, iki, üç gece benimle kalması için davet etmiş ve bundan hiç korkmamıştım.

Kimdim ben?

Duygusal-hassas-uzaylılar-beni-kaçırdı temasına uygun olarak cuma akşamı *Martha Stewart* olmaya çalışmıştım. Ancak sonuç... pek hayal ettiğim gibi olmamıştı.

Kapı pervazına yaslanan Xavier tek kaşını kaldırdı. "Daha önce bir şeyler pişirmiş miydin?" diye sordu. Kapkekler fırında pişerken çikolatalı kurabiye yapmamı seyrediyordu ve neşeli gözlerinde bir parça endişe de vardı.

Mutfağı daha önce neredeyse hiç kullanmamıştım. Ya dışarıda

yer ya da sipariş verirdim. Mutfak arada sırada bir kupa kahve yapmak dışında göstermelikti.

“Hayır ama hızlı öğrenirim.” Çatık kaşlarla çıktısını aldığım tarife bakıyordum.

Kremayı yağ ve şekerle birleştir.

Bu da ne demekti şimdi? Birleşmeleri için karıştıracak mıydım? Öyleyse tarifi yazan neden *karıştırmak* gerektiğini yazmamıştı?

“Öyle misin?” diye sorduğunda sesindeki şüphe hiç hoşuma gitmemişti.

“Evet.”

Siktir et. Karıştıracaktım. İyice karıştırırsam mutlaka bir yerlere varabilirdim.

“Sana inanmadığımdan değil, hayatım ama kapkeklerin yanıyor.”

Daha sözü bitmeden duman alarmı ötmeye, yanık kokusu genzimi doldurmaya başlamıştı.

“Kahretsin!” Dönüp baktığımda fırından yükselen dumanları görünce hemen kapağını açtım ve gri bir bulut etrafımı sarınca öksürmeye başladım.

Yanık bir el, açık bir pencere ve bir dergiyi yelpaze gibi sallamaların ardından alarm sonunda sustu ve etrafa sessizlik çöktü.

Masadaki kararmış kapkeklerle dolu tepsiye baktık.

Xavier dumanları dağıtmak için kullandığı dergiyi çöp kutusuna attı. “Crumble & Bake eve sipariş getiriyor,” dedi dikkatlice. “Belki oradan sipariş verebiliriz.”

Omuzlarım düştü. “En iyisi öyle olacak galiba.”

Yarım saat sonra bir kutu Crumble & Bake kapkekiyle kanepe kavrılmıştı. Nate Reynolds’ın filmlerinden birini açmıştık. Kurabiye hamurumu mutfakta bırakmıştım, böylesi en iyisiydi. Yine de kendimden hiç memnun kalmamıştım.

“Yeni bir şeyler denemek istemiştım,” diye homurdandım. “Yemek pişirmek önemli bir hayat becerisidir.”

Onu etkilemeye çalıştığımı itiraf etmekten çok utanıyordum. Bir kadının mutfakta iyi olması gerektiği düşüncesi çok aptalca ve gericiydi. Yemek siparişi sektörü boşuna mı çalışıyordu? Ancak Xavier'den çok hoşlanıyordum, ayrıca yemek pişirmenin eve biraz hayat katacak hoş bir etkinlik olduğunu düşünmüştüm.

Eskiden Balık'ın durduğu yan sehpayı bakmamaya çalıştım. Akvaryumu günler önce atmıştım ama eksikliğini hâlâ hissediyordum.

“Önemli bir hayat becerisi daha var. Yaşamak,” diye alay etti Xavier. “Gelecekte bir şeyler pişirmeye kalkarsan mutfakçı yakmandan korkuyorum.”

“Çok komik.” Top yaptığım peçeteyi yüzüne fırlattım. “Bir dahaki sefere *sen* pişir o zaman.”

“Yok, kalsın. Hangi alanda yetenekli olduğumu biliyorum ve bu kesinlikle mutfak değil.” Kolunu kanepenin arkasına atmıştı, parmak uçları omzumda geziniyordu. “Hem benim için yemek pişirmen gerekmiyor, *luna*. Dışarıdan söylemekte sorun yok.”

“Restoranlar daha iyi yemek yaptığı için mi?”

“Eh, evet.”

Dizimle ona vurduğumda kahkaha attı ama bir gülümseme çoktan hoşnutsuzluğumu kırmıştı.

Yeterince zaman ve çaba harcarsam, yemek yapma konusunda çok iyi olabileceğimden *emindim*. Biraz şeker ve unun beni yenmesine imkân yoktu. Sadece sevdiğim bir şey değildi ve istesem de her konuda iyi olmak zorunda değildim.

Nate Reynolds ekranda bir grup paralı askerle çatışmaya girerken, “İyi haberlerim var. Perry'nin sosyal medya hesapları askıya alındı,” dedim ona. Xavier sürekli benimle romantik komedi izlediği için bu sefer aksiyon gerilim filmine katlanmaya karar vermiştim. Aslında beklediğim kadar kötü değildi, hatta oldukça iyi sayılırdı. Ayrıca Nate göz kamaştırıyordu.

Xavier'in kaşları bu sefer şaşkınlıkla kalktı. “Ne zaman? Dün gece hâlâ yayındaydı.”

“Bir saat kadar oluyor. Duman alarmı çalmaya başlamadan hemen önceydi. Telefonumun ekranında Isa’nın mesajını gördüm.”

Xavier kuryenin parasını öderken büyük bir hevesle haberi Google’da araştırmıştım. Soraya hafta başında inkâr videosunu yayınladıktan sonra hayranları büyük bir kararlılıkla Perry’nin hesaplarına saldırmıştı. En sonunda *bütün* sosyal medya hesaplarını yasaklatmayı başarmışlardı. Görünüşe göre platformlar Perry’nin itirazlarını reddetmiş, bunun üzerine Perry hesaplarını geri alabilmek için yardım isteyen yeni bir blog yazısı yayınlamıştı.

Babamın Rhea’yı yemiden işe almasını ya da Pen’i tekrar görmemi sağlamayacaktı ama son derece tatmin edici bir gelişmeydi.

“Yani intikam alındı,” dedi Xavier.

“Henüz değil. Hâlâ blog meselesi var.” Telefonuma dokundum. “Küçük bir kuş, iftira attığı ve evliliğinde duygusal sıkıntıya neden olduğu için Bryce’ın ona dava açtığını söyledi.”

“Daha önce de pek çok kişi iftira davası açtı, Perry hiç ceza almadı.”

“Bu sefer farklı. Perry’nin umursamazca hareket ettiğine ve haberleri doğrulatmadan yayınladığına dair kanıtlar var.”

“Perry Wilson mahkemede. Görülmeye değer bir sahne,” dedi Xavier. “Bunu yapacak kadar aptal olmasına şaşırdım. Adam hakkında istediğini söyle ama bu konularda genellikle dikkatli davranır.”

Omuz silktim. “İnsanın egosu her zaman çöküşü olur.” Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Bu arada yeni bir site-nin yılın skandalını patlatacağına dair bir dedikodu yaymış olabiliyim.” Genel olarak kötü niyetli olmasının yanı sıra Perry, birinin kendi tahtını gasp edeceğiyle ilgili paranoyalarıyla da ünlüydü. “Ona reklam verenler şimdiden korkmuş durumda,” diye ekledim. “İftira davası büyürse -ki büyüyecek- medyadan sürüleceği ve parasız kalacağı kesin. O zaman da...”

“Blog devralınmaya hazır olacak,” dedi Xavier cümlemi tamamlayarak. “Kai Young mı?”

“Dün bana e-posta gönderdi. Fiyat ve koşullar uygun olursa, buna açık olduğunu söylüyor.” Kai’nin ölüm döşegindeki siteyi iyi bir anlaşmayla koparacağından hiç kuşku yoktu.

“Böylece Perry Wilson’dan kurtulacak, ondan geriye kalan tek platformunun da arkadaş canlısı birine geçmesini sağlayacaksın.” Xavier ıslık çaldı. “Hatırlat da bir daha asla seninle ters düşmeyeyim.”

“Böyle şeyleri pek sık yapmam ama bunu hak etti.” Konu sadece benimle ya da Xavier’le ilgili değildi, daha çok Perry’nin yaydığı kültür anlayışıyla ilgiliydi. Dedikodu ve söylentiler hep vardı ancak o çok çirkin davranmıştı.

Ayrıca evet, konu *biraz* da kişiseldi. Pen’le ilgili haberini her düşündüğümde öfkeleniyordum. Bir çocuğu kullanmak, yetişkinlere saldırmaktan çok daha ağır bir suçtu.

“Mirasıma erişimim olsaydı, siteyi satın alarak seni zahmetten kurtarırdım,” dedi Xavier. “Hep internet krallığından küçük bir dilim almak istemişimdir.”

Güldüm. “İnce düşünceni takdir etsem de bir haber sitesi yönettiğin düşüncesi ödümü koparıyor.”

“Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bence *çok* iyi yaparsın.” Tabii muhtemelen siteyi magazin haberleri vermek yerine maceralarını belgelemek için kullanırdı. Bunların çoğu da basını onu hedef tahtasına oturtması için yeterli olurdu.

Kekten bir parça koparıken beynimde tilkiler dolaşıyordu.

Mirasıma erişimim olsaydı...

“Sana bir şey sorsam, dürüstçe cevap verir misin?” diye sordum.

Bana baktı, sonra yüzünü buruşturup filmi durdurdu. “Off. Böyle bir girişten asla iyi şeyler çıkmaz.”

“Kötü bir şey değil,” dedim içini rahatlatarak. “Sadece merak ediyorum. Mirasını neden bu kadar çok istiyorsun? Sadece parayla ilgili olamaz.”

İlk bakışta, birinin neden milyarlarca dolar isteyeceği çok açıkmiş gibi görünüyordu. Ancak Xavier'in, babasının parasıyla ilgili takıntıları vardı. Ayrıca bazı ünlülerin kokain kullanması gibi parasını boşa harcasa da sırf sahip olmak için o kadar nakdin üzerine oturacak biriymiş gibi gelmiyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu hafifçe. "Belki de açgözlü piçim tekiyimdir."

Hiçbir şey söylemeden uzun süre öylece baktım. Gergin bir sessizliğin ardından umursamazlığının yerini iç çekiş aldı.

"Yarısını hayır kurumlarına bağışlayacağım."

Neredeyse boğuluyordum. Böyle bir cevabı hiç beklemiyordum. *Hem de hiç.*

"Hayır kurumlarına bağış yapmanın takdire değer olduğunu düşünmediğimden değil ama vasiyette CEO'luk işini başaramazsan paranın zaten hayır kurumlarına gideceği yazmıyor mu?"

"Evet."

"O zaman neden..."

Sorum Xavier'in sırtışıyla yarıda kaldı. Gözlerim kısılrken bakışlarım kolundaki rakip aile armasına takıldı. Bu dövme Xavier'in kişiliğini temsil ediyordu. Hem inatçı hem de kırgındı, aynı zamanda adanmış ve tutkuluydu. Babasına karşı verdiği savaşın kalıcı bir sembolünü vücuduna kazıyacak türden biri olduğunu fark edince hemen meseleyi anladım. "Babanın nefret ettiği hayır kurumlarına bağış yapacaksın, değil mi?"

Pis pis sırttı. "Hayır kurumlarından nefret ettiği söylenemez ama bağışların nereye gideceği konusunda endişelendiğini biliyorum."

Telefonunu uzattığında not uygulamasına sıraladığı hayır kurumlarını gözden geçirdim. Çoğu insan haklarına odaklanmıştı ama aralarında sanat ve müzikle ilgili olanlar da vardı. Bunların annesinin hatırası için olduğuna bahse girebilirdim.

Sanatı çok severdi, o yüzden parasının ve zamanının çoğunu yerel galerilere bağışlardı.

Hatırladığım kadarıyla Alberto'nun vasiyetinde listelenen kurumların hepsi iş ve ticaretle ilgiliydi.

Listedeki son ismi görünce kahkahayı patlattım. "Yale bağış fonu mu?"

"Babam Harvard mezunuydu ve Yale'den nefret ederdi. Rakip okullar meselesi." Gamzeleri belirir gibi oldu. "Kampüste onun adına güzel bir kütüphane yaptıracağım."

"Şeytani ama dâhice." Telefonu geri verirken hâlâ gülüyordum. "Dâhi şeytan."

"Teşekkürler. Hep ikisi birden olmak istemişimdir. Şeytani-ler hep daha eğlencelidir, dâhilerse... eh, dâhiler işte," dedikten sonra telefonunu cebine soktu. "Aslına bakarsan, her durumda bağışlarımı buralara yapardım. Yüzde doksanını babamın onaylamaması işin ekstrası."

Yarısını yediğim kapkeki havaya kaldırdım. "İntikama."

"İntikama," diyerek çikolatalı kurabiyesini kekimle tokuşturup ağzına attı. "Yanlış anlamamı istemem," diye ekledi ardından. "Paranın bir kısmını kesin tutacağım. Arabalarımı ve beş yıldızlı otelleri seviyorum."

"Beş yıldızlı otel odalarında dağıtmayı seviyorsun."

Miami'deki doğum günü partisine yaptığım göndermeyi özenle duymazdan geldi. "Ama paranın *hepsine* ihtiyacım yok. Akli başında birinin hayatı boyunca harcayabileceğinden çok daha fazlası söz konusu." Dalgınlaştı. "Kulübü açtıktan sonra kendi paramı kazana-acağım, böylece babamdan kalana muhtaç olmak zorunda kalmaya-acağım. Tam anlamıyla temiz bir başlangıç olacak."

Eduardo'nun vasiyetnamedeki açıkla ilgili teorisinden bahsetmeyince ben de konuyu açmadım.

"Başaracaksın," demekle yetindim.

Karşılık olarak yüzünde oluşan gülümsemede saf bir sıcaklık vardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yatakta terli ve tatmin olmuş

şekilde birbirimize sarılıp yatarken bile o sıcaklığı hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Ardından Balık öldüğünden beri ilk kez rüyasız bir uykuya daldım.

37

Xavier

Kötü şans bir kez vurduğu zaman üçe tamamlamadan durmazdı.

Bu batıl inancı çocukluğumdan beri duyardım ama kimse şanssızlıkların ne kadar devam edeceğine dair bir zaman aralığı tanımlamamıştı. Bu bir gün, bir hafta, bir ay ya da benim durumumda üç ay olabilirdi.

Ekim ayında babamın ölümüyle vasiyetteki şart maddesi ortaya çıkmıştı.

Kasım ayında Perry'nin, Pen'le buluşmamızı ifşa etmesi gerçekleşmişti.

Şu anda iki şanssızlık vardı. Perry'nin internet sitesi skandalından sonraki nispeten sorunsuz dönem beni sahte bir rahatlık duygusuna sürüklemişti. Pen ve Rhea'yla ilgili sorun hâlâ giderilmiş değildi. Fakat en azından Pen öngörülebilir bir süre için hâlâ şehirdeydi ve yeni iş bulana kadar Rhea'yı maddi açıdan rahatlatmıştım.

Perry'nin sosyal medya hesaplarının kapatılmasının ve Sloane'la ilişkimdeki dile getirilmese de önemli değişimin - yani korkutup kaçırmamak için onu sevdiğimi söyleyemediğimi fark etmemin- ardından hayat normal akışına geri dönmüştü. Yani kısacası epey yoğun bir dönemdi.

Yaklaşan tatil dönemine rağmen kulüp çalışmaları bütün hızıyla devam ediyordu. İnşaat ekibi, tesisatçılar, elektrikçiler ve Farrah dekorasyona başlamadan önce işleri hızlandırmak için

ihtiyaç duyduğum herkesi işe almıştım. Aralık ayının sonlarına geldiğimizde çoktan büyük açılış planlarına gömülmüş durumdaydım.

Kulüpte iyi bir ilerleme kaydetmiştik ama *yeterli* değildi. Otuzuncu doğum günüm yaklaştıkça her geçen gün kaygılarım artıyordu. Bitmek bilmeyen yapılacaklar listemi her düşündüğümde nefesim daralıyor, üzerime bir ağırlık çöküyordu.

Yine de Vuk ve Willow'a kasa dairesini gezdirirken bütün dertlerimi kendime sakladım.

“Orijinal zemin döşemesini ve pencereleri koruyoruz ama *vezne* kabinlerini içki vitrinlerine dönüştüreceğiz,” diye açıkladım. “Özel para sayma odaları tuvalet olacak. Kasaların üzeri boyanarak diğer duvarlardan farklılaştırılacak.”

Dinlerken Vuk'un yüz ifadesi donuktu. Çoğu CEO'nun tercih ettiği özel dikim bir takım elbise yerine basit, siyah bir gömlek ve pantolon giymişti. Yanındaki asistanı defterine her şeyi not alıyordu.

Parlak bakır rengi saçlarıyla kırklı yaşlarında görünen Willow düzgün tavırları olan bir kadındı. Ya zihin okuma yeteneğine sahipti ya da Vuk'un aklını okuyabilecek kadar uzun süre onun yanında çalışmıştı çünkü patronunun soracağı bütün soruları o soruyordu. Aslında tüm konuşmayı o yapıyordu.

“İnşaat ne zaman bitecek?”

İnşaat alanında olduğumuz için hepimiz koruyucu ekipmanlar giymiştik ama şahinden farksız gözlerinin güvenlik gözlüğünün ardından bile her ayrıntıyı incelediğini tahmin edebiliyordum.

“Bu ayın sonunda. Farrah ihtiyacımız olan mobilya ve *malzemelerin* çoğunu tedarik etmeye başladı bile. İnşaat kısmı biter bitmez hemen işe koyulabiliriz,” derken kolumla etrafı gösteriyordum.

İşçiler oraya buraya koşuşturarak çivi çakıyor, kablo döşüyor, matkap ve testere sesleri arasında birbirlerine bağıyorlardı. Hep-

sinin aynı anda burada olması ideal değildi çünkü kaza riski hatırı sayılır derecede artıyordu. Ancak zaman darlığı düşünülürken başka seçenek yoktu. Dekorasyona odaklanabilmemiz için yeni yıldan önce temel inşaat işlerinin tamamlanması gerekiyordu ve bu meseleler çok zaman alıyordu. Eleman bulma, pazarlama gibi uğraşmam gereken diğer konular da vardı.

Vuk sessiz ortağımdı. Öncelikli katkısı adı ve parasıydı. Gerisini çözmek bana kalmıştı.

Aniden hücum eden tanıdık bir panik dalgasını bastırıp Willow'un diğer sorularını elimden geldiğince cevapladım. İnşaatın incelikleri konusunda uzman değildim ama artık kadının merakını giderecek kadar bilgi sahibiydim.

"Selam, patron." Elektrik ustası Ronnie turun yanısında yanma geldi. Kısa boylu, iri yapılı bir adamdı. Gözleri eski bozuk para rengindeydi. Asık suratlıydı ama işinin en iyisiydi. "Bir saniye konuşabilir miyiz? Önemli bir konu."

Kahretsin. Ses tonu tansiyonuma iyi gelmiyordu.

Vuk ve Willow vezne kasalarını incelerken Ronnie'nin peşinden kulübün arka tarafına gittim. Kablo karmaşası kâbus gibi bir kördüğümüne dönüşmüştü.

"Küçük bir sorunumuz var," dedi Ronnie. "Bu kablolar on yıllardır yenilenmemiş. Durum çok kötü değil. Muhtemelen bir yıl daha idare ederler ama açılıştan önce bu işi halletmek isteyebileceğini düşündüm."

"Sorun ne?" Yenileme basit bir işti. Daha önemli bir şey olmasa beni çağırmazdı.

"Yeni yıldan önce halledemem," diye devam etti. "Bu boyutta bir yenileme en az on gün sürer ve buna dekorasyon için gereken tesisat dahil değil."

Yılın bitmesine on dört gün kalmıştı ve Ronnie ekibiyle birlikte çarşamba günü Noel iznine çıkacaktı. Ağzımı açtım ama ben daha bir şey söyleyemeden başını iki yana salladı.

“Kusura bakma, patron. Yapamam. Karım Noel seyahatini *geçen* Noel’den beri planlıyor. İptal edersem ya da ertelersem, taşaklarımı kesip elime verir. Laf olsun diye söylemiyorum. Hiçbir servet taşaklarımın değerini karşılayamaz.”

“Bu tamamen zamanlama meselesi. Tatile yılbaşından sonra çıkarsanız, bütün masraflarınızı karşılarım.”

Yüzünü ekşitti. “Bunu önerdiğimde bile en az *bir* taşagımı kesip elime verir. Noel’i çok önemsiyor.”

Hiçbir şeyi kabul etmeyeceği belliydi. Haliyle geriye son derece sınırlı birkaç seçenek kalıyordu.

Seçenek #1: İş zamanında bitirebilecek başka bir elektrikçi bulmaya çalışabilirdim. Bu mümkündü ama işin kalitesi düşebilir, ileride daha büyük sıkıntılara neden olabilirdi.

Seçenek #2: Elektrik tesisatını yenilemek için yeni yıla kadar bekleyebilirdim fakat bu dekorasyon planlarının ertelenmesi anlamına gelirdi. Zaman çizelgesi ve sürece dahil bütün planlar ile işçilik göz önüne alındığında, en az arzu edilecek seçenektir.

Seçenek #3: Mevcut tesisatı olduğu gibi bırakıp kulüp faaliyete geçtikten sonra yenileyebilirdim. İdeal sayılmazdı, diğer yandan şu anda işle ilgili hiçbir şey ideal sayılmazdı.

“Acil olmadığını söylemiştin, değil mi? Yani kulüp açılışından önce yenilenmesi *gerekmiyor*.”

“Gerekmiyor ama...” Tereddüt etti. “Birkaç kablonun yalıtımı eskimiş, o yüzden güvenlik sorunu olmayacağını söyleyemeyiz.”

Bir kez daha kahretsin.

Enseme bir ağrı saplanırken yüzümü ovuşturdum. “Ne kadar büyük bir sorun?”

“Aciliyeti yok ama dikkat etmek gerekiyor. Aşırı ısınmamaları gerekiyor, yoksa fena çarpılırsınız.”

Yaptığı benzetmeye gülümsemeye çalıştım.

“Elektrikle ilgili sorunlar var mıydı?” diye sordu. “Titreşen ışıklar, elektrik kesilmesi falan?”

Başımı iki yana salladım.

“O zaman bence *şimdilik* sorun yok. Tesisatı en kısa sürede yenilemeyi öneririm ama zamanın dar olduğunu biliyorum. Tatile çıkmadan önce işleri bitirmeye çalışacağım,” diyerek başıyla duvarı gösterdi. “Nasıl yapalım?”

İş yönetiminin bir parçası da zorlu kararlar vermektir. Üzerine kafa yormamak için hemen kararımı verdim.

“Yenilemeyi dekorasyon bittikten sonra yapalım. Kim bilir? Belki açılıştan önce her şey biter,” derken hissettiğimden daha iyimser konuşuyordum.

“Belki.” Omuz silkti. “Patron sensin.”

Bu işi de hallettikten sonra Vuk ve defterini araba büyüklüğündeki çantasına yerleştiren Willow’un yanına döndüm.

“Korkarım erken ayrılmak zorundayız,” dedi Willow. “Bay Markovic’in şahsen ilgilenmesi gereken acil bir durum var.”

Gözlerimi şahsen ilgilenmesi gereken acil bir durumu varmış gibi görünmeyen Vuk’a çevirdim. Alex’le akraba olabilirler miydi? İkisi kabaca aynı duygusal ifade aralığına sahipti.

“Gezimizi başka bir zaman tamamlamak isteriz,” dedi Willow. “Bay Markovic pazar gününden itibaren yılın geri kalanında... müsait olmayacak. Ancak cumartesi sabahı gelebiliriz. Kulüple ilgili planlarınız hakkında birkaç sorusu daha var.”

Sloane’la buz pateni planımız vardı ancak tekrar erteleyerek Vuk’u gücendirmek istemiyordum. Mekânı sabahtan gezdirebilirim, öğleden sonra ve gece randevumuz için boş kalırdı.

Gülümsedim. “Cumartesi o zaman.”

Cumartesi sabahı aydınlık bir güne uyandım.

Sloane gece bende kalmıştı. Vuk’la buluşmak üzere çıktığımda hâlâ yataktaydı. Nadiren geç saatlere kadar uyurdu ama onu bütün gece meşgul tuttuğum için çıkmadan önce uyandırmadım.

Taksi beni kasa dairesinin olduğu gökdelene bıraktığında şehir çoktan uyanıp hareketlenmişti. Birbirinin aynısı Noel kazaklarını giymiş bir turist ailesi binanın girişini kapatmıştı. Etraflarından dolaşırken doğaçlama Noel şarkılarına katlanmak zorunda kaldım.

O sırada karşıdan gelen biriyle çarpıştım. Beyzbol şapkası yüzünün yarısını gölgelese de tanıdık geliyordu. Ancak hızlıca köşeyi döndüğünde kim olduğuyla ilgili merakım, kasa dairesinde Vuk ve Willow'un beni beklediğini görünce ikinci plana düştü.

Vuk yine siyah gömlekle pantolon giymişti. Willow ise saçlarıyla uyumlu kırmızı bir elbise seçmişti.

"Biraz yeşil aksesuar eklerseniz, Rockefeller Noel ağacına taş çıkarırsınız," diye takıldım.

Willow komik bulmamıştı.

İşçilere hafta sonları çalışmaları için tonla para ödemiştım, buna rağmen Noel yaklaşmışken şirketler ancak sınırlı sayıda ekip çalıştırabiliyordu. Haliyle içeride sadece üç işçi vardı. Neyse ki, kalabalık olmaması gezimizi kolaylaştırıyordu.

Aslında kolaydan da öteydi. Kusursuz bir geziydi.

Ta ki öyle olmayana kadar...

Güvenlik önlemleriyle ilgili son sorusunu yanıtlamayı henüz bitirdiğim sırada Willow başını birden sola çevirdi. Yanında duran Vuk gergindi. Burun delikleri onda gördüğüm ilk duygu kıvrımıyla genişlemişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Kokuyu alıyor musunuz?" Willow'un sesi ve vücudu keman yayı gibi gerilmişti.

Bir an duraksadım. Bütün duyularımı şantiyenin bunaltıcı ahşap ve metal kokularını bir kenara iterek daha keskin bir şeyin kokusuna odakladım.

Duman.

Matkaplar susup bir panik çılgılığı yankılandığında neler olduğunu idrak etmiştim.

“Yangın!”

Sonrasında her şey çok hızlı gelişti. Arka duvar alevler içinde kalana kadar beynim neler olduğunu algılayamadı.

Çığlıklar arttı. Ortam koşuşturan insanlarla hareketlendi. Sıcaklık her yeri kaplamıştı.

Çok sıcaktı. İnsanı ani bir elektrik kesintisi gibi vuran ve beyninin en önemli koridorlarını karanlığa gömerek kasları üzerinde ki kontrole kısa devre yaptıran türden korkunç, boğucu, felç eden bir sıcak...

Terlemeye başlamıştım.

Xavier! ¿Dónde estás mi hijo?

Kapana kısılmış... Ön kapıdan çıkamadı...

Dumandan zehirlenerek öldü...

Cesedini bulduğumuz için şanslıyız...

Onun yerinde sen olmalıydın.

Gömülü kalması gereken bütün anılar yüzeye çıkmıştı. Gerçeklik dalgalanıyor ve geçmişten günümüze, sonra tekrar geçmişe dönüyordu.

Onun yerinde sen olmalıydın.

Nefes almaya çalışırken içime oksijen yerine duman çekince yanan ciğerlerim yüzünden öksürdüm. İronik bir şekilde beni kendime getiren de bu oldu.

Koku, sıcak ve panik... Bunu daha önce de yaşamıştım.

On yaşındayken neredeyse ölecektim ama artık on yaşında değildim ve ilk yangının başlattığı şeyi başka bir yangının bitirmesine izin vermeyecektim.

Gözlerimi kırptırdığımda manzara dehşet verici bir şekilde netleşti. Alevler etrafımda kötü niyetli bir neşeyle dans ediyor, gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı yayılıyordu. Kırmızı-turuncu dilleri önlerine çıkan her şeye açlıkla uzanıyor, kasanın taş zemini ve kabartmalı tavanına gerçeküstü bir parlaklık yayıyordu. Sıcak o kadar dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı ki, tenimin her santimi serinlemek için adeta çılgık atıyordu.

Ancak ayaklarım yere çakılıp kalmıştı.

Beynim çalışmaya başlasa bile ne yazık ki, bedenim **hâlâ** dö-
muş haldeydi. Sonunda yüksek sesli bir **çatırtı** uyuşukluğumu da-
ğıtınca harekete geçebildim.

Gürültünün nedenini anlamakla zaman kaybetmeden koşmaya
başladım. Geride bırakılmış aletlerin etrafından dolaşırken ko-
lumla ağzımı ve burnumu kapattım. Alevler devrilmiş bir piknik
sepetine akan karıncalar gibi üzerime geliyordu. Başım döndüğü
için yavaşladığımda çıkış yolunu yaralamıştım. Tökezlesem de
durmadım. Duman başımı döndürüyordu. Hareket etmezsem bu-
rada ölebilirdim.

Bir siyahlık gözüme çarptığında on metre kadar daha yol al-
mıştım.

Kalbim tekledi.

Vuk.

“Markovic!” Oksijen yokluğunda zorlukla bağırırken öksür-
düm. “Çıkmanız gerekiyor!”

Alevler hızla yaklaşıyordu. Bir an önce çıkmazsak kapana kı-
sılacaktık.

Vuk kıpırdamadan boş gözlerle öylece duruyordu. O kadar ha-
reketsizdi ki, nefes alıp alamadığını bile göremiyordum. Ayakta
olmasa öldüğünü düşünebilirdim.

Willow ortalıkta görünmüyordu.

“Vuk!” Nefret ettiği ismiyle seslenmek umurumda değildi.
Tek derdim onu kendine getirmektir.

Hareket etmedi.

Lanet olsun.

Bildiğim tüm İngilizce ve İspanyolca küfürleri içimden saydı-
rarak arayı kapatıp onu zorla çıkışa sürükledim. Aslında formum
yerindeydi, düzenli spor sayesinde iyi kas yapmıştım. Ancak bana
hiç yardım etmeyen yüz yirmi kiloluk bir Sırp’ı alevlerin arasın-
dan sürüklemek, oyuncak bir arabayla gerçek bir yük kamyonunu
çekmeye benziyordu.

Ter gözlerimi yakıyor, gücüm tükeniyordu. Çıkışla aramızdaki mesafe sanki gittikçe artıyordu. Her adımda farklı bir Everest ~~dağına~~ tırmanıyormuş gibi hissediyordum.

Bir yanım pes edip yere uzanmak; alevlerin bütün acıları, derileri ve pişmanlıkları alıp götürmesine izin vermek istiyordu. Fakat bunu yaparsam -çıkışa ulaşamazsak- ikimiz de ölecektik. Sloane'u bir daha göremeyecektim, dahası bir ölümden daha sorumlu olacaktım.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Büyük bir irade gücüyle ikimizi de santim santim sürükledim. Artık nefes almaktan çok soluk soluğaydım. Görüşümü karanlıktaki patlamalar kaplıyordu.

Yine de bir şekilde başardım.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Belki annelerin, çocuklarının üzerinden koca bir arabayı kaldırmasını sağlayan aynı insanüstü güçtü. Belki de vücudumun çökmeden önceki son direniş çığlığıydı. Her ne olduysa, kasa çıkışındaki merdiven sahanlığına ulaşmayı başardık. Kapı hızla açıldığında gözümün önünden siyah ve sarı renkler geçmeye başladı.

Biri Vuk'u üzerimden çekmeden önce New York itfaiyesinin *FDNY* logosunu gördüm. Bir başkası beni tutarken diğer ekip üyeleri yaklaşan yangınla mücadele ediyor, biz eğilerek hızlı bir şekilde merdivenleri çıkıyorduk.

Beni yönlendirmelerine izin verdim. Söylenenleri takip etmekten fazlasını yapamayacak kadar sersemlemiş, yön duygumu kaybetmiştim.

Arkamı dönüp tek bir bakış attım. Kasa dairesinin, hayalimin ve beraberindeki her şeyin yandığını görmek için yeterliydi.

38

Xavier

Yangın elektrik tesisatından çıkmıştı.

Duman dağıldıktan ve ilk müdahale ekiplerinin soruları yanıtlandıktan sonra bir ambulansın arkasında oturuyordum. Donuk gözlerle etrafımdaki hareketliliği seyrediyordum. Yangının nedeni belediye ve sigorta şirketi tarafından araştırılana kadar resmiyet kazanmayacaktı ama itfaiyecilere kulak misafiri olmuştum.

Elektrik yangınıydı. Eski kablolar, daha iki gün önce elektrik ustasına olduğu gibi kalmasını *söylediğim* kablolardı.

Mantığımın küçük sesi bunun benim hatam olmadığını, yangının her durumda çıkacağını ve yenilemesini isteseydim bile ustanın elektrik tesisatını yetiştiremeyeceğini söylüyordu. Çok daha güçlü ve sinsi bir ses ise, kasa dairesine onca çalışanı sokup tehlikeye atmadan önce neden gerekli güvenlik önlemlerini almadığımı sorguluyordu.

İnşaata başlamadan her şeyin kurallara uygun olduğundan emin olmalıydım. Ancak bunu yapmamıştım çünkü açılış tarihine odaklanmıştım.

Tek bir hata yapılmıştı ve insanlar zarar görmüştü.

Boğazımdaki yangın yeniden körüklendi. Duman solumanın geçici etkileri, sağlık görevlilerinin yüksek akımlı oksijen tedavisiyle hafiflemiş olsa da hâlâ her yerim sızlıyordu. Sanki biri beni bacaklarımdan asıp kanım dökülene kadar tekmelemişti.

Neyse ki kimse ölmemişti ama işçilerden ikisi ağır yanıklarla hastaneye götürülmüştü. Üzerine bir şey düşen üçüncü işçi,

birkaç çürük ve kırık bir elle kurtulmuştu. İtfaiyeciler bizi kurtardığından beri Vuk'u görmemiştim ancak rengi atan Willow'u dışarıda beklerken görmüştüm. Sağlık görevlilerinin sorularını yanıtlamayı bitirdiğimde ikisi de gitmişti.

İçeride daha fazla insan olmadığı, yangın diğer katlara sıçramadığı ya da binanın yapısal bütünlüğüne zarar gelmediği için şanslıydım. Yangının kulüp açıldıktan ve içerisi insanlarla doluktan *sonra* çıkmamış olması daha büyük şanstı.

Oysa kendimi şanslı hissetmekten çok boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Benim suçumdu.

Bir kez daha her şey benim suçumdu.

Öfke, üzüntü, utanç... İçimde küçücük bile olsa bir duygu kııntısı aradım ama her şeyi kapsayan korkunç bir uyuşukluktan başka bir şey yoktu. Suçluluk duygumun bile içi boştu. Sanki alevler pişmanlığımı da emmiş, küllerini damarlarıma savurmuştu. Artık vicdanımı deşen keskin bıçaklar gibi hissettirmiyordu. Sadece *oradaydı*, soyut olmasına rağmen her hücreme nüfuz etmişti.

Bunu başarabileceğimi nasıl düşünmüştüm ki? Altı ay içinde bir gece kulübü açmak delilikti. Denemeye bile kalkışmamalıydım. İşleri aceleye getirmenin felakete neden olacağını *bilmem* gerekirdi. Ancak gurur ve ego gözümü kör etmişti.

"Onun yerinde sen olmalıydın." Babam keder ve alkolden kıpkırmızı olmuş gözlerini bana dikmişti. "Annen değil, sen ölmeliydin. Bu senin suçun."

Haklıydı. Başından beri hep...

"Xavier."

Yeni bir ses anıların sisine nüfuz etti. Bir rüya gibi uzaklardan geliyordu.

Sakin, yumuşak ve kadınsı bir sestti.

Bu sesi seviyordum. Geçmişte bana büyük bir rahatlık getir-

diğini hissediyordum. Yine de beni sersemliğimden uyandırmaya yetmiyordu.

“Xavier, iyi misin?” Endişe dalgaları yumuşak sesine ~~kanp~~ yordu. “Ne oldu?”

Soluk sarı saçlar ve mavi gözler görüş alanımı doldurarak ~~gök~~-deleni, sağlık görevlilerini, yoldan geçen meraklıları görmemi ~~co~~-gelledi.

Sloane.

İçimdeki bin düğümden sadece biri gevşedi ama bu bile yeterliydi.

Dünya tekrar berraklığa kavuştu. Caddeden geçen arabalar koma çalışıyor, ilk müdahale ekipleri işlerini tamamlıyordu. Dumanın çirkin hayaleti ciğerlerimi yakıyordu. Serin bir aralık gümü olmasına rağmen kesif duman kokusu tenime batıyor, bir battaniye gibi üzerime yapışarak beni boğuyordu.

“Xavier.” Sıcacık elleri yanaklarımı avuçladı. “Bana bak.”

Direnecek gücüm olmadığı için baktım.

Endişesi yüzünden okunuyordu. Panik dolu gözleriyle her yrimi inceledikten sonra konuştuğunda sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. “İyi misin?” diye sordu.

Balıkçı yaka kaşmir kazak, pantolon ve manto giymişti. Bu koşullar altında fark etmek garipti ama buz pateni planımızı hatırlamadan edemedim. Tam şu anda Rockefeller Center’da sıcak çikolata eşliğinde paten kayanları seyretmemiz gerekiyordu.

Günlerin, planların ve *hayatların* bu kadar hızlıca değişebilmesi komikti. Göz açıp kapayınca kadar her şey farklı olabiliyordu.

“İyiym,” derken sesim de suçluluk duygum kadar boştu.

İşte olay buydu. Ben hep iyiydim ancak hayatıma giren insanlar daima acı çekiyordu.

Ben hayatta kalmıştım, annem ölmüştü. Ben kasa dairesinden bir sıyrık bile almadan çıkarken iki adam üçüncü derece yanık tedavisi görüyordu.

“Ne oldu?” diye sorarken Sloane’un sesi hâlâ yumuşaktı. “Nasıl?”

“Elektrikten çıktı,” dedim dümdüz bir sesle. Sonra özetledim. Kabloları, elektrik ustasının uyarısını ve tesisatın yenilenmesini erteleme kararımı anlattım. En önemlisi de inşaat işleri başlamadan önce güvenlik önlemleri alma konusundaki yetersizliğimden bahsettim.

“Seninle ilgisi yoktu,” diye karşı çıktı. Her zamanki gibi tuhaf bir şekilde aklımı okumuştı. “Elektrikçi acil bir durum olmadığını söylemiş. Sen...”

“Olabilir ama böyle şeyleri düşünmek benim görevimdi.” Çenemi sıktım. “Bu şekilde kolayca kaçamam. Yangının kulüp açıldıktan sonra çıktığını düşünsene. Yeni bir *Cocoanut Grove* faciası yaşanırdı.” 1942 yılında Boston’daki *Cocoanut Grove*’da çıkan yangın, tarihin en ölümcül gece kulübü yangınıydı.

“Öyle bir şey olmadı,” dedi Sloane geri adım atmadan. “İlk yardım görevlilerinden biriyle konuştum. Kimse ölmemiş, fiziksel hasar sandığın kadar kötü değil. Kasa dairesindeki birçok şey yangına dayanıklıymış. Belki zaman iyice daralacak ama doğru ekiple kulübün tesisatını yenileyebilir, yangının yarattığı hasarı düzeltebilir ve açılışı zamanında yapabilirsin. Belki...”

“Ne?” Bakakaldım. Söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Kelimeler kendi başına anlamlıydı fakat bir araya geldiklerinde bir karmaşaya dönüşüyorlardı. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Kulüpten. Hızlı bir hesap yaptım. Hasarı temizlemek iki ay sürecek. Tabii bu durumda dekorasyon işi biraz sarkacak ama iç mekânı küçültüp deneyime odaklanırsak, yapılmayacak iş değil.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Hiçbir şeyi küçültmüyoruz çünkü kulüp işi bitti. Böyle bir şey olmayacak.”

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. “Xavier, kasa kurtarılabılır. Bu...”

“Hayır, kurtarılamaz.” Az önce gevşediğini hissettiğim düğüm

şimdi kördüğümüne dönüşmüştü. “Elimden gelenin en iyisini yaptığım halde olan *bu*.” Elimle etrafımızı gösterdim. “Bütün bunlar vazgeçmem için bir işaret değilse, başka neyin olacağını bilmiyorum.”

“Bunlar hiçbir şeyin işareti değil.” Ben ne kadar inatçıysam, Sloane da o kadar kararlıydı. “Zor olacak ama...”

“Kahretsin, Sloane!” Bastırılmış duyguların seli uyuşukluğu mu delip geçti. Acı, öfke, hayal kırıklığı, pişmanlık... Hepsi birden hücumla geçiyor, katıksız bir içgüdüden ibaret kalana kadar mantığımı ve sağduyumumu tüketiyordu.

İşte o anda tek içgüdüm en yakın hedefe saldırmak oldu. “Kulüp ya da dekorasyon *sikimde* değil,” dedim alçak ama hırçın bir sesle. “İnsanlar benim yüzümden neredeyse ölecekti. Sırf aldığım yanlış kararlar yüzünden! Bu sabah lanet olası bir *yangından* kurtuldum ve sen hâlâ sikik bir partiyi planlamak istediğimi mi düşünüyorsun? Bu aklımdaki en *son* şey.”

Sloane’un dudakları bir anlığına titredikten sonra hemen omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı. “Üzgün olduğunu anlıyorum ve haklısın,” derken sinir bozucu sakinliğini koruyordu. “Şimdi iş konuşmanın sırası değil. Bunu daha sonra yapabiliriz...”

“Daha sonra falan konuşmayacağız.” Beni boğan baskıdan nefes alamıyordum. “Sana söyledim! Kulüp işi *bitti*. Beni duyuyor musun? Asla olmayacak. Neden anlamıyorsun?”

“Çünkü şu anda duygularının konuştuğunu biliyorum!” dediğinde en sonunda soğukkanlılığını yitirmişti. “Bugün zor bir gündü. Bunu asla hafife almıyorum. Ancak geleceğinle ilgili önemli bir kararı duygularına dayanarak veremezsin.”

“Elbette verebilirim!” Ayağa kalktım. Hareket etmem, içimde sinsice kıvranan çirkin canavarı beslemek için *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. “Lanet olası ‘geleceğimi’ güvence altına almaya çalışırken neredeyse insanları *öldürüyordum*. Bu proje başından beri imkânsızdı. Benim yüzümden yaralanan insanlar hastanedeyken

burada oturup iş hesabı yapamam. Hepimiz hiçbir şey hissetmi-
şmiş gibi davranarak hayatımızı sürdüremeyiz, Sloane!”

Herkes senin gibi değil.

Sonuncusunu söylemedim ama zaten gerek yoktu. İkimiz de
birbirimizi çok iyi tanıyorduk.

Sloane’un rengi soldu. Ben orada öylece dikilirken bir adım
geriledi. Onda hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Saf,
gizleyemediği bir kırgınlık... İncinmişti.

Üstelik onu isteyerek, duygusuzca ve gaddarca inciten *bendim*.
Zayıf noktasını biliyordum, hiç düşünmeden oraya saldırmıştım.

Yakıtı tükenen içimdeki canavar ölürken geriye sadece piş-
manlık kaldı.

Siktir. Ona doğru uzandığımda boğazım dudaklarımdan dökü-
len kelimelerin acı tortusuyla tıkanmıştı. “Luna...”

“Haklısın,” diyerek geri çekildi. Gözleri hâlâ kırgın bakıyor-
du. “Bunu herkes yapamaz.”

“Ben...”

“Gitmem gerekiyor.” Göğsü aldığı hızlı nefeslerle inip kalkar-
ken arkasını döndü. “Ortalık sakinleştikten sonra konuşuruz.”

Gitme.

Özür dilerim.

Seni seviyorum.

Söylemem gereken ama söylemediğim, *söyleyemediğim* keli-
meler zihnimde dönüp duruyordu.

Bütün dünyam aynı gün içinde ikinci kez alevler içinde kalır-
ken Sloane’un uzaklaşmasını seyretmekten başka bir şey yapa-
madım.

39

Sloane

Tabii ki öyle söylemek istememişti.

Öyle söylemek istemediğini biliyordum çünkü Xavier özünde zalim ya da kötü niyetli biri değildi. Yangından dolayı üzülmüş ve sert tepki vermişti.

Geriye dönüp baktığımda yangından sonra kulübü yeniden inşa etme konusunda ısrar etmem hataydı. Zamanlama yanlış. Ancak onu orada kendi kabuğuna çekilmiş halde otururken görünce paniklemiş, en iyi yaptığım şeye odaklanmıştım. Krizi çözmek istemiştım. Suçluluk duygusunu nasıl yatıştıracağımı bilemediğimden doğruca kulüple ilgili somut soruna odaklanmıştım.

Mantıken her şeyi anlıyordum ama duygusal açıdan söylediklerindeki dikenler hâlâ kalbime, eski yaralarımaya saplanmış haldeydi. Kabuklar ve dikişler dökülmüş, sanki yaramaya tuz basılmıştı.

Hepimiz hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranarak hayatımızı sürdüremeyiz, Sloane!

Bunu başkası söylese, canım yansa bile kısa sürede atlatırdım. Sonuçta yıllardır aynı şeyle suçlanıyordum. Fakat bunları ondan duymak beni mahvetmişti. Tam olarak yanıldığı söylenemezdi, zaten bu yüzden canım bu kadar yanımişti. Kimse en değer verdiği kişiden, özellikle de öfkeyle söylendiğinde acı gerçeği duymaktan hoşlanmazdı.

Öyle söylemek istemediğini bildiğim halde o kadar canım yanıyordu ki, bir hafta sonra bile nefes alamıyordum. Beni en çok

korkutan da buydu. Başka birinin üzerimde böyle bir güce sahip olması ödümü koparıyordu.

“Patlamış mısır?” Alessandra kâseyi kucağıma uzattı.

Başımı iki yana salladım. Günün dördüncü Noel temalı romantik komedi filmini boş gözlerle seyrediyordum. Kucağımdaki defterde tek bir nokta dahi yoktu. Bir şeyler yazmaya çalıştığım da Xavier’in benimle dalga geçtiğini hayal ediyor, yazacaklarımı unutuyordum.

“Bu film çok sıkıcı,” dedi Isabella esneyerek. “Belki başka bir türe geçebiliriz. Gerilim falan seyretsek?”

“Olur,” dedim bütün isteksizliğimle. Zaten film çiftlerinin sonsuza dek mutlu olmalarını görme havasında değildim. “Sonsuza dek mutlu yaşamak” tam bir aldatmacaydı.

Arkadaşlarım kendi aralarında bakıştılar. Noel’den sonraki gündü. Yangının üzerinden tam bir hafta geçmişti. Kaza manşetlere çıksa da tatil nedeniyle çoktan unutulmuş, başka zaman olsa medyanın körükleyeceği fırtına patlamadan dinmişti.

Yaşananları anlatmış, Alessandra’nın Noel’i onların evinde geçirme teklifini reddetmiştim. Noel’de yalnız olmaktan daha kötü olan tek şey, bir çifte yancı olmaktı.

Isabella ve Kai Londra’daydı. Vivian, Dante ve Josie büyükanne ziyareti için Boston’a gitmişti. Dolayısıyla öğleden sonra kapım çaldığında beklediğim son şey, en yakın üç arkadaşımı bir fili doyuracak kadar patlamış mısır ve şarapla karşımda görmektir.

Haftamın tek güzel anı olabilirdi.

Isabella yeni bir film bulmaya çalıştığı sırada Vivian sessiz bir endişeyle bana baktı. “Cumartesi gününden sonra Xavier’le hiç konuştunuz mu?” diye sorarken sesi nazikti.

Soru zaten açık olan yaralarımı kanatıyordu. O yüzden gözlerimi kaçırarak başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Konuşmak *istiyor* musun?”

Başımı tekrar iki yana salladım ama bu sefer o kadar ikna edici değildim.

Xavier'le yangından beri konuşmamış, Noel kutlaması için bile mesajlaşmamıştık. Bir yanımlık teması kurmak, iyi olduğundan emin olmak ve haddimi aştığım için özür dilemek istiyordum. Ancak telefonumu her elime aldığımda gururum ve savunma kalkanım beni durduruyordu.

Belki de konuşmamamız en iyisiydi. Açıkçası onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum ve varlığım işleri iyileştirmek yerine iyice kötüleştirilebilirdi.

“Eninde sonunda onunla konuşman gerekecek.” Bu sefer konuşan Alessandra'ydı. “Deneme süreniz yakında bitiyor.”

Kalbime bir acı yerleşti. “Biliyorum.”

Bugün sohbet ödülü kazanamayacağım belli olmuştu. Tek seferde birkaç taneden fazla kelime sarf edersem, duygularımın üzerindeki zaten zayıf olan kontrolümü kaybetmekten korkuyordum.

Xavier'le yaşananların ve ardından gelen sessizliğin etkilerini tam olarak *hissetmek* için kendime izin vermemiştim. Aslında bana kalsaydı, buna asla izin vermezdim çünkü bazı şeyleri bastırmak daha iyiydi.

Isabella mükemmel gerilim filmi arayışına ara verdi. Kaçmak bakışmaları gözden kaçacak gibi değildi.

En sonunda arkadaşım temkinli bir tavırla, “Deneme süresi bitince ne yapacaksın?” diye sordu.

Göğsümdeki sıkışmayı bastırmak için çenemi sıktım. “Bilmiyorum.”

Aslında biliyordum.

Sadece buna gücüm olup olmadığından emin değildim.

Xavier

Yangından sonraki haftayı tek kelimeyle anlatabilirdim: *Cehennem*.

Bürokrasi işleri? *Cehennem*. Hastane ziyareti ve işçilerin ya-

nıklarım kendi gözlerimle görmek? *Cehennem*. İşçilerin acılı aileleriyle konuşmak? *Cehennem*.

En son konuştuğumuzda ne kadar incittiğimi bildiğim halde Sloane'u görmemek ya da onunla konuşmamak? *Bin kere cehennem*.

Sloane gittikten hemen sonra peşinden koşup özür dilemeliydim ama işleri kötüleştirmekten korkmuştum. Eve gitmek ve kendime bir bardak viski doldurarak oturduğum yerde sızmak dışında bir şey yapacak durumda değildim.

Takip eden günler telefon görüşmeleri, toplantılar, evrak işleri ve yapmak istemediğim milyonlarca başka şeyle doluydu. Vuk'la konuşmaya çalıştıysam da ulaşamamıştım. Noel'i evde geçirmiş, Sloane'u aramak ile kaçınılmaz yüzleşmeden korkakça kaçmak arasında kalmıştım.

Sonunda korkaklık kazanmıştı.

Bununla gurur duymuyordum ama deneme süremiz yakında sona erecekti. Bu güzel deneyimi mahvettiğimi anlamak için dâhi olmam gerekmiyordu.

Konuşmadığımız sürece inkâr içinde hayatıma devam edebilir, küçük bir aksaklık yaşamışsınız gibi davranabilirdim.

İşte bu yüzden Noel'den sonraki pazar günü kendimi Valhalla'nın barında bulmuştum. *Lagavulin*'le* kederimi boğmaya çalışıyordum.

İçkimi bitirip bir tane daha söyledim. Biri yanımdaki tabureye yerleşirken barmen yeni bir bardak viskiyi önüme kaydırıyordu.

"Söyleyeceklerini kendine sakla," dedim başımı çevirmeden.

"Bu çok üzücü." Talebimi tamamen yok sayan Kai'nin ses tonu yumuşaktı. "Dertlerini içkiyle bastırmak dışında başka yöntemler üzerine düşündün mü?" Saatine baktı. "Hem de öğleden sonra üçte."

"Hiç senin tarafından yargılanasım yok. Üstelik öğleden sonra

* İskoç viski markasıdır. (ç.n.)

“üçte bara gelen bir tek ben değilim,” diyerek imalı bir bakış attım
“Senin Londra’da olman gerekmiyor muydu?”

“Isabella ısrar edince erken döndük.” Nazik bir duraksama oldu. “Anlaşılan, arkadaşlarından birinin ‘dev moral desteğine’ ihtiyacı varmış. Onun kelimeleri.”

Kimi kastettiği açıktı.

Sloane’dan dolaylı olarak bahsedilmesi bile midemin kasılmasına neden olmuştu. Kai’yi sorguya çekmemek için kendimi zor tuttum.

Isabella onunla konuşmuş muydu? Ne demişti? Sloane nasıldı? Benden ne kadar nefret ediyordu?

“Buna ihtiyacı olan sadece arkadaşı değil.” Kai çilekli cin toniğini getiren barmene başıyla teşekkür etti. Bu kokteyle tuhaf bir düşkünlüğü vardı. “Yangın için üzüldüm. Gerçekten,” derken samimiyeti durumu daha da kötüleştiriyordu.

Geçen bir hafta suçluluk duygumu hafifletme konusunda pek işe yaramamıştı. İnsanların anlayışını hak etmediğimi hissediyordum.

“Alex’le konuştun mu?” diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. “Henüz konuşmadık. Yarın görüşeceğiz.”

Buluşmayı hevesle beklediğim söylenemezdi. Toplantıyı Alex’in asistanı ayarlamıştı, o yüzden binasında çıkan yangınla ilgili ne düşündüğünü bilmiyordum. Fakat hoş şeyler olmadığı kesindi.

“Yangından beri Markovic’le de konuşmadım,” diye ekledim. Vuk’un gözlerindeki vahşi bakış ve boynundaki eski yanık izlerini hatırladım. “Kasa dairesinden sonra ortadan kayboldu. Sence...?”

“Sırp aklına eseni yapar,” dedi Kai. Hemen herkes tercihine saygı duyarak ondan Sırp diye bahsediyordu. Ancak ben insanları gerçek isimleriyle anma huyumdan bir türlü kurtulamamıştım. “Kimse aklından neler geçtiğini bilemez ama henüz ortaklığı bitirmediyse, bence her şey yolundadır.”

Omuzlarım kasıldı.

Kai gözlüğünün ardından keskin bir bakış attı. “Her şey *yolunda* mı?”

“Yangın gibi küçük bir konu dışında mı? Tabii ki yolunda,” diyerek içkimi başıma diktim. “Çünkü yeni yıla girer girmez ortaklığı feshedeceğim. Kulüp işi olmayacak.”

“Neden?”

Gözlerimin ardına yine bir ağrı saplandı. Aynı şeyleri tekrar tekrar açıklamaya çalışmaktan yorulmuştum.

Sloane’a söylediğim gerekçeleri özetlediğimde tıpkı onun gibi Kai da etkilenmişe benzemiyordu.

“İnsanlar hata yapar,” dedi basitçe. “Girişimciler daha çok hata yapar. Başarısız olmadan iş dünyasında başarılı olamazsın, Xavier.”

“Belki öyle ama bahsettiğin hataların çoğunun insanların ölebileceği bir yangın değil, para sıkıntısı ya da medya skandalı olduğu üzerine bahse girebilirim.”

“Ölebilirlerdi ama kimse ölmedi.”

“Mucize eseri.”

“Ben mucizelere inanmam. Her şeyin bir nedeni vardır.” Bana döndü. “Sana verdiğim liste vardı ya, o isimler iş dünyasının en zeki insanlarından bazıları. Sana inandıkları için kulübe zamanlarını, paralarını ve kaynaklarını ayırdılar. Başaramayacağını düşünselerdi, bunu asla yapmazlardı. O yüzden mağdur rolünü bırak ve başladığın işi nasıl bitireceğini düşün.”

Kai’den böylesine hararetli bir azar yemeyi beklemediğim için şaşkınlıktan sessizleşmişim. Arkadaş olduğumuz söylenemezdi, belki de o yüzden sözleri bu kadar etkili olmuştu. Bir tanıdığım tarafından azarlanmak kadar küçültücü ya da aydınlatıcı başka şey olamazdı.

Ağzımı açıp kapattım. Ardından tekrar açtım ama sesim çıkmadı çünkü haklıydı. Mağdur rolü *oynuyordum*. Yangını kendim-

le ilgili bir suçluluk duygusuna dönüştürmüş, kulüpten uzaklaşmak için bahane olarak kullanmışım.

Sürecin başındaki başarıma ve en iyilerin de en iyilerini yanıma almama rağmen başarısız olacağımdan korkmuştum. Yangın bana bu korkumu itiraf etmeden çekip gitme fırsatı veriyordu.

Kai gelene kadar üç kadeh viski içmişim ama beni ayıltan bu aydınlanma olmuştu.

Önce Sloane, şimdi de buydu. Gerçekten korkakça davranıyordum. *Bentley beni tam da böyle biri olmakla suçlamıştı.*

Boğazımdaki golf topu gibi hissettiren yumruyu yutup mantıklı düşünmeye çalıştım. Kai haklı olabilirdi. Yine de mayıs ayının başına kadar büyük bir kulüp açılışı yapmanın mantıksal açıdan neredeyse imkânsız olduğu gerçeği değişmiyordu. Belki daha küçük bir şey hazırlayabilirdim ama ne yaparsam yapayım, miras komitesinin onayından geçmesi gerekiyordu. Özetle daha çok çabalayabilirdim ancak başarısız olma ihtimalim katlanarak artmıştı.

Şakağımı ovuştururken ilk kez *Succession** tarzı karmaşa yerine, düzenli işleri ve normal hayatları olan basit bir ailede doğmuş olmayı diledim.

“Seni Isabella gönderdi, değil mi?” diye sordum. İçinde bulunduğum duruma rağmen Kai’nin bu özel gün ve yerde ortaya çıkmasının tesadüf olmayacağını anlayacak kadar aklım başımdaydı.

Cevap vermese bile dudaklarındaki seğirme her şeyi anlatıyordu.

“Burada olacağımı nereden biliyordun?”

“Sadece bir tahmindir. Bu bar içerek rahatlayanları çok görmüştür.” Başıyla pahalı şişelerin ve kristal kadehlerin ışıltılı manzarasını işaret etti. “Güvenlikten giriş yaptığında haber vermelelerini de istemiş olabilirim.”

* Büyük bir şirkete sahip zengin bir ailenin, liderlik için rekabetine odaklanan ABD yapımı televizyon dizisidir. (ç.n.)

Homurdandım. “Zahmet etmen gururumu okşadı.”

“Hemen şımarma. Bunu senin için yapmadım,” dedi kupkuru bir sesle. “İtibarım ve Isa için yaptım. Seni listemdeki insanlarla buluşturan bendim. Kulüp başarılı olmazsa, bana yansıması kötü olacak. Hem...” Gözleri telefonuna kaydı. “Kafanı kumdan çıkarmanı sağlayamazsam, Isa beni rahat bırakmaz.”

Sloane.

İçime başka bir pişmanlık dalgası daha çökerken bardağımı kavradım. Sloane yardım etmeye çalışmış, ben de onu kendimden uzaklaştırmıştım. Noel’de basit bir özür mesajı atma zahmetine bile girmemiştim çünkü kendimi saçmalıklarına kaptırmıştım.

Tanrım, tam bir aptaldım.

Aniden ayağa kalkıp bankonun altındaki kancadan paltomu aldım. “Dinle, iyi bir konuşmaydı ama...”

“Git,” diyen Kai önüne döndü. “Bir de Isa dışında biri sorarsa, bu konuşma hiç yaşanmadı.”

Tekrarlamasına gerek yoktu.

Kulüpten hızla çıktım. Valhalla’nın şoförlü arabalarından birine binerek Sloane’un adresini verdim.

Son konuşmamızdan bu yana sekiz gün, iki saat, otuz altı dakika geçmişti.

Tek dileğim çok geç kalmış olmamaktı.

Xavier

“Üzgünüm, efendim. Fakat yukarı çıkmınıza izin veremem,” dedi kapı görevlisi bütün sevimsizliğiyle. “İzniniz yok.”

“Buraya haftalarca geldim,” derken öfkemi gülümseyerek bastırdım. Ne de olsa, kibarlıkla daha çok yol alınırdı. “Daire 14C. Arayın lütfen.”

“Özür dilerim, efendim,” dedi görevli. Sloane’un başına bir şey geldiğinden endişelendiğim zaman yukarı çıkmama izin veren başka biriydi ama bu seferki ısrar gücüne hayran olunacak derecede dayanıklıydı. “Bayan Kensington onaylı yazısı olmadan kimseyi kabul etmiyor.”

“Kendisi kız arkadaşım olur. Yazılı onayım var,” dedim adama. *Teknik açıdan* yalan söylemiyordum. Sloane’la çıkıyorduk ve onaylı konuklar listesinden *çıkarılmamış* olma ihtimalim vardı. “Belki listeyi kaybetmişsinizdir.”

“Kaybetmedim.”

“Belki başka bir görevli kaybetmiştir.”

“Kaybetmediler.”

Dişlerimi sıktım. *Kibarlığın canı cehenneme!* Adamın kafasını bir kova suya sokmak istiyordum ama şiddet *ya da* tartışmaya zamanım yoktu.

“Yukarı çıkmama izin verersen bu senindir,” diyerek bankoya bir yüzlük koydum.

Paraya dokunmadan taş gibi bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam etti.

Bir yüzlük daha ekledim.

Tepki yoktu.

Üç yüz, dört yüz...

Kahrolası. Bu adamın derdi neydi? Kimse Benjamin'e hayır demezdi.

"Nakit on bin," dedim en sonunda. Cüzdanımdaki bütün paraydı. "Birkaç dakikalığına yukarı çıkmam karşılığında vergisiz para."

Fiziksel güç kullanarak geçebilirdim ama asansör için konuk kartına ihtiyacım vardı. O kart olmadan koridorun kapısını da açamazdım.

"Beyefendi, bu yaptığınız hem gereksiz hem de çok ayıp," dedi sakince. "Rüşvet alamam. Şimdi lütfen binadan çıkın, yoksa güvenliği çağırmam gerekecek." Başıyla bir anda ortaya çıkmış gibi görünen *Hulk* cüsseli iki güvenlik görevlisini gösterdi.

Elbette Sloane'un binası iki dev ve Manhattan'ın tek ahlaklı kapı görevlisi tarafından korunuyor olacaktı.

Yine de onu görmeden gitmeyecektim. Bir C planına ihtiyacım vardı. Makul bir yol bulma amacıyla lobide etrafıma bakınırken gözüm duvara monte edilmiş küçük levhaya takıldı.

Lexington: Bir Archer Grup Gayrimenkulü.

Kalbim hızlandı. *Archer Grup.*

O anda bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı. Ondan iyilik istemek, gayrimenkullerinden birini yaktığım düşünülduğünde çok akıllıca değildi. Ancak dilencilerin seçici olmak gibi bir lüksü yoktu.

Sinirli bir Alex Volkov'la yapılan konuşma ve acımasız bir kapı görevlisinden sonra nihayet Sloane'un koridoruna adım atmıştım.

Alex şaşırtıcı şekilde zorluk çıkarmamıştı ama bunu toplantımıza sakladığından neredeyse emindim. O kadarını yarın düşünecektim. Şu an ilgilenmem gereken daha acil bir konu vardı.

Sloane'un kapısını tıklattım.

Açılmadı ama içerideydi. Orada olduğunu hissediyordum.

Kapıya tekrar vurdum. Saniyeler geçtikçe midem düğümleniyordu. Kapıya bakmamak onun yapacağı şey değildi. Acaba görevli yukarı geldiğimi mi haber vermişti?

Onu arayıp telefon sesinin içerden gelip gelmediğini kontrol etmek üzereyken bir anlığına, çok hafif bir ses duydum. O anda kıpırdasaydım ya da asansör çalışıyor olsaydı duyamazdım. Ancak o küçük sesi yakalamıştım, bu da umutlanmama yetmişti.

Üçüncüsünde daha sert tıklattım. “Kapıyı aç, tatlım. Lütfen.”

Beni duyduğundan emin değildim. Ardından yaklaşan ayak seslerini fark ettim ve en sonunda kapı açıldı.

Onu karşımda görmek kalbimin teklemesine neden oldu. Geçen bir hafta, aylar kadar uzun hissettirmişti. Çölde su bulan kayıp bir gezgin gibi hissediyordum. Makyajsızdı, ipek pijama giymiş ve saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. Bir eli kapı kolundayken gözleri temkinliydi.

“Selam,” dedim dikkatle.

“Selam.”

Son konuşmamızın burukluğuyla lekelenmiş saniyeler geçip gidiyordu. “Girebilir miyim?” diye sordum. Birlikteyken ikimiz de bu kadar huzursuz olmayalı çok zaman geçmişti. Aramızdaki gerginlik bütün koridoru gölgelere boğuyordu.

“Şu an iyi bir zaman değil,” dedi gözlerini kaçırarak. “Yapacak çok işim var.”

“Noel sonrası pazar günü mü?”

Sessizlik.

Elimle yüzümü ovuştururken doğru kelimeleri uygun şekilde bir araya getirmeye çalışıyordum. Ona söylemek istediğim binlerce şey vardı, sonunda dürüst olmayı seçtim.

“Sloane, geçen hafta söylediklerimde ciddi değildim,” dedim usulca. “Duyguların olmadığı konusunda yani. Sinirli ve üzgündüm. Acısını senden çıkardım.”

“Biliyorum.”

Bocaladım. Bunu beklemiyordum. “Biliyor musun?”

“Evet,” dedi dimdik duruşuyla. Kulakları biraz kızarmıştı. “Ben de özür dilemeliyim. Yangından hemen sonra seni öyle zorlamamalıydım. Bu... o anda ihtiyacın olan şey bu değildi.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyordun,” diyerek boğazımı temizledim. Hâlâ kendimi kötü hissediyordum. “Noel’de seni aramadığım için de özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey olmamış gibi seni aramaktan çok utandım. Ayrıca tatil zamanı yangın meselelerini tartışmak istemeyeceğini düşündüm...” En iyi bahanem değildi, zaten son zamanlarda yaptıklarımın hiçbirisi akıllıca sayılmazdı.

“Aramayan sadece sen değildin. Her şey karşılıklı,” derken kolyesiyle oynuyordu.

“Gecikmiş bir kutlama yapabiliriz. Buz pistleri hâlâ açık.”

“Olabilir.” O kadar sessiz konuşuyordu ki, neredeyse duymayacaktım.

Duraksadım. Nasıl bir terslik olduğunu anlamaya çalışıyordum. İlk bakışta her şey yolundaymış gibi görünmüştü. Ben özür dilemiştim, o da aynısını yapmıştı ve her şey harikaydı. Öyleyse neden gerginlik hâlâ bir fırtına bulutu gibi üzerimizde asılı duruyordu? Sloane neden gözlerime bakmıyordu? Sesi neden bu kadar üzgündü?

Düşünebildiğim tek şey...

Olamaz.

Kalbimi bir panik dalgası ele geçirirken şüphelerimi zoraki bir gülümsemeyle bastırdım. “Öyleyse barıştık. Kulüple ilgili çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum ama aramız iyi, değil mi?”

Yüzünde aynı fikirde olduğuna dair bir ipucu, *herhangi* bir şey aradım ama yoktu. Bir yanım ağzını açtığında ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

“Xavier...”

“Yapma.” Çenemi sıktım. “Daha zamanı gelmedi.”

“Deneme süremiz iki gün sonra bitiyor,” derken en sonunda

gözlerime baktı. Gece göğündeki bir yıldız denizine bakmaya benziyordu. Ulaşılabilir oldukları izlenimini veriyorlardı. Ancak elimi uzatarak o geçici duyguları yakalamaya çalışsam, fısıltılı alaylar gibi parmaklarımdan arasından kayıp gideceklerdi. “Sonra ne olacak?”

“Sonra deneme süresini bitirip gerçekten çıkmaya başlayacağız.” Artık bilmezlikten geliyormuş gibi yapamayacaktım. “Ben böyle olmasını istiyorum, *luna*. Senin de bunu istediğini söyle.”

Bilmediğim birçok şey vardı ama onu tanıyordum. Bana karşı hisleri olduğunu biliyordum. Duygularını öpücüğünde tatmış, kahkahalarında duymuş ve vücutlarımız birleştiğinde hissetmiştim. Bütün bunlar âşık bir adamın sanrıları değil, gerçektir. Elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Fakat Sloane omuzlarını dikleştirerek soğuk bir ifade takındı. İçimde bizi yaklaştıracaklarını düşündüğüm duyguların onu benden uzaklaştıran şeyler olabileceğine dair sinsi bir şüphe uyandı.

“Bunu bugün yapmak istemiyordum ama madem geldin...” Kapı kolundaki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Birlikte iyi vakit geçirdik, bunu inkâr edemem. Fakat deneme süremiz bitti sayılır ve biz...” Yutkundu. “Uzun vadede yapamayız.”

Kulaklarım tuhaf bir şekilde uğulduyordu. “Yani ne söylüyorsunuz?” diye sordum usulca.

Ne söylediğini çok iyi biliyordum, yine de ondan duymak istiyordum. Bu işten kolayca çıkmasına izin vermeyecektim.

“Deneme süresi uzamayacak,” derken dudakları bir anlığına seğirdi. “Ayrılmak istiyorum.”

Sloane

Donuyordum.

Isıtıcıyı sonuna kadar açsam da soğuktan tüylerim ürperiyordu, kapı kolundaki elim buz tutmuştu.

KEYİF KRALI

Belki de soğuk Xavier'in yüzünde şok ifadesiyle, bir kış gecesi gibi kaskatı kesilmiş halde durduğu koridordan geliyordu.

Sert yüz hatları kararlılığa dönüşürken başını iki yana salladı. "Olmaz."

Gözlerimi kapattım.

Keşke başka bir yerde olsaydım. Keşke kapımın önündeki yaka-rişi savunma kalkanımı bu kadar zayıflatmasaydı, keşke ondan telefonda ayrılma planımı şimdiye kadar hayata geçirmiş olsaydım. En cesur yöntem olmazdı ama Xavier'in incinmiş şaşkınlığına şahsen tanık olmaktansa, öylesini bin kez tercih ederdim.

Gözlerimi tekrar açtığımda kafamın içinde *yapma* diye bağırarak sese karşı kararlılığımı güçlendirdim. Yapmak zorundaydım. Şimdi ayrılmazsak bile bir gün ayrılmak zorunda kalacaktık. Aramızdaki bağı, derinleşmeden koparmak en iyisiydi.

Zaten çok derindesin, diye hırladı içimdeki ses.

Duymazdan geldim.

"Durumu zorlaştırmanın anlamı yok. Şartlar açıktı. İki ay çıkacak ve yürüyüp yürümeyeceğine karar verecektik. Eh, iki ay geçti. Ben de aramızda bir ilişki olamayacağına karar verdim."

"*Sen karar verdin. Böyle şeylerin karşılıklı olduğunu söylediğini hatırlıyorum.*" Soğuk durgunluğu kaybolmuş, gözlerinde duygu kıvılcımları uçuşmaya başlamıştı. "Yürütemeyeceğimize dair tek bir iyi neden söyle."

"Çünkü çok farklıyız."

"Birlikteyken bu bir sorun değildi. Zıt kutuplar her zaman uzun süreli ilişkiler yaşar, *luna*. Bu iyi bir mazeret değil."

"Bizim için öyle." Boğazıma büyük ve sivri bir şey yerleşmişti. Her kelimem resmen canımı yakıyordu. "Ben uzun süreli ilişkiler için yaratılmamışım, tamam mı? Sıkılıyorum. Olmuyor. Birlikte çalıştığımız için zaten durum karışık. Eninde sonunda buna mecbur kalmadan önce ayrılmamız ikimiz için de en iyisi olacak."

Konuşmamı son iki gün içinde yüzlerce kez prova etmiştim. Buna rağmen ilk seferinde olduğu gibi şimdi de kulağa fazlasıyla yanlış geliyordu.

İlişkimizin neden yürümeyeceğine dair iyi bir nedenim vardı ama ona söyleyemezdim. Çünkü ondan, bundan... *bizden* korkuyordum. Beni bilerek asla incitmezdi. Diğer yandan kendimi bırakırsam çok fena kaptıracak, vaatlerine boyun eğecek ve üzerimdeki gücünün artmasına izin verecektim. Sonunda bir gün uyandığımda beni kimsenin kıramayacağı kadar paramparça edebileceğini anlayacaktım. Geçen hafta yaşananların karmaşasıyla söylediği sert sözler beni altüst etmişti. Peki aynı şeyleri *kasten* söylemiş olsaydı?

İlişkimizin ilk aylarında her şey gayet güzeldi. Ancak bu dönem geçecekti ve o zaman geldiğinde savunmasız kalmayı reddediyordum. Kısa vadede ne kadar acı verirse versin, uzun vadede yapılacak en iyi şey ayrılmaktı.

“Mecbur kalmak mı?” Gözleri parladı. “Bizi kim mecbur bırakabilir, Sloane? Ailen mi? Arkadaşların mı? Dünya mı? Herkesin canı cehenneme.”

“Sus. Bu en akıllıca...”

“Akıllılık umurumda değil. Umurumda olan biziz. Bir de bana yalan söylüyor olduğun gerçeği.”

Yanan yanaklarım, kemiklerimi titreten soğuğu unutturuyordu. “Yalan söylemiyorum,” diye çıkıştığımda sesimin titremesini saklamaya çalışıyordum. “Mark’la restoranda karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun? Ona laftan anlamadığını söylemiştin. Aynı hataya düşme.”

Belden aşağı vurmuştum. Xavier’in irkildiğini görmek kalbimi sızlattı. Onu incitmek istemiyordum ama beni ne kadar mahvederse etsin, gerekeni yapmak zorundaydım.

“Olabilir ama Mark’la aramızda çok önemli bir fark var.” Bir adım yaklaştığında içgüdüsel olarak geri gittim. Geniş omuzları

girişini dolduruyordu. Resmen daireme girmemiş olmasına rağmen varlığı havanın her molekülüne nüfuz ediyordu. Görebildiğim, koklayabildiğim ve *tadabildiğim* tek şey oydu.

Topraksı kokusu ciğerlerimi doldurdu. Parmak uçlarımdaki teninin anısı o kadar canlıydı ki, bir an için paylaştığımız anların yankılarının izini havada yakalayabilirmişim gibi hissettim.

“Sana bir sır vereyim,” dedi sessizce.

Kollarımı göğsümde kavuştursam da tekrar konuşmaya başladığında ürpermemi engelleyememiştim.

“Sürekli sana neden *luna* dediğimi soruyordun. Nedenini söylemedim çünkü arkana bakmadan kaçmandan korktum. Öpüşmemizden önce, sadece bir halkla ilişkiler sorumlusu ile müşterisinden *ibaret* olduğumuzda bile hayatımda bir ışıktın. Israrcı, bazen korkutucu ama yine de bir ışık.” Boğazı sert bir yutkunmayla hareketlendi. “*Luna, mi luna*’nın kısaltması. Benim ayım demek. Çünkü geceler ne kadar karanlık olursa olsun, sen daima oradaydın. Parlak ışığın sayesinde yolumu her zaman bulabiliyordum.”

Gözlerimin arkasına iğneler batmaya başladı. Göğsüm düğümlemiş bir duygu yumağıyla ağırlaşmıştı ama ona dokunmadım. Tek bir dokunuşta bütün yumağın çözüleceğinden korkuyordum.

“Ne zaman oldu bilmiyorum. İlk başta yaşam tarzımı sürdürmek istiyorsam, çalışmak olmak zorunda olduğum biriydin. Sonra sen... *sen* oldun.” Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme dokundu. “Güzelsin, zekisin, dünyaya karşı takındığın maskenin altında fazlasıyla şefkatlisin. Bunu saklamaya çalışabilirsin ama artık çok geç. Seni bütün mükemmelliklerin ve kırık parçalarıyla gördüm. Üstelik bunların hepsini seviyorum.”

Gözlerime batan iğneler dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Xavier’in yüzü bulanıklaşıyor, dünyam duygulardan oluşan bir suluboya tablosuna dönüşüyordu. Konuşmaya devam ederse ve ben kaçmazsam, oturma odamda yere yığılıp kan kaybından öleceğimden emindim.

“Sus,” diye fısıldadım.

Susmadı.

“Sana günden güne âşık oluyordum ve benim bile bundan habirim yoktu,” dediğinde sesi boğuklaşmıştı. “Ama artık biliyorum.”

“Yapma.” Duvarlar üzerime geliyor, ciğerlerimdeki hava boşalıyordu. Basit bir nefes alma eylemi bile çok zor bir iş haline gelmişti.

Başım döndüğü için bir yere tutunmak istedim. Xavier kol mesafemdeydi fakat ona dokunmak beni mahvederdi.

Canlı canlı derimi yüzdüğünün farkında değilmiş gibi devam etti.

“*Seni seviyorum, Sloane. Her bir hücreni seviyorum. Gözlerimin içine bakıp bana aynı şeyleri hissetmediğini söyle. Tekrar incinmekten korktuğun için kaçmadığını söyle. Son iki ay hayatımın en güzel günlerini yaşamışken ilişkimizin yürümeyeceğine gerçekten inandığını söyle. Babamın ölümüne, Perry’ye ve ters giden bir sürü şeye rağmen yine de mükemmeldi. Çünkü sen oradaydın.*”

Titremeye başladım. Basınç giderek artıyor, bedenimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

“Önemi yok,” derken yalan adeta damağımı yakıyordu. “Gitmeni istiyorum. Lütfen.”

“Sana bunu sormadım,” dedi öfkeyle. “Bana karşı *hep dürüst* oldun. Şimdi...”

“Şimdi de dürüstüm!” Yoğun ve çılgın bir his bedenimin kontrolünü ele geçirdiğinde Xavier’i göğsünden ittim. Burada olmamalıydı. Kırıldığımı görmemeliydi çünkü parçalanmanın eşiğinde olduğumu iliklerimde hissedebiliyordum. “*Seni burada istemiyorum. Beni sevebilirsin ama ben aynı şeyi hissetmiyorum. Bu yüzden git!*” Onu itmeye çalışmak, tuğla bir duvarı itmekle aynı şeydi. Ancak gelgitli panik dalgası insanüstü bir güç veriyordu.

KEYİF KRALI

Ne yaptığımın farkında bile değildim. Bir an için eşikte karşılıklı duruyorduk, bir sonraki saniye kapıyı yüzüne kapatmıştım. Kilit yuvasına oturur oturmaz yere çöktüm. Kapıyı yumruklayışını ve yalvarışlarını duymamaya çalışırken bütün vücudum titriyor, her yerim karıncalanıyordu.

Etraf beyaz-griye boyanırken içimde büyüyen boşluk o kadar eziciydi ki, sanki ruhum toz haline geliyordu.

Yıllar önce Bentley ve Georgia'yı birlikteyken yakaladığımda bile kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Umurumda olan biziz. Bir de bana yalan söylüyor olduğun gerçeği.

Kapıyı kapatmadan önce gözlerim dolduğu için onu görememişim ama sesindeki ıstırabı duymuş, kalbimde hissetmişim. Göğsümdeki boşluğu dolduran aynı acıyı yansıtıyordu çünkü haklıydı. Ona *yalan* söylemişim.

Onu umursuyordum. Çok fazla umursuyordum.

Hiçbir şey hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir zamanda bana her şeyi hissettirmişti. Bunu inkâr edemezdim. Onu seviyordum. Nefes alamayacak kadar çok *seviyordum*. Bu yüzden onu kendimden uzaklaştırmıştım çünkü aşkın sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağım çok iyi biliyordum.

Bu yolculuk varacağımız yere değmezdi.

Sırtımı kapıya yaslamış halde ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Az önceki tepkim beni adeta yere sabitlemişti. Xavier'in yumrukları sonunda sessizliğe dönüşene kadar orada kaldım.

Yanağımdan aşağı ılık ve ıslak bir şey süzüldü.

Bu çok yabancı bir histi. Çenemden damlayana kadar ne bulacağımdan korkarak dokunmadım.

Ardından parmaklarımı yüzüme bastırdım. Bir damla dudaklarıma süzüldü. Kederin tuzlu tadını alana kadar ne olduğunu anlayamamıştım.

Bir gözyaşı...

Ailem bana boşuna *pequeño toro* demiyordu.

Önceki gece, komşusu eve döndüğünde polis çağırmakla tehdit edene kadar Sloane'un dairesinin önünde kalmıştım. Normalde tehdit beni vazgeçirmezdi, sonuçta yapabilecekleri en kötü şey beni oradan gitmemekle suçlamaktı. Ancak Sloane fikrini değiştirmeyecek ve ayrıldığımız gün kendini kollarıma atmayacaktı.

Yeni bir stratejiye ihtiyacım vardı.

Sabah D.C.'ye giden tren yolculuğu boyunca bunun üzerine düşündüm. Sloane beni sevmediğini söylemişti ama tepkisi umursamayan birinin tepkisi değildi. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştim. Acı çektiğini bilmek beni her ne kadar öldürse de bu iyi bir şeydi. *Bir şeyler* hissettiği anlamına geliyordu. Hissetmeseydi, Mark'a yaptığı gibi beni de kolayca görmezden gelirdi.

İronik bir şekilde, duyguları ne kadar güçlüyse içine kapanarak benden uzaklaşması o kadar olasıydı. Sloane tekrar incinmekten korkuyordu. Sik suratlı Bentley yüzünden, ona vereceğim hiçbir güvence bir noktada incinmeyeceğine onu ikna edemezdi. Bu sonuca kendisi ulaşmalıydı.

Asıl soru şuydu. Ben ona nasıl ulaşacaktım?

Çünkü Sloane'un da benim gibi perişan olduğunu gördükten sonra ayrılığı öylece kabul etmem imkânsızdı.

Seni burada istemiyorum. Beni sevebilirsin ama ben aynı şeyi hissetmiyorum.

Göğsüm sıkışıyordu. Yüzümü ovuşturarak Sloane'un işkence gibi ifadesini zihnimden silmeye çalıştım.

"Anlamsız hayaller kurmak için bir dakika daha ister misin, yoksa toplantımıza başlayabilir miyiz?"

Soğuk bir ses beni kendime getirdi. Bir kaktüs denizi kadar davetkârdı, en azından ayrılıkla ilgili düşüncelerimi -şimdilik- dağıtmayı başarmıştı.

Alex Volkov masasının diğer tarafından beni izlerken ortama hoşnutsuzluk yayıyordu. Yine de karşımda durması biraz olsun iyiye işaretti.

"Seninle görüşmek için ailemle hayvanat bahçesi gezisini ertelemek zorunda kaldım, o yüzden bu işi bir an önce halledelim," dedi Alex. "On dakikan var."

Alex'i hayvanat bahçesinde bir bebek arabasını iterken hayal etmeye çalıştım. Ancak aklımda sinirli bir şekilde kafeste tutulan vahşi orman kedilerinin görüntüsünden başka bir şey canlanmıyordu.

"İyi tarafından bak," dedim şakaya vurarak. "Smithsonian Müzesi birilerini *fena halde* kızdırmadıysa, hayvanat bahçesinin on dakika sonra hâlâ yerinde olacağından eminim."

Buz gibi gözlerle baktığında havanın otuz derece birden soğduğuna yemin edebilirdim.

Doğru. Alex'in bir taş parçası kadar mizah anlayışına sahip olduğunu unutmuştum.

Hızlıca yangında yaşananları özetledim. Hepsini zaten biliyordu ama anlatmam tepkisini bizzat ölçmek için iyi bir fırsattı.

En değerli mülklerinden birinin kül olması konusunda tuhaf bir şekilde sakindi. Evet, duygusal biri değildi ama *herhangi* bir tepki beklemiştim. Sert bir azar, evimin karşısına konuşlanmış bir keskin nişancı, en azından çatılmış kaşlar...

Hiçbiri yoktu.

"Anlıyorum," dedi sözümü bitirdiğimde. Suçluluğun acı tor-

tusu damağımda kalmıştı, hemen ardından söyledikleriyle **adeta** buharlaştı.

“Araştırdım. Yangın garip bir elektrik kazası sonucu **çıkma-**
mış. Sabotajmış.”

Sabotaj. Kelime bir atom bombası etkisi yarattı.

Şok dalgaları odaya yayılırken Alex’e baktım. Bunu asla yap-
mayacağını bilmeseydim, şaka yaptığından emin olurdum.

“Ne diyorsun sen?”

“Ekibim yangını araştırdı çünkü o sigortacı salakların işine
güvenemem. Kablolar eskiydi ama kendi kendine patlamamış.
Biri el atmış.”

“İçeride ben, Vuk, Willow ve inşaat ekibinden başka kimse
yoktu,” diye hatırlattım. “Ekiptekiler Harper tarafından iyice in-
celendi.”

“Hayır, onlardan biri olamaz. Bunu her kim yaptıysa, işçiler
gelmeden önce gizlice içeri girip kalan sağlam kabloların yalıtı-
mını kazımış. Sonra da yangın çıkmasını kesinleştirmek için yer-
lerini değiştirmiş.”

Tanrım.

Sanki uyuyakalmış ve bir anda bir Nate Reynolds filminin or-
tasında uyanmıştım. “Ekibin tüm bunları yanan kasa dairesinde
mi buldu?”

Alex’in gülümsemesinde en ufak bir sıcaklık belirtisi yoktu.
“Ben en iyileri işe alırım.”

Sabotajcının başka bir binasını daha hedef almasından endişe-
leniyorsa bile bunu belli etmiyordu.

Sabotaj.

Kelimenin içerdiği anlamları kafamda evirip çevirdim.

“Bu hiç mantıklı değil,” dedim en sonunda. “Kim projeyi
kundaklayacak kadar sabote etmek ister ki?” Gece hayatı sektörü
acımasızdı. Yine de bu işi yapanların çoğu mafyadan olmadıkla-
rı sürece açıkça suç işlemekten kaçınırdı. Mafya söz konusuysa,

onların işletmeleri benimkinden çok *farklıydı*. Haliyle ortada bir tehdit yoktu.

“Benim birçok düşmanım var. Vuk’un da öyle. Senin de vardır.” Sesi bıkkındı, sanki kundaklama yerine hava durumunu tartışıyorduk. “Yakalamak zaman alacak ama kimin yaptığını bulacağım.”

İşte nihayet Alex’in dış görünüşündeki sakinliği yalanlayan buz gibi öfkesi karşımdaydı. Bulduğunda suçlunun canına okuyacaktı.

“Benim düşmanım yok,” dedim ona. Rakiplerim elbette vardı. Benden hoşlanmayan insanlar? Kesinlikle. Ancak düşman? Mafyayla ilişkim yoktu. Beni öldürmek ya da yakınlarıma zarar vermek isteyen birilerini düşünemiyordum.

“Zengin ve göz önünde olan herkesin farkında olmasalar bile düşmanları olur,” diye karşılık verdi Alex. Ardından saatine dokundu. On dakika dolmuştu. “Ben sabotajcının icabına bakacağım. Sen de hasarı onarmaya bak.”

Kulübün geleceğiyle ilgili vermek üzere olduğum kararı unutmuşum. Sloane’un ardından Alex’le yaptığım bu görüşme dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Kai mağduru oynamam konusunda haklıydı ama zamanı durdurmanın bir yolunu bulamazsam, kulübü asla zamanında açamazdım.

Alex’e de bunları söyledim.

“Bu bizi hiç ilgilendirmez.” Tekrar saatine baktı. “Markovic’e ne pahasına olursa olsun bu işi yapacağını söyleyen sen değil miydin? *‘Kabul etmesen de kulüp açılacak. Banka kasasını tutamazsam, başka bir yer bulurum. İdeal olan bu değil ama sonuçta iş hayatı her şeyin kusursuzca ilerlemesiyle ilgili değil. Tam tersi, aksiliklere rağmen işi halletmekle ilgili. Sen ister ol ister olma bunu yapacağım.’*”

Yüzümü buruşturdum. Başka biriyle yaptığım konuşmanın kelimesi kelimesine yüzüme söylenmesi ürkütücüydü.

“Kendine ait bir şey istiyordun. İşte bu senin şansın,” diye devam etti. “Tabii yalan söyleyip kulübü sadece mirasın için kurmaya girişmediysen. Öyleyse seni fena halde yanlış değerlendirmişim demektir ve yanılmayı hiç sevmem.” Yeşil gözleri uyarıyla parlıyordu. “1 Ocak günü, öğlene kadar kararını ver.”

Ayağa kalkarak beni ofisinde yalnız bıraktığında son sözleri düşmeye hazır bir giyotin gibi tepemde sallanıyordu.

Bakış açınızı değiştirmek için sizi zerre kadar umursamayan biri tarafından azarlanmak gibisi yoktu.

Alex kulübe yatırım yapmış olabilirdi ama bana kişisel olarak yatırım yapmamıştı, o yüzden doğruca meselenin özüne inmişti.

Üstelik haklıydı. Vault mirasım nedeniyle bir zorunluluk olarak başlasa da kısa sürede bir tutku projesine dönüşmüştü. İş kurmayı *sevmiştim*. Heyecan, zorluklar ve bana ait bir şey yaratmak hoşuma gitmişti. Keyfi bir süre zorunluluğunun bunu mahvetmesine gerçekten izin verecek miydim?

Cevap için 1 Ocak’a kadar beklememe gerek yoktu. O gün New York’a döndüğümde kararımı çoktan vermiştim.

Yine de Alex’e söylemeyi erteledim çünkü ilgilenmem gereken çok daha acil başka bir konu vardı. Sloane’la deneme sürem bir gün sonra resmen sona eriyordu ve vakit dolmadan ona ulaşmam gerekiyordu.

Alex’le görüşmem önceki gecenin acısını hafifletecek kadar beni meşgul etmişti. Ancak Sloane’un ofis binası görüş alanıma girdiğinde içimi burkan sızı yeniden ortaya çıktı.

Ayrılmak istiyorum.

Beni sevebilirsin ama ben aynı şeyi hissetmiyorum.

Sızı bir bıçak gibi keskinleşerek içimi parçaladı. Başka erkekler bu şekilde geçirildikten sonra pes edebilirdi. Ciddi olduğunu

düşünseydim, ben de pes ederdim. Fakat o kelimeleri Sloane'dan duymaktan daha kötüsü, bunları söylediği sırada yüzünü görmüş olmamdı. Çektiği ıstırap benimkini yansıtıyordu. Aşktan bu kadar korktuğu için çektiği acıdan nefret ediyordum.

Belki de sadece hayal görüyordum.

Her iki durumda da henüz bitmemişti. Bitiş çizgisine dakikalar kalmış olsa bile, hâlâ gidişatı değiştirerek kaybedilmiş gibi görünen zaferi kazanmak için bir şansım vardı. Bu umut kırıntısı beni ayakta tutan tek şeydi çünkü Sloane'u kaybetme düşüncesi...

Onu kaybetmeyeceksin.

Kaybedemezdim. Özellikle de onu yeni bulmuşken yapamazdım. Üstelik onu kaybetmek, hayatımın en önemli parçasını kaybetmek anlamına geliyordu.

Binaya girdiğimde kalbim acıyla çarpıyordu. Kensington Halkla İlişkiler'e ulaştığımda Jillian'ı ve birkaç kıdemsiz çalışanı Sloane'un ofisinin önünde, kulaklarını kapıya dayamış halde buldum. Endişem yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Burada...?"

"Şşt." Jillian parmağını ağzına götürüp sadece dudaklarını oynatarak cevap verdi. "*Perry.*"

Hassiktir.

Yaklaşıp camdan içeri göz attım. Sloane jaluzileri tam kapatmadığı için, içeride yaşanan dramın bir kısmı görülebiliyordu.

Dedikodu gurusu Perry Wilson deli gibi el kol hareketleri yapıyordu. Onu ikinci kez şahsen görüyordum. Bir kez daha ne kadar sıradan görüldüğüne şaşırdım.

Kendine has sarı röfleleri ve pembe papyonu dışında, sokakta karşılaştığım herhangi bir adamdan farksızdı. Boyu en fazla bir altmış beş, belki bir yetmişti. *Blazer* ceket ve kot pantolonu, cı-lız bedenini sımsıkı sarıyordu. Klavye başındaki bir zorbaya göre aslında ufak tefek biriydi.

Fakat sesi kapıyı delip geçecek kadar yüksekti. "Sen olduğunu biliyorum. Benim için o yalan yanlış dedikoduları yayan *sendin.*"

Sloane masasının arkasında oturmuş, sıkkın bir ifadeyle onu izliyordu. "Perry, canım, neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Ben ciddi iş kaygıları taşıyan bir halkla ilişkiler uzmanıyım. Suçladığın türden oyunlarla uğraşacak vaktim yok." Telefonuna dokundu. "Zaten iftira davasıyla uğraşıyorsun. Buna bir de itibar lekeleme davası ekleme."

Perry'nin yüzü kravatıyla aynı renge döndü. "Her yerde gözüm kulağım var, Sloane. Tilly'nin, Russoların yıl sonu partisinde seni telefonda konuşurken duyduğunu söylediler. Soraya'nın aptal yardakçıları sosyal medyada bana yasak koydurttu. Üstüne bir de bu iftira davası saçmalığı çıktı."

"Güzel. O zaman endişelenmene gerek yok," dedi Sloane. "Gözüne ve kulağına gelince... belki o haberi paylaşmadan önce doğruluğunu kontrol etmen gerekirdi. Yirmi birinci yüzyıldaız, Perry. Yirmi iki yaşındaki bir kızın hayranlarıyla başa çıkamıyorsan, kariyerini değiştirmeyi düşünebilirsin. *Fast and Furriness*'in yeni bir metin yazarı aradığını duydum."

Perry öfkeyle titredi. "Bu yanına kalmayacak."

"Lütfen, klişe kötü adam repliklerini bırak." Sloane iç çekti. "İlgilenmem gereken müşterilerim var. Senin de batmakta olan geminden kaçmadan önce yatıştırman gereken reklam verenlerle ilgilenmende fayda var."

Blog yazarı o kadar öfkeliydi ki, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısılmıştı. Söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabilmiştim.

Sürtük... yıldız müşterine dikkat et... düzüştüğünden bahsetmiyorum.

Jillian ve diğer çalışanlar kaçıştı. Çok geçmeden Perry parfüm kokulu pembe bir kasırğa gibi kapıdan fırladı.

"Selam, dostum." Omzuna tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şaplak indirdim. "Sorunlarını duyduğuma üzüldüm. *Fast and Furriness*'da iyi şanslar."

Öfkeyle cıyaklasa da fiziksel olarak benimle yüzleşmeyecek kadar akıllıydı. Öfke nöbeti geçiren bir çocuktan farksız yüz ifadesiyle adeta tepinerek asansörün yolunu tuttu. Yıllardır birçok güçlü insana acayip sıkıntılar veren adamın o olduğuna inanamıyordum.

Perdenin arkasına bakıp gerçek *Oz Büyücüsü*'nü görmek gibi hissettirmişti. Büyük hayal kırıklığıydı.

Sloane'un ofisine girerek kapıyı arkamdan kapattığımda Jillian kıkırdasa da beni durdurmaya çalışmamıştı.

Perry'nin gitmesiyle gevşeyen omuzları beni görünce tekrar gerildi.

Yorgun olduğu belliydi. Ancak gözlerinin altındaki koyu halkalar ve ağzım çevreleyen gerginlik çizgileriyle bile hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Meselenin görünüşüyle alakası yoktu. Her şey onun *Sloane* olmasıyla ilgiliydi.

Zekiydi, ateşliydi ve benimdi.

Bunu çok daha önce fark etmiş olmalıydım. O da fark edene kadar sonsuza dek bekleyebilirdim.

"Demek Perry'nin işi gerçekten bitti, ha?" diye sordum.

Önceki geceki konuşmamızın yarattığı yıkım henüz tam olarak yatışmamışken Perry gibi sıradan bir konudan bahsetmek tuhaftı. Enkaz etrafımızda çökmeye devam ediyor, her bir parça neyin tehlikede olduğunu sessizce hatırlatıyordu.

Fakat doğrudan konuya girseydim, Sloane'un kendini kapatacağını biliyordum. Ortamı yumuşatmam gerekiyordu. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, konu ne olursa olsun onunla tekrar konuşmak için her bahaneyi değerlendirirdim.

"Şimdilik öyle ama onun gibiler her zaman ayakta kalmanın bir yolunu bulur." Kalemyle masada tempo tutarken gözleri temkinliydi. "Bugün için planlanmış bir toplantımız yok."

"Evet, yok."

Tak. Tak. Tak.

Gergin tempo havadaki gerilimi yansıtıyordu. Tadını alabileceğim kadar yoğunlu. Onu tuttuğum gibi doyasıya öpmekten başka bir şey yapmak istemesem de akıllı olmalıydım. Son bir şansım vardı ve bunu berbat etmeyecektim.

Zorla yutkundu. “Xavier...”

“Merak etme. Olay çıkarmaya gelmedim.” Ellerimi ceplerime sokup ona doğru uzanmamak için yumruklarımı sıktım. “Sana üç şey söylemeye geldim. Birincisi, bu sabah Alex’le yangın hakkında görüştüm. Sabotaj olduğunu söyledi.”

Kalem tıkırtısı kesildi. Söylediklerimi kavramaya çalışırken kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. “Sabotaj mı? Kim?”

“Henüz bilinmiyor,” diyerek görüşmeyi özetledim. “Ben kulübü onarıırken Alex bu işle ilgilenecek ve bir daha benzer bir şeyin yaşanmaması için gereken önlemleri alacak.”

Sloane durdu. Gözlerinde şaşkınlıkla birlikte parlayan umut kıvılcımları benimkini de körüklüyordu. Umut beni hâlâ umursadığı anlamına geliyordu. Hâlâ umursuyorsa, kazanmak için küçük de olsa şansım var demekti.

“Bu da ikinci şey,” dedim sesimi alçaltarak. “Vault projesi devam ediyor. Hem sen hem de Alex... siz haklıydınız. Komiteye yetişemeyip mirasımı alamamam umurumda bile değil çünkü kulübün amacı artık bu değil. Fark etmem için kıcıma tekme yemem gerekiyormuş.” Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirip kayboldu. “Hatta iki tekme.”

Üzerlerine adeta çelik bir kapı çarpmadan önce bakışları adını koyamadığım başka bir duyguyla titreşti. “Güzel. Zaten çabalarını boşa harcamanın bir anlamı yok.”

“Son bir şey daha,” diyerek bir adım yaklaştım. Gözlerimi onunkilere dikmişim. “Yarın, deneme süremizin son günü. Bu da henüz bitmediği anlamına geliyor. En azından resmi olarak.”

Sloane elindeki kalemi sıktı. “Ben kararımı çoktan verdim.”

“Fikrini değiştirmek için hâlâ vakit varsa bu sayılmaz.”

Düz bir çizgi haline getirmeden önce dudakları bir anlığına seğırdi. “Lütfen durumu zorlaştırma.”

Sesindeki acı beni teşvik etmek için yeterliydi. Canının yandığını görmekten nefret ediyordum ama kalbine ulaşabildiğim sürece buna katlanmam gerekiyordu.

“Elimden geldiğince zorlaştıracığım,” dedim hararetle. “Seni seviyorum, Sloane. Seni bu kadar kolay bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Hayatımın yarısını zor şeylerden kaçarak ve kolay yolu seçerek geçirdim. Çünkü hiçbir şeyi uğruna *çabalayacak* kadar istemedim.” Yutkunup konuşmaya devam ettim. “Sonra seninle tanıştım ve insanların aşk uğruna savaşmaya değeceğini söylerken ne demek istediklerini nihayet anladım. Kulağa klişe gibi geldiğini biliyorum. Bir filmde duysaydın, muhtemelen fena bir eleştiri yazardın.”

Sloane hafifçe güldü.

“Ama ben ciddiym. Önemli olan şeyler için savaşmayı öğrendim. Bu dünyada benim için senden daha önemli hiçbir şey yok. Ne kulüp ne miras ne de itibar.”

Bir adım daha yaklaştım. Ona dokunmak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum.

“Korktuğunu biliyorum. Kahretsin, ben de korkuyorum. Hiç âşık olmadım. Dahası bunu hiç *istemedim*. İnsanların böyle durumlarda ne yaptığını bilmiyorum. Bu kadar rezil bir halde burada olmamın sebebi de muhtemelen bu.” Sesimde kendimi küçümlediğimi duyabiliyordum. “Bana karşı gerçekten bir şey hissetmiyorsan, kabul ederim.” *Beni öldürse bile kabul ederim*. “Ancak azıcık da olsa bir şeyler hissediyorsan, o zaman benim yaptığımı yapma. Sırf *olabileceklerden* korktuğun için yaşayabileceklerimizden kaçma.”

Çok açık konuşuyordum, Sloane da her zaman açık sözlülüğe olumlu yaklaşmıştı. Sevdığım birçok özelliğinden biri buydu.

“Geleceğimizin nasıl göründüğünü bildiğimden bahsederek yalan söylemeyeceğim. Bunu kimse bilemez. Sadece ne olursa olsun, sorunu birlikte çözeceğimizi *biliyorum*,” diye ekledim usulca. “Hep böyle yapıyoruz.”

Hareket etmedi, konuşmadı ama gözlerinde şüpheli bir parıltı vardı.

Derin bir nefes alıp kendimi söyleyeceklerime hazırladım. “Yarın, gece yarısı Empire State Binası’nın tepesinde buluşalım.” Gece yarısı deneme süremiz resmen sona erecekti. “Gelmezsen...” Boğazımdaki cam kırıklarını yutkunarak geçiştirdim. “Cevabımı almış olacağım ve bir daha bu konuyu asla açmayacağım.”

Sloane boğuk bir kahkaha daha attı. “Bana *Sleepless in Seattle** numarası mı çekiyorsun?”

“*Gossip Girl*** aslında. Doris büyük hayranıydı,” dedim küçük bir gülümsemeyle. Ardından yüzüm ciddileşirken sesim daha yoğun duygularla yumuşadı. “Sonsuza dek mutlu sonların gerçekçi olmadığını düşündüğünün farkındayım, *luna*. Ancak öyle olmak zorunda değil. Yeter ki sen onlara inan.”

Cevap vermedi. Vermesini beklemiyordum ama dışarı çıktığımda kalbim adeta boğazımda atıyordu.

Stratejimi tekrar gözden geçirmekten kendimi alamadım. Sloane’a ultimatom vererek büyük bir kumar oynasam bile farklı olduğumuz kadar benzer yönlerimiz de vardı. Sloane’un bu itici güce ihtiyacı vardı.

Hayatımın en kötü hatasını yapmamış olmayı diliyordum.

* Türkiye’de Sevginin Bağladıkları ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Nora Ephron*’un yaptığı, başrollerini *Tom Hanks* ve *Meg Ryan*’ın paylaştığı, ABD yapımı romantik komedi filmidir. (ç.n.)

** *Cecily Von Ziegesar*’ın aynı isimli kitap serisinden uyarlanan 2007-2012 yılları arasında yayınlanan Amerikan gençlik drama dizisidir. (ç.n.)

42

Sloane

Saate bakmaktan kendimi alamıyordum.

Öğlen bir olmuştu. Xavier'le deneme süremizin bitmesine on bir saat kalmıştı ve geçen dakikalar iştahımı kestiği için tabağımdaki salatayla dalgın bir şekilde oynuyordum.

Gelmezsen, cevabımı almış olacağım ve bir daha bu konuyu asla açmayacağım.

İlişkimizin bitmesi bir yana, gitmezsem ne olurdu? İş anlamamız sona erer miydi? Bir daha görüşmez miydik? Son iki ay hiç yaşanmamış gibi geçmişe mi gömülürdü?

Aslında mutlu olmalıydım. Sonuçta *istediğim* buydu. O zaman midem neden bulanıyordu?

Gerçekten zorla yediğim birkaç lokmayla midem fena halde çalkalanıyordu. Xavier'le bütün bağları koparmak en akıllıcası olurdu. Dudaklarının tadı, içimdeyken hissettiklerim, bana sarı-lışı... yaşananların ardından eski iş ilişkimize geri dönemezdik.

"Alo! Dünyadan Sloane'a." Isabella elini yüzümün önünde sallarken düşüncelerim dağıldı. "Nerelerdesin?"

"Pardon," diyerek bir şeyler yemeye çalıştım ama ağızımdaki lokmanın tadı samandan farksızdı. "Sadece düşünüyordum."

"Bu geceyi mi?" Alessandra'nın gözlerinde tanıdık bir endişe seçilebiliyordu. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

İşgünlerinde öğle yemeği için genellikle dışarıdan bir şeyler söyledim. Ancak bugün arkadaşlarımdan benimle düzgün bir restoranda buluşmalarını istemiştim çünkü tavsiyelerine ihtiya-

cım vardı. Xavier'in ultiatomunu anlattığımda tepkileri birbirinden farklı olmuştu.

Isabella sorgusuz sualsiz buluşmamı istiyordu. Vivian kalbimin sesini dinlemem gerektiğini söylemişti ama bu çok da işe yarayan bir öneri olmamıştı. Kalbimin berbat seçimler yapmak gibi kötü bir huyu vardı. Alessandra şaşırtıcı bir şekilde tarafsız kalmıştı. Bunun ne kadar önemli olduğunu ve kendi kararımı vermem gerektiğini, diğerlerine göre daha iyi anladığı belliydi.

Asıl sorun, fazla zamanımın olmamasıydı. Sadece saatler kalmıştı.

"Hayır." Tabaktaki bir cevizi kenara aldım. Salatamda ceviz istemediğimi garsona söylemeyi unutmuştum.

Neyi sevdiğini bilmiyordum, o yüzden her şeyden biraz söyledim. Ama hiçbirinde ceviz yok.

Bastırdığım duygular boğazımı sıkıyordu. Dün geceden beri ağlamamış, arkadaşlarıma ağladığımdan bahsetmemiştim. Sonuçta fiziksel bir semptomdu, konuyla alakası yoktu.

Ancak kendime *neyin* fiziksel semptomu olduğunu düşünme izni vermeyecektim.

"Gitmemeliyim. Gitmeyeceğim," dedim isteksiz bir inançla. "Onunla buluşmam aptalca olur, değil mi? Eninde sonunda ayrılacağız. Yara bandını şimdi söküp atmak, bunu ileride yapmaktan daha iyi."

Isabella kaşlarını çatarken Alessandra sessizce tavuğunu ke-siyordu. Vivian gözlerime bakmadan suyundan bir yudum aldı.

Off. Arkadaşlarımı seviyordum ama belli ki önyargılıydılar. Hepsi mide bulandırıcı aşklar yaşıyordu ve sonsuza-dek-mut-lu-sonlarına *kavuştukları* için onlar sayılmazdı. Kendi aşklarını sabote *etmemek* adına önyargılı davranıyorlardı. Ben hiçbir zaman ilişkilerde başarılı, yumuşak ve sevgi dolu biri olamamıştım. Yalnız olmaktan son derece mutluydum.

Son. Derece. Mutlu.

Çatalımı çileklerden birine sapladığımda tabak sarsıldı. “Neyse, aşk hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter,” dedim onlara. “Perry’nin dün ofisime geldiğinden bahsetmiş miydin? *Öfkeden* köpürüyordu.”

Perry’nin tatmin edici çöküşünü anlattığım sırada arkadaşlarım destek tezahüratları yaptılar. Yine de Xavier meselesine takılıp kaldıkları belliydi.

Açıkçası ben de farklı değildim. Perry gittikten sonra olanları hatırladığımda yine dalgınlaştım. Xavier gelince kalbim dışarı fırlamak istiyormuşçasına göğüs kafesimde çırpınmıştı.

Sonsuza dek mutlu sonların gerçekçi olmadığını düşündüğünün farkındayım, luna. Ancak öyle olmak zorunda değil. Yeter ki sen onlara inan.

Yine midem bulandı ve aniden ayağa kalktığımda arkadaşlarım irkildi. “Tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim.”

Ardından başımı eğerek hızlı adımlarla kadınlar tuvaletine ilerledim. Yürüdükçe nefes almak ve Xavier’le ilgili anıları, gözlerindeki sıcaklığı, sesindeki hırıltıyı, *Sleepless in Seattle* yorumundan sonra gamzelerinin belirip kaybolmasını unutmak daha kolaydı. Diğer müşterilerin sohbetleri de yardımcı oluyordu. İstenmeyen düşünceleri kovmak için boş gürültü gibisi yoktu.

Arkadaşlarımla Le Boudoir’da buluşmayı tercih etmiştim. Geçen yılki açılışlarında bir konuğun ölmesinin ardından ismini temizlemişti. Adli tıp doğal ölüm olduğuna karar vermiş, bu ürkütücü olay da yılın bu zamanı için şaşırtıcı bir hareketlilikle dolup taşan restorana tuhaf bir gizem katmıştı.

Bir köşede Buffy Darlington, kökleri çok eskiye giden sosyetikleri ağırılıyordu. Bir diğerinde Ayana, siyah saçlarıyla yakışıklı olsa da gergin görünen sevgilisiyle oturuyordu. Muhtemelen haremli bir tartışmanın ortasındaydılar, bu yüzden selam vermeden geçtim. Zaten hiç havamda değildim.

Tuvalette işimi bitirdikten sonra aynanın karşısında ellerimi

yıkayıp rujumu tazeledim. Mide bulantım artık kontrol altında sayılırdı. Yine de tenim buz gibi bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. *On buçuk saat.*

Ağızıma gelen safrayı yuttum. Daha çok vardı. O zamana kadar çoktan...

“Sloane.”

Başımı kapıya çevirdim. Bu tanıdık ses sadece o anda değil, asla görmek istemediğim insanlar arasında ilk beşe girerdi.

Üvey annem *Chanel* tüvit takım elbisesi ve az önce limon yalamış gibi bir yüz ifadesiyle bana yaklaştı.

İçimdeki kaosu yüzüme yansıtmamaya çalıştım. “Caroline.”

Kadınların tuvalete sürü halinde gitmeleri gerektiği fikrine hiçbir zaman katılmamıştım. Ancak Caroline’ın gözlerini oymam sebebiyle ağır saldırı suçundan yargılanmamak için arkadaşlarımdan birinin şu an yanımda olmasını isterdim.

Caroline, Rhea’yı kovmuş ve Pen’in benimle görüşmesini engellemişti. Her açıdan korkunç biriydi. Şu ruh halimle ayakkabımın topuğunu bıçak olarak kullanmadığım için şanslıydı.

Topuklarını fayans zeminde tıkırdatarak yanıma geldiğinde çantasından rujunu çıkardı. “Bir salı günü seni burada görmeyi hiç beklemezdim,” dedi soluk leylak rengi rujunu kayda değer bir profesyonellikle sürerken. “Şu küçük şirketinde olman gerekmiyor muydu?”

“Küçük şirketim ülkenin en iyi halkla ilişkiler şirketlerinden biri,” diyerek soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Herkes mantık evliliği yapmıyor. Bazılarımız parasını kendi kazanacak kadar akıllı.”

“Ne güzel.” Rujunu son kez dudağından geçirip çantasına attı. “*Avam* maceralarını dinlemeyi ne kadar sevsem de...” Burnunu kırıstırdı. “Konuşmak istediğim başka bir şey var.”

“Boynuzlarını nerede parlatabileceğini bilmiyorum. İstersen Google’da *iblis servisleri* diye arama yap. Belki bir çözüm bulursun.”

Dudaklarını büzdü. “Dürüst olmak gerekirse, işte bu yüzden düzgün bir koca bulmaktansa *çalışman* daha iyi, Sloane. Hiçbir saygın erkek böyle çocukça bir mizah anlayışına tahammül etmez.”

“O zaman *saygın* erkeklerden hoşlanmamam iyi bir şey. Bir şey söyleyip tam tersini yapmak gibi bir huyları var. Bazen bunu kardeşinle bile yaparlar.”

Bentley imasıyla gözlerini kısıtı ama oltama gelmeyecekti. “Konu Penelope,” dediği anda bütün iğnelerim tuz buz oldu.

Xavier’in verdiği bilgi dışında, Pen’le ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Bir şeyler öğrenmek için yalvararak Caroline’a bu zevki tattırmak istemiyordum. Ancak söyleyeceklerini beklerken kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

Kısa bir duraksamanın ardından, “Son zamanlarda eski halinden eser kalmadı,” diye devam etti Caroline. “Zar zor yemek yiyor. Yeni bakıcıya alışması... zor oldu. Normalde çok iyi huyludur.”

Sen nereden bileceksin ki? Kendi kızınla bile doğru düzgün konuşmuyorsun.

Perry’nin bomba etkisi yaratan paylaşımından sonra neler olduğuyla ilgili ilk elden bilgi veren üvey annemi ürkütmemek için iğneli sözlerimi yuttum. Pen’in yemek yemediğini öğrenmek endişe vericiydi ama Caroline’ın bu duruma şaşırmış gibi davranmasına inanamıyordum. Muhtemelen nedenini çok iyi *biliyordu*.

“Rhea’yı özlüyor,” dedim ona. “Doğduğundan beri yanındaydı. Neredeyse annesi sayılır. Sen de onu gecenin bir yarısı hiçbir şey söylemeden kovdun. Pen tabii ki üzgündür.”

Caroline gerildi. Kıyafeti ve sosyal statüsü dışında herhangi bir şeyi önemsedığını düşünmüyordum. Ancak *anne* yorumuma bir anlığına incindiğine yemin edebilirdim.

“Evet, belki de biraz aceleci davrandık,” derken tavrı sertti. “Ama George’la evde olmadığımız sırada Penelope’yi gizlice ziyaret etmene yardım etti. Bu güven sorunu cezasız kalamazdı.”

“Güven sorunu mu?” Öfkelenmesem kahkaha atabilirdim. “Güven konusunda endişeleniyorsan, diğer aile üyelerine göz atmanı tavsiye ederim. Evet, Rhea yalan söyledi ancak bunu Pen için yaptı. Kızını eve kapatmaktan, aileniz için yeterince *mükemmel* olmadığı düşüncesiyle yokmuş gibi davranmaktan mutlu olabilirsin ama o daha bir çocuk. Onu önemseyen birine ihtiyacı var. Evde onu önemseyen tek kişiyi de elinden aldınız.”

Caroline’ın dudakları leylak renginde ince bir çizgiye dönüştü. “Öyle olsa bile yıllar önce çekip giderek ailemizi *küçük düşürdüğünde* durumun ciddiyetini biliyordun. Senin yüzünden Kensington adı sonsuza dek skandallarla lekelendi. Bizim çevremizde aile içindeki kopuşları kimse unutmaz, Sloane. Üstelik sen sadece *ayrıcalıklarından* değil, Penelope’den vazgeçmeyi seçtin. O zaman gururunu yenememiştin, şimdi de Rhea’yı kendinle birlikte dibe sürükledin. Bunun için kendinden başka suçlayacağın kimse yok.”

“Pen’le görüşmeyi bir kredi kartı ya da banka hesabı gibi bir ayrıcalık olarak gördüğün için anne olmaya uygun değilsin.” Alçalan sesim öfke doluydu.

“Şu yüksekte bakan tavrından vazgeç,” dedi küçümseyerek. “Anne olmaya uygun olmasaydım, şu anda seninle konuşuyor olmazdım. İnan bana, zamanımı bir restoranın tuvaletinde *eski* üvey kızım ile sohbet etmekten daha iyi değerlendirmeyi tercih ederim.” Sakinleşmek için derin bir nefes alarak ekledi. “Söylediğim gibi Penelope huysuzluk ediyor. Üstelik durmadan seni soruyor. Dahası düşündüğünün aksine, ben kalpsiz bir canavar değilim. O benim tek kızım. İstek ve ihtiyaçlarını *önemsiyorum*.”

Aniden ortaya çıkan sevgi dolu anne rolünü yutmamıştım. Belki Caroline, Pen’in istek ve ihtiyaçlarını bir nebze olsun önemsiyordu ama kendisini çok daha fazla önemseyen kesindi.

“O kadar önemsiyorsun ki, kronik yorgunluk sendromu *tanısı* konulduğundan beri onu görmezden geliyorsun.” Elimde değildi.

Yıllardır Caroline'a isyan bayrağını açmak için can atıyordum ve şimdi elime fırsat geçmişken kendimi tutamıyordum.

Zayıf noktasından vurmuş olmalıydım çünkü anında yüzü kızardı. "Onu görmezden gelmedim," diye çıkıştı. "Onu korumak için evde tuttum. Bu durumdayken şehirde gezip tozması gerektiğini düşünmüyorum. Dünyamızın *farklı* ya da *yeterince iyi olma-*yan kişilere nasıl davrandığını en iyi senin bilmen gerekir." Dudaklarını büzdü. "Tanrı biliyor ya, George'la evlendikten sonra zor zamanlar geçirdim. *Yıllarca* hiçbir hayır kurumunun yönetim kuruluna alınmadım."

"Çok üzüldüm. Böyle korkunç bir zorluğu atlatmış olmana inanamıyorum."

"İstediğin kadar dalga geç ama konu ben ya da sen değiliz," dedi dişlerini sıkarak. "Seninle konuşmamın tek nedeni, Penelope'ye yardım etmek için her şeyi denememize rağmen hiçbirinin işe yaramaması. Georgia bile onunla konuştu."

"Georgia'dan birine yardım etmesini istemek, bir akrepten sarılmasını istemek gibi bir şey."

Haklı olduğumu onaylarcasına kıkırdaması şaşırtıcıydı. "Kardeşini hiç sevemedim. Hep benden daha üstün olduğunu düşündü."

"O herkesten üstün olduğunu düşünür. Ayrıca sen, beni de hiç sevmedin."

"Doğru ama Penelope'ye bir tek sen yardım edebilirsin. Sorun senin çocuksu inadının ötesine geçti. Böyle davranmaya devam ederse, sağlığı çok etkilenecek." Gözlerini yerdeki fayanslara dikti. "George'un henüz bundan haberi yok ama seninle bir anlaşma yapmak istiyorum. Penelope seni görmek istediğini söylüyor. Açlık grevinden vazgeçerse, buna izin verebilirim."

Sinsi numaralar çekmeden Pen'i yeniden görebilme olasılığıyla kalbim teklese de dikkati elden bırakmadım. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Caroline bunu sadece Pen'in iyiliği için yapacak kadar fedakâr biri değildi.

Mizahtan yoksun bir gülümsemeyle, “Hem çok genç hem de çok alaycısın,” dedi üvey annem. “Karşılığında bir şey istemiyorum. İster inan ister inanma ama herkes fırsatçı değil. George’la konuştuktan sonra mesajımı bekle. O zamana kadar bu konuşmadan *kimseye* bahsetmeyeceksin.”

Teklifinin yankısı arkadaşlarımla yemeklerini bitirmekte olduğu masaya gidene kadar kulaklarımdaydı.

Yerime otururken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Vivian. “Uzun sürdü.”

“Evet.” Boğazımı tıkayan heyecanı hafifletmek için çaresizce bardağıma uzandım.

Xavier, Caroline, Pen...

Hepsi aynı anda çok ağır gelmişti. Başım yaklaşan bir migrenle zonkluyordu. “Her şey yolunda.”

43

Sloane

Aksilikler hep üst üste gelirdi.

Görünüşe göre kötü haberler tatil zamanlarını umursamıyordu çünkü ofise döndüğümde krizler beni bekliyordu. Jillian, Perry'nin giderken Asher'la ilgili yaptığı uyarısını araştırmış ve müşterimin Vincent DuBois'yla yumruk yumruğa kavga ettiği bir video bulmuştu. Henüz internete düşmemişti. İlk işim bu durumun böyle kalması için iki saat boyunca uğraşmak oldu.

Bu yangını söndürdükten sonra bir restoranın tuvaletinde garsonla sevişirken yakalanan CEO'nun, bir paparazziye saldırdığı için tutuklanan film yıldızının ve sınırlı sayıda üretilen *Dior* çantasını Paris ile New York arasında bir yerde unutan sosyete güzeline panik dolu telefonlarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Sonuncusuna asistanını aramasını söylemiştim çünkü okyanus ötesinde kayıp lüks çanta arayacak kadar para almıyordum.

Yılın en yoğun işgünüydü. Sonunda biraz nefeslenecek zaman bulduğumda saat on olmuştu. Jillian'ı saatler önce eve göndermiştim, o yüzden yalnızdım. Vakit bütün tekinsizliğiyle gece yarısına ilerlerken hazır *ramen*'den oluşan zavalıca bir akşam yemeği yiyordum.

İki buçuk saat.

Ağız dolusu yağlı *noodle*'ı yuttum. Öğle yemeğinden beri migrenim kötüleşmişti ama Xavier'i düşünmemek için hâlâ sosyal medyada geziniyordum.

Dün onun varlığı ofisimi resmen işgal etmişti. Bugünse o olmadan ruhsuz bir film kadar boştu.

İki saat, on beş dakika.

Yemekten vazgeçip soğuyan *noodle*'ları çöpe attım. İşimi bitirmiştim. Neden evde bir kadeh şarap eşliğinde güzel bir film seyretmek yerine hâlâ buradaydım ki?

Çünkü Empire State Binası buraya yürüyerek yirmi dakikalık mesafede.

Çünkü eve gitmen seçimini yaptığın anlamına gelecek.

Çünkü burası onu son gördüğün yer, bu yüzden burada ona yakın hissediyorsun.

Homurdanarak avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Keşke ne yapmam gerektiğini söyleyecek bir kristal kürem olsaydı. Her zaman kararlı olmakla gurur duymuştum ama Xavier söz konusu olduğunda kararsızın teki olup çıkıyordum.

Bazen beni çileden çıkarsa da kimsenin yapamadığı şekilde bana meydan okumuş, beni konfor alanımın dışına iterken kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı. Tanıdığım herkesten daha fazla güldürmüştü, ağlatmış ve bir şeyler hissettirmişti.

Yaşım daha küçükken Bentley'yle yaşadığım şeyin aşk olduğuna inanmıştım. Fakat Xavier'le birlikte olana kadar Bentley'nin asıl hikâyesinin sadece önsözü olduğunu fark edememiştim.

Xavier ve ben en beklenmedik çiftlerdendik. Hatırı sayılır zıtlıklarımıza rağmen birçok açıdan benziyorduk. Zihnim, bedenim ve kalbim başta olmak üzere her şeyimi çok iyi biliyordu. Beni kusurlarıma rağmen değil, *kusurlarımla* seviyordu. Birbirimizi en kötü halimizle görmüş, yine de âşık olmuştuk.

Mermerden bir yumruk göğsümü kavrayarak sıktı.

Karşılığında bir şey istemiyorum. İster inan ister inanma ama herkes fırsatçı değil.

Caroline'ın sesi birden zihnimde yankılandı.

Bir gün faydalı bir şey söyleyeceği hiç aklıma gelmezdi. Fakat

karanlık ofisimde tek başıma otururken ve sevdiğim adam sadece birkaç dakikalık mesafede beni beklerken, söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

Karşılığında bir şey istemiyorum.

Xavier'e iyice bağlandıktan sonra ayrılırsak daha çok acı çekeceğimden korkuyordum. Oysa ona zaten âşıktım ve canım şimdiden o kadar yanıyordu ki, doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordum. Hayatımda ilk kez ağlamıştım ve Tanrı aşkına, gece vakti ofisimde tek başıma hazır *ramen* yiyordum.

Tanıştığımız ofiste.

Bana ültimatom verdiği ofiste.

Georgia'ya, Bentley'yle ilgili gerçeği söylediğim ofiste.

Bentley'nin ihanetinden sonra kararlarım üzerindeki etkisinden kurtulduğumu sanmıştım. Belli ki kurtulamamıştım. Hâlâ incinmekten çok fazla korkuyordum. Bu yüzden varsayımsal bir senaryonun, birlikte bir gelecek inşa edebileceğim tek adamı benden uzaklaştırmasına göz yummaya hazırdım.

Sırf olabileceklerden korktuğun için yaşayabileceklerimizden kaçma.

Dürüst olmak gerekirse, aslında ilişkimizin yürüyebileceğini biliyordum. Xavier beni anlayan, hayatıma sorunsuzca uyum sağlayan, dahası hayatımı güzelleştiren tek kişiydi. Onsuz *bütün* günlerim eksik, yapayalnız geçecekti ve sahip olabileceğim halde parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğime pişman olarak yaşlanacaktım.

"Tanrım! Aptalın önde gideniyim," diyerek nefesimi verdim.

Galiba bedenim kararı beynimden bir saniye önce vermişti. Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan ceketimi kaptığım gibi dışarı fırladım. Tek bildiğim, Empire State Binası'nın en üst katına çıkmam gerektiği idi. Zaman kaybedemezdim.

Saatin geç olması, aşağı inerken asansörün her katta durmayacağı anlamına geliyordu. Bolca zamanım vardı...

Işıklar yanıp sönerken asansör aniden sarsılarak durdu. Panelde 4 rakamı yanıyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın.”

Bu binada çalıştığım onca yılda *bir kez* olsun asansör sorunu yaşamamıştım. Evren muhtemelen geç kararım için beni cezalandırıyordu çünkü bunun tesadüf olması imkânsızdı.

Lobi düğmesine öfkeyle bastım. Hiçbir şey olmadı.

Telefonumu kontrol ettim. Sinyal yoktu. Dahası şarjım yüzde ikiyi gösteriyordu. Kendimi işe kaptırdığım için şarj etmeyi unutmuştum.

Kahretsin.

Tek çarem acil durum düğmesine basarak 1) tatil zamanı gecenin bu saatinde birilerinin nöbetçi olması ve 2) yardımın hemen gelmesi için dua etmekte.

Bitmek bilmeyen bir bekleyişin ardından sert bir ses çağrıma cevap vererek yardımın *yolda* olduğunu söyledi. Ancak zaman tahmini taleplerime cevap vermedi.

Küçük metal kutuda volta atıyor, sürekli saatimi kontrol ediyordum. 22.30. Bu iyiydi. Kurtarma ekibi bir saate gelse bile gece yarısından önce Empire State Binası'na varabilirdim. Yine de o kadar sürmeyeceğini umuyordum.

Birileri dualarımı duymuş olmalıydı çünkü yirmi dakika sonra iki teknisyen gelerek beni dışarı çıkardı. Teşekkür eder etmez yola koyuldum.

23.05.

Aralık sonunun serin havası, klostrofobimi tetikleyen asansörden sonra hoş bir nefesti. Empire State Binası'nın bulunduğu Otuz Dördüncü Cadde'ye geldiğim anda birden durdum. Cadde'nin her iki yanında sıralanan metal barikatlar karşıya geçmemi engelliyordu. Gelirken barikatları görmüş, bir noktada biteceklerini düşünmüştüm. Yanıldığım açıktı.

Yakındaki bir polis memuruna yaklaşıp kibarca gülümsedim.

“Merhaba, neler oluyor acaba?” derken derme çatma metal siperi işaret ediyordum. “Empire State Binası’na gitmeye çalışıyordum.”

Sıkılmış gibi başparmağıyla arkasını işaret ederek, “Geleneksel Kar Tanesi Geçit Töreni,” dedi memur. “Cadde kapalı. Karşıya geçmek istiyorsanız, etrafından dolaşmanız gerekecek.”

İster istemez inledim. Şehrin en berbat geleneklerinden birini nasıl olmuştu da unutmuştum? Kaldırımlardaki kalabalığın tatil zamanlarında şehre akın eden tipik turistlerden kaynaklandığını düşünmüştüm. Fakat hayır, hiç de ilginç olmayan bir doğa olayı için koca bir geçit töreni düzenleniyordu.

“Nereden dolaşacağım?”

Adamın tarifi üzerine en yakındaki kavşağa ulaşmamın ne kadar süreceğini hesapladığımda neredeyse küfrü basacaktım.

Bina *resmen* karşımdaydı. Yolun karşısında parıldadığını, kulesinin gece göğünü delip geçtiğini görebiliyordum. Alternatif yoldan gitmem en az kırk dakikamı alacaktı, hatta kalabalık düşünülürse daha uzun bile sürebilirdi. Ancak başka seçeneğim yoktu. Geçit töreni başlamıştı ve New York’un en iyi polislerinden biri tarafından yakalanmadan bariyerleri aşmam imkânsızdı.

Tartışarak zaman kaybetmek yerine dönüp şehir merkezine doğru ilerlemeye başladım. Matematikçi olmasam da ben bile on santimlik topuklu ayakkabılara ek olarak kaplumbağa hızında dolaşıp *selfie* çeken aylak kalabalığın, hızlı olmak *ya da* zamanında yetişmek anlamına gelmediğini biliyordum.

Caddenin karşısına ulaştığımda terlemiş, yorgunluktan nefes nefese kalmıştım.

Yeni yılda yapılacaklar: Daha çok kardiyo.

Yoga ve pilatesin *Manolo Blahnik* topuklularla şehir merkezinde yürümeme hiçbir faydası olmamıştı.

Diğer taraf da aynı derecede kalabalıktı ama dönüş yolunda geçit törenini izlemek zorunda değildim. Bu tören fikrini ortaya kim attıysa, vurulmayı hak ediyordu.

Kalabalığı dirseklerimle yararken birine çarpınca dişlerim takırdadı. Başımı kaldırdığımda adamı parçalamaya hazırdım.

Yeşil gözler, acımasızca yakışıklı bir yüz.

Garip bir şekilde beni duraksatacak kadar tanıdık geliyordu ama hiçbir şey söylememe fırsat vermeden gözden kayboldu.

Böylesi daha iyiydi. Ne kadar kaba olursa olsun, bir yabancıyla ağız dalaşına girecek zamanım yoktu.

23.47.

Hızlandığımda neredeyse beyaz kar tanesi şapkalı bir kadını yere deviriyordum. “Hey, sarışın! Dikkat etsene!” diye bağırdı arkamdan.

Aldırmadım. Etrafımdaki arabalar, insanlar ve vitrinler bulanıklaşırken en sonunda Empire State Binası’nın girişine ulaşmıştım.

23.55.

Güvenlikten hızla geçerken binadaki asansörün düzgün çalışması için dua ediyordum.

23.58.

Şık cam asansör beni seksen altıncı kata çıkardı. O kadar hızlıydı ki, basınçtan kulaklarım tıkanmıştı. Ardından...

Oradaydım.

Gece yarısı.

Terden sırlıslıkla olmuş halde, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken terasa çıktım. Normalde bu kadar berbat görüldüğüm için kendimden utanırdım ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan Xavier’i bulmaktı.

Terası gözlerimle taradım. Neredeyse boştu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Isıtıcıların bile baş edemediği şiddetli bir soğuk, yün ve kaşmir katmanlarının altından tenimi delip adeta kemiklerime işliyordu. Verdiğim nefesler küçük bulutlara dönüşüyordu. Terasta tek bir tur atmak yüzümün uyuşmasına yetmişti ama ikinci turda artık damarlarımın donduğunu hissetmeye başlamıştım.

Burada değildi.

Ya gitmişti ya da hiç gelmemişti.

Çıkışla korkuluk arasında titreyerek öylece durdum. O kadar yorgundum ki, bacaklarımın hâlâ çalışmasına şaşırıyordum. Aşağıdaki şehir ışıkları, bir dilek tutmamı bekleyen yıldız tozları gibi gerçeküstü görünüyordu.

Gelmezsen cevabımı almış olacağım ve bir daha bu konuyu asla açmayacağım.

Tam gece yarısında buradaydım. Xavier çıksaydı mutlaka görürdüm. Acil bir durum için erken ayrılmış olabilir miydi?

Hayır. Burada olacağını söylediyse, burada olurdu. Tabii fikrini değiştirmediyse...

Onu suçlamıyordum. Yerinde olsaydım, ben de fikrimi değiştirdim çünkü insan neden... neden...

Soğuk bir hıçkırıkla sarsıldım.

Daha önce boğazımdan böyle bir ses çıktığını hiç duymamıştım. Benden geldiğini anlamam bir dakikamı aldı.

İlk hıçkırığı diğerleri takip ediyor, kendimi durduramıyordum.

Pazar gecesini sessiz gözyaşları dökmüştüm ama bu seferki hiç öyle değildi. Göğsümde kabarıp boğazımdan kopan ve terasta yankılanan hıçkırıklarla ağladığımı gören biri olsa rezil olurdu. Ancak artık hiçbir şey umurumda değildi.

Gerçekten sevdiğim tek adamla ilişkiyi mahvetmişim ve kendimden başka suçlayacak kimse yoktu.

"Luna."

Omuzlarım yeni bir hıçkırıkla sarsıldı. Yumruğumu ağzıma bastırmama rağmen boğazımdan çıkan sese engel olamamıştım. Gözlerimi kapattığımda Xavier'in sıcaklığının hayaletini sırtımda hissedebiliyordum.

Gerçek olmadığı için soğuktan da beterdi. Zihnim bana işkence yapıyordu.

"Luna."

Buradan gitmem gerekiyordu. Bir saniye daha kalırsam ya soğuktan ölecek ya da aklımı kaçıracaktım.

Ancak hareket edemedim.

O değil. Hayal görüyordum ve...

Sert eller kollarımı kavrayıp beni döndürdü.

Alnına kaygısızca dökülen mürekkep siyahı saçları, endişeyle şekillenmiş dolgun dudakları ve donan gözyaşlarıma sıcaklık katan dikkatli gözleriyle işte karşımdaydı.

Kollarımı bırakmadı. Vücut ısısı kıyafetlerimin üstünden tenime yayılıyor, omurgamdan aşağıya bir dizi ürpertinin süzülmesine neden oluyordu. Bu seferki soğuktan değil, sıcaktı. Beynim sesler, görüntüler ve hisler üretebilirdi. Fakat *bunu*, sadece onunlayken hissettiğim her yeri saran huzuru yaratamazdı.

Hayal ürünü değildi. Gerçektir.

Daha çok hıçkırmaya başladım.

“Hey.” Gözleri endişeyle parladı. “Sorun yok. Ağlama.” Başparmağıyla nazikçe gözyaşımı sildi. “Şst. Tamam, geçti.”

“Gittiğini sandım,” derken hâlâ hıçkırıyordum. Utansam da bu konuda bir şey yapamayacak kadar rahatlamıştım.

Anlayışla baktı. “Yaşlı bir çift vardı. İçlerinden biri düşünce aşağı inmelerine yardım ettim. Ben yokken gelirsın diye sana mesaj göndermişim.”

“Telefonumun şarjı bitti,” dedim yeni bir hıçkırıkla. “Şarj etmeyi unutmuşum.”

“Ah.” Sarıldığında sesi alçaldı. “Ben buradayım, *luna*. Hiçbir yere gitmedim. Buradayım.”

Söyledikleri içimi rahatlatmalıydı ama baraj kapakları açılmıştı. Yıllardır bastırdığım duygular gözlerimden dökülürken yüzümü göğsüne gömdüm.

Her korku, her hayal kırıklığı, her kalp kırıklığı ve hayatımın bütün acıları zincirlerinden kopmak için bir ömür beklemişti. Bir kez özgür kaldıklarında son damla buharlaşana, ben Xavier’in

göğsünde tükenene kadar akmaya devam ettiler. Muhtemelen çok pahalı kazağını mahvettiğim halde beni hiç bırakmadı.

“Özür dilerim,” dedim iki hıçkırık arasında. “Ben... ben...” İçten konuşmalar yapacak ya da süslü cümleler kuracak biri değildim. Xavier’in ne demek istediğimi anlamak için bunların hiçbirine ihtiyaç duymaması, beni ne kadar iyi tanıdığının sağlam bir göstergesiydi.

“Özür dilemene gerek yok. Biliyorum.” Kollarıyla beni sımsıkı sardı. “Önemli olan tek şey burada olman.”

Başımı kaldırıp hayatıma girdiğinden beri bir şekilde hep yanımda olan adama bakarken kalbim sızlıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim usulca. Bu kelimeleri yıllar önce de söylemiştim ama bu sefer farklıydı. Şimdi doğru hissettiriyordu. “Bunu itiraf etmem bu kadar uzun sürdüğü için ve seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Ben sadece...” Sesim daha da alçaldı. “Korkuyorum.”

Düzeni ve rutini seviyordum. Hayatım Bentley’den ayrıldığımdan beri kendim için inşa ettiğim güvenli limanın etrafına kurulmuştu. Xavier’le sahip olduğumuz şey ise henüz keşfedilmemiş suları. Bizi o güne kadar gördüğüm en harika yere götürebilir ya da cankurtaran sandalı olmadan yüz metrelik bir uçurumdan düşmemize neden olabilirdi.

“Ben de korkuyorum ama aramızdakileri bu kadar değerli kılan da bu,” diyerek saçlarımı gözlerimin önünden çekti. Dokunuşu inanılmaz şefkatliydi. “Her gün başımıza neler geleceğini bilseydik, hayat çok sıkıcı olurdu.”

Burnumu çektim. “Aslında kulağa harika geliyor. Öyle olsaydı, çok hoşuma giderdi.”

“Eh, ofisinde kırtasiye malzemelerini bile renklerine göre düzenleyen biri için şaşırtıcı değil.”

Hıçkırıkla karışık kahkaham, kalbimdeki ağırlığı kısmen hafifletmişti. “Ukala.”

“Sanırım benimle ilgili sevdiğin şeylerden biri de bu.” Hem nefret edip hem de bayıldığım gamzelerini ortaya çıkaran çarpık gülümsemesiyle bana baktı. “Yeşil fosforlu kalemlerini *her zaman* mavilerin soluna dizdiğinden emin olma konusundaki kararlılığın da benim seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri.” Başını eğerek alnını benimkine bastırdı. “Aşk mükemmellik değildir, *luna*. Kusurağları olan insanların kendi sonsuza-dek-mutlu hikâyelerini yaratmalarıyla ilgili bir şeydir. Her şeyi bilmesem de bildiğim bir şey var. Benim sonsuza-dek-mutlu versiyonlarımdan hepsinde sen olacaksın.”

Boğazımda taze gözyaşları birikiyordu. *Tanrım*.

Yirmi küsur yılımı ağlayamadan geçirmiştim ve şimdi kendimi tutamıyordum.

Xavier beni öpmek için eğildiğinde gereksiz bir utançla geri çekildim. “Şu anda beni öpmek istemezsin. Berbat haldeyim.” Yakındaki bir cama yansıyan halime bakmaktan özellikle kaçınsam bile ne durumda olduğumu biliyordum. Şiş gözler, kızarmış bir burun, gözlerimden süzülen rimel izleri ve terden keçeleşmiş saçlar... hiç öpülesi bir halde değildim.

Yanaklarımı avuçlarının arasına alarak beni sakinleştirdi. “Seni her zaman öpmek istiyorum. Bu halinle mükemmelsin.”

Başka biri olsaydı, söylediklerine inanmazdım ama dudaklarımız birleştğinde diğer tüm düşünceler uçup gitti. Rüzgâr, kurumaya yüz tutan gözyaşlarım ve buraya gelene kadar yaşadığım sıkıntıların hepsi geride kalmıştı. Parmaklarımı saçlarına geçirip öpücüğüne tutkuyla karşılık verirken hiçbirinin önemi yoktu.

Yaşadığım her şey, bu an için değerdı.

Ayrıca evet, büyük barışmanın ardından Empire State Binası’nın tepesinde öpüşen çift kesinlikle bir film klişesiydi. Ancak söylediğim gibi...

Bazen romantik komediler de haklı çıkabiliyordu.

Terasa tekrar çıkıp Sloane'u gördüğümde beş saniye boyunca yerimden kıpırdayamayacak kadar rahatlamıştım.

Orada saatlerce beklemiştim. Bazı anlarda *-birçok kez-* gelmeyeceğini düşünmüş, ona ültimat vererek her şeyi berbat ettiğime ve gelecekte onu geri kazanma şansımı mahvettiğime ikna olmuşum.

Ancak mucize eseri *gelmişti*. Bu onu bir daha asla bırakmam için gereken tek şeydi.

Empire State Binası'nda fazla kalmadık. Her şeyden önce hava çok soğuktu. İkincisi, yapacak daha iyi şeyler vardı.

Ellerimizi ve dudaklarımızı hiç ayırmadan dairesine girdik.

Birbirimizin bedenini öyle iyi tanıyorduk ki, hazza giden yolda dokunuşlarımız kendi ritmini buluyordu. Sol kulağının arkasındaki hassas noktayı hafifçe ısırduğmda Sloane'un yumuşak eli karnımdan göğsüme, oradan da omuzlarıma kaydı.

Giysilerimiz kapıdan yatak odasına kadar uzanan bir patika oluşturmuştu. Onu yatağa itip doyasıya izledim.

Bana bakarken dudakları gösterdiğim ilgiden dolayı şişmişti, gözleri kalbimi sıkıştıracak şekilde parlıyordu.

Seni seviyorum.

Yüzyıllar boyunca sayısız insan tarafından defalarca söylenmiş iki kelime... onun dudaklarından döküldüğünde dizlerimin üstüne çökmemi sağlayacak güce sahipti.

Onu tekrar öptüm. Dudaklarımı yavaşça ağzından boynuna,

oradan omuzlarına kaydırdım. Memelerinde uzun uzun oyalanarak sert meme uçlarını hafifçe ısırdım. Bütün vücudu ürpertiyle sarsılıyordu. Memelerini emdikçe iniltileri, onu becermem için ısrar eden yakarıslara dönüştü.

“Lütfen,” dedi nefes nefese. “Seni içimde istiyorum. *Xavier*.” Sonunda memelerini bırakıp karnından aşağıya ilerledim. İyice uyarılmış kadınlığına yaklaştığım sırada tekrar inledi. Islaklığı ağzımı sulandırıyordu.

Ona dokunmak, tadına bakmak ve içini doldurmak istiyordum. Her bir santiminin, her bir santimime karışması için bir saniye daha bekleyemezdim.

Onu açlıktan ölmek üzereymişim gibi yaladım, dilimle derinliklerinin tadına baktım. Parmaklarım ağzımla birlikte çalışıyordu. Dilimin ucu ihtiyaçla titreyen klitorisine dokunduğumda çıkardığı inilti, sızlayan aletimin nabız gibi atmasına neden oldu.

Dudaklarımın altında çılgınca kıvranmaya başladığında ritmi ona bıraktım. Yüzüme sürtünüyor, ellerini saçlarıma geçiriyor, kıvrandıkça kıvranıyordu.

Geri çekildiğimde itiraz dolu bir inilti çıkardı.

“Henüz değil, tatlım.” Komodinin üst çekmecesinden bir prezervatif aldım ve aletimin ucunu girişine yaklaştırdım. “Aletime boşalmanı hissetmek istiyorum.”

Gözlerini kısıtı. Yüzü efordan ve engellenen orgazmından dolayı kızarmıştı. “O zaman hemen becer beni.”

Göğsümü titreten kahkahalar, kalçalarını kavrayıp nihayet içine girdiğimde derin iniltilere dönüştü.

Tanrım.

Beni içine alırken her milimetresini hissedebildiğime yemin edebilirdim. Çok sıkı, çok ıslak her şeyiyle fazlasıyla *mükemmeldi*. Benim için yaratılmadığına asla inanmazdım. Onun içinde olmak, yıllarca başıboş dolaştıktan sonra eve dönmek gibiydi.

Onu uzun ve yavaş darbelerle becermeye başladım. Hızımı ar-

urmadan önce uyum sağlaması ve kontrolü yeniden ele geçirmek için ikimize de zaman tanıdım.

İlk sert darbeye ağzından tiz bir çığlık kaçtı. Ardından tam acıyı bulduğumda nefesi kesilerek tırnaklarını sırtıma geçirdi. Kalçaları ritmime uymak için havalandı. Yatak başlığı duvara vururken ikimizi ter ve orgazmdan oluşan bir kaosa sürüklüyordum. Tenlerimiz birbirine çarptıkça çıkan ses, Sloane'un inlemeleri, vücudunun itişlerimin şiddetiyle sarsılması...

Çok fazlaydı.

İçimde yükselen bir inlemeyi daha bastırdım. Boşalmak üzerdim ama onu da yanıma almazsam lanetlenirdim.

Parmaklarım klitorisini bulurken hızımı sabit tuttum. Biraz önce dilimle oynadığım için hâlâ şiş ve hassastı. Dokunduğum anda kasları gerilerek aletimi sarmaladı.

Yüksek sesle inleyip boşalırken tırnakları sırtımda acı veren izler bırakıyordu. Kasılmalarını bütün hücrelerimde *hissediyordum*. Ben de zirveye çok yaklaşmıştım.

Çıkardığım sese bir isim vermem mümkün değildi. Orgazmım o kadar yoğundu ve beni öylesine tüketmişti ki, gerçek dünyaya yavaşça dönmeden önce beynim tam bir dakika boyunca boş kaldı.

Alnımı onunkine yasladım. Göğsüm hâlâ kalkıp iniyor, aletim içinde zonklamaya devam ediyordu.

Tekrar yanına uzanmadan önce prezervatifi büyük bir isteksizlikle çıkarıp attım. Ardından kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Nefeslerinin sabit ritmi içimi rahatlatıyordu.

"Komşularım benden nefret edecek," diye mırıldandı.

Güldüm ve tatminle kızaran yüzünün her santimine hayranlıkla bakabilmek için saçlarını geriye ittim. "Çünkü çok kıskanacaklar."

"Doksan yaşındaki Irma bile mi?" Sesinde şüphe vardı.

"Özellikle doksan yaşındaki Irma," dedikten sonra duraksadım. "Ama üçüncü birini aramıza katmak istersen..."

“*Xavier.*” Göğsümden iterken kahkahalarımız birbirine karışıyordu. “Çok rezilsin.”

“Beni bu yüzden seviyorsun.”

“Öyle,” diyerek iç çekti. “Tuhaf zevklerim var.”

“Yakışıklılığım ve girişken kişiliğime bu kadar güvenmeseydim...” Dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Bir de seni bu kadar çok sevmeseydim, sözlerine alınabilirdim.”

Yüzü yumuşadı.

Filmlerde acımasızca eleştirmeyi sevdiği o sevimsiz çiftlere benziyorduk ama umurumda değildi. Bana sokuluşuna bakılırsa, o da umursamıyordu.

Başka bir şey söylemedik ve bir süre sonra Sloane uykuya daldı. Benim de gözlerim ağırlaşıyordu ama biraz daha uyanık kalmaya çalıştım. Böylece o anı aklıma kazıyabilecektim. Sloane kollarımdaydı, başını omzuma yaslamıştı ve nefeslerimizin ritmi birlikte yükselip alçalıyordu.

Kirpiklerinin narin yelpazesini ve dudaklarının mutlu kıvrımını seyrederken aklımdan tek bir kelime geçiyordu.

Benim.

45

Xavier

Sloane'la Noel tatilinin geri kalanını orgazmlarla kutsanmış şekilde geçirdik. Sadece ara sıra dışarıdan yemek söylemek için ara vermiştik. Kan davalı aileler, cinler ve Tobey adında tek gözlü bir köpeğin başrolde olduğu *o-kadar-kötü-ki-neredeyse-iyi-sayılır* tadında bir filmin ancak yirmi üç dakikasına katlanabilmiştik. Yirmi dördüncü dakikada izlemeyi bırakmış, daha ilgi çekici aktivitelere geçmiştik.

Yılbaşından sonra işleri yoluna koymak için çalışmalara başladık. Sloane, Ayana'nın nişan duyurusunun kasırgasına kapılmıştı. Ben de kendimi olabildiğince hızlı şekilde, kestirme yollara sapmadan kasa dairesinin tadilatına adanmıştım.

Doğum günüm artık her şeyin nihayete ereceği bir tarih değildi. Yine de o zamana dek kulübü açmak için elimden geleni yapacaktım. Kendi kendime meydan okuyordum.

Başarırsam harika olurdu. Başaramazsam da... Babam imparatorluğunu elindeki üç beş kuruşla kurmuştu. Aynısını ben de yapabilirdim.

Yarım düzine ustayla görüşmüştüm. Genel kanı hasarın korktuğum kadar korkunç olmadığı yönündeydi. Sloane haklıydı. Kasa dairesi yangına dayanıklı malzemeden yapılmıştı. Büyük çaba gerektirse de doğru ekip ve uygun bütçeyle iki ay içinde bu iş bitebilirdi.

Bedelini memnuniyetle kendi cebimden ödemiştım.

Yeni zaman çizelgesi ilk dekorasyon planlarımı değiştirmem

gerektiği anlamına gelse bile, Farrah'ın şehrin en iyi otel tasarımcısı olmasının haklı bir gerekçesi vardı. Birkaç beyin fırtınası seansından sonra uygulaması daha az zaman alacak ama kulüp için vizyonuma uyacak yeni bir konsept bulmuştuk. Bu durum onun malzeme tedarik sürecini tamamen mahvetmişti, yine de ödediğim yüklü bonus bu sorunu telafi edecekti.

Ancak kendimi tamamen yeni iş planıma kaptırmadan önce halletmem gereken yarım kalmış bir işim daha vardı.

Yılın ikinci salı günü şehir tatil durgunluğunu atlatıp her zamanki hızına kavuştuğunda, Vuk'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki malikânesine gittim.

Dışarıdan bakıldığında geniş bina evden çok bir kaleyi andırıyordu. *Fort Knox*'u* çocuk oyuncağı gibi gösterecek kadar güvenlik önlemi alınmış olsa da içerisi eski usul lüksün gerçek bir örneği idi. Sarmal merdivenler, kemerli pencereler ve gotik etkiler bolca kullanılmıştı. Her oda bir öncekinden daha büyüktü. Kâhyanın peşinden Vuk'un ofisine giderken mermer büstler özel kaidelerin üstünden beni seyrediyordu.

Sonunda kâhya geldiğimi haber verip gümüş saçları ve kolalı beyaz keten üniformasıyla sessizce geri çekildi.

Çalışma odası da evin geri kalanı gibi karanlık ve kasvetliydi. Siyah paneller, siyah masa, siyah deri mobilyalar... Renkli olan tek şey zümrüt camından masa lambası ve yaklaşmamı izleyen kış mavisi gözlerdi.

Yangından beri onu ilk kez görüyordum. Yüzündeki soğuk ifade, onu kasa dairesinden dışarı sürüklemeyi önce gördüğüm dehşetten çok farklıydı. Yine de o bakışı asla unutmayacaktım.

Donuk. Umutsuz. *Tekinsiz*.

"Nasılsın?" Gerçek endişelerim yüzünden saygı gösterisini bir kenara bırakmıştım. Vuk'la arkadaş değildik ama o benim iş or-

* Amerika Birleşik Devletleri Külçe Altın Deposu'na verilen isim. Orduya ait bir tesisle yan yanadır. (ç.n.)

tağımdı ve bana büyük bir şans vermişti. Ayrıca benim yüzümden bir yangının ortasında kalmıştı. Bu yüzden son birkaç haftadır yaşadıklarından kısmen kendimi sorumlu tutuyordum.

Başını bir kez eğmesini yeterince iyi olduğuna işaret olarak yorumladım. “Peki ya Willow?”

Yine başını eğdi.

“İyi.” Konuşmayı reddeden biriyle sohbet etmenin ne kadar zor olduğunu unutmuştum. Herhangi bir şey söylemeye niyetli görünmüyordu. Ben de kulüple ilgili planlarımın kısa bir özetini geçip açılış partisine dair gelişmeleri anlattım.

Birbirimizi son görüşümüzde ölümün eşiğinden döndüğümüz düşünülduğünde iş konuşmak tuhaf geliyordu. Ancak Vuk duygularını ya da geçmiş travmalarını -hatta herhangi bir şeyi- paylaşmaktan hoşlanabilecek birine benzemiyordu.

Söylediklerim bitince onaylarcasına homurdanarak önündeki kâğıda bir şeyler karaladı.

Açılış için davetli listesinde kimler var?

Anlattıklarım içinde en beklenmedik noktaya odaklanıp bunu sorması ilginçti. “Davetiyeler hafta sonuna hazır olacak,” dedim ona. “Liste tamamlanınca e-postayla gönderirim.”

Kulübü doğum gününe kadar yetiştirebileceğimden emin olamasam da harika bir parti düzenleyebileceğimden emindim. İnsanlar iş zekâmdan şüphe duysa bile battığımı ya da çıktığımı görmek için gelecek, her koşulda harika vakit geçireceklerdi.

“Dahil etmemi istediğin biri varsa söylemen yeter,” diye ekledim.

Nezaketen sormuştum. Vuk kimseyle çıkmazdı, yakın bir sosyal çevresi yoktu. Hatta insan arasına karışmayı önemsemezdi, bu yüzden aklında biri olmasını beklemiyordum.

Fakat başka kâğıda yeni bir şey yazarak beni bir kez daha yanılttı.

Sadece tek bir kelime, daha doğrusu tek bir isim vardı.

Ayana.

Daha yeni nişanlanan Ayana'dan bahsediyordu.

Gözlerim hızla Vuk'un buz gibi yüzüne odaklandı. İsim için bir açıklama yapmadı, ben de bir şey sormadım.

"Zaten listede ama tekrar kontrol edeceğim," dedim nötr bir yüz ifadesi takınarak.

Başıyla onayladıktan sonra yanından ayrıldım. Hepsi buydu.

Vault fikrini ortaya attığımdan beri yaptığım en hızlı ve en kolay görüşme olmuştu. Aslında internet üzerinden bile görüşebilirdik ama Vuk'u yüz yüze görmek, yangının ardından iyi olup olmadığını kontrol etmek istemiştım. Belli ki iyiydi.

Malikânedden çıktığımda Ayana isminin kapkara darbelerle yazıldığı kâğıda baktım. Kalemı öyle sert bastırmıştı ki, kâğıtta küçük bir delik açılmıştı.

Belki de Vuk iyi değildi ama bu beni hiç ilgilendirmezdi. Başkalarının derdine sıra gelene kadar yeterince sıkıntım vardı. O yüzden Vuk'un süper modele duyduğu garip ilgisini beynimin bir köşesine itip ne olursa olsun, Ayana'nın büyük açılışa katılmasını sağlamayı aklıma yazdım.

Sloane

Âşık olmak tuhaftı.

Günümün genel ritmi değişmemişti. Hâlâ işe gidiyor, arkadaşlarımla takılıyor, çılgın müşteri talepleriyle uğraşıyordum. Diğer yandan küçük detaylar çok daha yumuşak, hayatımm sert perdeleri arasından süzülen ay ışığı gibi çok daha akışkandı.

Daha hızlı gülümsüyor, daha yavaş öfkeleniyordum. Hava daha taze kokuyordu, adımlarım çok daha hafifti. Ne olursa olsun, bana ona ait olduğumu söyleyen ve benim de aynı şeyi ona söylediğim biri olduğunu bilmek her şeyi daha katlanılabilir kılıyordu.

Bazı sabahlar yoga için erken kalkmak yerine Xavier'le yatakta tembellik ediyordum. Bazı geceler onun önerisiyle korku -korku bahramanlarının nedense hep tekdüze olması komikti- ve komedi -hiç bana göre değildi- filmleri seyrediyordum. Öğleden sonraları ya ofis masamda -genellikle yoğun iş günlerinde- ya da Xavier'in bulunduğu birbirinden güzel restoranlarda yemek yiyordum.

Rutin artık tekliflere dönüşmüştü ve Xavier işin içine girdiğinde her teklif biraz daha büyüğü hale geliyordu.

Mide bulandırıcı bir mutluluk yaşasam da hayatımda düzeltilmesi gereken birkaç pürüz vardı.

Bunlardan biri Pen ve Rhea'nın durumuydu.

Le Boudoir'da karşılaştıktan iki hafta sonra Caroline'dan çatı katı dairesindeki aile evinde buluşmamızı isteyen sert bir e-posta almıştım. Xavier'in, Vuk'la görüşmesi vardı. O yüzden yalnız gittim. Hayatımın yarısı boyunca evim dediğim binayı görünce kalbim biraz burkulmuştu.

Girişteki koyu sarıya çalan yeşil tente ve saksı bitkilerine kadar buraya son gelişimden beri hiç değişmemişti.

Kapıcı beni şaşkın bir gülümsemeyle karşıladı. "Bayan Sloane! Sizi tekrar görmek ne güzel. Uzun zaman oldu."

"Merhaba, Clarence," diyerek gülümsedim. Bunca yıl sonra beni hatırlamış olması tuhaf bir şekilde duygulanmama neden olmuştu. Okuldan her dönüşümde bana gizlice küçük şekerlemeler verirdi. Babam şeker yememi kısıtlamıştı, o yüzden odamda şekerleme paketleri bulunca çok sinirlenmişti. Ben de yalan söylemiş, onları okuldan aldığımı iddia etmişim.

"Gerçekten uzun zaman oldu. Nicole nasıl?"

"Çok iyi." Kızından bahsederken adamın yüzü ışıldadı. "Northwestern'de ilk yılında. Gazetecilik okuyor."

Birkaç dakika sohbet ettik. Ardından başka bir apartman sakini gelip taksi rica edince veda ederek asansöre ilerledim. Doğrudan çatı katına çıktım. Kapıyı açan hizmetçiyi tanıımıyordum ama

koridorda peşinden giderken şaşırtıcı bir nostalji kriziyle savaşıyordum.

Yağlıboya tablolar, krem rengi mermer zemin, zambak kokusu... Sanki birisi çocukluğumun geçtiği evi yaldızlı bir zaman kapsülünde saklamıştı. Burada yaşamayı özlemesem de çocukluğumda *yaşadığım* mutlu anları özlüyordum.

Gerçi çok fazla mutlu anım yoktu. Olanlar da babamın ve kardeşimin özenli çabalarıyla gölgede kalmıştı.

Zaten gerçek dünyaya dönmem için gereken de buydu. Başımı iki yana salladım. Babamla Caroline'ın beni beklediği oturma odasına girmeden önce anlaşılabilir ama hiç istenmeyen duygusallığın son kırıntılarından sıyrıldım.

Belli ki Caroline söz verdiği gibi babamla konuşmuştu ama ikisi de beni gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. Sorun yoktu. Ben de onları görmeye meraklı değildim, sadece hafta içi bir öğleden sonra babamı evde görmek biraz şaşırtıcı olmuştu. Muhtemelen kendi şirketini yönetmenin fırsatlarından faydalanıyordu.

Karşılardaki kanepeye oturup soğuk bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. Pen hakkında bir sürü soru sormak için sabırsızlanıyordum ancak konuşmayı başlatırsam üstünlük taslamalarını istemiyordum.

Havadaki gerginlik birkaç dakika boyunca adeta elektrik akımı gibi çatırdamaya devam etti. En sonunda Caroline pes etti.

"Penelope'nin durumunu George'la konuştuk," dedi herhangi bir giriş yapmaya gerek duymadan. "Durumun sürdürülemez olduğu konusunda hemfikir. Bu nedenle, ailemizden ayrılmanın başlıca koşullarına rağmen Penelope'yle yazışmaya devam etmenin tüm taraflar için faydalı olacağına karar verdik." Sanki her kelimesinde derisinden bir parça koparılmış gibi konuşuyordu.

"Ama bir konuda anlaşalım. Bu, aileye *geri dönmen* anlamına gelmiyor," derken babamın gözleri çalı gibi gri kaşlarının altında parlıyordu. "Bize saygısızlık ettin, ailemizi utandırdın ve telafi etmen için fırsat verdiğimizde bizi görmezden geldin. Yine de..."

KEYİF KRALI

Caroline'ın ters ters baktığını görünce iyice öfkeleni. "Penelope'nin sana gönülden bağı olduğu anlaşıyor. O yüzden... sırf onun iyiliğı için, düzgün davranman şartıyla sana biraz serbestlik tanımaya hazırız."

"Aileye geri dönmek gibi bir niyetim yok," dedim buz gibi bir sesle. Düşüncesi bile komikti. "Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum, o yüzden açık konuşayım. Burada olmamın tek nedeni Pen. Kensington ailesinde görüşmek istediğim tek kişi o. Geçmiş kurcalamakla hiç ilgilenmiyorum. Bana ihanet etmişsiniz, sizi utandırmışım... Hiçbiri umurumda değil. Şimdi burada toplanmamızın gerçek nedenine gelelim, olur mu?"

Beni kovmaları da umurumda değildi. Gelmemi isteyerek yeterince büyük bir gurur lokmasını yutmuşlardı ve söylemek istediklerini söylemeden susmayacaklardı.

Babamın yüzü morun büyüleyici bir tonuna büründü. Hastanede karşılaşmak dengemi bozmuştu ama o sırada onu görmeye ya da yüzleşmeye hazır değildim. Bu sefer hazırlıklıydım. Yine de artık gerekenden daha fazlasını yapacak değildim.

Pen'in hastaneye yatırılmasından sonra geçen sürede babamın beni etkilemesine izin vermeyecek kadar iyileşmişim.

Dikkatimi tekrar kendisine çekmek için, "Penelope'yi bizim şartlarımızla görmene izin vermeye hazırız," dedi Caroline sert bir sesle. Seçtiğı kelimelere sinirlensem de sözünü bitirene kadar çenemi tuttum. "Her ay bir kez, önceden belirlenmiş bir tarih ve saatte, bizim seçtiğimiz bir yerde görüşeceksiniz."

"Haftada bir ve önceden belirlenmiş, *birlikte* seçeceğimiz bir saatte ve tarihte," diye direttim. İtiraz etmek üzere olduklarını görünce başımı iki yana salladım. "Pen dokuz yaşında. Evde eğitim görüyor. Yani yaşıtı çocuklarla etkileşim kurmak için fazla fırsatı olmuyor. İkiniz nadiren evdesiniz. Bu evde ona normal biri gibi davranan tek kişiyi de kovdunuz. En azından Pen'in kendi hayatında biraz söz sahibi olmasına izin verebilirsiniz."

Bir sessizlik çöktü.

Caroline'ın baktığı George'un alnındaki bir damar belirginleşmişti ama en sonunda, "Peki," dedi. "Haftada bir kez. Tarih ve yeri siz belirleyeceksiniz," diye ekleyerek aniden ayağa kalktı. Duruşu, bastırdığı öfkesini belli ediyordu. "Konu kapanmıştır." Eşine ya da bana bakmadan çıkıp gitti.

Caroline onun ayrılışını anlayışla karşılamıştı. "Gelecekte Penelope'yle başka bir yerde buluşacaksınız," dedi beni süzerek. "Seni tekrar evimize getirmek gibi bir niyetim yok. Gördüğün gibi buradaki varlığın huzursuzluğa neden oluyor."

İğneleyici sözlerini duymazdan gelip ilk kısmına odaklandım. "Gelecekte mi?"

Yani...

Ani bir umut dalgasıyla midem kasıldı.

Caroline belli belirsiz gülümsüyordu. "Biraz daha burada kalmak isteyebilirsin."

Odadan çıktığı anda tanıdık bir ses, "Sloane!" diye bağırdı.

Başımı tam zamanında çevirdiğimde sarı bir bulanıklığın bana geldiğini gördüm. Pen kollarını belime doladı. Ciğerlerime tarifsiz bir rahatlama hissi doldu.

Ona sımsıkı sarıldığımda göğsüm nefes alamayacağım kadar sıkışmıştı.

"Merhaba, Pen," derken boğazıma yerleşen yumruya rağmen gülümsüyordum. "Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim." Başını kaldırıp bana baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu. Son gördüğümden beri zayıflamıştı. Tekrar görebildiğime sevinmiş olsam da açlık grevi meselesini konuşmamız gerekiyordu. Ancak önce doya doya sarılacaktım. "Seni ya da Rhea'yı bir daha görebileceğimi sanmıyordum," dedi kısık bir sesle.

Sesindeki kırılganlık kalbimi dağlıyordu.

"İnan bana, seni tekrar görmenin bir yolunu öyle ya da böyle mutlaka bulacaktım." Sözlerimde ciddiydim. Babamla Caroline,

Pen'i sonsuza dek görmemi asla engelleyemezdi. Her şeyi aşmanın bir yolunu bulurdum ama bu, muhtemelen daha az etik olan diğer alternatiflerden çok daha iyi bir seçenek olmuştu.

Seni ya da Rhea'yı bir daha göreceğimi sanmıyordum.

Son sözleri dikkatimi çekince kaşlarımın arasında bir çizgi belirdi. Neyden bahse...

Gözücüyla bir hareket sezince dönüp baktım ve kapı aralığında duran kadını gördüm. "Rhea!" diye bağırdım. "Dönmüşsün."

Yorgun görünen yaşlı dadı gülümserken halinden memnundu. "Döndüm," diye doğruladı. "Bayan Kensington yılbaşından sonra aradı. Penny benden sonraki dadıya çok zorluk çıkarmış."

"O kadın berbattı," dedi Pen. "Blackcastle'ın futbol kulübü olduğunu bile bilmiyordu."

Geriye kalan gerginlik kırıntıları uçup gittiğinde kasım ayından beri ilk kez bir araya geldiğimiz için ağlayarak birbirimize sarıldık. Gerçi ben ağlamıyordum. Xavier'le barıştığımndan beri bir daha ağlayamamıştım. Pınar o kadar kurumuşt ki, bu olayın tekrar yaşanması için muhtemelen yirmi kûsur yıl daha geçmesi gerekecekti.

Yine de Pen'i yeniden görmenin sevinci, onu açlık grevi konusunda azarlamamı engelleyemezdi. Yaptığı şey özellikle onun durumundaki biri için hiç sağlıklı değildi.

"Yemek yemeyi reddettiğini duydum."

Koltuğuna çöktü. "Yemek yemeyi *reddetmedim*. Sadece birkaç öğün atladım ve seni görmeme izin vermezlerse yine yapmakla tehdit ettim."

"Bunu yapamazsın, Pen," dedim nazikçe. "En önemli şey sağlığın. Öğün atlamak ciddi zararlar verebilir."

"Ama seni ve Rhea'yı benden aldılar. Ayrıca tehditler işe yaradı!" diye itiraz etti. "Gördün mü? Yine birlikteyiz. Aslında bu taktiği daha önce denemeliydim. O zaman bunca yıl gizlice görüşmek zorunda kalmazdık."

Rhea başını iki yana sallarken iç çektim. Pen'le tartışmanın bir anlamı yoktu çünkü her seferinde o kazanırdı. "Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sorarak konuyu değiştirdim. Artık yemeğini düzenli yiyecekse, hatasının üstünde durmanın bir anlamı yoktu. "Bugün izinliyim. Yani tamamen seninim," diye ekledim. Öğleden sonra ofise gitmeyi planlamıştım ama Jillian'a çoktan mesaj atıp gelemeyeceğimi söylemiştim.

Pen dudaklarını büzdü. Küçük yüzü düşünceli bir ifadeyle kırmıştı. "Film izlemek istiyorum," dedi sonunda.

Kaşlarımı kaldırdım. Film izlemek gibi sakın bir şey yapmayı nadiren isterdi. Futbol maçı izlemekse bambaşka bir hikâyeydi. "Film mi? Emin misin?"

"Evet." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Çok çabuk yorulmak istemiyorum."

"O zaman film izliyoruz."

Televizyon odasına geçip peri prensesleriyle ilgili bir çizgi film izlerken son görüşmemizden beri yaşanan şeyleri anlattım. Elbette çocuklara uygun olmayan kısımları atlamıştım. Pen'in özel hayatıyla ilgili her şeyi bilmesi gerekmiyordu.

"Xavier seni incitti mi?" diye sordu. "Çünkü eğer incitirse, Mary'yi üstüne salacağımı söylemiştim."

"Bir an için incitti ama bunu isteyerek yapmadı. Hem sonra özür diledi." Duraksadığımda kaşlarım çatıldı. "Mary kim?"

"Lanetli bir Viktorya dönemi bebeği."

Gözlerimi kıstım. "Senin Viktorya döneminden kalma bir bebeğin yok. Onlardan çok korkarsın."

"Biliyorum." Pen'in sırtışı saf muziplikten ibaretti. "Ama Xavier bunu bilmiyor."

Kendimi tutamayıp kahkahayı patlattım. Büyüdüğünde *kesinlikle* fena bir kız olacaktı.

Pen filmin sonuna kadar enerjisini korudu. Artık rahatça görüşebileceğimiz için vedalaşırken her zamanki kadar itiraz etmedi.

Rhea'ya önümüzdeki birkaç gün içinde beni aramasını söyledim. Böylece bir sonraki görüşmemizi planlayabilecektik.

Ayrılmadan önce Pen'in odasına girmelerini bekledim. Giriş holünün yarısına ulaştığım sırada ön kapı açıldı ve *diğer* kardeşimle burun buruna geldim.

Aynı anda donup kaldık.

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde bakımlıydı ama belli belirsiz kızarmış gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmiştim. Karnı çıkmış olmasma rağmen on santimlik topuklu ayakkabı giymekten ya da Madison Avenue'da alışveriş yapmaktan vazgeçmiyordu. Elleri bir düzine lüks marka poşetiyle doluydu.

“Engerek yuvasına geri mi taşındın?” diye sordum. “Çok dokunaklı.”

Georgia burnunu çekip saçlarını savursa da başka bir yerde olmayı diliyormuş gibi gözlerini kaçınıyordu. “Şehirdeki evimiz tadilatla olduğu için burada kalıyorum. Tozlar bebek için iyi değil.” Son kelimelerini özellikle vurgulamıştı. Sanki onun hamile olup da benim olmamam umurundaydı.

Saçmalık.

Kardeşim evinde tadilat yapılırken işçilerin başında duracak kadar kontrol manyağıydı. Tabii evde tadilat yoksa, o zaman neden...

Sezgilerim devreye girdi. “Bentley de burada mı kalıyor?” diye sordum.

Gözlerini kaçırmaması sezgilerimin doğruluğunu kanıtlıyordu.

Ofisimdeki yüzleşmemizden sonra ne olduğunu bilmiyordum. Belli ki bir süreliğine bile olsa aile evine dönmesi için yeterli olmuştu. Alyansı hâlâ parmağındaydı ancak bunun bir anlamı yoktu. Çoğu insan alyanslarını aşk bittikten çok sonra bile takmaya devam ederdi.

İlişkilerindeki sorunların kanıtları karşısında zafer kazanmış ya da haklı çıkmış hissetmem gerekiyordu. Oysa hiçbir şey hissetmiyordum çünkü... açıkçası artık umurumda değildi.

“Ofisinde o ses kaydını dinleterek bir şey yaptığını sanıyorsan alakası yok,” dedi yanından geçip gittiğimde. “Bentley’yle şu an sorun yaşıyor olabiliriz ama birbirimizi asla terk etmeyeceğiz. Senin yerine seçtiği kişi *her zaman* ben olacağım.” Mükemmel saçlarına, pahalı kıyafetlerine ve pırlanta yüzüğüne bakarken ona karşı hissedeceğimi asla düşünmediğim bir duygu içime yerleşti. Ona acıyordum.

Georgia’yı kıskanarak ve içten içe ona darılarak büyümüştüm. O babamızın gözdesiydi, benim aksime mükemmel evlat ve sosyete güzeli olmayı çok iyi oynuyordu. O her zaman istediğini elde etmişti, ben de bunun kıskanılacak bir şey olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi bu kıskançlığın ne kadar yersiz olduğunu fark ediyordum çünkü Georgia hiçbir zaman sahip olduklarıyla *mutlu* olamamıştı. O sadece başkalarının elinden bir şeyler aldığında mutlu oluyordu. Hayatını başkalarıyla girdiği görünmez yarışları kazanmaya çalışarak geçirmesinin tek nedeni, üstün olduğunu hissetmek istemesiydi. Oysa gerçekte bu tür güç oyunları güvensizliğin en bariz göstergesiydi.

Onu hâlâ bir kardeş olarak görseydim, muhtemelen yardım etmeye çalışırdım ama öyle görmüyordum. O köprü yıllar önce yıkılmıştı.

“Yanılıyorsun. Bir şey *yaptım*,” dedim sakince. “Kocanın yalancı bir pislik olduğunu kanıtladım. Gerçi attığı yalanları *bu kadar* geç öğrenmiş olsan da önemsemeyeceğini tahmin etmiştim. Onunla kalmak istiyorsan, keyfin bilir. Bir gün boşanmak istersen, yine keyfin bilir. Bana bir şey söylemene gerek yok çünkü gerçekten hiç umursamıyorum. Ama umarım doğmamış bebeğinize, hayatındaki diğer herkese davrandığından daha iyi davranır. Yoksa sonunda çocukların her zaman eşler kadar affedici olmadığım en ağır şekilde öğrenir.”

Georgia keskin bir nefes aldı ama cevap vermesini beklemedim.

Kapıdan çıktım ve arkama bakmadım.

46

Xavier

Sonraki dört ay gündüzlerim toplantılar ve inşaat işleri, akşamları dışarıda buluşmalar ya da yemeklerle kasırğa gibi geçti.

Bu süre zarfında Sloane’la birbirimizin evlerinde kalma konusunda dile getirilmeyen bir rutin tutturmuştuk. Bir hafta ben ondaydım, ertesi hafta da o bende kalıyordu. Şehrin diğer ucundan bavul taşıyıp durmaması için ona kendi dolabını vermiştim. O da mutfağına sevdiğim *espresso* markasından stoklamıştı, böylece kafein ihtiyacımı evinden çıkmadan karşılayabiliyordum.

Bunlar hiçbir tantana olmadan geçtiğimiz sessiz kilometre taşları gibiydi. Hayatımın saçlarımı beyazlatacak kadar telaşlı geçen döneminde beni ayakta tutuyorlardı. Tadilatteki gecikmeler, gümrük sorunları, kasa dairesine erişimimizi tam bir hafta kesen yakınlardaki bir buhar borusu patlaması... Tadilat ve inşaat süreci boyunca çok sayıda sorun yaşanmıştı. Üstüne bir de devasa egolara sahip kişilerle pazarlama işlerini yürütmek zorundaydım.

“Kasa yeraltında,” dedim bir *rock* yıldızının ikinci asistanına. “Helikopter pisti yok... Hayır, ne yazık ki açılıştan önce inşa etmemiz mümkün değil. Evet, arabasıyla giriş arasındaki on metrelik alanda hayranlarının saldırısına uğramaması için güvenlik önlemleri alacağım.”

Yanımda otururken sırttan Sloane’a ters bir bakış attım. Davetiyelerle o ilgileniyordu. Fakat katılımcıların çoğuyla kişisel ilişkim olduğundan konuk ilişkileri görevini paylaşmakta ısrar etmiştim ve bu kararımdan çok pişmandım.

İnşaat sorunları ya da kendini beğenmiş davetliler bir yana, Vault'un açılışına kadar olan süreç çoğunlukla plana uygun ilerlemişti. Neyse ki başka bir yangın, kaza ya da yaralanma olmamıştı. Buhar borusu patlaması zaten dar olan zamanımızı sekteye uğratsa da ekip var gücüyle çalışarak işin üstesinden gelmeyi başarmıştı.

Otuzuncu doğum gününden bir gün önce hâlâ tuvaletlerin son fayanslarını döşüyorduk ama...

Başarmıştık.

Ertesi akşam -düzinelerce uykusuz gecenin ve kendimden şüphe duymamın ardından- saat gece yarısını vurmadan ve ben otuz olmadan önce Vault resmen açılmıştı.

Şehrin en varlıklı ve nüfuzlu iki yüz elli sakini, yenilenen mekânı doldurmuştu. Yirmi santimlik orijinal çelik duvarların dibinde kokteyl yudumluyor, yüz yıllık pirinç avizeye hayranlıkla bakıyorlardı.

Bütün davetliler gelmişti. Ayana ve moda dünyası, Isabella ve yayıncılık dünyasının ağır topları, Dominic ve Wall Street'in baronları buradaydı. Bütün büyük eğlence ve sosyete yayımcıları haber için hazırды çünkü son Vârisler Balosu'ndan beri bu gece ilk kez iş, siyaset, şöhret ve sanat dünyasının devleri aynı yerde bir araya gelmişti.

Kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Gece yeni başlıyordu, ters gidebilecek yüzlerce şey vardı ama bu aşamaya kadar gelmiş olmam her şey demekti. Miras komitesi ertesi gün ne karar verirse versin, kendi işimi ve mirasımı yaratmıştım. Kimse bu başarıyı elimden alamazdı.

"Mekân sahibini gören var mı? Ona bir mesajım var."

Arkamı dönüp Sloane'u gördüğümde dalgın ruh halimden çıkıp istemsizce gülümsedim. Ortama karışmadan önce arka tarafta kendime biraz zaman ayırmaya karar vermiştim fakat konuklar biraz daha bekleyebilirdi. Onları eğlendirecek çok şey vardı.

Sloane parıltılı gümüş-beyaz elbisesi ve bacaklarını kilometrelerce uzun gösteren topuklu ayakkabılarıyla bana doğru geliyordu. Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Yanıma geldiğinde gözlerinde yaramaz parıltılar vardı.

Kaç sabah ya da gece yanında uyanıp uyuduğumun bir önemi yoktu. Hâlâ nefesimi kesmeyi başarıyordu.

“Nerede olduğundan emin değilim ama mesajınızı iletmekten mutluluk duyarım,” dedim yavaşça. Bir elini göğsüme bastırduğunda kanım kaynasa da sakinliğimi korudum.

“Güzel.” Diğer elinin parmaklarını saçlarımın arasından geçirip dudaklarım usulca benimkilere bastırdı.

Bir saniye... İki saniye... Üç...

Üçüncü saniyede birazcık oyalandıktan sonra dudaklarımızı ayırdı. Ardında nane ve çilek tadı bırakmıştı.

“Bunu ona iletin,” diye mırıldandı. “Doğum günü kutlu olsun. Ayrıca mükemmel bir iş çıkardığı için tebrikler.”

Göğsümde sıcak bir titreşim dolaştı ama bu küçük sataşmaya karşı koyamadım. “Memnuniyetle. Peki tekrarlamamanın bir sakıncası var mı? *Doğru* anladığımdan emin olmak istiyorum.”

Gözlerini devirse de gülümsüyordu. “Sadece önemli bir gece olduğu için,” diyerek beni bu sefer daha uzun öptü. Ardından rol yapmayı bırakıp, “Nasıl bir his?” diye sordu.

“İnanılmaz. *Başardık*,” dedim ona. “Sen olmasaydın asla yapamazdım.” Halkla ilişkiler çalışmasının yanı sıra bana olan inancı, son dört ayın bütün aksaklıklarını ve hayal kırıklıklarını atlatmama yardım etmişti.

Başını iki yana salladı. “Yardım etmiş olabilirim ama bunların hepsi *senin* sayende oldu. Başarını küçümseme. Vault *senin* bebeğin. Ona sahip çık.”

İçimdeki kıvılcımlar kükreyen alevlere dönüştü. “Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?”

“Bir iki kere söyledin ama tekrar duymaya itiraz etmem.”

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım. “*Más que cualquier otra cosa en el mundo.*”

Bu sefer ben onu öptüm ve öpücüğü mümkün olduğunca uzattım.

Sloane’la geçirdiğimiz zaman hep eriyip gidiyordu. Konuklardan biri bizi fark ederek iyi dileklerini iletmek için araya girmeseydi, sonsuza kadar arkadaki küçük köşemizde kalabilirdik.

Adam gittikten sonra, “Partiye katılsak iyi olur,” dedi Sloane. Yanakları kızarmıştı ama çalışma moduna döndüğünü görebiliyordum. “Herkes senin için geldi. Daha sonra baş başa kutlama yaparız.”

“Dört gözle bekliyorum,” dedim yanaklarını iyice pembeleştiren muzip bir sırıtışla.

Haklıydı. Dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurdum. Ne de olsa bugün doğum günümdü, işleri ağırdan almaya hakkım vardı. Ardından ana kata çıktık. Markovic Holding’in ilk alkolsüz votkasının da sunulduğu barın etrafında çoktan bir kalabalık toplanmıştı. Kokteyl uzmanı barmenler sihirlerini konuşturarak pembe, mavi ve yeşil renklerde göz alıcı alkolsüz kokteyller hazırlıyor; çeşitli garnitürlerle süslenmiş buzlu bardaklarda servis ediyorlardı. Alkollü içkilerin sunulduğu karşıdaki diğer bar da aynı ölçüde kalabalıktı.

Vuk iki bar arasında, ona özel olmasını istediği masasında oturuyordu. Tek başınaydı. Mutlu mu, sinirli mi, yoksa kayıtsız mı olduğunu anlamak imkânsızdı. Son ürün lansmanıyla ilgilenmiyordu, bir şeye ters ters bakmakla meşguldü.

Bakışlarını takip ettiğimde Ayana’yı gördüm. Bir moda markasının CEO’su olan nişanlısının yanındaydı. Ayrıca söylentilere göre, adam Vuk’un eski üniversite arkadaşlarından biriydi.

Bu hiç iyiye işaret değildi.

Sloane’a, Vuk ve Ayana arasındaki ilişkiyle ilgili ne bildiğini sormak üzereyken Isabella elinde mor bir kokteyle çıkageldi.

* (İsp.) *Dünyadaki her şeyden çok.* (ç.n.)

“Hey, çocuklar!” dedi neşeyle. “Harika bir parti ve iyi ki doğdun, Xavier. Burası yıkılıyor.”

Coşkusuna gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Ben de seni arıyordum çünkü şu Tadım serin için harika bir fikrim var.” Gözleri parlıyordu. Sloane’un aniden sırtıttığını görünce beynimde alarm zilleri çalmaya başladı.

“*Wilma Pebbles*”ın yakında çıkacak olan dinozor erotikası kitabının ön tanıtımına ev sahipliği yapmaya ne dersin?” diye sordu Isabella. “Kendisiyle geçenlerde bir etkinlikte tanıştım. *Terodaktilin Pençesinde Tutku* kitabının ilk kopyalarından birini verdi. İnanılmaz bir kitap, üstelik kadının büyük bir hayran kitlesi var.”

Gözlerimi kırıştırdım. Benimle dalga mı geçiyordu, yoksa ciddi miydi? Emin olamıyordum. Isabella söz konusu olduğunda bunu anlamak hep zor olmuştu.

“Şey...”

“Sen bunu bir düşün.” Bir film yıldızının gelişiyile dikkati dağılınca başını çevirdi. “Kitapları hakkında bir fikir edinebilmen için bu zamana kadar yazdıklarının listesini göndereceğim. Acayip eğlenceli bir tanıtım etkinliği olur!” dedikten sonra yanımdan uzaklaştı.

Başımı iki yana salladım. “Benden *Wilma Pebbles*’ın değil, kendi çıkacak kitabının tanıtımına ev sahipliği yapmamı isteyeceğini sanıyordum.”

“Ah, Isa’nın dinozor erotizmine karşı duyduğu sevgi kendi kariyer hedeflerinden çok daha derinlere uzanıyor,” dedi Sloane kocaman sırtaarak. “Güven bana.”

Kendi iyiliğim için daha fazlasını öğrenmek istemedim.

Gecenin yarısında farklı konuklarla ilgilenmek için Sloane’la ayrıldık. Vault’u hayata geçirmemde yardımcı olan herkese şahsen teşekkür ettim. Eşine ameliyatla yapıştırılmış gibi görünen

* Karakter, Taş Devri çizgi filmindeki Wilma Çakmaktaş ve kızı Pebbles Çakmaktaş’ın isimlerini birleştirip hayali bir yazar yaratarak espri yapıyor. (ç.n.)

Dominic Davenport ve yemek işlerini üstlenen Sebastian da buna dahildi.

“Başardın, dostum,” diyen Sebastian omzuma bir şaplak indirdi. “Russo’ya on bin dolar borçluyum.”

“Kaybedeceğime dair bahse mi girdin?” diye sordum sahte bir alınganlıkla.

“Sana güveniyordum ama Luca genelde yanılır,” diyerek güldü. Omzumun üstünden baktığında gördüğü şey karşısında gülümsemesi sırtışa dönüştü. “Russolardan bahsetmişken... Seni bir tanesiyle yalnız bırakayım. İyi şanslar.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan gözden kayboldu ve yerini Dante aldı.

Yıl sonu davetlerinden beri onunla konuşmamıştık ama bu gece Valhalla’da olduğundan çok daha rahat görünüyordu. Belki sonunda babalığın ritmine alışmaya başlamıştı. Belki de rahatlığının nedeni, elindeki neredeyse boş viski kadehiydi.

“Çok etkileyici,” dedi klasik selamlaşmaları atlayarak. “Seninle ilgili şüphelerim vardı ama başardın.”

“Herkes bunu söyleyip duruyor,” diye homurdansam da gece bu kadar iyi giderken sinirlenmek zordu. “Teşekkürler.”

Başını uzatarak barda Sloane, Isabella ve Alessandra’yla konuşan Vivian’a baktı. Karısını izlerken yumuşayan bakışları bana döndüğü anda sertleşti. “İtiraf etmeliyim, bir yanım başarısız olmanı istiyordu,” dedi şaşırtıcı bir açık sözlülükle. “Vegas’ı, Miami’yi ya da Luca’yı içine sürüklediğin onlarca olayı unutmuş değilim. Ama...” Sesi kupkuruydu. “Kardeşim bile yıllardır süregelen gereksiz partilerden sonra kendine çekidüzen verebiliyorsa, sanırım sen de bunu yapabilirsin.”

Dante Russo yarım ağızla yapılan iltifatların kralıydı.

“Partilerin gereksiz olduğunu söyleyemem,” dedim yavaşça. “O deneyimler sayesinde *bunu* başardım,” diye ekledim etrafi göstererek.

Dante’nin gözleri bir anlığına kısıldı. Ardından beni şok ede-

rek samimiyetle güldü. “Umarım yarın da aynı enerjini korursun,” dedikten sonra karısına yöneldi. “Buna ihtiyacın olacak.”

Yarın. İlk komite değerlendirmesi. Sekiz milyar doların kaderi.

Bu hatırlatma karşısında midemin kasılmadığını söylesem yalan olurdu ama yarına daha vardı. Elimden gelenin en iyisini yapmıştım ve artık sabaha kadar yapabileceğim başka bir şey yoktu.

O yüzden endişelenmek yerine, yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir içki alıp tek dikişte içtim ve gecenin geri kalanında kulübün tadını çıkardım.

Bunu hak etmiştim.

Karar Günü ertesi sabah video konferans yoluyla gerçekleşti. Babamın vasiyetinin şatafatlı bir ortamda okunmasının ardından, sekiz milyar doların kaderinin Zoom üzerinden kararlaştırılması son derece büyük bir tezat oluştuyordu. Ancak herkes yüz yüze bir toplantı için Bogotá’ya seyahat edemeyecek kadar yoğunlu. O yüzden Zoom’da karar kılınmıştı.

Sloane’la benim evimdeydik ama etik nedenlerden dolayı görüşmeyi ayrı odalardan yapacaktık. Ben kütüphanede, o oturma odasındaydı.

İş planımı, yangından sonraki tadilat çabalarımı ve açılışın büyük başarısını anlattığım sırada ekranda beş adet yüz beni seyrediyordu. Söylemediğim tek şey yangının sabotaj olduğu kısmıydı. Alex bana gizlilik yemini ettirmişti. Yapan kişiyi bulmuştu ama *henüz kimliğini açıklayamayacağını* söylemişti. Elbette bu sözleri daha fazla soruyu ortaya çıkarıyordu. Tek söylediği, *gizli nedenlerle* iş dünyasının bazı üyelerini hedef alan bir kiralık asker grubuyla bağlantılı birileri olduğuydu.

Bir yanım bu kadar sıkıntıya neden olan kişiden intikam alabilmek için ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Ancak daha akıllı ya-

nım yangını unutup konuyla profesyonellerin ilgilenmesine izin vermekten memnundu.

Hayatın genel kuralı şuydu: Zaten sahip olduğun sıkıntılara yenisini eklemeye gerek yoktu.

Konuşmamı bitirdikten sonra ilk olarak Mariana söze girdi. “Değerlendirmemize geçmeden önce bazı komite üyelerinin tarafı olabileceğini konuşmazsak ihmalkârlık etmiş oluruz.”

Castillo Grup’un yönetim kurulu başkanı ufak tefek, tıknaz, parlak siyah saçlı ve otoriter bir kadındı. Benden hiç hoşlanmazdı. Davranışlarımın şirkete kötü yansıdığını düşünüyordu ve tam olarak haksız sayılmazdı. Ancak bu toplantıyı yönlendirmesine ya da Sloane’a çamur atmasına izin vermeyecektim.

Sloane’dan bahsettiği açıktı çünkü Mariana doğrudan onun görüldüğü pencereye bakıyordu. Hakkını yiyemezdim, Sloane bu bakışlar karşısında gözünü bile kırpmadı. Fakat ben söylenenleri onun kadar mazur görmeyecektim.

“Sanırım Sloane’la ilişkimden bahsediyorsunuz ama konuyla alakası yok,” dedim soğukkanlılıkla. “Bu gerçek bir *sorunsa*, siz ya da başka bir komite üyesi endişelerinizi önceden dile getirmeliydiniz.”

Mariana bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. “Kimseyi bir şeyle suçlamıyorum,” derken ses tonu en az benimki kadar soğuktu. “Sadece toplantıya katılan herkese ikinizin aslında çıktığınızı ve Bayan Kensington’ın söyleyeceği her şeyin bu ilişkiden etkileneceğini hatırlatmak istedim.”

“Haklısınız,” dedi Sloane araya girerek. Gözleri parlıyordu. Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Mariana kışına tekme yemek üzereydi. “*Söyleyeceklerim* gerçekten de ilişkimizden etkilenecek. Xavier’le üç buçuk yıldır çalışıyoruz ve bu görüşmede kendisinin Vault’u sıfırdan inşa etmesini izleyen tek kişi benim. Onun hedonist bir çapkından nasıl yetişkin bir adama dönüştüğüne kendi gözlerimle tanık oldum...”

Biraz sert olsa da kabul edilebilir bir tavidir.

“Xavier tutkusu, gururu ve *amacı* olan birine dönüştü. İşte aşık olduğum adam bu ve oyumu verirken gerekçem de bu olacak. Oyum sırf ilişki yaşadığımız için değil, Vault’u hayata geçirirken nasıl çabaladığını ilk elden gördüğüm için taraflı olacak. Bunları başaracak bir adam olmasaydı, zaten birlikte olmazdık.” Mariana’yı sabit gözlerle süzdükten sonra ekledi. “Alberto’nun vasiyetinde Xavier’in *CEO görevini elinden gelen en iyi şekilde yerine getirmesi gerektiği* belirtilmişti. Bana göre kendisi çok daha fazlasını yaptı.” Ardından diğer üyelere döndü. “Yani evet oyu kullanmam hiç de şaşırtıcı değil.”

Bastırmaya çalıştığım gülümsemem kocaman bir sırıtışa dönüştü. Sloane beş dakika içinde Mariana’nın sinsi saldırısını baltalamış, komitenin dikkatini toplantının asıl amacına yönlendirmiş ve haneme ilk oyu eklemişti.

İşte benim kızım.

Mariana litrelerce limon suyu içmiş gibi görünüyordu ama konuyla ilgili söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Hızla oylamaya geçildi.

“Sloane’un sözlerine katılıyorum,” dedi Eduardo. “Xavier’in altı ayda başarıya ulaşması olağanüstü bir şey. Basmda da olumlu etki yarattı. Ben de evet diyorum.”

Kalbim heyecanla çarpıyordu.

Beşte iki oy. Bir oy daha alırsam, miras benim olacaktı.

“Kısa sürede bunu başarması etkileyici ama Vault’un geleceğine ikna olmuş değilim,” dedi Mariana. “Gece kulüpleri açılır, sonra kapanır ve bana göre fazlasıyla tembelce bir girişim. Sessiz ortağa rağmen kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Yönetim kurulu yok, hissedarlar yok, gerçek bir CEO *pozisyonu* bile yok. CEO görevini elinden gelen en iyi şekilde yerine getirmek, kolay yolu seçmemek anlamına gelir. Ben hayır diyorum.”

Kolay yol mu?

Cevabımı sıkıttığım dişlerimin arkasına kilitledim. Tartışmak

akıllıca olmazdı ama kadının kötü niyetle oy verdiği açıktı. New York projesinin başarılı olması halinde başka yerlerde şubeler açma planlarını da içeren sunumunda aslında endişelerini gidermiş olmalıydım. Diğer yandan Mariana'nın evet oyu vermesini zaten beklemiyordum, bu yüzden üstelememe gerek yoktu.

Fakat bir sonraki oy tam bir *şoktu*. “Üzgünüm, Xavier,” dedi Tío Martin. Göğsüm aniden korkuyla sıkıştı. “Kişisel olarak ne kadar gurur duysam da Mariana bazı doğru noktalara değindi. Ben de hayır oyu veriyorum.” Ayrıntıya girmedi, gözlerime de bakmıyordu. Birden anladım. Ne kadar adil bir kişiliğe sahip olsa da bu adamın aile içi entrikalara karşı hiçbir gücü yoktu. Belli ki Tia Lupe’yi memnun etmek için hayır oyu kullanmıştı.

İkiye iki.

Eşitlik vardı ve geriye tek bir oy kalmıştı.

Tüm gözler Dante’ye döndü.

Başparmağını altdudağında gezdiren Dante’nin yüzünde dalgın bir ifade vardı. Dün gece yaptığımız kısa sohbet bana biraz umut vermişti. Yine de benimle ilgili çok eskilere dayanan hoşnutsuzluğunun üstesinden gelip gelemediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Saniyeler geçip gidiyordu.

Tío Martin oturduğu yerde kıpırdandı.

Eduardo’nun kaşları endişeyle çatılmıştı.

Mariana’nın büzdüğü dudakları kurumuş bir eriği andırıyordu.

Sloane’la birlikte soğukkanlılığımızı bozmuyorduk ama klimanın esintisine rağmen sırtımda boncuk boncuk terler birikmişti.

Dante en sonunda elini indirip yedi virgül dokuz milyar dolarlık bir servetten değil de hava durumundan bahsediyormuş gibi rahat bir sesle konuştu. “Evet.”

Hepsi bu kadardı.

Açıklama yoktu. Bizi uzun süre diken üstünde tutmasının ardından büyük bir gösteri yoktu.

Sadece basit bir evet vardı.

İhtiyacım olan tek şey de buydu.

Göğüs kafesimde adeta patlayan rahatlama hissi sersemletiydi. Sırttan Eduardo evrak işleriyle ilgili bir şeyler söylemeye başladırca da sevincimden ne dediğini anlamakta zorlanıyordum.

Başarmıştım.

Başarmıştım.

Onların onayına *ihtiyacım* yoktu ama dürüst olmak gerekirse, onaylanmak güzeldi.

Görüşme birkaç dakika sonra bittiğinde kapatmadan önce Mariana'nın çatık kaşları son derece tatmin edici bir görüntüydü.

"Kendini kötü hissettiğinde çıkarıp bakman için Mariana'nın ekran görüntüsünü aldım." Sloane odaya girince yeniden gülümsedim. Ütülü ipek bluzunun altına pijama şortu giymişti.

İş görüşmelerini evden yapmanın en büyük avantajı neydi? Kimse belden aşağınızı göremezdi.

"Beni şımartıyorsun," diye takılarak onu kucığıma çektim. "Bu arada ilk oyu verdiğin için teşekkürler. Söylediklerin..."

"Doğruydu. İnanmadığım bir şey söylemedim." Yüz ifadesi bir an için yumuşadı, ardından gözlerinde hınzır kıvılcımlar uçmaya başladı. "Kendi vasiyetini hazırlarken aklında bulunsun. Bunu sadece paran için yaptım."

"Şimdi böyle mi olduk?"

"Eve... Ah!"

Ani bir hareketle onu yere yatırdığımda şaşkınlıkla çığlık attı.

"Paramla ilgili bir şey mi demiştin?" diye tehdit ederken bir elimle bileklerini başının üstünde sabitledim. Sırtışımın yerini çatık kaşlarım almıştı.

Gözlerinde sıcacık bir keyif ışıldıyordu. "Paramla yedi virgül dokuz milyar kat daha ateşli oluyorsun... Ah, Tanrım."

Diğer elimi bluzunun altına kaydırıp memesini avuçladığımda cümlelerin gerisi bir nefesten ibaret kaldı.

Hafta sonuydu, hayatımın en büyük gecesini yeni atlatmıştım

ve önümde upuzun, bomboş bir gün vardı. Sloane beni kızdırmak istiyorsa, arzularını yerine getirmek benim için emir sayılırdı.

“Tanrı değil, *luna*,” diye başımı eğdiğimde dudak dudağaydık. Tatlı, sıcak ve *mükemmeldi*. “Sana yapmak üzere olduğum şeyin Tanrıyla hiçbir alakası yok.” Gün boyunca kütüphanede, yatak odamda ve çatı katında işlediğimiz günahlar bunun kanıtıydı.

Güneş batarken yorgun ve ter içinde yatakta uzandığımız sırada bile iş, para ya da başka hiçbir konuda konuşmadık. Doğru insanla birlikte olmanın en güzel yanı buydu.

Bazen sabahlara kadar konuşabiliyorduk. Diğer günlerdeyse kelimelere hiç ihtiyacımız olmuyordu. Birlikte olmamız yeterliydi.

Sonsöz

Xavier

On sekiz ay sonra

Babamın vasiyetine göre, her değerlendirmeyi geçtiğimde mirasımın yeni bir taksitini alacaktım. Geçen hafta üçüncü testi de geçmiştim. Banka hesabımdaki sıfırlardan önceki rakam, ödemenin yarısı çeşitli hayır kurumlarına gittiği halde katlanarak artıyordu.

İronik bir şekilde Vault o kadar iyi gidiyordu ki, artık mirasa ihtiyacım kalmamıştı. Yine de böyle bir desteğe sahip olmak güzeldi. Mükemmel açılış gecesi ve *Mode de Vie*'nin Etkileyici İnsanlar sayısında profilimin yayınlanmasının ardından kulüp şöhret basamaklarını hızla tırmanmıştı. Miami'de yeni bir yer açmanın planlarını yapmaya başlamıştım ama önce evde halletmem gereken daha büyük bir değişiklik vardı.

"Sanırım hepsi bu kadar," diyen Sloane ellerini beline koyup etrafa bakındı. "Her şey yerleşti."

Özenle etiketlenmiş karton kutu yığınları her yeri kaplamıştı.

Giysiler (sonbahar/kış). Giysiler (ilkbahar/yaz). Kitaplar. Ofis malzemeleri...

Nakliyeciler bütün gün Sloane'un eski dairesindeki kutuları evime taşımıştı. Tam daha fazla eşya olamayacağını düşünürken bir kamyon dolusu koli daha gelmişti.

"Emin misin?" diye sordum. "Hepsi bu mu?"

"Çok komik," diye homurdanıp kutulardan birini okşadı.

"*Louboutin* koleksiyonumu ya da film eleştirilerimi bırakamazdım."

"Bir kutu *dolusu* film eleştirin mi var?" Tanrım, kaç tane yazmış olabilirdi?

“Saçmalama,” dedi. “Hepsini tek kutuya sığdıramazdım. İkiye böldüm.”

Sahte bir dehşet ifadesiyle başımı iki yana salladım. “Kararımı değiştirdim. Buraya taşınamazsın. Belli ki insan değilsin. Bu benim açımdan anlaşmayı bozar.”

“Pekâlâ.” Dönüp üzerinde *Mumlar* yazan bir kutuyu açmaya başladı. “Taşınmamı kutlamak için bu evdeki her odayı vaftiz etmeyi planlamıştım ama beni istemiyorsan...” Kolumu arkadan beline dolayıp onu kendime çektiğimde cıyakladı.

“Adil oynamıyorsun,” diye homurdandım. “Ama ben kim oluyorum da senin böyle kapsamlı bir vaftiz töreni planını bozuyorum? Sözümü geri aldım. Taşınabilirsin.”

“Çok cömertsin.” Öpmek için bedenini kendime döndürdüğümde hâlâ gülüyordu.

Çıkmaya başladığımızdan beri en iyi restoranlarda yemek yemiş, en özel gösterilerin tadını çıkarmış ve St. Lucia’dan Malibu’ya kadar bir sürü yerde hafta sonu kaçamakları yapmıştık. Ancak en sevdiğim anlar, rahatlıkla kendimiz olabildiğimiz zamanlardı.

İlişkiyi ağırdan alıyorduk ama bu kadar uzun süre çıktıktan sonra birlikte yaşamaya başlamak doğal bir gelişme gibi hissettiriyordu. Dürüst olmak gerekirse, buna uzun süredir hazırdım. Fakat Sloane’un dairesinden, dolayısıyla bağımsızlığından vazgeçecek kadar rahat hissetmesini beklemiştim.

Taşınmak onun için büyük bir adımdı. O yüzden bana eski binasında kalmaktansa şehirdeki daireye taşınmayı tercih ettiğini söylemesini hiç hafife almamıştım.

Sloane’un telefonunda çalan alarm öpüşmemizi böldü.

“Kahretsin,” diye geri çekilip alarmı susturdu. “Saatin altı olduğunu fark etmemişim. Hemen hazırlanmalıyız, yoksa Isa’nın partisine geç kalacağız.”

Isabella ve Kai, Vault’un açılışından kısa bir süre sonra ev-

lenmişlerdi. Isabella balayının keyfini çıkarabilmek için yazmaya kısa bir ara vermesine rağmen son romanını yakın zamanda bitirmişti. Bu gece bir kitap tanıtım partisiyle kutlama yapacaktı.

“*Isabella* bile kendi partisine geç kalacak, *luna*,” dedim. “Hazırlanmaya başlamadan önce sana bir ev hediye var.”

“Yıllardır burada yaşıyorsun. Ev hediyesine ne gerek var?” Kızgınlıkla iç çektiğimde gözleri parladı. “Ama iyi bir hediyeye her zaman bayılırım. Nedir?”

“Burada,” diyerek onu oturma odasının yanındaki koridora götürdüm.

Hediyeyi alırken doğru şey olduğundan emindim ama köşeyi döndüğümüzde ve evimizin son üyesi görüş alanımıza girdiğinde içimi bir endişe dalgası kapladı.

Nefesini tuttu. “Bu...?”

“Japon balığı,” diye onayladım.

Haddimi aştığıma dair endişelerim, küçük akvaryuma dokunduğu anda kayboldu. Gözleri tuhaf bir şekilde parlaklaşmıştı. Parlak turuncu-sarı balık eline doğru yüzüp yüzgeçlerini sallayarak bir saniye inceledi. Ardından evcil hayvan dükkânında akvaryumun ortasına kondurulan küçük kulübeye döndü. Görünüşe bakılırsa yeni evini keşfetmek, tepesine dikilen insanlardan daha çok ilgisini çekiyordu.

“Bir Japon balığının beni görmezden gelmesini bu kadar özle-yeceğimi düşünmezdim,” dedi Sloane boğuk bir sesle. “Mükemmel bir hediye. Teşekkür ederim.”

“Beğenmene sevindim. Dükkân en hırçın balığın o olduğunu söyledi.” Tembel tembel kulübesinin etrafında dönen balığa baktık. “Tabii *hırçın* derken ne kastettiklerini açıklamadılar.”

“Hırçın,” diyen Sloane düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. “Adı bu olsun o zaman.”

Hırçın Balık?

Tanrım!

“Dükkân onun en altın renkli balık olduğunu söyleseydi, ona Altın mı diyecektin?” diye sorarken sırtışımla yanaklarımı acıtıyordu.

Dalgın ifadesi yerini sert bir bakışa bıraktı. “Çok komik,” dediğinde yanakları pembeleşmişti. “Evcil hayvanlara isim koyma konusunda çok iyi değilim, ne olmuş?”

Oturma odasına geçtiği sırada, “Hayır, hayır. Bence Hırçın harika bir isim. Gururlu bir isim. Gerçek bir isim!” diye seslendim arkasından. Peşinden giderken kahkahalarımı engel olamıyordum.

“Kafana bir lamba fırlatmadan önce kapa çeneni,” diye tehdit etti. “Madem isimler konusunda bu kadar iyisin, *sen* koy o zaman.”

“Hayır, o senin balığın. İlk seçtiğin isim geçerli. En azından Hırçın, Balık 2.0’den daha iyi bir seçenek,” diyerek ciddi bir ifade takınmaya çalıştım. “Her balık bir isim hak eder. Onunki de Hırçın.”

Cümlemi neredeyse gülmeden tamamlayacakken tekrar kahkaha attım. Haliyle kafama bir yastık yedim ama buna değdi.

Hırçın Balık. Kendi kendime kıkırdadım.

“Dr. Hatfield’a bundan bahsettiğimde senden ayrılmamı söylerse, hiç tereddüt etmem,” diye uyardı.

“Yapma, *luna*. Sadece takılıyorum,” diyerek bir kahkahamı daha yuttum. “Ayrıca Dr. Hatfield asla böyle bir şey söylemez. Beni seviyor.”

“Seni tanımıyor bile.”

“Dolaylı olarak tanıyor.”

Dr. Hatfield yeni terapistiydi. Sloane’la bir yıl önce son derece işlevsiz aile konularında uzmanlaşmış farklı terapistlerle terapiye başlamıştık. Doğru kişiyi bulmak için birkaç deneme yapmamız gerekse de sorunlarımı, işi bunları dinlemek olan bir yabancıyla tartışmanın ne kadar iyi geldiğini unuttuğumu fark etmiştim.

Terapi Sloane’un fikriydi. Babası ya da Georgia’yla arası asla

düzelmeyecekti ama Pen hâlâ o ailenin bir parçasıydı. Terapinin Pen’le ve ailesinin geri kalanıyla ilişkisini daha iyi yönetebilmesine yardımcı olacağını düşünüyordu. Artık kardeşiyle her hafta görüşüyordu, haliyle George ve Caroline’la da daha fazla iletişim kurması gerekiyordu. Bazen Pen’i görmeye giderken ona eşlik ediyordum, bazen de kardeşleri baş başa bırakıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde bu sefer terapi, gençliğimde aldığım destekten çok daha yardımcı olmuştu. Belki artık kızgınlık ve suçluluk duyguları taşımadığım için terapiye daha açıktım. Her durumda iki haftada bir gittiğim seanslar, geçmişimle ve babamla aramdaki ilişkiyle yüzleşmemi sağlamıştı. Nihayetinde, vasiyetinde neden o açığı bıraktığı ya da yaptığı herhangi bir şeyi neden yaptığı önemli değildi. Hayatımın o bölümü geride kalmıştı ve ben bir sonraki aşamaya geçmeye hazırdım.

Hırçın sürprizinden sonra duş alıp giyinmek için yukarı çıkarken, “Sana söylemeyi unuttum. Bil bakalım geçen gün kiminle karşılaştım?” dedi Sloane. “*Modern Manhattan*’dan bir köşe yazarıyla görüşmem vardı. *Fast and Furriness*’le aynı şirkete bağlı bir yer. Asansörle yukarı çıkarken...”

“Sakın söyleme.” Sırtırken ne diyeceğini tahmin edebiliyordum.

“Perry Wilson içeri girdi.” Sloane da gülüyordu. “Yüzünü görmeliydin. Geri dönmeye çalıştı ama kapılar çoktan kapanmıştı. On kat boyunca birbirimize yokmuşuz gibi davrandık.”

Perry geçen yıl hakaret davasını kaybetmişti. Bundan kısa bir süre sonra Kai sitesini satın almış, ismini Gizli Meseleler olarak değiştirmişti. Perry’nin bütün izlerini siteden silerek profesyonel yazar ve editörlerden oluşan bir ekip kurmuştu. Blog artık eskisinden iki kat daha fazla ilgi görüyordu. İnsanlar tıklama tuzağı makalelerden ve temelsiz iftiralarından bıkmıştı, ayrıca giderek daha çok insan kaliteli haberlere yöneliyordu.

Bu arada Perry *Fast and Furriness*’da telefonlara bakıyordu. Onun için üzülüğümü söyleyemezdim.

Sloane'la odamıza girdik.

Bizim odamız.

Beklediğim kadar garip hissettirmemişti. Sanırım o taşınmadan önce evin çoktan bizim olduğunu kabullenmiştim.

Düzgün bir kutlama yapmamak hiç uygun olmazdı, öyle değil mi?

Sloane düş almak için kıyafetlerini çıkarırken, “Eee,” dedim. “Yoksa...”

“Hayır.” Ben daha bir şey söylemeden niyetimi anlamıştı. “Zamanımız yok. Geç kalacağız... Ah!” Onu tutup yatağa çektiğimde kahkahayla karışık bir çığlık attı.

Haklı çıkmıştı. Isabella'nın partisine geç kaldık ama aynı zamanda evimizdeki birçok odayı da kutsamış olduk.

Hayatımızın bir sonraki perdesine birlikte başlamak için daha iyi bir yol düşünemezdim.

Sloane

Altı ay sonra

“Haklıydın. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.” Memnun bir iç çekişle gerindim. “Hayatımın sonuna kadar burada kalabilirim.”

“Bir daha söyle,” dedi Xavier.

“Neyi?”

“İlk kelimeyi. *Haklıydın.*”

Gözlerimi devirmeme rağmen gülümsemeden edemedim. “Çekilmez birisin.”

“Yine de benimlesin. Bu durumda sen ne oluyorsun?” diye dalga geçti. Sahilde yürürken esinti siyah saçlarını dalgalandırıyordu.

“Mazoşist.”

“Ah. Seni boşuna sevmediğimi biliyordum.”

Güldüm. Çok rahat ve mutlu görünüyordu. Ben de aynı şekilde *hissederken* kızgınmışım gibi rol yapamayacaktım.

Bir aylık İspanya seyahatimizin sonuna yaklaşıyorduk. Xavier geçen Noel’de biletleri alarak sürpriz yapmıştı ama önce havanın ısınmasını beklemiştik.

Hırçın’la hizmetçimiz ilgileniyordu. Vault artık Xavier’in izin yapmasına fırsat verecek kadar sorunsuz çalışıyordu. Ben de Kensington Halkla İlişkiler’i Jillian’ın yetenekli ellerine bırakmıştım. Geçen yıl maaşına zam yaparak onu direktörlüğe terfi ettirmiştim. Ben yokken gemiyi idare edebileceğine güvenim tamdı. Xavier duştayken ya da bardan içki almaya gittiğimde hâlâ e-postalarımı kontrol ediyordum ama artık gelen kutuma düşen her şeye bakma ihtiyacı hissetmiyordum.

Ne de olsa, tatildeydim.

Son üç buçuk hafta boyunca Xavier’le birlikte Madrid, Sevilla, Valensiya ve Barselona’da yemek yemiş, uyumuş, içmiştik. Şimdi de her şeyin başladığı yere dönmüştük.

Mallorca.

Ada ilişkimizdeki ilk büyük dönüm noktası olmuştu. Buradaki ilk tatilimiz kısa sürdüğünden, tekrar gelip başladığımız işi bitirmek mantıklı görünmüştü.

“Bu akşam ne yapmak istersin?” diye sorarak parmaklarını benimkilere kenetledi. “Yine dansa gidebiliriz. İstersen odada kalabiliriz.”

“Odada kalalım. Biraz daha dans edersem, ayaklarım kopacak.” Son üç gecedir farklı kulüplere gitmiş, genellikle gün doğana kadar kalmıştık. Artık bedenim yorgunlukla isyan ediyordu.

Neyse ki Xavier sayesinde dans yeteneklerim gelişmişti.

Güneş ufukta batıp gökyüzünü mandalina ve lavanta tonların-

dan oluşan bir palete dönüştürürken huzurlu bir sessizliğe gömüldük. Bulutların kenarları adeta alev almıştı. Okyanus manzaranın sakın bir aynasına benziyordu.

Tanıdık bir hüznün dalgası beklesem de bir şey olmadı. Geriye dönüp baktığımda bir süredir böyle şeyler hissetmediğimi biliyordum ama olumsuz beklentilerin tamamen kaybolduğunu fark etmemiştim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Xavier. “Bir şeye şaşırmış gibi görünüyorsun.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Beni çok iyi tanıyordu.

“Eskiden günbatımından nefret ederdim,” diye itiraf ettim. “İç karartıcı bulurdum. Benim için günbatımı sonu temsil ediyor, bana her iyi şeyin bir gün biteceğini hatırlatıyordu. Böyle manzara-
lar gördüğümde hep üzülürdüm ama şimdi... o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum.” Omuz silktim. “Yine de geceyi gündüzden daha çok seviyorum.”

Gece, son Paris seyahatimizde görüp âşık olduğumuz avizenin altında akşam yemeği demekti. Şöminede alevler çıtırdarken yatakta birimiz ya da ikimiz birden uykuya dalana kadar sohbet etmek demekti. Gerçek dünyadan kaçıp güvenle sığındığım sevgi ve sıcaklık yayan ay ışığıydı.

Günbatımı olmadan gece de olmazdı.

İşte böylece yıllardır süregelen günbatımı düşmanlığım sanki hiç yaşanmamış gibi sessizce uçup gitmiş oldu.

“Güzel,” dedi Xavier usulca. “Ben de geceleri daha çok seviyorum.”

Akşamın ilerleyen saatlerinde, film izlemek için kanepeye kıvrıldığımızda eleştiri defterimi almaya zahmet etmedim. Sadece filmin tadını çıkarmak istiyordum.

Öyle de yaptım. Ofiste tanışma, tatlı buluşmalardan oluşan bir kolaj, kahramanın gösterişli bir şekilde havaalanında koşması, hatta evcil bir köpek ve yüzük içeren mutlu son...

Hepsine bayılmışım.

Sonuçta başkalarının klişelerini yargılamaya hiç hakkım yoktu.

Ne de olsa, nefret ettiğim bir müşterimken -itiraf etmeyecek kadar inatçı olsam da- yavaş yavaş âşık olduğum erkek arkadaşım ile romantik bir Avrupa kaçamağı yapıyordum. Üstelik aklım başıma gelmeden önce Empire State Binası'nın terasında onu ne-redeyse kaybedecektim.

Şimdi evcil bir akvaryum balığı ve çatı katında sinema salonu olan bir evde birlikte yaşıyorduk. Ayrıca mide bulandıracak kadar tatlı bir mutluluk yaşıyorduk.

Sonsuza dek mutlu sonların gerçekçi olmadığını da kim söylemişti?

